NICOLE JORDAN

Svůdce

NICOLE JORDAN

Svůdce

2006

DOMINO

Copyright © 2004 by Anne Bushyhead Translation © 2006 by Alena Horváthová Cover design © 2006 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmi být reprodukována ani přenášena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu LORD OF SEDUCTION,
vydaného nakladatelstvím Ballantine Books, New York 2004,
přeložila Alena Horváthová
Odpovědná redaktorka: Drahomíra Smutná
Korektura: Hana Bončková

Technický redaktor: Martin Pěch
Sazba: Dušan Zárský
Obálka: Radek Urbiš
Vytiskla tiskárna Finidr Český Těšín
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1, v lednu 2006

ISBN 80-7303-277-5

Prolog

LONDÝN, KVĚTEN 1814

Vášeň jejího polibku ho zastihla zcela nepřipraveného. Christopher, vikomt Thorne, ohromeně stál a pozoroval svou milenku, která se k němu přimkla, prsty mu vjela do vlasů a hladově se snažila zmocnit jeho úst.

Před malou chvílí vstoupil do elegantního domu na St. John Wood a sloužící ho uvedl do salonku, který nedávno na Rosamondino přání nechal nákladně zrenovovat. Ještě si ani nestačil svléknout kabát a už mu s tichým hrdelním povzdechem ležela v náruči.

„Konečně," vydechla a pevně se k němu tiskla.

Thorne stále nechápal, co se děje. Vzápětí následoval další polibek, hladový a dychtivý, poháněný nutkavou potřebou, takřka zoufalý. Se vzněcováním vášní v ženském těle měl dalekosáhlé zkušenosti, nicméně tak horoucí odpověď ho přece jen překvapovala. Stačilo jen vzít jedno Rosamondino plné ňadro do dlaně a z hrdla jí unikl tichý sten plný rozkoše a touhy.

Opatrně ji od sebe odtáhl, neboť její prsty stále vězely zapleteny v jeho vlasech, a se zájmem si svou milenku prohlížel. S jemnou pokožkou, velkýma modrýma očima a skvěle tvarovanou postavou se vskutku jednalo o překrásné stvoření. Blonďaté kadeře, o odstín světlejší než jeho, jí v divoké změti spadaly na ramena, jako by právě vstala z postele a hned po jeho přivítání se tam zase mínila vrátit. Pochopitelně i s ním. Svým nedbalým

účesem a průhledným župánkem s hlubokým výstřihem, který odhaloval štědré křivky jejího poprsí zdobené růžovými hroty zduřelých bradavek, by svedla každého horkokrevného muže.

„Tvá dychtivost mi vskutku lichotí, drahá," připustil Thorne, „ale k takovému spěchu nemáme žádný důvod. Vždyť je před námi celá noc."

„Já vím, ale nechci promeškat ani vteřinu drahocenného času. Pojď, můj pane, prosím…"

Rosamonda ho dychtivě vzala za ruku a vedla do vedlejší ložnice. Místnost zaplavovalo zlatavé světlo lucerny, v krbu praskal oheň a osvětloval hedvábný povlak obrovské postele.

Thorne Rosamondě dovolil, aby ho posadila na postel a zády ho přitiskla k nastlané hromadě prachových polštářů. Poté půvabně pohnula rameny a průsvitný župánek nechala volně sklouznout dolů přes oblá ňadra, štíhlý pas, klenuté boky až na zem, takže před jeho hladovým pohledem zůstala zcela nahá.

Thorne cítil, jak se ho zmocňuje touha.

Jakmile před něho poklekla, pochopil, že se mu chce věnovat, ačkoliv je ještě stále oblečený. Přesto ji nechal, ať dělá, co uzná za vhodné… Se zájmem sledoval, jak rozepíná poklopec jeho saténových kalhot, pak hedvábných spodků, aby osvobodila touhou ztopořené mužství.

Štíhlé prsty obkroužila kolem tepajícího údu a Thorne ucítil, jak se všechny svaly v jeho těle napjaly. Pak prsty pevně sevřela a špičkou horkého jazyka rozkošnicky klouzala po naběhlém hrotu. Thorne zavřel oči a nechal se unášet vlnami vášně, které mu proudily žílami.

Prsty vklouzl do hebkých vlasů a propletl je s dlouhými kadeřemi. Rosamonda nakonec otevřela ústa a dychtivě v nich přivítala jeho ztopořený penis. Lízala ho

a sála, dokud z Thornova hrdla neunikl ochraptělý sten. Její zkušená péče mu poskytovala až neskutečnou rozkoš.

Chvíli trvalo, než Thorne pochopil, že tiché zvuky, které vydává Rosamonda, nejsou vášnivé steny, ale naříkavé vzlykání. Ona pláče.

Thorne užasle otevřel oči a nedůvěřivě se podíval dolů na ženu, která mu klečela mezi roztaženýma nohama. Ženy v jeho náruči často vzdychaly, ale vždy touhou. Něco se muselo stát.

Vzal Rosamondu za zápěstí a postavil ji na zem. Na bledých tvářích se leskly slzy a ve velkých očích se zračil smutek.

„Řekni mi, co se stalo, drahá," vybídl ji něžně.

„Odpusť mi. Jsem jen rozrušená," řekla a hřbetem ruky si otřela slzy. „Představa, že tě už nikdy nebudu líbat, nikdy se s tebou nebudu milovat, mě rozesmutnila až k pláči."

„Prosím?" zamumlal Thorne, neboť si nebyl jistý, zda jí rozuměl.

„Tohle je naše poslední společná noc," řekla smutně. Thorne cítil, jak vlna vzrušení začíná slábnout. „Mohla bys mi to vysvětlit?"

„Tvůj otec mi řekl, že se budeš ženit."

Připomínka jeho váženého otce zchladila Thornovu vášeň dokonale. Vévoda z Redcliffu se dlouhá léta snažil řídit jeho život a v posledních letech usiloval, aby jeho syn uzavřel řádný svazek. Vyhnout se machinacím svého otce se pro něho stalo jakýmsi druhem hry.

„Nikdy jsi mi neřekl, že se hodláš ženit," dodala Rosamonda s našpulenými rty.

Thorne cítil, jak se pevnost jeho erekce nenávratně rozplynula. „Nejspíš proto," odpověděl a uvolnil její zápěstí, „že jsem se něčím takovým nikdy nemínil zabývat."

„Ale tvůj otec mluvil jinak.“

„Tím jsem si jistý,“ řekl Thorne suše a nevěděl, jestli se má na svého otce zlobit nebo se smát.

„Musím říct, že ho docela chápu,“ prohlásila Rosamonda. „Jsi jediný vévodův syn a tím i jeho právoplatný dědic. Není se co divit, že Redcliffe chce po tvém boku vidět vhodnou manželku a syna, který by se stal dědicem rodového jména. Nicméně mladá nevěsta, kterou ti otec vybral, má proti tvým milenkám vážné výhrady. Tak to alespoň tvrdí tvůj otec.“

„Ujišťuji tě,“ přísahal Thorne upjatě, „že si nikdy nevezmu nikoho, koho mi vybral otec.“

„Přesto se spolu musíme rozloučit…“ V očích krásné Rosamondy se znovu objevily slzy. „Souhlasila jsem s podmínkami tvého otce.“

„S podmínkami?“

„Redcliffe mi nabídl mecenášství,“ přiznala. „Slíbil, že když se s tebou přestanu stýkat, zajistí mi hlavní roli v opeře.“

„Můj otec tě podplatil?“ Thorne ji pozoroval s pozdviženým obočím a zvažoval, zda se má začít smát nebo klít. Až doposud jeho otec nikdy tak daleko nezašel – podplatit jeho milenku, aby mu vyklidil cestu k oltáři s bohatou a urozenou debutantkou!

Thorne spolkl nadávku a v duchu si přísahal, že až se příště se sirem setká, utrousí na jeho adresu pár nevybíravých slov.

„Není to žádný úplatek,“ namítla Rosamonda. „A především se jedná o tvé dobro.“

„Ušetři mě své péče, drahá,“ odvětil Thorne líným tónem.

Rosamonda se kousla do rtu. Zřejmě si uvědomila, že její argumenty nejsou dostačující. „Skutečně, budeš mi

chybět, můj pane. Nikdo není tak skvělý milenec jako ty.“

„Díky za uznání.“

Rosamonda se na něho podívala skrze nalíčené řasy. „Zlobíš se na mě?“

Thorne si zapínal kalhoty a snažil se zjistit, co vlastně cítí. Nepochybně utrpěla jeho pýcha – vždyť milenka dala před jeho náručí přednost místu v opeře. A nepochybně ho dopálilo, že ho otec přechytračil.

Jistě by mohl Rosamondě nabídnout vyšší úplatek, nicméně netoužil po milence, jejíž loajalitu si mohl každý koupit. Na rtech se mu objevil jízlivý úšklebek. Vždyť Rosamondin rozkošný půvab byl vždy na prodej.

Musel si přiznat, že tohle kolo vyhrál otec. Pochopitelně že Rosamondiny ztráty litoval, poněvadž její zručnost a dovednost dokázala uspokojit i toho nejnáročnějšího muže. Ale zcela jistě to přežije.

Usmál se a bříškem palce něžně přejel po ženině spodním rtu. „Ne, nezlobím se na tebe, drahá. Ačkoliv mě to bolí u srdce, dokážu pochopit, proč jsi přede mnou dala přednost své kariéře.“

„Jestli chceš, vrátím ti kočár i všechny šperky. Vždyť jsem s tebou jen dva měsíce…“

„Můžeš si je nechat.“

„Ach, můj pane, jsi tak štědrý!“ Snažila se ho znovu políbit, ale Thorne ji popadl za nahá ramena a zastavil ji.

„Hned příští týden se odsud odstěhuji,“ nabídla Rosamunda velkodušně.

„Nemusíš spěchat. Nemám v úmyslu tě někým nahrazovat.“

„Nicméně stejně budu muset bydlet blíže Opery.“

„Jsem já to ale hlupák! Vždyť teď budeš mít zcela jiné zájmy,“ utrousil Thorne suše.

„Děkuji ti za pochopení… Ale prosím, nechtěl bys tady dneska zůstat? Měla jsem v úmyslu dnešní noc učinit nezapomenutelnou.“

Thorne se zdráhavě podíval na její smyslné nahé tělo a zakroutil hlavou. „Myslím, že ne.“

Rosamonda ho znovu objala kolem ramen a naposledy ho políbila. Thorne ji vzal za ruce a něžně ji od sebe odstrčil.

Žena začala znovu plakat. Vikomt však rozhodně vyšel z ložnice, cestou popadl kabát a zadními dveřmi opustil dům.

Poněvadž měl v plánu dnešní noc strávit s Rosamondou, koně už stály ve svých stájích a Thorne musel probudit podkoniho, aby mu znovu připravil kočár.

Čekal v chladné noci a netrpělivě přešlapoval z nohy na nohu. Letos byla vskutku tuhá zima a Thorne si najednou uvědomil, jak zoufale touží po zlatavém teple Cyreny – malém ostrovu v západním Středomoří, kde každý rok strávil několik měsíců. A nebýt tolika akcí, které si vyžadovaly jeho pobyt v Anglii, usadil by se tam natrvalo.

Musel uznat, že za drastickou změnu svého životního stylu kupodivu vděčí především svému otci. Před několika lety Thornovo lehkovážné chování vyprovokovalo otce natolik, že ho poslal na ostrov Cyrena, kde dostal šanci začít nový život. Přidal se k tajnému spolku zachránců, který zde sídlil – Strážcům meče. Rád založili rytíři před dávnými lety ve snaze vymýtit z Evropy veškeré zlo a tyranii a jeho členové se zavázali dodržovat starodávné ideály, které kdysi zastával jejich legendární vůdce.

Thorne nejen že propadl kouzlu zlatého ostrova, ale jeho lehkovážnost a touha po nebezpečí se v jeho novém

poslání zdála být velkým přínosem. Z Thorna se brzy stal jeden z nejlepších Strážců. Nicméně i přesto v boji se svým otcem neustával –, ačkoliv si byli vzájemně velmi blízcí –, neboť se odmítl vzdát svého divokého a lehkovážného způsobu života.

Pozoroval práci podkoního a vzpomínal na rozmluvu s otcem, když ho minulý měsíc pozval na večeři a plísnil ho za účast v souboji.

„K čertu s tebou, synu. Vždyť ty a tvůj zlotřilý přítel jste pohroma londýnské společnosti. Jednou kalich mé trpělivosti přeteče!“

„Myslel jsem, že se tak už stalo,“ odvětil Thorne líně. Diskrétnost mu nedovolovala vysvětlit, že souboj byl promyšleným krokem jeho dalšího tajného úkolu.

Od francouzské revoluce Strážci před *madame Gilotinou* zachránili řadu šlechticů, mezi nimiž nechyběli ani Redcliffovi známí a příbuzní, takže vévoda tušil, že nějaká tajná organizace existuje. A ačkoliv vždy ochotně přispěl jakoukoliv finanční částkou, do skutečného dění nebyl nikdy zasvěcený. Thorne při vstupu do řádu musel přísahat, že o podrobnostech svých poslání nikdy nikomu nic neprozradí, dokonce ani vlastní krvi.

Vévoda se na něho pobouřeně podíval. „Myslím, že nebudeš spokojený, dokud mi nepřivodíš smrt.“

Thorne věděl, že jeho otec jako vždy přehání. Z důvěrných zdrojů se mu doneslo, že otec v mládí nebyl rovněž žádným svatouškem. Všichni říkali, že syn je celý po otci. Podobal se mu jak vizáží, tak chováním. Oba byli vysocí, mužné postavy, s ostře tesanými rysy a přirozeným kouzlem, které využívali prakticky už od kolébky. Avšak dlouholetá kariéra v politice změnila Redcliffa v rozvážného muže a od té doby, co se před léty stal členem kabinetu, si vévoda tvrdošíjně umínil, že Thorna ožení.

„Ne, pane,“ odporoval Thorne zdvořile tvrzení svého otce. „Kdybyste zemřel, hluboce bych toho litoval.“

„Pak se tedy konečně usaď, Christophere. Je nejvyšší čas, aby sis našel vhodnou nevěstu.“

Thorne jen zakroutil hlavou. Byl muž plný vášně, horkokrevný a lehkomyslný, a odpovídající seznam vhodných nevěst mu připadal nudný a nevyhovující.

Jeho přátelé tvrdili, že má nervy jako z ocele, ale nebyla to pravda. Prostě jen miloval vzrušení z nebezpečí. Výzvy a riskování, kterým během tajných výprav musel čelit, ho naplňovaly pocitem uspokojení, zatímco broušení si důvtipu a měření svých dovedností s mocnými nepřáteli mu připadalo mnohem více vzrušující než sexuální uspokojení.

Rád si hrál na lovce a kořist, avšak jen tehdy, když kořistí nebyl on sám…, jak tomu bylo v případě jeho otce a snahy oženit ho. Díky krásné tváři, titulu a bohatství ho od mládí pronásledovaly jak frivolní mladé debutantky, tak chamtivé vdovy, a všechny se ho snažily lapit do svých tenat. Ačkoliv během let vybrousil své úniky do naprosté dokonalosti, bránit se otci ho stálo mnohem více sil a námahy.

A právě díky tomu pociťoval ke své zesnulé matce neskonalou vděčnost. Vévodkyně převedla veškerý svůj majetek na Christophera, takže on nebyl existenčně vázaný na milosrdnost svého otce.

Thorne netoužil po manželství, jaké kdysi znali jeho rodiče – politický a sociální svazek dvou vlivných rodů – poněvadž ho považoval za neskonale nudné a hloupé. Jestli se někdy ožení, rozhodně to nebude žena, kterou mu vybere otec. Jeho snoubenka musí být odvážná a vášnivá, aby se mohla stát družkou Strážce.

Žena, která mu bude rovna.

A s ničím méně se nikdy nespokojí.

Ani nebude poslušně souhlasit, aby uspokojil vévodovy politické ambice spolu s jeho zastaralým smyslem pro správnost. Z pochopitelných důvodů se jeho otec obával, že nebude žít dostatečně dlouho, aby se dočkal svého vnuka a nástupce rodového jména. Nicméně Thorne považoval za neférové oženit se, když si nemůže být jistý, zda se z další výpravy ve zdraví vrátí domů.

Jednou, ve vzdálené budoucnosti, zplodí syna, který převezme titul. Jenže to bude *on*, kdo rozhodne, kdy onen den nastane. A která z žen bude jeho nevěstou.

Do té doby si však bude se svými *prokletými přáteli* plnými doušky užívat staromládeneckého života a pokračovat v nebezpečné práci Strážce.

Právě v té chvíli mu podkoní otevřel dvířka kočáru.

„Domů, pane?“ zeptal se kočí.

Otázka Thornovi připomenula, že ho právě odmítla milenka. Něco takového pro něho bylo zcela nové. Obvykle dostal každou ženu, které se mu zachtělo.

„Ne, domů ne. Zavez mě do Venušina klubu.“

Vyhoupl se do kočáru a klesl na sametovou podušku. Venušin klub hříchu na Mount Street byl částečně hráčským doupětem a částečně prvotřídním nevěstincem. Tady určitě najde vhodnou dámskou společnost, která mu pozvedne náladu, nebo se může věnovat hazardu. Venušin klub pravidelně navštěvuje řada jeho dobrých přátel, všichni zatracenci pekla – jak by poznamenal jeho otec.

Thorne si vzpomněl, že jeden z jeho nejbližších přátel, Nathaniel Lunsford, který rovněž patřil ke Strážcům, ho dnes do Venušina klubu zval. Nicméně Thorne odmítl, protože měl v úmyslu strávit noc v něžném objetí své překrásné – dnes už bývalé – milenky.

Thorne sebou při nepříjemné vzpomínce škubl a připravil se na půlhodinovou jízdu, přičemž se snažil zchladit mučivou bolest ve slabinách, kterou mu způsobila krásná Rosamonda.

Jakmile kočár zastavil před klubem, Thorne měl své tělo zcela pod kontrolou. Rozlehlá budova ho vítala rozzářenými okny, a když ho podsaditý lokaj uvedl dovnitř, uslyšel veselé klábosení spokojených zákazníků.

Venušin klub byl známý skvělým vínem, vysokými sázkami a značnou shovívavostí vůči sexuálním výstřelkům. Madam však zaměstnávala několik lamželezů, kteří v případě potřeby mezi hosty nastolili pořádek.

Středem všeho dění byla velká elegantní místnost. Na jedné straně stálo nízké jeviště, které sloužilo k erotickým představením, a hned vedle sedělo několik muzikantů vyhrávajících tichou melodii pro případ, že by se někomu z hostů zachtělo tančit. V ostatních částech pokoje stála brokátová křesílka a karetní stolky. Thorne věděl, že dveře v zadní části vedou k několika malým salonkům, které slouží pro hry s vyššími sázkami, a rovněž k soukromým ložnicím, kde hosté mohou odpočívat se svou vyvolenou partnerkou – či snad partnerkami.

Po místnosti se pohybovalo několik smyslných dívek s odhalenými ňadry. Rty i bradavky si provokativně nalíčily rudou barvou a nabízely jak občerstvení, tak svou společnost.

Thorne přijal sklenici brandy, avšak sexuální služby odmítl. Na chvíli zůstal stát a rozhlížel se kolem sebe. Nikde nemohl najít jak
Nathaniela, tak ani překrásnou majitelku klubu – dobře stavěnou rudovlasou Venuši.

Náhle zaslechl své jméno a vydal se k jednomu z hráčských stolků.

„Ha! Dlužíš mi dvacet liber, Hastingsi!“ tvrdil sedící muž. „Říkal jsem ti, že se tady objeví.“

„Můj drahý Boofhe,“ protáhl lord Hastings. „Sázka zněla, zda Thorne uzná vítězství svého úctyhodného papá. Tak nám řekni, Thorne, odmítla krásná Rosa tvou společnost?“

Prakticky vzato Rosamonda dnes večer učinila pravý opak, ale nemělo cenu se dohadovat a handrkovat o slovíčko. Místo toho se útrpně usmál a uznal svou porážku. „To jsem dopadl, co?“

„A to ses ji nesnažil získat zpátky?“

Takže svět o otcově snaze přinutit ho ke sňatku už zcela zjevně ví. Nejenže mu starý pán podplatil milenku, ale navíc humornou zprávu roznesl po celém městě.

„Obávám se, že by to nemělo žádný smysl,“ odvětil Thorne. „Zbytečně bych jen plýtval energií.“

Přitáhl si židli a usadil se ke stolku, a ačkoliv na hru neměl ani pomyšlení, snažil se soustředit a předstírat zájem.

„Jeho Milost stejně nakonec nevyhraje. Vždyť Thorne je jako úhoř, který vždy vyklouzne ze sítě.“

„Neznám gentlemana, který by se obával manželských okovů jako ty, Thorne. Vždyť manželství není tak špatné.“

„Nakonec ti ani nic jiného nezbude. Redcliffe má tolik peněz, že si může dovolit podplatit všechny tvé milenky.“

„Víš, co bys měl udělat, starý brachu? Odjet na svůj ostrov. Takhle bys mu udělal čáru přes rozpočet. Tam na tebe nedosáhne.“

„Už jsem o tom uvažoval,“ řekl Thorne.

O chvíli později ucítil na rameni lehký dotek. Obrátil se a uviděl překrásnou madam Venuši, která se na něho mile usmívala.

Sklonila se k němu a zašeptala: „Jak může být Jeho Milost tak dotěrná a trvat na tom, abyste se oženil. Měl by si uvědomit, že vy nepatříte k mužům, kteří touží po poklidném zázemí.“

„Přesně tak,“ souhlasil Thorne, ačkoliv dobře věděl, že Venušina snaha utěšit ho není ničím jiným než strategií ženy, která ví, jak muže donutit tančit, jak ona píská.

Prstem mu smyslně obkroužila po linii brady a intenzita jejího hlasu klesla do šepotu. „Mám pro vás skvělou útěchu, můj pane. Sexuální zkušenost, která vás přinutí na Rosamondu Dixonovou zapomenout.“

Thorne cítil, jak se jeho tělo začalo okamžitě probouzet. Nebylo se co divit, že se Venušin klub hříchu těšil tak hojné návštěvnosti. Vždyť Venuše dokázala, aby si každý připadal zároveň jako král i jako otrok.

Předpokládal, že mu nabízí jednu nebo více ze svých utěšitelek, poněvadž Venuše se osobně se svými klienty stýkala jen velice zřídka. Thorne si však dobře uvědomoval, že krásky, které zaměstnává, jsou zkušené a zručné natolik, aby ukonejšily jeho poraněnou mužskou pýchu.

„Přemluvila jste mě, má krásná Venuše,“ začal Thorne, když vtom uslyšel někoho, jak volá jeho jméno.

„Thorne! Jsi to ty? Thorne!“

Podíval se za Venuši a uviděl mladého gentlemana, který si davem prodíral cestu a řítil se přímo k němu. Jednalo se o dlouholetého přítele Laurence Carstairse, který si vždy potrpěl na bezchybný zevnějšek a dokonalý zjev. Ted měl ale kravatu uvázanou nakřivo a lapal po dechu, jako by běžel o závod.

„Thorne, musíš jít hned se mnou!“ V očích se mu zračil smutek. „Nathaniel… On je… On…“

„Uklidni se, chlape, a konečné mi řekni, co se stalo. Co je s Nathanielem?“

„On je…, dobrotivý bože… Nate je mrtvý.“

Thorne si nejdříve přítelova slova nedokázal uvědomit a jen mlčky zíral. Pak však ucítil Venušiny prsty, které se mu zabořily do ramene, a když k ní zvedl zrak, viděl, že z jejího obličeje zmizela veškerá barva.

To musí být nějaký omyl, pomyslel si omámeně. Jeho přítele přece nemohl nikdo zabít.

„Mrtvý?“ opakoval ochraptělým hlasem.

„Někdo ho bodl… do žeber. V aleji hned vedle St. James Street.“ Laurenceův hlas se na chvíli zlomil. „Asi to bylo loupežné přepadení. Ještě stále tam leží. Zavolal jsem strážníka…, ale Thorne, měl bys tam jít.“

„Ano,“ zamumlal a vstal.

Krev se mu nahrnula do hlavy tak prudce, až měl v první chvíli obavy, že omdlí. Na předloktí ucítil stisk Venušiných prstů. Zda ho chtěla podpořit nebo sama potřebovala útěchu, to nevěděl.

Zkoprněle ji od sebe odstrčil a slepě Laurence následoval ven z klubu.

Chladný noční vzduch okamžitě pronikl elegantním sakem večerního obleku, ale.Thorne ho téměř nevnímal a rychle pospíchal temnými ulicemi směrem k Mayfair. O několik bloků dále se Laurence stočil k St. James a po chvíli k ponuré aleji.

S bušícím srdcem Thorne bezděčně zpomalil. Alej páchla splašky a odpadky, avšak jeho neschopnost dýchat neměla se zápachem nic společného.

Před sebou uviděl třepotající se plamen olejové lampy, který osvětloval několik zvědavců skloněných nad nehybným tělem.

S vypětím všech sil se přinutil dojít až k ležícímu tělu. Netrvalo dlouho a poznal obrysy svého přítele.

Thorne zděšeně klesl na kolena.

Nathaniel měl rozepnutý kabát, stejně jako černé sako a brokátovou vestu. Bílou košili měl potřísněnou krví.

Thorne natáhl ruku a třesoucími se prsty se dotkl přítelova hrdla.

„Peněženka je pryč," zamumlal kdosi. *Stejně jako jeho pulz.*

Dobrotivé nebe! Nathaniel vypadal tak pokojně, jako by jen spal po prohýřené noci. Často ho takhle viděl, když jako mladí hoši po nocích společně rozsévali svůj divoký oves.

Thorne cítil, jak jím projela prudká bolest. Pevně zaťal pěsti a musel se ovládat, aby nezačal křičet.

„Co máme udělat s tělem?"

Thorne nemohl odpovědět.

Laurence poklekl vedle něho. „Budeme to muset říct jeho rodině. Bože… Jeho sestru to zničí."

Thorne nepřítomně přikývl. Pokud si dobře vzpomínal, Thorne tady zanechal mladší sestru a sestřenici.

Nicméně právě nyní nedokázal myslet na osud Nathanielovy rodiny. Nevnímal nic než jen bolest, která se zdála být větší, než dokázal snést.

1

OSTROV CYRENA, KVETEN 1815

Přála by si ho namalovat. Seděl nahý na břehu tyrkysového moře a vypadal kouzelně.

S tlukoucím srdcem Diana Sheridanová ohromeně zírala na Christophera Thorna, který právě vyšel z mírně zpěněných vln.

Sluncem zaplavená zátoka patřila k mnoha skrytým místům, které díky rozeklanosti ostrova skýtalo nerušený klid a mír. Diana dobře věděla, že výjev by na plátně vypadal přímo úchvatně. Zlatá linie písečného pobřeží posetá palmami…, bílé kamenité útesy, jež se střetávají s nekonečnými vodami Středozemního moře…, sluneční zář. Nicméně její pozornost upoutala především mužská postava, na níž se třpytily krůpěje mořské vody.

Špičkou jazyku si navlhčila oschlé rty.

Lorda Thorna viděla jen jednou, a to vzdáleně, před několika lety. A jestli si tehdy o něm myslela, že je hezký muž, pak nyní ji jeho fyzické přednosti doslova ohromily. Diana od něho nedokázala odtrhnout zrak. Obdivovala ho jak z uměleckého hlediska, tak z pohledu ženy

Ještě nikdy předtím neviděla zcela nahého muže ani žádného nemalovala. Lidskou anatomii a techniku oleje cvičila kopírováním skic a obrazů věhlasných malířů a studiem antických soch. Nicméně plátno zůstávalo nehybné a sochy neměly barvu, nebyl v nich život.

Ne jako tento muž.

Dokonce i ti největší mistři by museli velebit tak živoucí model.

Bezpochyby měla značnou dávku talentu, nicméně nebyla si jistá, zda by Christophera Thorna dokázala pravdivě vyobrazit. Zda by dokázala vystihnout životadárnou energii, jež z něho doslova prýštila, hru svalů na jeho štíhlém těle nebo způsob, jakým se sluneční paprsky laskají s jeho pokožkou…

Podobal se lvu. Vlhké vlasy barvy temného zlata mu dopadaly na ramena, zatímco zlatavé chloupky na široké hrudi směřovaly dolů k jeho mužství, kde mizely v temných kučerách. S grácií šelmy se svižně vyhoupl na břeh a položil se na lněnou osušku rozprostřenou na horkém písku.

Dianu jeho tělo přímo fascinovalo – široká ramena, pevná záda, štíhlý pas a svalnatý zadek, atletická stehna…

Náhle si uvědomila, že jí divoce buší srdce a pokožka žhne vzrušením. A co horšího, mezi stehny cítila vlhký žár.

„Nebuď hloupá," zamumlala výsměšně. „Copak tě dokáže vyvést z míry jeden nahý mužský?"

Rozžhavenou pokožku snad mohla přisoudit nezvyklému klimatu. Ačkoliv byla polovina března, slunečné odpoledne se zdálo teplejší než většina letních dní v Anglii. A zrychlený tep lze jistě přičíst několika týdnům stráveným na palubě zámořské lodi. Vždyť na Cyrenu dorazila se svou mladší sestřenicí Amy teprve před dvěma hodinami a ještě stále měla problémy s vyrovnáváním rovnováhy.

Při cestě za Thornem projely značný kus světa – vyjely z Londýna a chladného Atlantiku, minuly poloostrov Portugalska a Španělska, kolem Gibraltaru a pak přes Baleárské ostrovy Ibiza, Mallorca a Menorca až konečně dorazily do malého přístavu slunné Cyreny.

Když si v městských stájích najala kočár a zeptala se na Thornovu rezidenci, kočí ji dovezl k přepychové vile na východním pobřeží ostrova. A když se sloužící zmínil, že pána by mohly najít v zátoce hned pod domem, Diana nechala Amy, aby se občerstvila čajem, a sama se vydala na průzkumnou výpravu. Jakmile pod sebou ve vlnách uviděla koupajícího se muže, obezřetně zdolala schodiště

vytesané do skály a dostala se tak na písečnou pláž. Jaké však bylo její překvapení, když zjistila, že je nahý.

Čemu se vlastně divila? Vždyť od skandálního lorda Thorna mohla něco takového očekávat. Byl okouzlující svůdník, o kterém toho tolik slyšela – jak od svého bratrance Nathaniela, tak ze skandálních plátků. A podle obou zdrojů Thorne zosobňoval divokého a nespoutaného rebela.

Rovněž nebylo žádným tajemstvím, že byl nejžádanější a zároveň nejnedostupnější partií celé Anglie. Nosil titul vikomta a časem se stane vévodou. A co se týče jeho bohatství, říkalo se, že je vskutku velkolepé.

Poté, co ho nyní spatřila, Diana už chápe, proč ho někteří považují za samotného ďábla: protože je tak hříšně krásný. Nicméně ona už s mužem s krásnou tváří má neblahou zkušenost. Bezhlavě se zamilovala a nepřineslo jí to nic než společenský skandál.

„Nesmíš připustit, aby ti jeho zjev zmátl hlavu," napomínala se Diana.

Ve snaze znovu získat kontrolu nad svými pocity zůstala stát ve stínu útesu a zvažovala, zda má v tichosti odejít, či dát Thornovi o sobě vědět.

Musí s ním mluvit. Čím dříve, tím lépe, neboť Thorne je poručníkem Nathanielovy sestry Amy. Ve svých devatenácti se Amy stala právoplatnou dědičkou a jako taková představovala snadný cíl mnoha lovců věn.

Nathanielova poslední vůle Dianu nepřekvapila, poněvadž Thorne byl jeho dlouholetý přítel a ženy se jen velice zřídka stávaly oficiálními poručníky. A kromě toho ji její stav svobodné ženy stejně jako dřívější skandál v očích společnosti předem vyloučil z postu na vhodného kandidáta pro výchovu mladé dámy.

Avšak muž jako lord Thorne jí coby vhodný poručník rovněž nepřipadal, dokonce i kdyby Nathanielovi slíbil, že se o jeho sestru postará.

Diana svou rozmazlenou, avšak roztomilou mladší sestřenici velice milovala a cítila se povinována chránit ji. Když její strýc před několika lety zemřel, začala dívku vychovávat, zatímco oficiálním poručníkem se stal její bratranec Nathaniel. Diana Amy milovala jako svou mladší sestru, ne-li jako vlastní dceru. A teď se pro Amy stala její jedinou rodinou…, stejně jako Amy pro ni.

Po Nathanielově náhlé smrti strávily obě uplynulý rok ve smutku, v tichosti panství na venkově. Nicméně poklidný život se Amy zdál velice nudný a nevyhovující, a právě nyní nadšeně přijímala pozornost mladého lovce věn, který se jí o zimní sezoně začal urputně dvořit.

Diana se pevně rozhodla ušetřit dívku téhož zklamání a ponížení, které ona sama zažila před několika lety. Rozhodně nedovolí, aby ten mizera zlomil Amyino nevinné srdce.

I kdyby to mělo znamenat spojit se s ďábelským lordem Thornem, ona udělá vše, aby Amy před tím mizerou uchránila.

Rozhodně nedovolí, aby ji zastrašila Thornova neblahá pověst –jestli pro nic jiného, tak kvůli své pýše. Rozhodla se konečně přestat skrývat. Přece kvůli dávno promlčenému skandálu nezůstane stále v ústraní. Ani už nemíní mlčky trpět a snášet společenské potrestání.

Diana si připomenula, že stojí před novým nezávislým životem. A tohle je první zkouška skutečné svobody.

Nikdy nečekala, že se ocitne na tak překrásném místě, jako je ostrov Cyrena. Zlaté slunce, čerstvý slaný vítr, až neskutečně půvabná krajina, to všechno pro ni bylo zcela nové. Ještě nikdy moře neviděla. Od svých jedenácti let

pobývala u svého strýce jako sirotek a většinu života strávila na venkovském sídle v Derbyshiru.

Diana pokrčila rameny. Žádnému muži nedovolí, ať už krásnému či ošklivému, nahému či oblečenému, aby ji vehnal zpátky do její ulity.

Povolala všechnu svou kuráž, zhluboka se nadechla, nepatrné si vykasala sukně, aby si je neumazala vlhkým pískem, a udělala několik kroků do slunce.

Věděl, že ho někdo pozoruje.

Šestý smysl ho varoval před nebezpečím. Thorne se podíval k hromadě oblečení a ujistil se, že dýka leží poblíž.

Líně se protáhl, převalil se na záda a přivřenýma očima teď pozoroval nepřítele, který se k němu pomalu přibližoval.

Vždyť nosí sukně.

Co tady zatraceně dělá ženská? V jeho soukromé zátoce? A podle šatů je zřejmé, že se jedná o lady.

Thorna se zmocnil vztek. Poslední něžná dáma, která ho viděla s holým zadkem, se ho snažila chytit na udičku a donutit ho k manželství.

A právě díky tomuto politováníhodnému incidentu se před dvěma měsíci rozhodl odjet na Cyrenu. V lednu mu totiž při vesnické slavnosti do ložnice vklouzla jedna vypočítavá mladá dáma, a zatímco on spal, nechala se nahá přistihnout v jeho společnosti svou vychytralou matinkou.

Předstírajíc šok mamá okamžitě přivolala jeho otce vévodu a tvrdila, že Thorne si svedenou dívku prostě musí vzít. Redcliffe prohlásil, že by se měl zachovat jako čestný gentleman a postavit se svému osudu, nicméně Thorne odmítl nechat se lapit do tak prolhaného manželství. Jakmile dokončil svůj úkol pro Strážce, sedl

na první loď a vydal se na Cyrenu, aby unikl pronásledování svého otce i vdavekchtivých žen.

Thorne teď skrze přivřená víčka nedůvěřivě pozoroval nezvanou návštěvnici. Zastavila se kousek od něho – právě když se otočil na záda – a fascinovaně na něho zírala.

Jestli je lovkyní bohatých manželů, pak ji rychle vyprovodí, odkud přišla. A jestli není…

Nemohl popřít, že s půvabnou tváří, bezchybnou pletí a svůdně tvarovaným tělem je to skutečná kráska. Temně modré mušelínové šaty s vysokým pasem lichotily její štíhlé postavě a zdůrazňovaly plná ňadra. Thorne cítil, jak se jeho mužství začíná probouzet k životu.

Nicméně dívka vypadala poněkud starší než debutantky, které ho obvykle pronásledovaly. Thorne si všiml, že bohaté černé vlasy nosí uvázané do prostého uzlu a temné oči si ho zvědavě prohlížejí s téměř zbožným obdivem.

Záměrně otevřel oči a vyzývavě se na ni podíval.

Dívka ztuhla a náhle vypadala obezřetně a neklidně, jako by všechny její ženské instinkty zostražitěly. Stejně jako se jeho mužské instinkty náhle probudily k životu.

Thorne si uvědomil, že jeho mužství tuhne. Ale copak je možné zůstat klidný, když si ho s takovým zájmem prohlíží krásná mladá žena.

V duchu proklel svou rostoucí erekci, obrátil se na bok a opřel se o loket. „Uvědomujete si, že se právě nacházíte na soukromém pozemku?“

„Váš sloužící mi řekl, že vás tady najdu.“

Její tichý zastřený hlas mu jen přiléval ohně do žil. „Poslal vás můj otec?“ zeptal se. „Jestli ano, pak mu vyřiďte, že si vás nevezmu.“

Nechápavě se na něho podívala. „Prosím?“

„Poslední mladá dáma, která mě viděla nahého, tvrdila, že jsem ji zkompromitoval, a trvala na tom, abych se s ní oženil.“

Pozoroval, jak se její smyslná ústa sevřela do suchého úsměvu. „Přísahám, pane, že se mnou jste v bezpečí. Sňatek s kýmkoliv mě vůbec nezajímá.“

Její tvrzení ho poněkud uklidnilo. „Zřejmě se zajímáte jen o mé tělo.“

Do tváří se jí nahrnula nachová barva a vypadala poněkud zaskočeně. „Odpusťte mi. Hodnotila jsem vás očima umělce… Přemýšlela jsem, jak bych vás namalovala.“

Thorne se jízlivě usmál. „Musím říct, že vaše taktika je vskutku jedinečná. Něco takového slyším poprvé.“

Vzdorovitě zvedla bradu. „Myslím to naprosto vážně. Jsem malířka.“

Dlouze se na ni podíval. „Jestli to je pravda, pak by mi vaše pozornost měla lichotit.“

„*Je* to pravda. Byl byste skvělým modelem pro portrét.“

„Toť vše? Vidíte mě jen jako model pro portrét?“ Tázavě pozvedl jedno obočí. „Copak za tou maskou umělkyně necítíte ani špetku touhy či vzrušení?“

„Je mi líto, že vás musím zklamat, ale ne. Můj zájem o vaši mužskou anatomii je čistě profesionální.“

„Ach, jsem smrtelně raněn.“

Tentokrát se její úsměv zdál pobavený. „Mělo by vás to spíše těšit. Podle všech zpráv, které o vás mám, jste pronásledován dlouhým zástupem dychtivých žen.“

„Řekl bych celým regimentem,“ houkl Thorne a pokrčil rameny. „A všechny myslí jen na vdavky.“

„Jenže vy o manželský chomout nestojíte,“ řekla s pochopením. „V tom případě se můžete uklidnit, pane. Já

po sňatku netoužím a už vůbec ne s mužem vaší pověsti prostopášníka.“

„Jenže já žádný prostopášník nejsem.“

„Kdybyste byl gentleman,“ pohledem významně přejela po určitém choulostivém místě na jeho těle, „jistě byste se zahalil.“

Thorne si uvědomil, že jeho mužství je zcela připravené potěšit zvídavou dámu, a rychle se natáhl pro košili. „Přiznávám, že když na mě zírá krásná mladá dáma, nenechává mě to chladným.“

Nach v jejích tvářích ho fascinoval. Vlastně ho fascinovala celá. Podle vyzývavého držení hlavy usoudil, že rozhodně nemá co do činění s vystrašenou myškou. Nebyla jako všechny ty mladé nevinné debutantky, které o něho tak často usilovaly. Zdálo se, že tato dáma má za sebou určitou dávku zkušenosti. Vzrušující představa, pomyslel si Thorne.

Omotal si košili kolem boků, rukávy uvázal v pase a vstal. „Lepší?“

„Ano… Myslím, že ano.“

„Chci, abyste věděla, že já *jsem* gentleman, ačkoliv můj otec občas tvrdí něco jiného. Ale jak je to s vámi?“ Pohledem přejel po štíhlé postavě. „Většina dam si to dobře rozmyslí, než vejde do chráněné zátoky, kde se opaluje neznámý nahý muž.“

Zpražila ho rozhorleným pohledem. „Samozřejmě že jsem dáma.“

„Nicméně jste tady sama a pohled na mé tělo vás nikterak nepobuřuje.“

„Potřebuji s vámi mluvit v soukromí. A varuji vás, snaha zastrašit mě má obvykle zcela opačný efekt.“

Thorne se začínal dobře bavit. Rozhodně ji už nemínil poslat pryč. Místo toho uvažoval, jak by ji přinutil zůstat. „V tom případě se ke mně přidejte. Řekl bych jen, že

máte na sobě příliš mnoho šatstva. Bez šatů se budete cítit mnohem pohodlněji.“

Jeho nestoudnost ji přímo šokovala.

„Nechtěla byste si zaplavat?“ zeptal se a pomalu se přibližoval. „Voda je sice trochu chladnější, ale skvěle osvěží.“

„Neumím plavat.“

„Velice rád vás budu učit.“

Smutně potřásla hlavou. „Mohla jsem vědět, že příběhy o vás jsou pravdivé. Opravdu jste ostřílený prostopášník.“

„Ach, ne,“ zamumlal a zastavil se těsně před ní. „Kdybych byl takový, jak říkáte, využil bych příležitosti a sám s krásnou dámou bych se pokusil ukořistit její polibek.“

Často byl osočován, že má zvláštní smysl pro humor, a proto ho její údiv nepřekvapoval. Nicméně mladá žena náhle zvážněla a pozorovala ho chladným pohledem.

Přímost jejího pohledu, její postoj, to všechno bylo ztělesněním výzvy. A on ještě nikdy žádné výzvě neodolal. Zvláště pak výzvě krásné ženy.

Měla pevně sevřené rty a Thorne si uvědomoval, jak je dokonalá. Štíhlá postava s bujnými křivkami na těch pravých místech. Chtěl ji položit na horký písek a pomalu ji zbavovat jednotlivých kousků šatstva, rukama a ústy odhalovat sladká zákoutí jejího těla…

Při té představě se Thorna zmocnila prudká vášeň.

Udělal ještě jeden krok, takže se jejich těla téměř dotýkala. Ohromilo ho, jak zoufale ji chce. Nepamatoval si, kdy naposledy cítil tak mocné vzrušení.

Ani s Rosamondou ne.

Diana upřeně zírala na Thorna a připadala si jako uhranutá. Měl úžasné hnědé oči se zlatozelenými

tečkami, které se zdály dostatečně hluboké, aby se v nich utopila.

Přerývaně zalapala po dechu. Každá dobře vychovaná dáma by bezpochyby při prvním pohledu na jeho nahotu utekla. Nicméně jí se zmocňovalo nepřekonatelné pokušení dotknout se ho, zjistit, zda je jeho pokožka tak horká a hebká, jak vypadá. Jestli svaly a šlachy pod povrchem jsou tak tvrdé, jak předpokládá. Zda jeho krásná ústa chutnají tak skvěle, jak si představuje.

Zdálo se, že chápe její dilema, poněvadž ve zlatozelených očích se mihl svůdný záblesk hříšnosti. Cítila, jak jí nad tou smyslností poskočilo srdce.

Stál dostatečně blízko, aby cítila jeho pulzující žár. Tenká látka zahalující pevný úd byla rozhodně lepší než nic, přesto ji ani na malou chvíli nenechávala na pochybách, co se pod ní skrývá. Nejvíce ji však znepokojovala reakce vlastního těla. Nedokázala přestat vnímat sílu, která v těchto pažích okouzlila už tolik žen.

Pak ji obdařil líným úsměvem, který ji zbavil slov.

Dobrotivé nebe, je až příliš nebezpečný, uvědomila si Diana. Kdyby chtěl, stačil by jediný jeho úsměv a zcela by ji odzbrojil. Když k ní sklonil hlavu, zděšeně si uvědomila, že ji hodlá políbit. Jeho nestoudnost ji šokovala a pobuřovala, ale přesto se nedokázala pohnout, i kdyby na tom závisel její život. Místo toho jen rozšířenýma očima sledovala, jak se pomalu přibližuje.

Na rtech ucítila horký závan dechu… pak jeho ústa překryla její. Stačil jediný dotek, přelétla mezi nimi jiskra vášně a Diana cítila, jak jí začíná divoce bít srdce.

Líbal ji, jako by poprvé v životě ochutnal exotické ovoce. A když Diana mimovolně pootevřela rty, prudce do nich vnikl svým horkým jazykem. Jakmile ji okusil, projela mezi nimi další vlna vášně.

Líbal ji neuvěřitelně něžně a smyslně. A když udiveně vydechla, vzal její bradu do dlaně a dlouhými štíhlými prsty ji podržel, aby neunikla jeho smyslnému výpadu.

Už dříve se líbala – několikrát – s mužem, za kterého se hodlala provdat. Nicméně polibky jejího snoubence byly vždy nevinné, ctihodné, jako by byla z křehkého skla a mohla se kdykoliv rozbít.

Naopak tento muž s ní zacházel jako se ženou z masa a krve. Jako se ženou, kterou *chce*.

Thorne prohloubil svůj polibek, jeho rty se náhle staly pevnějšími, domáhající se stále víc a více. Diana se zachvěla a ostýchavě okusila jeho hladký jazyk, který jí vnikl mezi rty. Mimovolně ho objala kolem krku. Pod jeho zlatavou, sluncem prohřátou pokožkou cítila pevnost svalů.

Thorne ji vzal kolem pasu a pevně ji přitiskl k sobě. Diana na břiše cítila pevnost jeho ztopořeného mužství.

Prsa se jí nestoudně napjala a bradavky ztuhly, mezi stehny ucítila vlhký žár. Dychtivá reakce vlastního těla ji doslova šokovala. Vášeň, která ji pohlcovala, se nedala jen tak popřít.

Vtom jeho ruka, která ji až doteď držela za bradu, pomalu sklouzla dolů, přes štíhlé hrdlo až k plnému ňadru, jež pevně sevřela. Její snoubenec se jí takhle nikdy nedotýkal…, nedráždil ji, nevzrušoval…

Když se instinktivně vyklenula a přitiskla se k jeho laskající ruce, z Thornova hrdla unikl spokojený mužský zvuk. O chvíli později dlaní vklouzl do hlubokého výstřihu, aby polaskal hebkou pleť a mezi prsty sevřel ztuhlou bradavku.

Dianiným tělem náhle projel prudký záchvěv touhy, kolena se jí podlomila.

Thorne spokojeně sledoval její reakci a dál dráždil tuhnoucí hrot, dokud z Dianina hrdla neunikl vzrušený

sten. Tolik chtěla okusit hranice své nové svobody, ale tohle bylo příliš nestydaté-. Jejich objetí se stalo příliš vášnivé…

S povzdechem se dlaněmi zapřela do jeho nahé hrudi a odtáhla se.

Pozorovala ho rozšířenýma očima a prsa se jí prudce zdvihala a zase klesala.

Thorne ji upřeně sledoval. Jeho oči potemněly do sytě zelené, obkroužené plátky zlata, a jeho výraz se náhle zdál podivně otřesený, jako by nevěřil jí ani prudké touze, jež mezi nimi tak nenadále propukla.

Když konečně promluvil, hovořil ochraptělým hlasem. „Měl jsem pravdu. Vaše rty jsou přesně tak sladké, jak vypadají.“

Žádná omluva, žádná lítost za své skandální chování.

Dlaně si zmateně přitiskla k hrudi, aby utišila vzrušené chvění, a opatrně couvla do bezpečné vzdálenosti. Nemohla uklidnit svůj rozbouřený dech ani upokojit rozjitřené nervy, ale snažila se předstírat lhostejnost.

„Zdá se, že se nedokážete ovládat, lorde Thorne. Říká se o vás, že svedete každou ženu, se kterou se seznámíte.“

„Jen ty, které mě něčím zaujmou.“ Usmál se způsobem, který ji zbavoval dechu. „Á musím přiznat, že vy jste mě zaujala, drahá. Také je ale možné, že na mě působí kouzlo ostrova.“

„Kouzlo?“

„Copak vy jste neslyšela o zdejší legendě? Bůh slunce Apollo se zamiloval do nymfy Cyrany, ale ta ho odmítla. Proto Apollo stvořil tento rajský ostrov a uvěznil ji zde, dokud se do něho nezamiluje. Říká se, že jeho kouzlo působí na všechny smrtelníky a vzněcuje v nich vášeň.“

Diana se na něho nedůvěřivě podívala. Ačkoliv byla pravda, že krása ostrova Dianu přímo nadchla, přesto odmítala věřit jakýmsi mytickým povídačkám.

Pobaveně se usmála. „Skoro to vypadá, že se své neomluvitelné chování snažíte svést na mýtus.“

„Možná ano,“ připustil Thorne a obdařil ji provokativním úsměvem „Předtím jsme se ještě nikdy nesetkali, nepletu se? Musíte být na Cyreně nová, protože já tady znám všechny krásky a na vás bych rozhodně nezapomněl.“

„Máte pravdu, vlastně jsme se nikdy nesetkali,“ připustila Diana.

Když vikomt Thorne krátce po jejím skandálu navštívil Nathaniela, strýc ji poslal pryč, protože podle něho šlo o nebezpečného svůdce a ona měla pro takové muže slabost.

Dokonce se ani nezúčastnila Nathanielova pohřbu, protože se konal v Londýně a ona přebývala na venkovském panství v Lunsfordu, vzdáleném několik dní jízdy. Když k ní zpráva o bratrancově smrti dorazila, byl už dávno pohřbený. Alespoň že na Nathanielově pohřbu byla Amy, která se tou dobou nacházela v Londýně, kde se připravovala na přijetí do společnosti.

Diana však předpokládala, že by ji Thorne mohl poznat podle jména, poněvadž mu během posledních let několikrát psala – ačkoliv vždy jí odpověděli jeho právní zástupci.

„Jsem Nathanielova sestřenice, Diana Sheridanová.“

Zkoumavě se na ni podíval. „To jste mohla říct rovnou.“

Diana v jeho hlase zaslechla náznak lítosti a musela se usmát. „Proč? Copak by vás mé jméno zastavilo před vaším nestydatým útokem?“

„Pravděpodobně ano. Kdybych věděl, kdo jste, nikdy bych se vás nedotkl.“ Thorne se obrátil, se země zvedl osušku a přehodil si ji kolem ramen jako tógu. „Sestra a sestřenice mého přítele jsou pro mě tabu.“

„To je potěšující vědět, že máte *nějaké* skrupule,“ podotkla Diana suše.

„Jen velice málo.“ Rozvážně si ji prohlížel zkoumavým pohledem. „Proč jste na Cyreně?“

„Vaši právní zástupci v Anglii mě informovali, že bych vás tady mohla zastihnout. Nebylo lehké je přesvědčit, aby mi sdělili místo vašeho pobytu, ale vysvětlila jsem jim, že jste poručníkem Amy a že s vámi musím nutně hovořit.“

„A to jste vážila tak dlouhou cestu jen proto, abyste si se mnou promluvila?“

„Kdybyste byl v Londýně, jak jsem očekávala, nic takového bych nemusela podniknout. Vaše náhlé zmizení… všechno jen zkomplikovalo. Pak jsem však uvážila, že dlouhá cesta Amy jen prospěje. Vyrozuměla jsem, že vás Nathaniel požádal o pomoc pro svou sestru, kdyby se snad dostala do potíží. A ten případ právě nastal.“

„O jaké potíže se jedná?“

„Je všeobecně známo, že Amy zdědí nemalý majetek. Poslední dobou se objevil jeden z lovců věn a dvořil se jí tak urputně, až Amy uvěřila v jeho lásku. Na Cyrenu jsem se s ní vypravila především proto, abych ji vymanila z jeho drápů. Doufám, že časem na něho zapomene. Také jsem doufala, že ji přesvědčíte, aby s rozhodnutími ohledně sňatku počkala až na konec sezony. Pevně věřím, že pozná někoho mnohem vhodnějšího. Budu ráda, když si s ní promluvíte…, protože mně se to moc nedaří.“

„A vy myslíte, že mě poslechne?“

„Má vás velice ráda. Když nic jiného, aspoň vás vyslechne. V každém případě s vámi potřebuji probrat podrobnosti jejího uvedení do společnosti.“

Diana se odmlčela, aby Thornovi dala čas strávit důvod její návštěvy. Jako Amyin poručník má k dívce jisté závazky. O její majetek se postaral prostřednictvím právníků a teď je načase, aby osobně dohlédl na Amyinu budoucnost.

Uplynulý rok, kdy Amy držela smutek za svého bratra, žádné společenské aktivity nepřipadaly v úvahu. Nicméně teď je dívce devatenáct a je nejvyšší čas oficiálně ji představit.

„Uvést ji do společnosti?“ opakoval Thorne zděšeně.

Diana přikývla. „Podle mě by bylo nejlepší, kdybyste požádal lady Hennessyovou, aby zaštítila Amyinu jarní sezonu.“ Thornova teta, lady Hennessyová, patřila k hlavním představitelkám anglické společnosti a Amy by zajistila úspěšné přijetí.

Thorne se ušklíbl a prsty si pročísl vlhkou hřívu. „Myšlenka, že bych měl být zodpovědný za dívku uváděnou do společnosti, mi nahání husí kůži. Mám-li být upřímný, nikdy jsem o poručnictví nestál. Vlastně si myslím, že Nathaniel k výchově své sestry nevybral zrovna toho nejlepšího.“

„S tím s vámi plně souhlasím,“ řekla Diana, „jenže on věřil, že se o jeho sestru postaráte. A vaše teta by byla tím nejlepším, co pro ni můžete udělat.“

„Asi máte pravdu,“ souhlasil Thorne váhavě.

„Je tady ještě jeden důvod, proč jsem s vámi chtěla hovořit,“ pokračovala Diana. „Je to dopis, který mi pro vás zanechal Nathaniel.“

Prsty vklouzla do mušelínového rukávu, vytáhla pevně složený list pergamenu a podala ho Thornovi. „Zřejmě

ho musel napsat krátce před svou smrtí pro případ, že by se mu něco stalo.“

Thorne stál a zíral na dopis s jeho jménem. Diana v jeho pohledu zahlédla bolest a hluboký smutek. Nepochybovala, že pro svého přítele ještě stále truchlí.

Stejně jako ona, poněvadž Nathaniel pro ni byl spíše milujícím bratrem než bratrancem.

„Kde jste ho našla?“ zeptal se Thorne ochraptělým hlasem.

„V Nathanielových osobních věcech, které doručili Amy. Našla jsem ho, až když jsem balila věci na cestu na Cyrenu. K dopisu byl přiložený vzkaz, aby vám ho Amy doručila, jenže s její lehkovážnou povahou to musela přehlédnout.“ Diana se odmlčela a přemýšlela, kolik toho může říct. „Dopis byl samozřejmě zapečetěný, jenže já jsem ho otevřela pro případ, že by obsahoval něco opravdu důležitého.“

Thorne ji probodl zkoumavým pohledem. „A obsahoval?“

„Myslím, že ano,“ řekla Diana přesvědčivě. „Nejspíše si dopis budete chtít přečíst v soukromí. Vrátím se do vašeho domu a počkám tam na vás.“

Chvíli zaváhala a pak dodala: „Snad budeme v naší diskuzi ohledně Amyiny budoucnosti pokračovat, až budete vhodněji oblečen.“

Snažila se ho svou provokativní poznámkou rozesmát, ale Thorne už otevíral dopis a Diana věděla, že na její přítomnost zapomněl.

Pokud čteš tyto řádky, drahý příteli, s největší pravděpodobností jsem po smrti.

Thorne rychle přelétl obsah dopisu a pak se pomalu vrátil k jednotlivým větám. Cítil, jak mu buší srdce, a ve

vzrušených vlnách do sebe nasával důležitost Nathanielova sdělení.

Posledních několik týdnů se neustále otáčím přes rameno a nemohu se zbavit podivného pocitu, že mě někdo sleduje.

A jistě tomu tak i bude. Před několika týdny jsem nabyl podezření, íe se někdo snaží odhalit naši identitu, a tak jsem se pustil do vyšetřování. Teď se obávám, že má překrásná Venuše může být zapletena ve špionáži pro nepřítele, nicméně nechci ji osočit, dokud nebudu mít pádné důkazy.

Navíc jsem – a k tomu se přiznávám s velkou hanbou – před ní odhalil informace, o kterých jsem s nikým neměl hovořit. Vím, že jsem udělal neodpustitelnou chybu. Mé činy neomlouvá ani fakt, že jsem se nechal omámit její krásou.

Rád bych však svou chybu napravil dříve, než to sdělím S. G. A tak jsem trochu pátral ve Venušině minulosti.

Jestli se skutečně provinila, jejím spolupachatelům se mé počínání jistě nebude zamlouvat a budou se snažit mě zastavit. Pokud se jim to podaří a zabijí mě, byl bych rád, kdybys v mém pátrání pokračoval, starý příteli. Proto tento dopis posílám sestře, neboť vím, že se o ni v případě mé smrti postaráš.

Dopis byl podepsán pouze naškrábaným N.

Thorne zvedl zrak a nepřítomně hleděl na nekonečnou hladinu akvamarínového moře. Zmítaly se v něm sžíravé emoce a pálily jako kyselina: vina, hněv, sebeobviňování. O Nathanielově vyšetřování neměl ani páru. Vůbec nic netušil.

Pochopitelně že rozluštit záhadná sdělení v dopise mu nečinilo žádné potíže. *Naše identita* znamenala šedesát Strážců, kteří v utajení operují po celé Anglii a Evropě. A Iniciály S. G. označovaly jméno jejich vůdce, sira Gawaina Olwena. Nathaniel by v dopise neuvedl ničí jméno pro případ, že by si ho jeho sestra nebo sestřenice přečetly. Utajení Strážců meče mělo svůj důvod – jednalo se totiž o nejdůležitější výhodu jejich práce, díky níž měli vysoké procento úspěšnosti.

Pokud Nathaniel skutečně udělal chybu a před Venuší odhalil jejich tajnou činnost, měl nejdříve vše sdělit siru Gawainovi a teprve potom se snažit o nápravu.

Thorne tiše zaklel. Teď už chápal, proč se mu Nathaniel se svým podezřením nesvěřil. Nicméně jeho vlastní tupost byla rovněž neomluvitelná. Jak je možné, že mu přítelova smrt nebyla od samého počátku podezřelá?

Jak mohl být tak slepý? Nathanielova vražda byla označená jako loupežné přepadení… bohatý muž uprostřed temné aleje, propíchnutý nožem a bez peněženky. Thorne nedokázal pochopit, proč tak zkušený Strážce, jakým byl Nathaniel, šel uprostřed temné noci neozbrojený do zapadlé aleje. Navzdory dlouhým týdnům vyšetřování se nenašel jediný očitý svědek či snad někdo, kdo by viděl cokoliv podezřelého.

Nicméně teď bylo více než pravděpodobné, že Nathaniela zabili, aby zastavili jeho vyšetřování.

Thorna zaplavil prudký příval viny a smutně sklonil hlavu. To *on* přivedl Nathaniela mezi Strážce. A právě proto je zodpovědný za jeho smrt.

Thorne mimovolně zaťal pěsti a v duchu složil slavnostní přísahu.

Odhalí zrádce, po kterém pátral jeho přítel, a najde jeho vraha, nebo vypustí duši.

2

„Takže jsi Thorna viděla?“ zeptala se Amy, když ji Diana našla v pokoji pro hosty v prvním poschodí.

Diana měla co dělat, aby se nerozesmála. Opravdu Thorna viděla. A to celého. „Byl na pláži.“

„Co říkal? Souhlasí s návrhem, aby mé přijetí do společnosti podporovala jeho teta?“

„Rozhodně nebyl proti, ale neměli jsme příležitost si o tom řádně promluvit. Cekám však, že se každou chvíli objeví.“

Amy nespokojeně našpulila rty. Vyrostla z ní vskutku jedinečná kráska. Z dokonalé tváře ohraničené blonďatými kadeřemi zářily velké modré oči. Nicméně když si něco usmyslela, dokázala být nepříjemně tvrdohlavá. Nijak se netajila, že by ze všeho nejraději hned teď odplula do Londýna pod ochranná křídla lady Hennessyové, neboť by tak unikla přísnému dohledu Diany.

Diana klidně pozorovala, jak její sestřenice začala nervózně přecházet po pokoji.

„Doufám, že mu to nebude trvat dlouho,“ naříkala Amy. „Po všech těch dlouhých týdnech strávených na moři, kdy jsem neměla co dělat, z dalšího čekání asi zešílím.“

„Proč se nepřevlékneš do jezdeckých šatů? Thorne ti jistě rád půjčí některého ze svých koní.“

Amy okamžitě zbystřila. Jelikož vyrostla na vesnici v rodině náruživých chovatelů koní, divokou jízdu na koňském hřbetě přímo milovala. Diana jezdila mnohem klidněji, přesto se stejnou láskou. Poté, co byla vyhnána

ze společnosti, trávila nekonečné hodiny projížďkami po panství Lunsford. Posledních šest let se pro ni jízda na koni a malování stalo jedinou skutečnou zábavou.

„To je skvělý nápad," vykřikla Amy. „Nechtěla bys jet se mnou?"

Po nuceném uvěznění během plavby by Diana s radostí přivítala svobodu a vzrušení z jízdy stejně jako možnost prozkoumat překrásný ostrov, ale nejdříve se musela přesvědčit, že Amyina budoucnost leží v dobrých rukou. „Raději počkám na Thorna. Určitě oželí jednoho podkoního, který tě doprovodí."

Amy se hořce usmála. „Jsi si jistá, že mě můžeš nechat o samotě s cizím mužem? Co když se mu vrhnu do náruče?"

Diana zaťala zuby a raději mlčela. Za posledních několik měsíců se stala docela zběhlá v přehlížení Amyiných dramatických výjevů. Věděla, že tiché našlapování je nejlepší způsob jak se vypořádat s hněvem své sestřenice násilím odtržené od své domnělé lásky.

„Věřím, že Thornovi sloužící jsou velice diskrétní a ví, co se sluší, pokud ty ne," odvětila suše. „Navíc, jestli se na jednoho z nich vrhneš, Thorne si jistě rozmyslí, zda tě má svěřit do péče své tety."

Amy se spíše než jako mladá dáma chovala jako rozzlobené dítě. Navíc ji její slepě milující rodina poněkud rozmazlila a dívka byla zvyklá vždy dosáhnout svého. Diana ale všechny Amyiny nedostatky velkoryse přehlížela, neboť věděla, že to dívka posledních několik let neměla lehké. Nejdříve přišla o otce a krátce nato o jediného bratra.

Diana nejenže sdílela smutek milované sestřenice, ale sama dobře věděla, jaké to je být sirotkem. Rovněž dokázala pochopit, že se dívka bezhlavě zamilovala, byla

si však jistá, že Amyin současný obdiv není ničím jiným než krátkodobým rozmarem.

Nicméně dokázala předvídat, jak jí dívka odpoví, a rozhodně nebyla zklamaná. Amy vzpurně zvedla bradu. „Měla bys vědět, že mé city vůči Reginaldovi se nezmění. A je úplně jedno, jak dlouho mě tady na tom zapadlém ostrově budeš věznit."

„Nepřipadá mi to tady jako vězení. A do Londýna se vrátíme hned na začátku sezony."

„Kde nedostanu ani chvilku svobody. Chceš mě provdat za nějakého bohatého snoba, abys utišila své svědomí."

„To není pravda, Amy, a ty to víš."

„Ne! Bojíš se, abych nešla v tvých šlépějích. Ale jen proto, že ti kdysi jeden darebák zlomil srdce, nemusí být všichni muži stejní.
Copak si skutečně myslíš, že každý, kdo se mi dvoří, je jen lovec věn?"

„Ne, to určitě ne. Ale u těch, kteří nemají ani vindru, je mnohem větší pravděpodobnost, že se více než o tebe zajímají o tvé bohatství."

„Reginald mě miluje. A já miluji jeho!"

„Možná teď ano. Ale počkejme, co budeš říkat za čas. Jestli ho skutečně miluješ, odklad na jednu sezonu přece na vašich citech nic nezmění. A během pobytu v Londýně možná potkáš urozeného gentlemana, do kterého se zamiluješ ještě více."

„A do té doby mi bude bídně."

„To je mi líto, Amy. Ale cítit se bídně teď je mnohem lepší než být po zbytek života uvězněná v nešťastném manželství." Diana se odmlčela a podívala se své sestřenici do očí. „Tolik chci, abys byla šťastná, že ti nedovolím udělat hloupost. Nejdříve si svou láskou musíš být jistá," řekla mírně. „Chci, abys dostala šanci,

kterou já jsem nikdy neměla. Šanci, o kterou jsem přišla díky své naivitě.“

Amy na malou chvíli vypadala kajícně, pak však pohodila hlavou a obrátila se, aby se převlékla.

Diana v sobě potlačila povzdychnutí a v tichosti odešla do vedlejší ložnice, aby se upravila.

Thornovi sloužící se pochopitelně tvářili nedůvěřivě, když se u dveřích jejich pána objevily dvě mladé dámy v doprovodu svých služebných. Naštěstí Thornův komorník poznal Amy a rozkázal, aby jejich zavazadla zanesli do pokojů pro hosty.

Diana vešla dovnitř a s uspokojením se rozhlížela kolem sebe. Místost se na první pohled zdála jasná, vzdušná a elegantní, s vysokými francouzskými dveřmi, které vedly na vnější ochoz. Thornova úžasná vila byla postavená ve španělském stylu jako rozlehlá hacienda, pyšnící se čtyřmi křídly, které stály kolem otevřeného středového nádvoří. Panské sídlo Lunsfordů v Derbyshiru bylo sice grandiózní, ale rozhodně ne tak luxusní jako tento dům.

Uchvácená krásou výhledu Diana vyšla na ochoz a pozorovala jiskřící azurové moře. Když jí svíravá bolest žaludku připomněla, že zmeškala odpolední čaj, neochotně se vrátila do pokoje, aby se umyla a učesala si vlasy – což se ukázalo mnohem snadnější než obvykle. Běžně měla prsty ušpiněné od barvy či inkoustu, ale od předešlého dne, kdy opustili palubu lodi, neměla v rukou štětec ani pero.

Dnes ráno se rozhodla prostě se jen kochat krásou ostrova: rozeklané pobřeží chráněné strmými útesy a nebezpečnými skalisky, pevnosti a strážní věže umístěné v několika malých zátokách, malebné pohoří se zalesněnými vrcholy, úrodná údolí přetékající sady, olivovými háji a vinicemi.

A nakonec chráněná zátoka pod Thornovou vilou. Moře, které se svou barvou podobalo drahokamům – smaragdům, safírům a tyrkysům – jako pozadí úchvatné postavy muže se zlatou pokožkou.

Nejraději ze všeho by sedla k plátnu a všechnu tu krásu zachytila ve svém obraze, ale její umělecké nutkání bude muset počkat. Diana si nešťastně povzdychla.

Po širokém schodišti sešla dolů do vstupní haly, kde se setkala s Thornovým komořím, jenž se nabídl, že jí na nádvoří naservíruje čaj. Diana ochotně souhlasila a nechala se provést dlouhou chodbou k dalším francouzským dveřím, které ústily přímo do srdce vily.

Nádvoří bylo vskutku krásným místem. Hustým palmovím, které poskytovalo příjemný stín, prokmitávaly sluneční paprsky a svým teplem uvolňovaly vonné silice z květů všudypřítomných ibišků, oleandrů, pelargonií a jasmínů. Uprostřed zurčela překrásná mramorová fontána.

Stůl a křesílka k odpočinku stály v rohu a sotva se Diana usadila, několik sloužících ji zahrnulo čajem, koláčky, sendviči a ovocnou šťávou, o které jí komoří prozradil, že je směsicí granátových jablek, pomerančů a broskví.

Diana se zády opřela o židli a vychutnávala si jak chutnou svačinu, tak poklidnou chvíli. Bylo těžké uvěřit, že když před třemi týdny opouštěli Anglii, zemi ještě stále pokrýval sníh.

Ani si neuvědomila, že zavřela oči, dokud mírumilovný klid nenarušil pobavený mužský hlas.

„Jsem rád, že se tady chováte jako doma, slečno Sheridanová.“

Diana se nejdříve v duchu obrnila proti jeho smyslnému kouzlu, a teprve potom otevřela oči. Thorne stál přímo před ní a usmíval se. Tentokrát měl na sobě

bílou košili, kalhoty a boty. Pod silným krkem mu z výstřihu vyčuhovaly zlatavé chloupky a Diana pohledem mimovolně sklouzla dolů, k jeho mužství.

Zděšená svým chováním rychle ucukla pohledem a podívala se Thornovi přímo do očí, čímž udělala další velkou chybu.

Plavé vlasy mu zatím uschly a kolem obličeje vytvořily změť zlatých kučer, přičemž několik pramenů volně splývalo do čela, jako by právě vstal z postele. Smyslné rty se líně usmívaly, zatímco oříškově hnědé oči si ji zpod černých řas prohlížely se stejnou intenzitou, s jakou ji Thorne pozoroval na pláži. Diana cítila, jak jí divoce buší srdce.

Je úchvatný a fascinující, smrtelná kombinace, připomenula si.

Když si uvědomila, že na něho znovu zírá, v duchu zaklela a napřímila se. Rovněž Thorne ji se zájmem pozoroval. Tentokrát na ni však nemínil jen tak zapomenout, jako když mu předala Nathanielův dopis.

Zneklidněná jeho neskrývaným hodnocením si Diana usrkla ovocné šťávy a odkašlala si. „Omlouvám se za své předešlé vyrušení vašeho soukromí, lorde. Měla jsem počkat na vhodnější chvíli.“

„Není proč se omlouvat,“ odvětil Thorne a posadil se na židli proti ní. „Teď, když se tak… důvěrně známe, není třeba trvat na ceremoniích. Koneckonců jste sestřenicí mé svěřenkyně a já jsem přesvědčen, že to z nás dělá téměř příbuzné.“

Nalil si vysokou sklenici šťávy a pak se znovu podíval na Dianu. „Nathaniel mi o vás vyprávěl, ale neřekl mi, že jste tak krásná.“

Jízlivě se ušklíbla. „Jak bych asi měla na tak smělé tvrzení odpovědět, co myslíte? Když budu namítat, budu vypadat jako příliš plachá. Pokud s vámi budu souhlasit,

budete mě považovat za marnivou. Nebo jste se mě snažil připravit o řeč?“

V očích mu vesele zajiskřilo. „Bohužel jste na mou taktiku příliš chytrá.“ Thorne ji obdivné pozoroval přes okraj sklenice. „Musím přiznat, že jsem byl na vás zvědavý, slečno Sheridanová. Rodinu Lunsfordů znám už od univerzity, kdy jsem se spřátelil s Nathanielem, ale s vámi jsem se nikdy nesetkal. Žila jste tou dobou na panství Lunsford?“

„Ano. Když mí rodiče zemřeli, ujali se mě strýček s tetou. Tehdy jsem byla ještě dítě.“

„Nechápu však, proč se skrýváte jako nějaký poustevník? Proč jste nikdy svou sestřenici nedoprovodila do Londýna? Pobývali tam přece každou sezonu, dokonce i po smrti lorda Lunsforda, což bylo, myslím, před osmi lety.“

Diana cítila, jak pod jeho zkoumavým pohledem tuhne. Do Londýna s rodinou odjížděla každý rok, až do osudné sezony, kdy se zcela znemožnila. Thorne o její skandální minulosti jistě slyšel, jen si teď nevzpomíná na podrobnosti. „Dávám před Londýnem přednost venkovu.“

„Věřím, že když jsem panství navštívil, byla jste asi nemocná.“

Neměla důvod lhát. „Nebyla,“ odvětila Diana přehnaně sladkým hlasem. „Strýček jen nechtěl, abychom se potkali. Vaše pověst vás předchází.“

Thorne se zamračil. „Ale Amy mě představili.“

„Tehdy ještě byla velmi mladá, a proto strýček její setkání s prostopášníkem nepovažoval za nebezpečné.“

„Opět ten chybný termín.“

„Nemůžete popřít, že vyvoláváte skandály, lorde Thorne.“

„V tom máte pravdu,“ řekl a na tváři se mu znovu objevil jeho smyslný úsměv. „Ale na svou vlastní obranu musím říct, že určitě dobrá polovina příběhů, které jste o mně slyšela, je smyšlená.“

Diana měla za to, že Thorne mluví pravdu. Vždyť Nathaniel, který se v lidských povahách skutečně vyznal, považoval tohoto muže za nejlepšího přítele, takže Thorne nemůže být tak *úplně* špatný. A navíc ona se svou pochybnou minulostí není právě ta, která by mohla po druhých házet kamenem. Přesto si ho nedůvěřivě prohlížela.

„Pochybuji, že jste tak nevinný, jak o sobě tvrdíte. Jestli se často chováte takovým způsobem, jako před chvílí na pláži, pak se vůbec nedivím, že končíte jako hlavní hrdina všech skandálních příběhů.“

Neměl zapotřebí jakkoliv se obhajovat, jen si ji měřil zkoumavým pohledem. „Jenže vy také nesete svůj díl viny, má drahá. Kdyby vás tolik nefascinovalo mé tělo, nikdy bych si nedovolil políbit vás.“

Právě se hodlala napít ovocné šťávy, která jí však po jeho slovech zaskočila a Diana se rozkašlala. Překryla si ústa dlaní a šlehla po něm pohoršeným pohledem.

Thorne se tvářil jako nevinnost sama, avšak záblesky v hnědých očích neomylně svědčily o záměru vyvést ji z míry.

Dianě se nakonec podařilo znovu získat ztracenou rovnováhu a mírným tónem prohlásila: „Řekla bych, že vás baví provokovat mě.“

„Ano,“ odvětil bez omluvy. „Nicméně jsem si dobře vědom, že vše má své hranice. Nelituji toho, že jsem vás políbil, ale kdybych věděl, kdo jste, neudělal bych to. Když jsem řekl, že jsem gentleman, myslel jsem to naprosto vážně.“

Diana mu chtěla věřit, ačkoliv byla přesvědčená, že Thorne si zásady slušného chovám upravil podle svých potřeb.

„A abychom se vyhnuli skandálu," dodal, „pokud budete v mém domě, trvám na tom, že najmeme gardedámu. Dvě mladé dámy v obydlí svobodného mládence by jen posloužily k dalším pomluvám a já o něco takového opravdu nestojím."

Bez jakéhokoliv úvodu změnil téma hovoru. „Tak mi tedy řekněte o tom ničemovi, který se dvoří Amy."

„Nejsem si jistá, jestli je ničema," odpověděla Diana. „Je však možné, že je lovcem věn. Jmenuje se Reginald Kneighly. Znate ho?"

Všimla si, jak se Thorne zamračil. „Jen povrchně. Je tak trochu hazardní hráč a vždycky má hluboko do kapsy."

Diana přikývla. „Pan Kneighly má v Derbshiru vzdálené příbuzné a poprvé se tam ukázal na Vánoce. Zřejmě se snažil uniknout svým věřitelům. Bez mého vědomí se začal Amy dvořit a docela dlouho se jim dařilo držet to v tajnosti. Jistě věděli, že bych s něčím takovým nesouhlasila." Diana si povzdychla. „Měla jsem je odhalit dříve, ale když jsem konečně prohlédla, bylo už příliš pozdě. Amy je přesvědčená, že ho miluje."

Thorne se pohrdavě ušklíbl, čímž přesně vyjádřil Dianin názor.

„Nevěděla jsem, jak je od sebe oddělit, a tak jsme odjeli do Londýna," pokračovala. „Jenže vy jste tam už nebyl. A protože sezona začne až v polovině dubna, přivezla jsem ji sem."

„Ale vždyť ji toto jaro hodláte uvést do společnosti."

„Mělo se tak stát už vloni, jenže po Nathanielově smrti musela držet smutek, takže je nejvyšší čas. Doufám, že Amy v Londýně na své pobláznění zapomene a rovněž

dostane příležitost seznámit se s někým vhodnějším. Chtěla bych, aby si našla manžela, který by ji miloval pro ni samou, a ne kvůli jejím penězům. Kdyby se do někoho takového zamilovala nebo by se provdala za muže, který by se o ni staral, stala by se méně zranitelná. Pak by si všichni ti lovci věn a prostopášníci mohli nechat zajít chuť.“ Při poslední poznámce se na Thorna významně podívala.

Ten však Ďianinu kousavou poznámku zcela ignoroval a přešel rovnou k jádru věci. „A co přesně chcete po mně?“

„Abyste přesvědčil svou tetu, lady Hennessyovou, aby zaštítila Amy.“

„Copak ji nemůžete do společnosti uvést sama?“

Diana zakroutila hlavou. Nejenže ve společnosti neměla odpovídající pozici, navíc se nad ní stále vznášel oblak skandálu. A její pošpiněná pověst by Amy jen uškodila. „K něčemu takovému nemám ani vážnost, ani známosti. A vy rovněž nepřipadáte v úvahu. Už tak je dost řečí o tom, jestli jste vůbec pro Amy vhodným poručníkem.“

Znovu se mu v očích zračilo pobavení. „Máte docela pravdu.“

„K mému návrhu mě vedla ještě jedna okolnost. Asi to nevíte, ale Amy chodila do internátní školy s vaší sestřenici Cecily, která se na jaře rovněž chystá na svou první sezonu, samozřejmě pod záštitou vaší tety. Amy by tak měla k sobě někoho blízkého svému věku, s kým si jistě bude rozumět mnohem lépe než se mnou.“

Thorne zamyšleně poťukával prsty. „Abych řekl pravdu, byla by to úleva vědět, že je Amy zajištěná. Mám ji opravdu rád a rovněž chci splnit přání svého mrtvého přítele. A samozřejmě ji stejně jako vy chci uchránit před lovci věn.“

„Takže se za ni u své tety přimluvíte?“

„Nejdříve bych si rád promluvil s Amy.“

„Zajisté.“ Diana se smutně usmála. „Musím vás však upozornit, že Amy je tak trochu… rozzlobená. Stále mi nemůže odpustit, že jsem ji násilím odtrhla od milého.“

„Dovedu si to představit,“ odvětil Thorne jízlivě. „Ale určitě jste udělala dobře.“

Vtom Amy vešla na nádvoří a nadšeně vykřikla: „Thorne!“

Když vstal, aby se s ní přivítal, dívka se mu vrhla kolem krku. Thorne jí dovolil, aby ho políbila na tvář, ale pak ji vzal za ramena a podržel si ji kousek od sebe.

„Jak se máš, maličká?“ zeptal se dojatě.

Dívala se na něho a její modré oči přetékaly štěstím. „Už mi nemůžeš říkat maličká, protože jsem vyrostla.“

„Ano. Vidím, že se z tebe stala hotová krasavice.“

„To tedy ano.“ Pyšně se před ním otočila, pak sebou praštila do jedné z židlí a aniž by čekala, až se Thorne rovněž posadí, pokračovala: „Jsem tak ráda, že tě zase vidím, Thorne – a také tvůj překrásný ostrov. Tolik jsem ho chtěla navštívit, především po tom, cos mi vyprávěl o té úchvatné legendě.“

Diana udiveně zamrkala. Vždyť Amy musela na palubu skoro dostrkat násilím. Byla však ráda, že dívka v Thornově přítomnosti reaguje tak rozumně. Zřejmě je mezi nimi přátelský vztah a Amy teď někoho takového rozhodně potřebuje – někoho, kdo jí nahradí zemřelého staršího bratra.

„Takže, už s tebou Diana mluvila?“ zeptala se Amy. „Zeptáš se své tety?“

„Tvá sestřenice se mnou už hovořila a ano, slíbil jsem jí, že její návrh zvážím.“

„Thorne…, *prosím.*“ Amy se naklonila dopředu, dotkla se jeho předloktí a prosebně se usmála.

Zdálo se však, že na Thorna něco takového neplatí. „Můžeš na mě mrkat těmi svými kukadly, jak je libo, lištičko, ale musím tě upozornit, že na mně si vylámaly drápky mnohem zkušenější ženy, než jsi ty. Řekl jsem, že to zvážím.“

„Dobře, já jen doufám, že se rozhodneš brzy. Netušíš, jak mi je. Celý ten dlouhý rok jsem žila na venkově, daleko od Londýna, od všech svých přátel. A z Diany se stala úplná dračice. Raději bych sezonu strávila s tvou tetou a sestřenicí Cecily. Doufám, že lady Mennessyová nebude sledovat každý můj krok, jak to dělá Diana.“

„Jestli si to myslíš, malička, pak neznáš mou tetu Hennessyovou.“

Amy začala vzdorovitě špulit rty, pak si to však zřejmě rozmyslela. „Nežádám o to jen ve svém zájmu, ale i v Dianině. Popravdě řečeno Diana se už nemůže dočkat, až se mě zbaví a bude mít čas na svou malířskou kariéru.“

„Amy,“ okřikla ji Diana. „To přece není pravda. Vůbec se tě nechci zbavit.“

Amy k ní obrátila nevinný pohled modrých očí. „Ale jestli tě přijmou na akademii, pak už na mě přece nebudeš mít čas. A ty to víš.“

„Akademii?“ zeptal se Thorne se zájmem. Odpověď zůstala na Dianě. „Mám šanci studovat na Britské akademii krásných umění.“

„To je rival Královské akademie umění, že?“

„Ano.“

„Jestli ji přijmou, bude to pro ni velká čest,“ pokračovala Amy. „Dosud tam nikdy žádná žena nestudovala. Ale Diana je přesvědčená, že skandál v její minulosti nebude na univerzitě překážkou.“

Když Thorne tázavě pozvedl obočí, Diana cítila, jak celá rudne. Ve snaze uniknout jeho zkoumavému zraku

se rychle natáhla pro konvičku a začala si nalévat horký čaj. Amy zatím tichým hlasem sdělovala svému poručníkovi všechny podrobnosti.

„Diana je něco jako šarlatová lady. To proto nemůže zaštítit mou sezonu. A právě proto se chová tak pomstychtivě. Kdysi dostala košem od jednoho lovce věn, a tak si teď myslí, že všichni muži jsou stejní.“

„*Amy?*“ řekla Diana káravým tónem, „lord Thorne si o tobě bude myslet, že jsi nevychovaná.“

Thorne souhlasně přikývl hlavou. „Přesně tak, maličká. Pomalu si začínám myslet, že jsem tě v dětství měl častěji přehnout přes koleno.“

Amy se hlasitě rozesmála. „Ale tys mě přece nikdy nebil.“

„To je sice pravda, ale jestli okamžitě nepřestaneš s tím pomlouváním a své sestřenici se hned teď neomluvíš, mohl bych s tím začít.“

Amyin úsměv se pomalu vytratil a dívka se zkoumavě podívala na svého poručníka, jako by se chtěla přesvědčit, zda to myslí vážně. Pak však sklonila hlavu a zamumlala omluvu. „Promiň mi, Diano. Nechtěla jsem být tak jedovatá.“

„Je ti odpuštěno,“ odpověděla Diana pobavená Amyinou rychlou kapitulací.

„Proč se nejdeš projít, lištičko,“ navrhl Thorne. „Já si zatím promluvím s tvou sestřenici.“

„Ach, to bych moc ráda…, jen kdybys mi dovolil půjčit si jednoho z tvých koní.“

„Proč ne? Zajdi za mým podkoním a on ti jistě vybere vhodné zvíře. Jen doufám, že už ses zdokonalila a nespadneš do první díry, která ti bude stát v cestě, tak jak jsi to udělala, když jsem tě začal učit.“

„Ach, Thorne, to přece nebyla moje chyba, že se ten tvůj nervózní valach hned splašil. A od té doby jsem se hodně zlepšila….“

„Přesto nemíním riskovat a nechat ti zkazit své nejlepší chovné koně. Budeš se muset spokojit s arabskými klisničkami, které jsem si nedávno pořídil. Pro tebe budou naprosto ideální a jim trocha pohybu také neuškodí.“

„Arabové? To je skvělé!“ S nadšeným výrazem Amy vyskočila ze židle, vrhla se Thornovi kolem krku, mlaskavě ho políbila na tvář a s jásotem vyběhla ven.

Dianu hřálo u srdce vidět svou sestřenici tak šťastnou. Když si všimla, jak si ji Thorne prohlíží, vyslovila svou myšlenku nahlas: „Od Nathanielovy smrti jsem ji neviděla tak spokojenou. Jsem ráda, že jsme tady. Na Cyreně snad na tu svou nešťastnou romanci zapomene.“

Thorne se kysele ušklíbl. „Teď konečně vidím vaše dilema. Její krása spolu s nemalým bohatstvím je pro lovce věn hotovou vějičkou. Nicméně její charakter není tak nevinný, jak si ho pamatuji.“

„Je jen ve stresu.“

Pohledem klouzal po její tváři. „Doufám, že mi objasníte poznámky týkající se vaší osoby, má milá dračice. Tuším, že ve vaší minulosti bylo něco nepříjemného, ale přesně nevím co.“

Diana se pokusila o lhostejný úsměv. Rozhodně neměla v úmyslu Thornovi něco vysvětlovat, nicméně chtěla, aby ji pochopil.

„Část z toho, co o mně říkala Amy, je pravda,“ řekla mírným tónem. „Dostala jsem košem, protože nejsem dědičkou. Přecenil velikost mého věna a podcenil ochranu strýce.“

„A teď si myslíte, že Amy udělala tutéž chybu co vy. Zamilo- vala se do lovce věn.“ Nejednalo se o otázku a

Diana věděla, že nečeká odpověď. „Pokud jsem pochopil správně, stalo se to před několika roky," pokračoval Thorne.

„Ano. Během mé sezony v Londýně. Tehdy mi bylo osmnáct, o rok méně než Amy." Diana sklonila hlavu a upřeně pozorovala špičky svých střevíců. Ještě stále se nedokázala zbavit bolesti zlomeného srdce, která ji pohltila vždy, když si na onu událost vzpomněla. Rovněž nemohla popřít, že Amyina milostná aférka rozdmýchala staré rány a znovu probudila bolestnou minulost.

„Šíleně jsem se do toho gentlemana zamilovala," svěřila se. „Byl to malíř stejně jako já, čímž však naše podobnost končila. Ačkoliv měl urozený titul, do kapsy měl vždy příliš hluboko, a proto ho můj strýc Basil hned od začátku kategoricky odmítal. Nakonec jsem se strýcem musela souhlasit."

Lehce se usmála. „Stydím se, jen když si na to vzpomenu, ale musím přiznat, že jsem se chovala jako blázen. Měl duši malíře a jazyk básníka. A já jsem byla příliš slepá, než abych viděla realitu života." Diana se na chvíli odmlčela a zadívala se na kytici jasmínu. „Myslela jsem, že nás čeká skvělá budoucnost, že se budeme živit svými obrazy a zanedlouho zbohatneme. Kdyby chtěl, klidně bych s ním žila v malém podkrovním pokojíku, který si pronajal. Jenže on měl smělejší plány. Myslel si, že se strýček po našem sňatku obměkčí."

„Tak jste utekli do Skotska?" zeptal se Thorne.

„Chtěli jsme. Jenže kočár, který jsme si pronajali, cestou zlomil nápravu, takže nás strýc Basil brzy dostihl. Když strýc přísahal, že mé skromné dědictví neuvolní dřív, než mi bude jednadvacet, snoubenec zděšeně vykřikl a řekl, že tak dlouho čekat nemůže. Takže jsem se s hanbou vrátila domů." Hořce se usmála. „Jistě si

dokážete představit, že mě po této události všichni považovali za padlou ženu.“

Diana sebrala všechny síly a odhodlala se zvednout zrak, aby se střetla s Thornovým lítostivým či snad pohrdavým pohledem. Nicméně v jeho očích neviděla ani jedno, ani druhé, jen zájem a snad sympatie.

„Nu,“ zamumlala Diana, „teď aspoň vidíte, že já Amy do společnosti uvést nemůžu.“

Thorne přikývl. „Nicméně pokud Nathaniel minulý rok plánoval její vstup do společnosti, jistě uvažoval o vhodné osobě.“

„Amyinou gardedámou měla být jedna vážená vdova ze vzdálené rodiny v Derbyshiru, jenže ta už bohužel zemřela.“

Thorne se na chvíli odmlčel, a pak se zeptal: „A co ta umělecká příležitost, o které mluvila Amy.“

Diana byla ráda, že konečně změnil téma hovoru. „Až se vrátím do Londýna, čeká na mě pohovor u ředitele Britské akademie.“

„Každý rok se snažím zajít na výstavu Královské akademie. Můj otec je jedním z jejich patronů. Ale o Britské akademii toho moc nevím.“

„Založili ji jen před pár lety jako protiklad zkostnatělého konzervatismu Královské akademie. Nicméně ani oni ve svých řadách zatím nemají žádnou ženu.“

„Musíte mít talent, když zvažují vaše přijetí. Zabýváte se krajinomalbou nebo portréty?“

„Mám ráda obojí. V současnosti pracuji především s olejem.“

„Ženy obvykle olej nepoužívají, nemám pravdu?“

Diana se usmála. „Ano. Dívky malují tuší nebo vodovými barvami. Jenže můj strýc si u mě už v dětství všiml jistého nadání a byl tak laskav, že mi najal učitele,

který používal výhradně olej. Později mě učil jeden starý malíř, jenž bydlel poblíž panství Lunsford.“

„A vy doufáte, že získáte slávu a peníze? Nějak vás nemohu zařadit k těm, kteří malují jen pro zisk.“

„Naštěstí mám dost velkou rentu, která mi stačí na slušné živobytí. Ale samozřejmě že jsem ráda, když se mé obrazy prodávají. Jedná se o ocenění práce. Jenže zatímco na venkově mají mé obrazy docela úspěch, na londýnský trh jsem zatím ještě neprorazila. Studium na akademii by dalo mým obrazům širší rozhled.“

„A pomohlo by vám získat nezávislost,“ poznamenal Thorne zamyšleně.

Diana se na něho překvapeně podívala. Zaujalo ji, že dokázal pochopit hnací sílu jejího snažení.

Po smrti strýce se rozhodla postavit na vlastní nohy a konečně jít za svým cílem stát se malířkou. Našla učitele, který jí pomohl modelovat a pilovat talent, ale když ho předčila, on sám ji přesvědčil, aby odjela do Londýna a tam se dál zdokonalovala.

Taková představa Dianu neuvěřitelně přitahovala. Získání respektu ve světě umělců jako slavná malířka by jí dalo svobodu, jež nikdy předtím neměla. A poprvé od svého neslavného útěku pocítila skutečné vzrušení.

Rozhodla se začít nový život, kde se už více nebude muset klanět společenským zásadám.

Nechtěla však, aby si Thorne myslel, že její vlastní sny jsou pro ni důležitější než Amyina budoucnost.

„Ujišťuji vás,“ řekla nakonec, „že má kariéra stojí až za Amyiným štěstím. Nemám v úmyslu opustit ji, ale z pochopitelných důvodů pro ni bude lepší, když se budu držet v povzdálí.“

Thorne ji zaujatě pozoroval a v očích se mu zračilo něco jako obdiv. „Jste velice neobyčejná žena, slečno Sheridanová,“ řekl mírně.

Diana cítila, jak se červená. Věděla, že svou poznámku myslel jako kompliment. „Dáte si čaj, lorde?“

Aniž by čekala na odpověď, nalila do šálku horkou tekutinu a přidala cukr a smetanu.

Thorne fascinovaně hleděl na její zarudlé tváře a náhle si uvědomil, že když mluvil o Dianině jedinečnosti, rozhodně nelhal. Se svou vášní k umění a horlivému ochranářství sestřenice se nepodobala žádné jiné ženě, kterou znal.

Připadala mu nesmírně zajímavá – z části proto, že stejně jako on byla černou ovcí rodiny, a také proto, že se nesnažila zapírat či jakkoliv se bránit. Její upřímné přiznání ji v Thornových očích činilo ještě zajímavější.

Příběh její mladistvé lásky a následná zranitelnost v něm probudila všechny jeho ochranitelské instinkty. Rovněž si uvědomil, že jejich milostné zážitky jsou jen odlišné strany stejné mince. Ona dostala košem, protože není dědičkou, kdežto jeho ženy pronásledují především pro jeho titul a majetek.

Rovněž musel přiznat, že nemalou měrou ho na ní přitahuje její krása. Měla lesklé černé vlasy, ne však natolik tmavé, aby se o nich dalo hovořit jako o havraních. Musel bojovat s pokušením natáhnout ruku a zbavit ji ozdobných sponek, aby viděl, jak všechna ta třpytivá krása vypadá po milování. A na její ústa nedokázal zírat, aniž by nemyslel na hřích.

Před chvílí na pláži chtěl dělat mnohem víc než ji jen líbat – a rovněž i ona, tím si byl jistý. Až příliš mnoho žen se pod ním zmítalo v divoké extázi, aby nepoznal dychtivou odpověď hladových úst.

Dokonce i nyní ho vnímá stejně silně jako on ji.

Je velká škoda, že stojí mimo hranice jeho teritoria. V posteli musí být přímo báječná. Neexistoval však důvod, proč by si nemohli užívat slovních půtek a nezměřili svůj

důvtip. Diana byla inteligentní žena a Thorne v měření důvtipu s tak půvabnou soupeřkou nacházel až hříšné potěšení. Předpokládal, že by s ním mohla udržet krok.

Nelíbil se mu však způsob, který hojně používala, aby změnila téma hovoru a od své osoby odvedla nežádoucí pozornost.

„Už jste si pročetl Nathanielův dopis?“ zeptala se, když mu podávala šálek s čajem.

Vyveden z míry se Thorne napil čaje, který vlastně vůbec nechtěl. „Ano, už jsem ho četl.“

„Předpokládám, že vám jeho stručné poznámky zřejmě dávají smysl.“

„Poznámky?“

„Řekla bych, že jeho smrt není tak jednoznačná, jak nám sdělily úřady. Podle mě byl úkladně zabit pro něco mnohem důležitějšího, než byla jeho peněženka.“

Thorne záměrně vyklenul obočí ve snaze vyjádřit nedůvěru jejímu tvrzení. „Má drahá slečno Sheridanová, obávám se, že jste slejně jako Amy přečetla příliš mnoho románů Minerva Presse.“

Zpražila ho chladným pohledem. „*Máj drahý lorde Thorne,* kromě svého umění se nenechávám unášet představivostí. Ani nejsem žádný hlupák. Nathaniel byl skvělý muž a já jsem ho milovala jako svého bratra. Doufám, že okolnosti jeho smrti vyšetříte. Pokud ne, ujišťuji vás, že to udělám sama.“

Thorne se rychle rozhodl změnit taktiku. S obdivem si uvědomil, že Diana Sheridanová je velice bystrá a vnímavá. A také je velmi tvrdohlavá. S nějakým smyšleným příběhem se zřejmě jen tak nesmíří.

Samozřejmě že jí nemůže říct pravdu. V rozhovoru s ní musí být velice opatrný, aby neodhalil tajnou existenci Strážců. Ale snad jí částečná pravda bude stačit…

Žalostně se usmál. „I já jsem Nathaniela miloval jako svého bratra. Tím, že jsem kryl jeho tajemství, jsem vás rozhodně nemínil urazit. Mnoho lidí to nevědělo, ale Nathaniel občas pracoval pro ministerstvo zahraničí.“

Vyjeveně na něho zírala. „Takže *je* pravděpodobné, že jeho smrt nebyla jen obyčejným přepadením.“

„Ano, je to velmi pravděpodobné. Doufám, že teď chápete, proč s vámi o jeho smrti nemohu hovořit. Ale buďte si jistá, že celou záležitost důkladně vyšetřím. Jestli se Nathaniel stal obětí nějakého mizerného komplotu, věřte, že spravedlnosti bude učiněno zadost.“

Dlouhou chvíli ho zaujatě pozorovala znepokojeným pohledem. „Myslím, že vám budu muset věřit.“

„Obávám se, že vám nic jiného nezbývá.“ Pak se ještě zeptal: „Doufám, že jste o vašem podezření nemluvila s Amy?“

„Ne, nikdy jsem jí obsah dopisu ani neukázala,“ řekla Diana, stále ještě zamračená. „Chtěla jsem si nejdříve promluvit s vámi.“

„Velice si vaší diskrétnosti vážím. Ale teď, jestli mě omluvíte,“ Thorne vstal a zdvořile se uklonil, „uvedu vyšetřování okamžitě do pohybu.“

Rychle odcházel a celou tu dobu cítil v zádech zkoumavý pohled slečny Sheridanové.

3

O chvíli později projížděl Thorne branou Olwenova hradu a záměrně se snažil Dianu Sheridanovou pustit z hlavy. Musí se soustředit na důležitý úkol, jenž má před sebou – odhalit Nathauiclova vraha a zrádce, který chce pro Francouze zjistit identitu Strážců.

Thorne věděl, že je na hradě očekáván, neboť jakmile si přečetl znepokojující obsah dopisu, okamžitě siru Gawainovi poslal zprávu, ve které se dožadoval přijetí.

Když Dianě řekl, že Nathaniel pracoval pro ministerstvo zahraničí, vlastně ani tolik nelhal. Vždyť právě tuto verzi Strážci často předkládají veřejnosti, aby vysvětlili své tajné aktivity.

Sira Gawaina Olwena všichni považují za hlavu malé větve ministerstva zahraničí. Jen hrstka vyvolených zná skutečnou pravdu o rozsahu jejich organizace či snad o tom, jak Strážci hluboce ovlivňují politické dění celé Anglie a Evropy.

Rád Strážců meče založila před tisíci lety hrstka britských legendárních válečníků – vyhnanců, kteří zde nalezli exil. Řád, který nyní operuje po celé Evropě, stále vedou potomci původních zakladatelů. Cyrena se stala jejich hlavním velitelským ústředím, neboť její poloha umožňuje rychlý přístup do všech částí kontinentu.

Vedeni sirem Gawainem, s dobrým spojením a skvěle financováni, fungovali jako moderní žoldáci – avšak s vyšším cílem: Chránit slabé a bezbranné. Bojovat proti tyranii. Pracovat pro dobro celého lidstva.

Poslední tři desetiletí se jejich rozkazy týkaly převážně boje s přívrženci francouzské revoluce. Rovněž se snažili čelit následné napoleonské invazi do celého světa. Jejich akce byly vždy příliš nebezpečné a obtížné, než aby je zvládlo ministerstvo zahraničí, za jehož název se skrývali.

Časem se z jednotlivých členů stala skupina blízkých přátel a dobrodruhů, která by ochotně zemřela jak za svého druha, tak za věc, pro niž bojovali.

Thorne by pro řád bez jediného zaváhání položil život, neboť bezmezné věřil v jejich ušlechtilé ideály. Strážci se stali jeho spásou. Než se k nim přidal, ho jeho divoká a

sobecká existence táhla dolů, na scestí neřesti a sebezničení. Rád nejen že ukojil jeho touhu po dobrodružství, ale dal jeho životu chvályhodný smysl.

A právě proto ho pobuřovalo, že někdo intrikuje, aby Strážce zničil, a ještě více ho popouzelo, že pravděpodobným cílem oné zrady se stal právě Nathaniel.

Jestli však Nathaniel skutečně zemřel rukou zrádce, Thorne ho odhalí a přivede před spravedlnost. Nejdříve však musí rozvinout plán útoku.

Když Thorne vjel na nádvoří, okamžitě spatřil svého přítele Alexe Rydera.

Ryder, vysoký a svalnatý, s černými vlasy a temnýma očima, patřil k nejnebezpečnějším z jejich druhů. Kdysi se nechával najímat jako žoldák, a právě díky tomu získal nebývalé zkušenosti se zbraněmi a střelným prachem. Na rozdíl od Thorna, Ryder vyrostl na Cyreně.

„Tak co je v tom dopise, který ti zanechal Nate? Je pravda, že někoho podezříval ze zrady?“ zeptal se Ryder, jakmile Thorne seskočil z koně.

„Ano,“ odpověděl Thorne. „Ten vzkaz mi napsal už před rokem, krátce před svou smrtí, jenže jeho sestra mi ho zapomněla předat. Úloha padla na její sestřenici, Dianu Sheridanovou.“

„Ty dvě dneska přijely?“

„Ano – docela nečekaně.“

Ryder se ironicky ušklíbl. „Zdá se, že tebe ženské pronásledují na každém kroku, starý brachu. Řekl bych, že máš v sobě něco, co přitahuje všechny sukně.“

Thorne pokrčil rameny. „Docela rád bych svůj úspěch vyměnil za trochu klidu.“

Koně předal podkonímu a spolu s Ryderem se vydali k velkým dřevěným dveřím, které vedly do velké haly.

Olwenův hrad patřil rodině sira Gawaina už celé generace. Stál na východním konci Cyreny, kde pohoří nedosahovalo takové strmosti, a ostrov se tak v těchto místech stal zranitelnější a snadněji přístupný. Kolem dominantní pevnosti se tyčily masivní hradby a na cimbuří se blýskaly kanóny.

Vnitřní vybavení hradu však se svými tapiseriemi, vysokými koberci a nablýskaným nábytkem z tvrdého dřeva zcela pozbývalo válečného charakteru. Nicméně všude se nacházelo značné množství artefaktů dávno minulých dob – brnění a zbraně, meče, mačety a štíty, jejichž majiteli většinou byli rytíři, kteří osídlili ostrov před více než tisíci lety.

Thorne a Ryder prošli velkou halou a kamennou chodbou se dostali do velké, pohodlné místnosti, která sloužila jako baronova pracovna. Starší muž seděl u psacího stolu a už na ně čekal.

Jakmile vešli dovnitř, sir Gawain vstal. Vysoký, štíhlý a vždy vážný, jako by si zodpovědnost za dlouholeté vedení Strážců vybrala svou daň. Rovněž lehce napadal na nohu – důsledek dávného zranění.

„Jsem rád, že jste konečně tady," řekl sir Gawain. „Dovolte mi zavolat Yatese."

Posadili se do polstrovaných křesel a čekali. O chvíli později do místnosti vstoupil mladý muž s dřevěnou nohou. John Yates býval nadporučíkem kavalerie, který ve válce se Španělskem přišel o nohu a teď pracoval jako tajemník sira Gawaina.

Před dvěma lety Yates na své zranění skoro zemřel. Ted jeho růžolící tvář pod překvapivě zlatými vlasy překypovala zdravím. Nicméně když se přivítal s Thornem a usadil se, z šedých očí se mu dala vyčíst starost.

Thorne jim v krátkosti vylíčil, jak Diana Sheridanová našla dopis, který patřil Amy, a pak citoval nejdůležitější část vzkazu ohledně Natova podezření týkající se zrádce, který se snaží odhalit identitu Strážců a informace předat francouzům. Také vyjádřil obavy, že je do špionáže zapleten nevěstinec madam Venuše.

Ve snaze chránit Nathanielovu památku Thorne zamlčel Natovo přiznání, že se nechal krásnou Venuší podvést a odhalil jí tajné informace.

Když Thorne domluvil, jako první se ozval Alex Ryder. „Tak se mi zdá, že náš nešťastný Nathaniel narazil na spiknutí proti našemu řádu. Všichni víme, že Francouzi by naši zkázu nadšeně uvítali."

Thorne přikývl. Jelikož Strážci poměrně úspěšně mařili Napoleonovu snahu ovládnout svět, Francouzi se už delší dobu snažili odhalit je a následně zničit.

Yates zamyšleně pokýval hlavou. „Není to poprvé, co se někdo snažil odhalit identitu Strážců. Jistě si vzpomínáte, že vloni na podzim jsme tady měli podobnou záležitost. Ty jsi tu zrovna nebyl," řekl Thornovi.

Thorne se ve vzpomínkách vrátil k loňskému podzimu. On i Ryder byli na záchranné výpravě, když na ostrov dorazili dva návštěvníci, Daniella a Peter Newhamovi, které zatkli za krádež seznamu Strážců.

„Pokud si vzpomínám," zahloubal se Thorne, „Newhamovi při výslechu doznali, že je najal nějaký Angličan."

„Ano," odpověděl Yates. „Muž jménem Thomas Forrester."

„A když si tajní agenti chtěli jejich výpověď ověřit, stopa zmizela."

„Přesně tak. Zjistili jsme však, že Thomas Forrester skutečně existuje – bydlel v Londýně –, jenže při nedávném požáru přišel o život.“

„Připadá mi to podezřelé,“ podotkl sir Gawain. „Dvě zdánlivě odlišné události do sebe začínají zapadat.“

„Možná madam Venuše toho mrtvého Angličana znala,“ uvažoval nahlas Ryder.

„Je to pravděpodobné,“ souhlasil sir Gawain.

„Zjistím to,“ řekl Thorne.

„Ale jak do toho zapadá Nathaniel?“ zeptal se Ryder. „Ty myslíš, že Nate a Venuše byli milenci?“

„Nepřekvapilo by mě to,“ vytáčel se Thorne. „Nathaniel v jejím klubu hříchu strávil před smrtí spoustu času. A ve svém dopise píše, že prověřuje Venuši a její možné spojení s francouzskými špiony. Možná se jí vloudil do postele ve snaze odhalit její tajemství.“

Yates se stále mračil. „Tak co budeme dělat?“

„Mám v plánu co nejdříve se vrátit do Londýna,“ odpověděl Thorne, „abych zrekonstruoval Natovy poslední kroky. Také bych chtěl do Venušina klubu nasadit jednoho našeho agenta. Myslím, že by se na to hodil Macky. Je to bývalý herec. Se svými fyzickými přednostmi a zkušenosti z divadla může docela dobře hrát úspěšného gigola.“

Ryder pozvedl obočí. „Ty chceš, aby se Macky nechal najmout do Venušina klubu a pracoval pro její zámožnou ženskou klientelu?“

„Přesně tak.“

„Jak ponižující role,“ poznamenal Ryder pobaveně.

„Ale poměrně účinná. Jako Venušin zaměstnanec může slyšet a vidět věci, ke kterým se normální cestou nedostaneme.“

„Souhlasím,“ řekl sir Gawain, ačkoliv zjevně zdráhavě.

„Znamená to tedy, že mám vaše svolení pověřit Mackyho, sire?“

„Ano,“ odpověděl sir Gawain. „A také se pokuste zjistit, zda měla madam Venuše něco společného s Thomasem Forresterem. Jestliže ano, budeme se muset vrátit k vyšetřování a zjistit, proč chtěl znát identitu Strážců.“

Thorne měl v plánu udělat mnohem víc věcí: Chtěl se ujistit, že nikomu ze Strážců nehrozí nebezpečí odhalení.

Všiml si, že si ho sir Gawain zkoumavě prohlíží. „Dejte si pozor, Thorne. Pokud Nathaniel zemřel proto, že se ocitl příliš blízko zrádce, stačí trocha neopatrnosti a dopadnete stejně. V žádném případě zbytečně neriskujte.“

„Nikdy neriskuji, když to není nezbytně nutné,“ vytáčel se Thorne.

Vtom se ozval John Yates: „Chtěl bych se zapojit do vyšetřování, sire.“

Thorne věděl, že Yates má dobrý důvod, proč se chce zúčastnit vyšetřování Nathanielovy smrti, nicméně siru Gawainovi se jeho žádost příliš nezamlouvala.

„Moc dobře víte, že se bez tajemníka neobejdu. Tady budete mnohem užitečnější.“

„Ale, sire, asi jste zapomněl, že jsem to byl já, koho Daniella využila. Chtěl bych všechno dát do pořádku.“

Sir Gawain rezignovaně povzdechl. „Dobře tedy. Pokusím se všechno zvládnout i bez vás.“ Poté se obrátil k Thornovi. „Kdy chcete odjet do Anglie?“

„Snad do týdne. Macky bude potřebovat čas, aby se u Venuše trochu rozhlédl. Nechci přijet do Londýna právě tehdy, když začne pracovat v klubu. Venuše by mohla vycítit nebezpečí. A také mám ještě několik osobních záležitostí, které musím vyřešit.“

Koutkem oka zahlédl Ryderův výsměšný pohled. „Myslel jsem," řekl Ryder pobaveně, „že jsi přijel na Cyrenu, abys unikl před machinacemi svého otce. Copak ti po návratu do Londýna nebude zase dělat problémy?"

„Naštěstí jsem našel způsob jak se s otcem vypořádat."

„Opravdu? A svěříš se nám?"

Thorne přivřel oči. „Ještě ne. Nechej mi den či dva, abych vyzkoušel, zda to bude fungovat."

Nejdříve se musí ujistit, jestli Diana Sheridanová bude s jeho návrhem souhlasit.

Není to přece až tak sobecké. Vždyť z toho bude mít užitek i ona. AThorne kupodivu zjistil, že jí chce pomoci. Nejspíš se v něm příběhem o zhrzené milence probudil jeho přirozený ochranitelský instinkt, což by ho nemělo tolik udivovat. Koneckonců Thorne přísahal na meč, že bude chránit všechny slabé, utlačované a bezbranné.

Při představě, jak slečně Sheridanové předloží svůj návrh, Thorne pocítil důvěrně známé vzrušení, které se ho zmocňovalo před každou akcí. Stál před nelehkou výzvou.

Ale on výzvy miloval.

A jaksi se nemohl zbavit utkvělé představy, že poslední dobou vede zatraceně nudný život.

„Chcete, abych udělala co?" vykřikla Diana Sheridanová a zírala na něho, jako by přišel o rozum.

Thorne nedokázal potlačit úsměv. Zcela zjevně ji svým návrhem šokoval. Jakmile se vrátil domů, okamžitě zavolal slečnu Sheridanovou do obývacího pokoje, kde jim oběma nalil sklenici sherry a pak vyslovil svůj návrh.

„Chci vás požádat, abyste se stala mou snoubenkou,“ opakoval vážným hlasem.

Nechápavě se na něho podívala a ohromeně klesla na sedačku. „Stále nemohu uvěřit svým uším. Není to tak dávno, co jste mě ujistil, že si od nikoho nenecháte nasadit manželský chomout.“

„Na tom stále trvám. Budeme jen zasnoubeni.“

Probodla ho plamenným pohledem temných očí. „Jestli si myslíte, že mě uděláte jednou ze svých milenek, lorde Thorne, jen proto, že víte o mé nechvalné minulosti, pak mi dovolte, abych vás vyvedla z omylu.“

Velice rád bych tě udělal jednou ze svých milenek, pomyslel si Thorne. Diana se už převlékla na večeři. Měla na sobě slušivé šaty z růžového hedvábí a Thorne by ji teď ze všeho nejraději pomalu svlékal a odhaloval tak její půvaby.

Nakonec se mu však podařilo zahnat hříšné myšlenky a zakroutil hlavou. „Nedělám to kvůli sobě, slečno Sheridanová. Ba právě naopak, jsem vám zcela k dispozici. Je však pravda, že mi prokážete nesmírnou službu – zachráníte mě před osudem horším než smrt.“

„A to je?“

„Svatba s nevěstou, kterou pro mě vybral můj otec.“

„Asi byste si měl najít lepší výmluvu.“

Thorne se posadil do protějšího křesla, odkud viděl i tu sebemenší změnu jejího výrazu. „Mám v plánu co nevidět se vrátit do Londýna, abych se zabýval vyšetřováním Nathanielovy smrti, jak jsem vám slíbil. Nejdříve se však musím zbavit jistého obvinění.“

„Obvinění?“

„Jistě si vzpomínáte na má slova, že poslední mladá dáma, která mě viděla nahého, tvrdila, že jsem ji zkompromitoval. Jednalo se o plán jak mě dostat do manželství. Její matka mě ještě stále pronásleduje a

požaduje, abych si dívku vzal. A můj vážený otec je na jejich straně.“

Diana se suše ušklíbla, jako by ho dobře chápala. „Předpokládám, že to je důvod vaše náhlého odjezdu z Anglie.“

„Přesně tak,“ souhlasil Thorne. „Samozřejmě můj případ není nijak beznadějný, ale jakmile se ukážu v Londýně, můžu čekat nepříjemnosti. Naše zasnoubení by mi posloužilo jako bezpečná ochrana před jejich machinacemi. A také by učinilo přítrž otcově pletichaření.“

V očích se jí mihly jiskřičky smíchu a Thorne nevěděl, zda to znamená souhlas či naopak. „Vždy jsem o vás slyšela, že jste smělý a bezstarostný, lorde, ale teď si začínám myslet, že jste tak trochu blázen. Kdybych s něčím takovým souhlasila, musela bych být stejný blázen jako vy.“

Líně se usmál. „V jistých kruzích by vás považovali za blázna, kdybyste odmítla. Většina neprovdaných dam by po mé nabídce nadšeně skočila. Ted vidím, že jsem se nemýlil. *Jste* neobyčejná, slečno Sheridanová.“

„Proč? Protože mám dost zdravého rozumu, abych před sňatkem s vámi dala přednost staropanenství?“

„Teď jste zranila mé city.“

„Pochybuji, že to je vůbec možné,“ odvětila mírně a potřásla hlavou. „Takže vy chcete, abych předstírala, že jsem vaše snoubenka?“

„Ano. Pochopitelně by se jednalo jen o krátkodobé uspořádání. Jakmile se Amy usadí, můžete ho zase zrušit. Není na tom nic neobvyklého. Jednoduše oznámíte, že se k sobě nehodíme.“

„Což by nebyla žádná lež,“ zamumlala Diana. „Nedovedu si představit, že bych s manželstvím s vámi mohla třeba jen na chvíli souhlasit.“

Thorne v obranném gestu zvedl ruce. „Prosím, vyslechněte mě.“

Nedůvěřivě si překřížila ruce na prsou. „Dobře tedy, vyslechnu vás.“

„Z našeho zasnoubení by plynuly jisté výhody jak pro vás, tak pro Amy. Jisté uznáte, že prestiž mého rodového jména není zanedbatelná. Svěřila jste se mi, že máte poněkud pošpiněnou pověst. Copak by zasnoubení se mnou neznamenalo vaše znovupřijetí do společnosti?“

Podle zrůžovělých tváří poznal, že zahrál na citlivou strunu, ale výraz jejích očí zůstával chladný. „Se svou hanbou jsem celkem dobře žila celých šest let. Proč bych měla chtít, aby se něco změnilo?“

„Protože tak můžete na Amy dávat lepší pozor. Říkala jste, že hodláte zůstat v pozadí, ale kdybyste se se mnou zasnoubila – a měla podporu mé tety –, mohla byste se společenských událostí účastnit společně s Amy. Věřím, že byste jí svým vlivem pomohla překonat tu neblahou milostnou krizi, kterou právě prožívá. Navzdory její současné uraženosti na ni zcela zjevně máte dobrý vliv.“

Thorne se na chvíli odmlčel. „A také je tady otázka vašeho vlastního bezpečí,“ pokračoval. „Jelikož se budeme během Amyiny sezony stýkat, vaše pověst by tím mohla ještě více utrpět. Na druhou stranu naše zasnoubení takovým pomluvám učiní jednou provždy přítrž a ochrání vás před těmi nejhoršími domněnkami.“

„Asi máte pravdu,“ zamumlala pohroužená ve svých myšlenkách.

„A v každém případě k vám cítím jistou zodpovědnost. Amy je má svěřenkyně a já jsem přesvědčený, že jako o její sestřenici se o vás musím náležitě postarat.“

Diana hrdě zvedla bradu. „Ujišťuji vás, pane, že *nic* takového dělat *nemusíte.* Nevyžaduji vaši ochranu. Jsem schopná se o sebe postarat sama.“

„Já vám přece věřím,“ snažil se ji uklidit. „Ale vy zase uznejte, že Amy naše zasnoubení jistě prospěje.“

Když kromě pevně sevřených rtů nedostal žádnou jinou odpověď, Thorne použil poslední argument: „Rovněž věřím, že vám mohu pomoci k přijetí na Britskou akademii. Znám několik patronů školy a mohu s nimi promluvit ve váš prospěch. Tou dobou, kdy zrušíte naše zasnoubení, už jistě budete známou malířkou.“

Myslel si, že ji svou nabídkou potěší, ale místo toho se zdálo, že ji zarmoutil. Ve výrazu tváře nebylo ani stopy po radosti, spíše jen jízlivý úšklebek.

„Uvědomil jste si, že když vaši nabídku přijmu, mohou si mnozí myslet, že to dělám jen kvůli vašim penězům a postavení? Všichni si budou myslet, že jsem vás lstí přinutila k sňatku.“

„Jenže my budeme znát pravdu.“

Hovořil s ní lehkým tónem ve snaze trochu ji poškádlil, ale ona jeho odpověď přijala s naprostou vážností.

„Vidím, že k mému návrhu máte jisté výhrady, slečno Sheridanová. Proto vám dám čas na rozmyšlenou,“ nabídl Thorne. Podíval se dolů a uvědomil si, že má na sobě ještě stále jezdecké kalhoty a vysoké boty. „Musím se převléci k večeři. Odpovíte mi, až se vrátím.“

Diana mlčky pozorovala jeho odchod. Zůstala v místnosti sama, zaskočená jeho nabídkou. Christopher Thorne ji požádal o ruku. Ne aby si ho vzala, ale aby předstírala jejich zasnoubení.

Odložila netknutou sklenici sherry, vstala a mimovolně přešla k francouzskému oknu, které vedlo na zahradu. Vyvýšená terasa skýtala úchvatnou vyhlídku na

nekonečné moře. Slunce právě zapadalo za obzor a třpytící se hladinu barvilo rudou září, ale Diana si toho téměř nevšímala.

Samozřejmě že má výhrady. A hned několik.

Obrátila se přes rameno a nasupeně se dívala na zavřené dveře, kterými před chvílí Thorne odešel. Nejvíce ji popouzelo, že jí svůj návrh sdělil tak nenucené. Klidně jí nabídne, aby se stala jeho snoubenkou, a pak odejde a nechá ji, ať se v tom dusí.

Koneckonců něco takového, jako je zasnoubení, pro něho nic neznamená. Je šlechtic a narodil se s privilegiem a mocí, kterou se naučil používat. Vždy šel svou vlastní cestou. Jako miláčkovi společnosti mu projde i ten nejodpornější zločin.

Nicméně pro ni mohou mít zásnuby dalekosáhlé následky.

Z mnoha příběhů, které o Thornovi slyšela, ho vždy vnímala jako okouzlujícího svůdníka, pro něhož jsou ženy jen výzvou a život hrou. Ačkoliv se ukázalo, že má v sobě víc zodpovědnosti, než předpokládala, jeho nestoudné chování dnes na pláži ji utvrdilo v podezření, že je jí velice nebezpečný.

Byl až hříšně krásný, svůdný, bez jediné chybičky a ona měla pro krásné muže slabost. Přesvědčila se o tom v osmnácti, kdy utekla se svým bývalým snoubencem.

Diana sebou při neradostné vzpomínce trhla a náhle si uvědomila, že stojí na terase obklopené úchvatnou zahradou. Po smrti tety ji svěřili do nedbalé péče guvernantky, která o ni neprojevovala valný zájem, a zřejmě právě proto Diana udělala největší chybu svého života.

Snoubencova zrada jí takřka zlomila srdce. Nejenže svou lásku jen předstíral, ale předčasně ukončil její sny o šťastném životě kreativního umělce.

Po své neblahé zkušenosti byla pevně rozhodnutá, že další nabídku k sňatku už nikdy nepřijme.

A co se týče lásky – už nikdy nikomu bláhově neodevzdá své srdce. Od svého nevydařeného útěku se odvracela od všech mužů, kteří o ni projevili zájem, protože jim jednoduše nemohla věřit.

Odmítala znovu se stát obětí. Nebo se snad vystavit hanbě a odsouzení. Než riskovat, raději se rozhodla pro staropanenství.

Se svým slušným věnem by jistě nějakého manžela našla, a to i navzdory zkažené pověsti. Netoužila však navždy se uvěznit v manželství bez lásky jen proto, aby získala vážnost.

Jediné, co ji skutečně mrzelo, bylo, že s největší pravděpodobností nikdy nebude mít děti.

Možná právě proto se snažila chránit Amy. Upřímně svou sestřenici milovala a pro její záchranu by udělala téměř cokoliv.

Pochopitelně k dívce měla i morální povinnost. Kromě ní Amy neměla žádné blízké příbuzné. Stejně jako ona se stala sirotkem a Diana by ji v tak krutých časech nikdy neopustila.

Rovněž nemohla popírat, že by se ráda aktivně zúčastnila Amyina vstupu do společnosti. Jistě že viděla výhody, které by ze zasnoubení plynuly jak jí, tak její sestřenici.

Zasnoubením by okamžitě získala vážnost. V uplynulých letech ji kvůli její minulosti nejeden gentleman považoval za dívku lehkých mravů a učinil jí nehorázný návrh.

Nezáleželo na tom, že byla stále pannou. Vždyť co se týkalo tělesných projevů lásky, kromě několika polibků neměla ani ty sebemenší zkušenosti. Nicméně společnost ji i přesto považovala za zkaženou.

Vážnost by rovněž pomohla i její umělecké kariéře. Toužila po přijetí na akademii, ačkoliv vždy doufala, že se tak stane pro její talent, a ne díky Thornovým stykům.

Tvrdě pracovala, jen aby dostala šanci. Odmítnutá venkovskou šlechtou žila v ústraní a zoufale se snažila své pocity a bolest vyjádřit ve svých dílech.

Za ta léta jich bylo více než dost. Dalo by se říct, že byla se svým životem docela spokojená. Nicméně po Nathanielově smrti se v ní začala rodit nespokojenost, spalující touha dokázat v životě víc. V minulých měsících se znovu začal probouzet křehký sen stát se uznávanou malířkou.

Nicméně mnohem silnějším lákadlem byla možnost svobody. Neprovdaná žena s pochybnou pověstí neměla příliš na výběr. A žena malířka dostane jen zřídka příležitost vystavovat svá díla.

Thorne si překvapivě nespravedlnost jejího postavení plně uvědomoval, ačkoliv pochybovala, že by mohl skutečně pochopit hloubku jejího pobouření. Žádný muž nemohl přece pochopit, jaké to je žít spoutaná společenskými okovy, nucená skrývat svá díla jen proto, že je ženou.

A v Londýně to všechno bude ještě horší. Stane se terčem mnoha krutých žertíků, kterých je schopná jen znuděná šlechta. Kdyby však přijala Thornův návrh…

Zvuk jeho jména ji uchrání před pomluvami a nesnášenlivostí, kterým bude jinak vystavená.

Snad by jeho návrh *měla* přijmout.

Ruce si přitiskla k žaludku a snažila se zklidnit chvění. Ve skutečnosti nechce mít s mužem, jako je Thorne, nic společného. Nicméně přesně jak řekl, Amy je svazuje dohromady. A její pověst se tím jen zhorší…

Diana sebou škubla a ohromeně hleděla na Thorna, který se náhle zjevil na terase.

Aniž by si toho všimla, na okolní krajinu se snesl soumrak a světlo z otevřeného francouzského okna jí prozradilo, že sloužící už rozžali lampy.

Thorne se k ní pomalu blížil s nevšední lehkostí a grácií, která jí připomenula jejich setkání na pláži, když byl naprosto nahý. Vzpomněla si na jeho svalnaté tělo, které se k ní bezostyšně tisklo, a na jeho prsty, jež jí dráždily bradavky.

Okamžitě přestaň s tak nestydatými vzpomínkami!

Na večeři se převlékl do skvěle padnoucího tmavě zeleného obleku s bílou kravatou, který zdůrazňoval svalnatost jeho postavy a skvěle se hodil k zlaté záplavě vlasů.

Pohled na něho Dianu zbavoval slov.

Znepokojovalo ji, jak na ni jeho přítomnost působí. Když se Thorne zastavil těsně před ní, měla co dělat, aby se neotočila a neutekla.

„Na chodbě jsem potkal Amy," poznamenal. „Právě se vrátila z projížďky a šla se převléknout." Přelétl po ní uznalým pohledem. „Předtím jsem se o tom zapomněl zmínit, ale vypadáte úžasně."

Už si na jeho nestoudnou otevřenost začala zvykat, a tak jeho komplimentu nevěnovala pozornost. Přesto však nemohla nevnímat obdivný žár, který mu plál z očí. Jeho horký pohled propaloval lenké hedvábí šatů a dotýkal se citlivé pokožky. „Takže zvážila jste můj návrh, drahá?"

Diana se zhluboka nadechla a uvažovala, zda nedělá chybu. „Ano. Zvážila jsem ho."

„A?"

„Ano, souhlasím stát se vaší snoubenkou. Ale samozřejmě jen dočasně. Dokud se nevyřeší Amyina budoucnost."

„Samozřejmě." Thorne se usmál a lehce se uklonil. „Bude mi nesmírnou ctí."

„Není důvod k takové přetvářce, lorde,“ řekla Diana suše.

„Jestliže budeme oficiálně zasnoubeni, musíte mi říkat Thorne. Nebo Christophere.“

„Thorne bude stačit. Vzhledem ke krátkosti našeho vztahu bude vhodnější, když se důvěrněji seznamovat nebudeme.“

Znovu se usmál. „Obávám se, že určitá dávka důvěrnějšího seznámení bude nutná, lásko.“

„S tím nesouhlasím. A rovněž vás musím upozornit, že podobné oslovení není nutné.“

„Ale ano. Pokud chceme všechny přesvědčit, že jsme skutečně zasnoubeni, pak je více než nutné. Je totiž všeobecně známo, že mám k ženění odpor. Jediný důvod, proč bych se vzdal svého staromládeneckého života, je skutečná láska. Takže musíme všechny utvrdit, že jste mi ukradla srdce.“

Diana se ušklíbla. Vyhlídka na předstírání lásky se jí vůbec nezamlouvala. Vždyť i tak pro ni bude dost obtížné čelit jeho kouzlu. Poslední, co potřebuje, jsou jeho láskyplné projevy. Ale asi nemá na výběr. „Zřejmě máte pravdu.“

„To mám. A teď se musíme začít připravovat. Hned zítřejší lodí pošlu do všech londýnských novin zprávu o našem zasnoubení a také musím informovat svou rodinu. Rovněž napíšu své tetě. Jestli má zaštítit Amyin vstup do společnosti, musím ji 0 tom předem informovat. Také jí musím říct o svém nečekaném zasnoubení. Jistě bude překvapená.“

„Takže brzdy odjedeme do Londýna?“ zeptala se Diana. „Pokud ano, měla bych říct Amy, ať nevybaluje.“

„Musím ještě něco zařídit. Počítám, že vyplujeme tak příští středu nebo čtvrtek.“

„Ale to se do Londýna dostaneme až těsně před sezonou.“

„Má loď je mnohem rychlejší než ta kocábka, kterou jste sem přijely. Místo tří týdnů se do Anglie dostane za dva. Před odjezdem nás čeká ještě spousta práce. Hned ráno najmu krejčí a švadleny, které vám oběma ušijí nové šaty.“

Diana se zamračila. „Myslím, že mi jedny nebo dvoje šaty úplně stačí. Vždyť do společnosti vstupuje Amy, ne já.“

„Moje snoubenka musí být oblečená podle poslední módy, lásko. Zvláště pak, když budete Amy doprovázet na společenské události. Máme tady jednu skvělou francouzskou návrhářku, která se nedávno vrátila z Paříže, kde šila šaty pro urozené šlechtičny.“

„Jak je možné, že toho o ženské módě tolik víte?“ zeptala se Diana jízlivě. Nicméně její snaha Thorna vyprovokovat jen znovu rozdmýchala uličnické jiskřičky smíchu, které mu tančily v očích.

„Vím, jak potěšit ženu. A většina žen, které znám, se velice rády zdobí. V tomhle ohledu je Cyrena stejná jako Londýn. Společnost na ostrově se skládá asi ze tří tuctu britských rodin, které udržují svůj vlastní módní styl a dokáží být stejně bezohlední a krutí jako londýnská vyšší společnost. Což mi připomíná… Po dobu vaší přítomnosti na ostrově jsem najal seňoru Padillovou, která bude sloužit jako vaše gardedáma.“

„Děkuji,“ řekla Diana upřímně.

„A zítra bych chtěl Amy představit jednoho svého přítele, Johna Yatese. Pojede s námi do Londýna a doufám, že se mu podaří Amy nějak zabavit.“

„Odvrátit ji od myšlenek na svou velkou lásku?“

„Přesně tak. Její lovec věn potřebuje několik konkurentů.“ Z rozjařeného výrazu tváře se dalo vyčíst, že se mu úloha intrikáře začíná líbit.

„Předpokládám, že Amy o svých úmyslech říct nechcete. Je to poněkud nečestné, nemyslíte?“

„Vůbec ne, jen účinné. Takové hry jsem hrál, ještě když Amy neměla ani své první mléčné zuby, takže vím, jak jsou účinné. Kromě toho mám takový dojem, že jednoduchá logika a moudré rady u ní nebudou fungovat.“

„Ne, to máte pravdu,“ souhlasila Diana.

„Rovněž si myslím, že bychom určité věci měli před Amy udržet v tajemství. A to v jejím vlastním zájmu. Pokud jí řekneme o našem dočasném zasnoubení, pak jako důvod uvedeme jen vaši snahu o přijetí na akademii. O našem podezření týkajícím se smrti jejího bratra bych raději pomlčel.“

„To bude moudré.“ Diana na chvíli zaváhala a pozorně se zadívala do Thornovy tváře. „Jak chcete najít Nathanielova vraha?“

„Nebojte se, už se na tom pracuje.“

„Chtěla bych, abyste ho našli a potrestali.“

„Stejně tak i já, drahá.“

„Také bych vám ráda pomohla. Chtěla bych se zúčastnit vyšetřování.“

Thorne zakroutil hlavou. Nemohl dovolit, aby se Diana do čehokoliv zapletla. Nesměl jí říct o Strážcích, a pokud se jeho vyšetřování stane nebezpečným, nechtěl ji ohrozit. „Oceňuji vaši snahu, ale věřím, že si poradím i sám.“

Zkoumavě si ho prohlížela. „*Vy* pracujete pro ministerstvo zahraničí?“

Pokud jí bude lhát, nejenže podnítí její zvědavost, ale vystaví se dalším otázkám.

„Ano,“ odpověděl upřímně. „Pracuji. Stejně jako John Yates.“ Jejich pohledy se střetly. „Mlčenlivost mi však zakazuje o takových věcech s vámi hovořit. Obávám se, že mi budete muset prostě věřit, Diano.“

Zamračeně si ho prohlížela. „Asi nejste takový darebák, jak se zdáte.“

„Copak se vám to nesnažím celou dobu říct?“

odpověděl mírně. „Ano, jenže já jsem vám nevěřila.“

„Co musím udělat, abych vás přesvědčil, má krásná lady?“ zašeptal.

Vzal ji za ruku, přitiskl si ji ke rtům a na konečky prstů jí vtiskl provokativní polibek.

Diana se mu prudce vyškubla, jako by ji jeho dotek spálil. „Musím vás upozornit, že svádění není ta správná cesta.“

Thorne se hořce pousmál. Kdykoliv se ocitl v její přítomnosti, Cítil spalující žár. Věděl, že by se jí měl vyhýbat, ale nemohl si pomoct. Potřeboval se jí dotýkat a políbení ruky bylo jediným východiskem, pokud ovšem chtěl zůstat gentlemanem.

„Myslel jsem, že jsme se už dohodli. Musím se vám přece dvořit, abych ostatní přesvědčil o svých citech.“

„Ne v soukromí,“ odpověděla Diana.

„Ba právě naopak. Musíme pilně cvičit, aby naše lest vypadala přirozeně.“

Udělal krok jejím směrem a očekával, že couvne, ale Diana se ani nehnula, jako by ji uhranul svou magickou silou.

Rovněž Thorne znehybněl. Smysly mu zaplavovala její sladká vůně, její ženství ho pokoušelo. Náhle zjistil, že němě zírá na Dianiny svůdné rty… a tiše zaklel.

Nedokázal pochopit, čím ho tolik přitahuje. A zároveň nevěděl, proč se tolik brání. Na světě nebylo příliš mnoho žen, které by dokázaly vzdorovat jeho kouzlu.

Její nezájem ho urážel. Což bylo samo o sobě k smíchu. Kolikrát se rozešel s ženou, poněvadž se začal cítit příliš milován a v její přítomnosti si připadal jako kořist?

Ale možná že Diana svůj nezájem jen předstírá.

Zvedl ruku, bříškem palce lehce přejel po jejím spodním rtu a s uspokojením sledoval, jak se vzrušeně zachvěla.

„Víte vůbec," zašeptal, „že lhostejnost většinu mužů přitahuje? Jen podněcuje jejich touhu."

Zhluboka se nadechla a ustoupila do bezpečné vzdálenosti. „Musím vás zklamat, sire svůdníku," řekla sladkým hlasem, „ale svým nezájmem se rozhodně nesnažím pokořit vaši mužnost. A varuji vás, jestli máme v předstírání našeho zasnoubení pokračovat, pak vám doporučuji, abyste se naučil ovládat."

Thorne se žalostně usmál. „Pokud musím… Dobře tedy, jestli mi nechcete dovolit, abych vás políbil, má lásko" nabídl jí rámě „smím vás alespoň doprovodit k večeři?"

4

Diane se jejich předstírané zasnoubení hned od začátku vymklo kontrole. Ani ve snu ji nenapadlo, že Thorne bude na hře trvat i v soukromí.

Když společně přivítali návštěvníky, kteří se přišli představit a jejich náhlému zasnoubení popřát hodně štěstí, Diana si uvědomila, že stojí před nejtěžším úkolem svého života. Thorne většinu dne a večera trávil v její společnosti, a dokonce se nevzdálil ani tehdy, když s

Amy debatovaly o nových šatech. Vybíral vhodný materiál a radil jim ohledně módních střihů.

Jeho neustálá blízkost Dianu znervózňovala.

Proto s nadšením uvítala, když se o tři dny později nabídl provést je po ostrově.

Projížděli sluncem zaplaveným pohořím porostlým borovicemi a duby a Diana si uvědomila, jak je nádherné uniknout ze stísněných prostorů a kochat se krásou krajiny. Ačkoliv si stále uvědomovala přítomnost charismatického muže, který jel hned za ní, doprovázela je i Amy a John Yates.

Amy s bývalým nadporučíkem kavalerie skoro nepromluvila. Yates v tajném rozhovoru s Thornem slíbil, že jim pomůže dívku odvést od bláhové romance, nicméně oba mladí lidé k sobě pocítili okamžitou nevraživost.

„Zdá se, že váš plán zabavit Amy panem Yatesem jaksi nefunguje," poznamenala Diana k Thornovi a zvažovala, zda nemá zasáhnout.

„Přece ji rozptyluje, ne snad?" řekl Thorne s hraným nezájmem.

„To ano," uznala Diana. „Ale většinu času se jen hádají. Zdá se, že kromě vzájemného respektu k jejich jezdeckému umění nemají nic společného."

„K našemu účelu ani nic společného mít nemusí. Chceme přece Amy poskytnout jen trochu rozptýlení, aby zapomněla na svého lovce věn."

Což se nám docela daří, pomyslela si Diana. Zpráva o jejich zasnoubení Amy sice překvapila, ale uvítala ji s nadšením, poněvadž se tak zvýšila pravděpodobnost, že Thornova teta bude souhlasit s jejím uvedením do společnosti. Rovněž vyjádřila úlevu, že se Diana vrátí do Londýna pod ochranou urozeného jména.

Diana potřásla hlavou a pevně se rozhodla na své dočasné zasnoubení zapomenout a užívat si krás ostrova. Thorne jim ukázal ruiny římských lázní, které i o staletí později stále napájely horké prameny.

Nakonec se lesní pěšina rozestoupila a Dianě se naskytl tak úchvatný výhled, že zastavila koně a zůstala strnule stát.

Po pravici čněly strmé útesy, které se dramaticky svažovaly do malé skalnaté zátoky omývané smaragdovými a safírovými vlnami.

Přímo před nimi stála starodávná, kdysi majestátní stavba, po které dnes zbyly jen polozhroucené sloupy a hromady kamení. Půl tuctu obdélníkových nádrží terasovitě umístěných ve svahu, které kdysi pravděpodobně sloužily jako lázně, se nyní staly domovem pestrobarevné flóry. Z každičké praskliny vyrůstaly orchideje, kapradiny, skalní růže, brambořík a divoké jasmíny.

„Ach, můj bože," zašeptala obdivné.

Thorne zůstal stát za ní a nechal ji, ať si kouzelný pohled patřičně vychutná. „Působivé, že?"

Diana jen tiše přikývla. *Působivě* ji v tuto chvíli přišlo jako příliš mdlé slovo. Náhle se zdálo, jako by celá Cyrena byla drahým kamenem zasazeným do nekonečného Středozemního moře.

Hrdlo se jí sevřelo dojetím a Dianu zaplavila nečekaná radost. Radost z ryzí, nefalšované svobody.

„Tvrdil jste," řekla, „že Apollo nad tímto ostrovem vyřkl kletbu, a já tomu skoro věřím."

„Cyrena oplývá nedotčenou krásou," vydechl Thorne obdivné.

Nicméně Diana si všimla, že upřeně pozoruje *ji*, ne krajinu.

Když rychle uhnula pohledem, Thorne se zeptal: „Nechcete se tam jet podívat?“

„Ano, velmi ráda.“

Přijeli blíže a koně zastavili na úpatí ruin, před arkádovým portálem.

Amy se už šplhala po širokých schodech, které vedly k nádržím. Těsně za ní se s překvapivou svižností držel John Yates. Zdálo se, že dřevěná noha mu nečiní žádné potíže. Když se však Amy sehnula, aby utrhla růžovou orchidej a vetkla si ji do vlasů, nesouhlasně se zamračil.

„Mohl jsem vědět, žé vy bez výčitek svědomí zničíte i takovou nádheru určenou starodávným bohům, slečno Lunsfordová,“ zamručel Yates.

„Ach, nebuďte tak otravný,“ napomenula ho Amy. „Vždyť jich tady kvetou celé stovky. Bohové jistě jednu malou květinku oželí.“

Thorne si jejich hašteření záměrně nevšímal. Seskočil z koně, a než mohla Diana cokoliv namítnout, chytil ji v pase a pomohl jí sesednout.

Tlak jeho prstů v Dianě probudil důvěrně známé chvění, a když se jejich oči střetly, cítila, jak jí na malou chvíli přestalo bít srdce.

Diana rychle ustoupila, neboť jeho těsná blízkost ji připravovala o zdravý rozum. Cyrena skutečně mohla být božským místem, ale rovněž byla příliš nebezpečná – a to díky osobě lorda Thorna.

Rychle se vydala po pěšině, kterou před malou chvílí zdolala její sestřenice, a následující půl hodiny se věnovala prozkoumávání ruin a mořských útesů. Nicméně navzdory velké snaze byla v myšlenkách stále u Thorna. Jeho zlaté vlasy, svalnatá postava, jeho smyslná ústa, neuvěřitelně mužný zjev… Nahý se podobal pohanskému bohu. A místo toho, aby se soustředila na

krajinu, viděla před sebou obraz Thorna, který by namalovala, kdyby s sebou měla plátno a barvy.

Když konečně opustili ruiny a vydali se na cestu domů, Diana si ulehčené oddechla. Přesto však, když sjížděli zalesněná horská úbočí, se Thornova obrazu nedokázala zbavit.

Právě dorazili na louku posetou divokými květy, když si uvědomila, že na ni mluví.

„Jakmile se vrátíme domů, zamknu se s vámi v ložnici a budeme se vášnivě milovat.“

Diana se na něho nechápavě podívala. „*Co* jste říkal?“

„Konečně se mi podařilo upoutat vaši pozornost.“ Na tváři mu pohrával pobavený úsměv. „Nejsem zvyklý, že mě někdo tak očividně ignoruje. Už třikrát jsem se vás na něco ptal, a vy jste mi nikdy neodpověděla.“

Mýlil se. Takového muže se prostě nedalo ignorovat.

„Přemýšlela jsem o ruinách,“ lhala, „a snažila jsem se najít vhodnou kompozici, jak bych je namalovala.“

„Stejně, jako když jste mě viděla nahého.“

Rychle odvrátila pohled. Věděla, že ji záměrně provokuje. „Myslela jsem, že bychom na tu nešťastnou událost mohli zapomenout.“

„To je nemožné,“ řekl Thorne rozhodně.

Diana vnitřně souhlasila, byla však ráda, když jí hlasité zvolání zabránilo odpovědět. Zdálo se, že sestřenice pana Yatese právě vyzvala k závodu.

„Kdo bude první na druhé straně louky, vyhrává!“ křičela Amy a pobídla svého koně ke sprintu.

John Yates hlasitě zaklel, ale i on zabořil paty do koňských slabin a vydal se za Amy.

Diana okamžitě popadla otěže a radostně se k nim přidala, neboť doufala, že závod ji zbaví znepokojující blízkosti tohoto muže.

Thorne se náhle probudil. Srdce mu tlouklo jako o závod a erekce mu nedávala spát. Když si uvědomil, že je sám v temné ložnici, tiše zaklel.

Zase se mu zdálo o Dianě Sheridanové. Živé erotické představy, které ho pravidelně probouzely ze sna. Celý se chvěl touhou a na nahém těle cítil kapičky potu.

Popuzeně odhodil přikrývku, vstal z postele a došel k otevřenému oknu. Od Dianina příjezdu nemohl klidně spát. Neustále myslel na to, že je v jeho ložnici, leží v jeho posteli.

Nicméně Diana pro něho byla zakázaným ovocem.

Pochyboval, že je ještě panna. Její lovec věn ji jistě svedl. Tak krásná žena musela mít už několik milenců, i když diskrétních. Přesto se nemohl zachovat jako hulvát a zneužít ji, zatímco žila pod jeho střechou. A jako její snoubenec teď za ni nese plnou zodpovědnost.

Navzdory zdravému rozumu se nedokázal zbavit živých představ nahé Diany, která mu ochotně dává své svůdné tělo.

Kdykoliv se ocitl v její blízkosti, zaplavila ho neovladatelná touha, která den ze dne sílila. Dnes odpoledne, když se procházeli v ruinách, se málem nedokázal ovládnout, aby ji nepolíbil. Naštěstí nebyli sami. V opačném případě by si jistě našel způsob jak ji přesvědčit, aby se vykoupali.

Thorne dlouhou chvíli stál u otevřeného okna a nechal chladivý vítr, aby omýval jeho horké tělo a zahnal důsledky erotického snu. Jarní noci na Cyreně byly dostatečně chladné, aby ho osvěžily, za což jim byl neskutečně vděčný. Přesto však věděl, že ještě dlouho nebude schopný usnout.

Když erekce konečně ustoupila, Thorne si oblékl župan, vyšel z ložnice a namířil si to ke knihovně, kde měl v úmyslu nalít si sklenici brandy.

Diana si skousla horní ret a soustředila se na pohyb tužky, která klouzala po skicáku. Nemohla usnout. Před očima se jí stále míhaly živé výjevy, které toužila zachytit ve svých obrazech. Po nekonečných hodinách bezesného převracení se na posteli konečně vstala a rozhodla se své představy ztvárnit na papír.

Služebnictvo už spalo a Diana sešla do knihovny. Thornova vila nabízela veškeré pohodlí, avšak knihovna s nekonečnými řadami kožených svazků knih svou tichou vážností probouzela inspiraci a tvůrčí tvořivost. Rovněž zde bylo dostatek lamp, které jí poskytnou vyhovující světlo. A pokud by potřebovala inspiraci, stačí dojít k francouzskému oknu, jež vede přímo na zahradní terasu s výhledem na fascinující noční oblohu a nekonečnou hladinu Středozemního moře.

Poslední tři dny měla tolik práce, že si na malování neudělala ani chvíli času. Kromě toho nechtěla Thorna obtěžovat s dotazem, zda by jí mohl v domě vymezit ještě jeden pokoj. Ke své práci potřebovala prostor, kde by mohla umístit stojan a nemusela by mít obavy, že svými barvami zničí elegantní nábytek. Beztoho tady zůstanou už jen několik dní. Do té doby může pracovat s tužkou a své náměty si uchovat na dlouhou cestu do Anglie.

Potíž byla v tom, že její mysl tvrdošíjně zaměstnávaly obrazy jistého nestoudného svůdníka. Thorne plave v zátoce.

Thorne se koupe v jednom z horkých jezírek v ruinách.

Thorne stojí na skaliskách, hledí na mihotající se mořskou hladinu a vítr mu čuchá zlaté vlasy.

Na posledním výjevu právě pracovala a urputně se snažila vystihnout vitalitu, která z něho doslova prýštila. Odvahu a smělost, jež z něho vyzařovala.

Tužka se pohybovala téměř sama, v tiché místnosti se neslo jen šustění hrotu o papír.

Ani si neuvědomila, kolik času tady strávila, když vtom vycítila, že není sama. Zděšeně zdvihla hlavu a ve dveřích do knihovny spatřila Thorna.

„Uviděl jsem světlo lampy," řekl a vešel dovnitř.

Měl na sobě černý brokátový župan zdobený karmínovými klopami a byl bosý.

Diana si uvědomila, že její šaty na tom nejsou o moc lépe. Přes noční košili si přehodila bílý saténový šál a rozpuštěné vlasy jí v divoké změti padaly až k pasu. A co hůř, seděla stočená na koženém divanu, nohy zasunuté pod sebe.

Thornův pohled ji upozorňoval, že je noc a oni jsou sami.

Zdálo se, že je fascinován jejími vlasy, neboť si je dlouhou dobu neskrývaně prohlížel. A když se jí konečně podíval do očí, Diana cítila, jak jí tělem projela horká vlna.

Stroze narovnala nohy, zpříma se posadila a dlaněmi si uhladila záhyby noční košile.

Zkoprněle sledovala Thorna, který pomalu přešel pokoj a zůstal stát těsně před ní. Sklonil zrak a s neskrývaným zájmem se podíval na náčrt, na kterém právě pracovala.

Aniž by požádal o svolení, posadil se na pohovku vedle ní a natáhl se pro náčrtník, jejž pevně svírala v rukou. „Smím?"

V první chvíli Diana zatoužila zmačkat dílo, které odhalovalo její posedlost tímto mužem, nicméně pak si uvědomila, že se nemá za co stydět. Koneckonců je

malířkou. A malíři si vždy vybírají fascinující objekty, jakým byl vikomt Thorne.

Přesto, když zdráhavě uvolnila notes, cítila, jak se jí do tváří hrne nachová barva.

Thorne si přisunul náčrt a dlouze si ho prohlížel. „To je skvělé," řekl nakonec.

Diana věděla, že je to jedno z jejích nejlepších děl. Thorne vypadal skoro jako živý. Vzrušení se mu odráželo nejen ve tváři, ale v celém těle. Muž zralý pro vášeň a dobrodružství.

„Tvrdila jste, že máte talent," dodal Thorne, „ale netušil jsem, že až tak pozoruhodný."

Jeho chvála ji hřála, přesto se snažila situaci zlehčit. „Mám štěstí, že dokážu zachytit přesnou linii a přenést ji na papír."

Thorne od náčrtu odtrhl zrak a podíval se jí do očí. „Jste příliš skromná, drahá. Říkala jste, že ráda malujete krajinu. Jsou vaše krajinomalby stejně dobré jako tenhle obraz?"

„Možná ještě trochu lepší," odpověděla Diana upřímně. „Malování krajiny mi připadá zajímavější než portrétování lidí, nicméně snažím se zaměřit především na ně, poněvadž vzbuzují více respektu. Královská akademie je arbitrem uměleckého vkusu a má přísnou hierarchii, kde pro malování krajinek nemají příliš velké pochopení."

„Opravdu?" Tázavě pozvedl obočí.

„Na nejvyšším místě stojí historické práce, další jsou portréty, pak krajinky a nakonec výjevy z běžného života."

„Tak odtud pramení vaše touha stát se portrétistkou."

„Ano," přiznala tichým hlasem.

„Musí pro vás být frustrující, že potlačují váš talent jen proto, že jste žena."

Diana sebou trhla. „Jako muž si to nejspíš nedovedete ani představit. Zeny jsou omezovány v tolika různých aspektech.“

Thorne se chápavě usmál. „Budete se divit, ale dovedu si to představit. Se společenským omezením totiž bojuji už od narození.“

Tím si vysloužil Dianin úsměv. „Tak o tom pochybuji.“

Thorne se znovu soustředil na náčrtník a jednu po druhé obracel pokreslené stránky. Jeho pohled upoutal portrét, jak se koupe v ruinách římských lázní. Spodní část těla halila voda v nádrži, nicméně torzo bylo nahé. V očích se mu mihly uličnické jiskřičky smíchu a Thorne Dianu obdařil smyslným pohledem, plným nestoudnosti a hříchu.

„Jsem velice polichocen,“ podotkl spokojeně.

Diana cítila, jak znovu rudne. „To nemusíte. Pokud se někdo chce stát dobrým portrétistou, pak je moudré své objekty tak trochu přikrášlit. To aspoň tvrdí sir Thomas Lawrence. A poněvadž chci být jednou úspěšná, řídím se jeho slovy.“

„Když myslíte,“ zamumlal mírně, ačkoliv podle jasu v jeho očích by řekla, že jí nevěří.

Otočil další list, na kterém právě vystupoval z moře. Diana ho zachytila zcela nahého, s dlouhým odhaleným mužstvím. „Vidím, že jste mě obdařila značnými fyzickými atributy.“

Diana, zahanbená odhalením skandálního erotického obrazu, chňapla po náčrtníku, vytrhla mu ho z rukou a prudce zavřela.

Thorne s úsměvem pozoroval její rozpaky. „Nemusíte se spoléhat jen na svou paměť, drahá. Můžete mě malovat i naživo. Bude mi ctí pózovat vám, kdykoliv budete chtít.“

„Děkuji, ale nechci. Docela dobře si vystačím se svou pamětí.“

„Skoda.“ Zatvářil se poněkud nedůvěřivě. „Na posledních dvou náčrtech jste mi dodala na přitažlivosti. Zajímalo by mě, jakého mě vidíte ve skutečnosti.“

„Nepotřebujete, abych vám skláněla poklony, Thorne. Sám dobře víte, že jste krásný muž.“

Nepatrně se zamračil. „Mám to snad brát jako urážku? U muže se nepředpokládá, že bude krásný.“

„Jenže vy jste. Jste krásný jako hřích. A já myslím, že to víte.“

„Proto ve mně vidíte mizeru? Protože se vám zdám hříšný?“

Snažila se odpovědět bez vášně, s chladnou hlavou. „Částečně. Ale je to ještě v něčem jiném. Možná ve vašem výrazu, který je tak… uličnický, bezstarostný, divoký…“

„Uličnický, hmm?“ Pohledem klouzal po ženské tváři.

Když se zastavil u rtů, Diana ztuhla.

„Chcete vědět, jakou vás vidím já, drahá?“

Diana nechtěla přiznat svou dychtivost znát jeho názor, přesto doslova vyhrkla: „Ano.“

„Vidím krásu s úchvatnou kombinací zranitelnosti a síly. Zenu s neklamnou smyslností. Máte tak temné a hluboké oči… Muž by se v nich mohl utopit.“ Jeho hlas se změnil v šepot. „Je v nich náznak tajemství, který mě nutí odhalit, co skrýváte.“

Něžnost jeho ochraptělého hlasu v Dianě vyvolala zvláštní chvění.

Thorne pohledem sklouzl k jejím rtům. „Vaše smyslná ústa nabádají k hříchu. A hebký vodopád vašich vlasů…“ Zvedl ruku a konečky prstů lehce přejel po třpytící se hřívě. „Vždy jsem chtěl vědět, jak vypadají rozpuštěné, ale jsou krásnější, než jsem si je představoval.“

„Thorne…“ Věděla, že poslouchat jeho sladké řečičky je hotové bláznovství, přesto nedokázala protestovat.

„Jste ryzí pokušení, Diano.“ Záblesk zlata v jeho hnědých očích v ní rozněcoval touhu a pustošivou vášeň. „Pronásledujete mě dokonce i ve snech.“

„Vy o mně sníte?“ vydechla.

Podíval se na ni tak, až se jí divoce rozbušilo srdce. „Ano, sním o vás. Nemohu si pomoct. Chci se s vámi milovat, Diano. Chci vidět vaše překrásné oči zářit vášní.“

Pomalu se nakláněl dopředu a ted se ocitl těsně u její tváře, jeho rty se skoro dotýkaly jejích, cítila žár, který z něho vystupoval. Věděla, že jestli ji teď políbí, bude ztracená.

V tiché místnosti slyšela jen tlukot svého vlastního srdce a přerývaný dech. Zoufale se snažila získat kontrolu nad svým rozechvělým tělem. Stálo ji to neuvěřitelné úsilí, přesto se vzpamatovala, odtáhla se a na prsa si přitiskla svůj náčrtník. „Thorne, přestaňte… Myslím, že jsme se dohodli…, že se mě nebudete pokoušet svádět.“

Thorne se na ni nechápavě podíval, jako by se právě probudil ze snu. „Máte pravdu,“ zamumlal. „Je to příliš nebezpečné.“ Mluvil tichým hrdelním hlasem. „Raději bych měl odejít.“

„Ne, to já bych měla odejít.“

Vstala, vyšla z knihovny a potichu za sebou zavřela dveře. V náhlé tmě se Diana zády opřela o stěnu a čekala, až se jí zklidní dech. Dlouhou chvíli jen stála, třásla se a přemýšlela o svém dilema.

Nebylo pochyb, že ji Thorne přitahuje. Proti své vůli ho shledává svůdnějším než kteréhokoliv muže, jejž zná.

Jeho smyslnost je bezprostřední a přirozená jako samo dýchání. Svádí ženy už jen barvou svých očí.

A stejně tak bezprostředně v ženách probouzí vášeň a divokou touhu.

Musí se však naučit bránit se mu. Nechce se stát další Thornovou milenkou. Podlehnout by byla největší hloupost, jakou kdy udělala.

Diana zavřela oči a zatřásla hlavou. Thorne o ní říká, že je velkým pokušením, ale to *on* je ryzím pokušením. Přesto v jedné věci měl pravdu. Být spolu o samotě je příliš nebezpečné.

Po jejich nočním setkání v knihovně se Diana snažila nezůstat s Thornem nikdy o samotě. Přesto však spolu trávili víc času, než bylo zdrávo.

I zbytek týdne proběhl ve stejném chaosu jako jeho začátek. Večery Diana s Amy trávily návštěvou večírků pořádaných na jejich počest a dny vybíráním a zkoušením šatů.

V Londýně budou muset dokoupit jen střevíce, klobouky, vějíře a kapesníčky. O ostatní věci se postarala francouzská návrhářka. Ušila jim šaty pro každou příležitost – k dennímu nošení, na plesy, vyjížďky, procházky – stejně jako pláště a peleríny.

Když Diana namítala, že tolik šatů se nemůže do odjezdu stihnout ušít, Thorne jí vysvětlil, že švadlena pojede do Londýna s nimi a za dva týdny na lodi většinu ošacení dokončí. Diana nedokázala pochopit, že najal drahou návrhářku, a ještě k tomu na celý měsíc. Pak si však řekla, že tak bohatý muž jako Thorne si podobné plýtvání penězi asi může dovolit.

Thorne jí však neprozradil, že francouzská návrhářka bude mít na lodi i jiný úkol. Stane se částečnou zárukou jejího bezpečí. Čím více pasažérů bude na lodi, tím pravděpodobněji si od ní dokáže udržet patřičný odstup.

V noci v knihovně se přesvědčil, že Diana před ním potřebuje ochranu. Ještě nikdy na žádnou ženu tak prudce nereagoval. Bylo to zvláštní. Vždyť ji poznal teprve před několika málo dny.

Jejich setkání v knihovně v něm jen podnítilo touhu, kterou k ní cítil. Té noci nechtěl nic jiného, než Dianu položit na pohovku, vklouznout mezi její štíhlá stehna a oběma dát slast, po které toužili.

Thorne nemohl skoro uvěřit, jak silně po Dianě touží, či jak intenzivně na ni reaguje jeho tělo. Pokaždé, když ji uviděl, cítil náhlý a bolestný příval touhy. A stále se mu zdály erotické sny. Každé ráno se probouzel s erekcí.

Diana Sheridanová na něho působila jako mocné afrodiziakum.

Částečně její přitažlivost zcela jistě pramenila z odmítavého posloje, který vůči němu zaujímala. Nevzpomínal si, kdy naposledy žena odmítala jeho pozornost, jestli vůbec někdy. A její neústupná averze k manželství v něm probouzela touhu po zdolání. Kromě loho od svého návratu na Cyrenu neměl sexuální styk a v celibátu si zrovna neliboval.

Nicméně Diana Sheridanová měla víc než jen překrásnou tvář a tělo. Bylo v ní něco vzrušujícího a složitého, co ho nesmírně přitahovalo. Čím více se o ní dovídal, tím více ho zajímala. Její mravní síla navzdory nepřízni osudu si vysloužila jeho respekt a obdiv.

Bez ohledu na důvod její přitažlivosti byla pro něho největším pokušením, jaké kdy poznal.

Bylo by příliš pohodlné a zbabělé svádět své poblouznění na mytické kouzlo ostrova, přesto by neměl váhat a co možná nejdříve odjet. Musel však dát věcem čas a chvíli počkat, než se jeho muži podaří proniknout do Venušina klubu hříchu, stejně jako získat tetin souhlas s podporou Amyina uvedení do společnosti. Snad se

dokáže ovládat a svou touhu po Dianě ještě na několik dní potlačí.

Přesto bude nesmírně rád, až nechá Cyrenu za zády a soustředí se jen na své poslání v Londýně – najít Nathanielova vraha.

O tři dny později však Thorne udělal další chybu. Byl to jejich poslední den před plánovaným odjezdem. Na dnešní večer neměli žádné společenské závazky. Rozhodli se povečeřet doma, protože brzy ráno vyplouvají.

Když Thorne vstoupil do obývacího pokoje, slunce se už sklánělo k západu, ale po Dianě a jeho svěřenkyni nebylo nikde ani stopy. Přes francouzské dveře na konci terasovité zahrady uviděl ženskou siluetu.

Stála těsně u útesu a pozorovala kouzelný západ slunce. Thorne poznal, že je to Diana.

Bezpochyby jí učaroval úchvatný výhled. Zvláště v tuto večerní hodinu byl vskutku jedinečný. Rudé sluneční paprsky se utápěly v třpytící se nádheře mořských hlubin a na obloze se vytvářela kupovitá oblaka neobyčejných barev.

Aniž by o tom přemýšlel, vydal se dolů po zahradní pěšině.

Když došel k Dianě, všiml si, že v jedné ruce drží paletu, ve druhé štětec a jistými tahy na plátno zachycuje krajinu.

Zdála se tak zabraná do práce, že si Thorna skoro nevšimla.

Když po chvíli konečně promluvila, v hlase se jí odrážela tichá úcta. „Celý týden jsem pozorovala západ slunce z okna své ložnice a nemohla jsem odolat, abych sem poslední večer nezašla.“

Ani já jsem nemohl odolat, pomyslel si Thorne, ačkoliv západ slunce rozhodně nemyslel.

Tiše sledoval Dianu, jak pracuje. Tu a tam se sehnula k dřevěné krabici u nohou naplněné štětci a kelímky s barvami – aby si vybrala jiný štětec, ale pohledem zůstávala soustředěná na výhled a plátno.

Přímo před Thornovými zraky na plátně vznikala úchvatná scenerie.

V popředí kompozice se táhla temná linie piniového lesa. Ostré útesy se prudce svažovaly dolů a chránily malou zátoku. A za tím vším se rozkládalo nekonečné moře, které se na obzoru vpíjelo do divokého chumlu rudých oblak.

Přesto to nebyl zrod obrazu, co Thorna doslova fascinoval, ale jeho malířka.

Diana si skousla spodní ret a intenzita, s jakou se soustředila na práci, jí sálala z celého těla. Skoro mohl cítit vášeň, jež z ní prýštila. A každý tah štětce, který prováděla s nesmírnou péčí, mu připadal téměř… smyslný.

Zapadající slunce ozářilo černé vlasy a dodávalo jim temně rudý odstín, zatímco její překrásné rysy se koupaly v zlatavém světle oblohy.

Thorne cítil, jak se v něm znovu probouzí divoká touha. Ani na chvíli nepochyboval, že milování s Dianou je stejně vášnivé a smyslné jako její malování.

Nedokázal říct, jak dlouho tam jen tak stál a pozoroval ji, náhle si však uvědomil, že slunce už zapadlo a kolem nich se začíná rozprostírat tma.

O chvíli později obloha změnila svůj odstín na barvu dřevěného uhlí, jen tu a tam u obzoru probleskoval zbytek rudých paprsků.

„Kéž by to trvalo déle,“ mumlala Diana s očividnou nespokojeností. „Naštěstí jsem si zapamatovala dost, abych obraz dokončila.“

Thorne se snažil vzpamatovat. Mluvila o umění, zatímco on dokázal myslet jen na milování. K čertu s ním a jeho hříšnými myšlenkami!

„Zachytit západ slunce je tak obtížné,“ dodala tiše.

Thorne náhle spatřil jistou podobnost: Získat tuto ženu je stejné jako zachytit západ slunce. Diana vyzařovala tutéž úchvatnou intenzitu, jakou kolem sebe rozlévaly zapadající sluneční paprsky.

Diana si zamyšleně povzdychla. Dnes v noci už toho moc neudělá. Pomalu je začala obklopovat černá noc a navzdory bledému měsíci, který vykoukl za hradbou kupovitých mraků, na plátno už neviděla.

Odložila paletu, vyčistila štětce, nicméně jaksi se nemohla donutit posbírat malířské náčiní a vrátit se do vily. Místo toho se zahleděla před sebe. Dole v zátoce slyšela tiché šeptání vln, na tváři cítila laskavý dotek mořského vánku.

Nechtělo se jí odejít. Jednalo se o poslední noc na tomto překrásném ostrově.

Jako omámená udělala několik kroků blíže k útesům. Nacházela zde úžasnou svobodu. Ještě nikdy se necítila tak volná. Teplý večer ji uchvátil svým kouzlem, v duši cítila podivnou směsici klidu a vzrušení.

Nevěděla, co se s ní děje. I když zabraná do práce, neustále si uvědomovala přítomnost muže, který se nenadále objevil.

Ted však pocit vzrušení zesílil. Když se Thorne pohnul a stoupnul si těsně za ni, nedokázala uklidnit chvění, které v ní vzbuzovala jeho blízkost.

Diana věděla, že by se měla bránit zrádnému vzrušení, jež se v ní začalo probouzet. „Bude lepší, když se vrátíme," řekla tiše. „Amy nás bude hledat."

„Také si myslím," souhlasil. Přesto se ani jeden z nich nepohnul.

Kolem nich se snášela vlahá noc. Černá tma je obklopila jako teplý plášť, zatímco stříbrný měsíc na vodní hladině rozžal třpytivé plamínky. Někde v dálce trylkoval slavík.

Diana si pomyslela, že musí snít. Srdce jí tlouklo jako o závod, pokožka se zdála až příliš citlivá a bradavky ji pálily jako v ohni.

Pak se jí Thorne dotkl. Prsty pomalu přejel po pevném drdolu, který nosila uvázaný nad šíjí.

Diana zatajila dech a náhle ji napadlo, že jí hodlá rozpustit vlasy. Jeho ruce však pokračovaly dál.

Konečky prstů obkroužil citlivý ušní lalůček, bříškem palce přejel po spodním rtu. Diana cítila, jak se celá chvěje, ale nedokázala se bránit. Jen tiše stála a vnímala slast, kterou jí způsobovaly jeho doteky.

Thorne zvedl i druhou ruku a dlaně položil na odhalenou pokožku bílých ramen. Lehce klouzal dolů, přes svůdné křivky hebkých ňader, až prsty přejel po citlivých hrotech zduřelých bradavek. Diana cítila, jak se jí v hrudi na chvíli zastavilo srdce.

„Thorne…"

„Tiše, lásko."

Vzal bradavky mezi dva prsty a něžně je třel, zatímco horké rty přitiskl na klenutou křivku štíhlého hrdla. Diana cítila, jak jí začíná zaplavovat slastná touha, jak se v podbřišku probouzí palčivá potřeba.

Diana věděla, že ji omámilo kouzlo ostrova a že nemá cenu bojovat.

Ne, lhala. Nechtěla bojovat. Kdyby se s ní chtěl Thorne v měsícem zalité zahradě pomilovat, obávala se, že by mu nebránila. Bylo by tak snadné nechat se unést. Skutečnou vášeň ještě nikdy předtím nezažila. Nikdy neokusila ten druh extáze, o kterém pěli básníci. A teď, zajatá v Thornově magickém objetí, zoufale toužila, aby jí ukázal rozkoš, o které doteď jen snila.

Cítila, jak se jí začínají podlamovat kolena. Něžně mnul její ňadra a dráždil ji tak pomalu a promyšleně, až měla dojem, že se pod jeho doteky rozpustí.

„Mučíš mě," zašeptal zastřeným hlasem.

To on mučil ji. Probouzel v ní hladovou touhu. Touhu, která se v ní za dlouhé roky nastřádala a teď hrozila, že vybuchne v divokou explozi.

Když Thorne prsty vklouzl do výstřihu večerních šatů a živůtek Btáhl téměř až k pasu, přičemž citlivé bradavky vystavil chladivému nočnímu vánku, Diana nic nenamítala. Jeho prsty ji nepřestávaly dráždit a ona nedokázala vnímat nic než slastné vzrušení, které v ní probouzel.

Celé tělo ji bolelo touhou, nicméně Thorne se svým týráním nepřestával… Hladil hebká ňadra, dotýkal se citlivých vrcholů, něžně je štípal a třel mezi prsty.

Diana se mimovolně vyklenula a přitiskla svá ňadra proti jeho horkým dlaním. V podbřišku a mezi stehny cítila téměř nesnesitelnou bolest. Jakmile se však pohnula, na zadečku ucítila Thornovo ztopořené mužství, neklamný důkaz jeho touhy.

Projel jí prudký záchvěv.

Zdálo se, že právě na tuto chvíli čekal, poněvadž opustil zduřelou bradavku a horkou dlaní klouzal dolů, přes křehká žebra a níže…, stále níže, až dlaň přitlačil mezi štíhlá stehna a prsty se pátravě probíral hedvábnými záhyby řasené sukně.

Diana tiše zasténala a prudce se k němu přitiskla.

Zastřený zvuk omámil Thornovy smysly, zatímco měkký zadeček přimknutý k jeho klínu v něm probouzel divokou touhu.

S vypětím všech sil v sobě potlačil nutkavou potřebu obrátit ji k sobě, sklonit hlavu k hebkým ňadrům a horkými rty a jazykem se polaskat s tvrdými bradavkami. Jak rád by vklouzl do jejího klína a odhalil hebké tajemství.

Dovedl si ji představit nahou, její bělostná pokožka by se ve svitu měsíce třpytila, dlouhá štíhlá stehna by se mu v pozvání otevřela. *Na co čekáš?* zaslechl temný hlas. *Je horká a roztoužená. Připravená, aby sis ji vzal.*

Cítil, jak se chvěje touhou. Chtěl ji tak silně, jak ještě nikdy žádnou jinou. Toužil slyšet její tiché sténání, cítit, jak se pod ním svíjí, jak ho obklopuje svou horkou vášní. Chtěl do ní vniknout…

Thorne se zhluboka nadechl ve snaze bojovat se svým chtíčem. Nesmí zapomenout na svůj slib, že ji nikdy nesvede.

K čertu, zašel příliš daleko.

Čelo zabořil do vonné záplavy černých vlasů, přitiskl se k jejímu sladkému tělu a v duchu se proklínal za svou slabost. Přísahal, že se Diany ani nedotkne, ale teď tu stojí a svádí ji.

Proč ho každé jejich setkání tolik pokouší? Ještě nikdy nesložil přísahu, která by měla tak křehké bariéry.

Musí se začít ovládat a získat nad sebou kontrolu. Jen s vypětím všech sil se mu podaří couvnout a vymanit se z temného objetí zničující vášně.

S přerývaným dechem se Thorne přinutil uvolnit sevření paží a udělat krok zpátky. Okamžitě ucítil, jak ztuhla. Dokonce i ve tmě si uvědomoval zmatek, který v ní způsobil svým náhlým ochladnutím. Thorne zaťal

zuby a rozhodl se nevnímat její pocity ani svůj touhou tepající úd.

Jedna věc byla jasná. Musí tuhle svůdnou Sirénu dostat z ostrova dřív, než udělá neodpustitelnou chybu.

5

Následujícího rána Diana nastupovala na palubu Thornovy lodě s pocitem úlevy. I když ji ostrov Cyrena připadal kouzelný a nevšedně krásný, čím dříve odjedou, tím dříve získá zpět kontrolu nad svými smysly.

Včera u večeře rozpaky nevěděla, kam se má dívat. Neustále musela myslet na své skandální chování na útesech. Kdykoliv její pohled zalétl k Thornovi, vzpomněla si na zkušené prsty, které jí hnětly touhou ztuhlé bradavky, a celá zčervenala. Naštěstí se Thorne dokázal ovládat lépe než ona a na poslední chvíli se stáhl.

Přesto cítila touhu, se kterou neustále bojoval. Kdykoliv se na ni podíval, oči mu ztemněly a čelist ztuhla, jako by musel zuřivě čelit primitivní potřebě.

Právě dojídali dezert, který se skládal z čerstvého ovoce a sýra, když napětí mezi nimi přerušil nečekaný host.

Sir Gawain Olwen, vysoký, štíhlý muž v letech a vybraných způsobů přinesl zprávy, kvůli kterým Diana zapomněla na své vlastní dilema.

Nejdříve se omluvil za nenadálé vyrušení a pak Thorna požádal o soukromý rozhovor. Odešli do pracovny, kde zůstali téměř půl hodiny. Než sir Gawain odešel, samozřejmě se nezapomněl zastavit v obývacím pokoji, aby slečně Sheridanové a Lunsfordové popřál šťastnou plavbu do Anglie.

Jakmile baronet odešel, Thorne si z karafy na příručním stolku nalil vydatnou dávku brandy.

„Stalo se něco?“ zeptala se Diana, když viděla jeho chmurný pohled.

„Dalo by se to tak říct,“ odpověděl Thorne. „Sir Gawain dostal neradostné zprávy. Napoleon nedávno utekl z Elby a vylodil se u francouzských břehů, odkud se samozřejmě vydal do Paříže.

V jistých kruzích vládne obava, že se mu podaří znovu získat armádu a ujmout se tak vlády nad svou říší.“

Diana cítila, jak se jí strachy sevřel žaludek. Korsický tyran, který se snažil ovládnout celý civilizovaný svět a byl zodpovědný za dlouhá léta války v Evropě a Africe, se vloni konečně vzdal, načež byl bezpečně uvězněn na ostrově Elba. Ted se však zdá, že se stal novou hrozbou.

„A jestli se mu to podaří?“ zeptala se Diana.

„Členové aliance ho samozřejmě budou muset zastavit.“

Alarmující zpráva vrhla na jejich poslední večer na Cyreně temný stín.

Diana si povšimla, že dokonce i Amy si uvědomila hrozící nebezpečí, poněvadž se chovala neobyčejně tiše. Obě sestřenice stály u zábradlí lodě a spolu s Johnem Yatesem sledovaly, jak vyplouvají z přístavu.

Yates vypadal rozzlobeně a dokud se na něho Amy neobrátila s otázkou, která zajímala i Dianu, jen mlčel. „Dokážeme Napoleona znovu porazit?“

„O tom nepochybuji,“ odvětil Yates chmurně, „ale s velkou pravděpodobností si to vyžádá další krveproliti. K čertu s ním. Nespočet dobrých mužů přijde o život.“

Amy se podívala na jeho dřevěnou nohu. „Budete muset bojovat?“ zeptala se zvědavě.

Hořce se usmál. „Rád bych, jenže v britské kavalerii není pro mrzáky místo.“

„Takhle nemluvte!“ vykřikla Amy.

Když se na ni Yates podíval, odhodlaně zvedla bradu. „Podle mě si nikdo nemůže myslet, že nejste celým

mužem jen proto, že jste ve službě pro vlast přišel o nohu.“

Diana si všimla Yatesova překvapeného výrazu. Vyvedlo ho z míry, že dívka Amyiny lehkovážné povahy o jeho chybějící noze uvažuje jako o důkazu odvahy.

„Myslím, že zranění z bitvy jsou čestná a svědčí o neobyčejné kuráži,“ dodala Amy. „Nedovolím, abyste se takhle podceňoval.“

Diana skryla spokojený úsměv. Může být na svou sestřenici hrdá. V uplynulých dnech si nevšimla, že by ti dva v sobě našli jen třeba sebemenší zalíbení, poněvadž Amy o Johnovi mluvila jako o přísném a strohém sucharoví, zatímco on ji musel považovat za rozmazleného spratka. Od prvního setkání spolu neustále bojovali, John přesto setrval v její blízkosti, ačkoliv Diana byla přesvědčená, že tak činil jen proto, že to slíbil Thornovi.

Loď vyplula z klidných vod přístavu a ponořila se do nekonečných hlubin otevřeného moře.

O chvíli později se Amy chytila za žaludek a s bledou tváří řekla: „Jestli mě omluvíte, vrátím se do své kajuty. Plavba mi nedělá dobře…“

Obrátila se a rychle odešla.

John Yates ji zaujatě pozoroval. „Nikdy bych o ní neřekl, že je taková vlastenka,“ řekl nakonec.

Diana znovu potlačila úsměv. „Amy dokáže být velice překva- pivá. Celý život ji všichni jen rozmazlovali a hýčkali, ale přesto má dobré srdce. Pevně doufám, že co nevidět dospěje – snad už během své sezony.“

Yates zamyšleně přikývl, i když mu na tváři pohrával skeptický výraz.

Dříve než mohl odpovědět, Dianinu pozornost zaujal pohyb nad jejich hlavami – posádka spustila další plachtu. Pak si všimla Thorna, který na druhé straně

paluby mluvil s kapitánem. Když se Thorne nečekaně obrátil a jejich pohledy se střetly, na chvíli znovu pocítila rozkoš opálených prstů, které dráždivě laskaly její bradavky.

Diana rychle uhnula pohledem a soustředila se na vzdalující se ostrov. Nejspíše Cyrenu už nikdy neuvidí, přesto svého odjezdu nelituje.

Zdálo se, že všichni jsou spokojení a nedočkavě vyhlížejí Anglii. Ona kvůli své umělecké kariéře, Amy kvůli přijetí do společnosti a Thorne a Yates, aby odhalili tajemství Nathanielovy smrti.

Diana pozorovala mizející pobřeží ostrova a cítila, jak ji naplňuje úleva. Sice bude muset přetrpět dva týdny plavby v těsné Thornově blízkosti, ale bez kouzla ostrova, které jí zcela zatemnilo rozum, to jistě nebude takový problém.

Následující týden se Dianě podařilo vyhnout se jakémukoliv intimnímu setkání s Thornem. Jedli společně s kapitánem a ostatnimi cestujícími, mezi nimiž byla i její služka a francouzská návrhářka, a Diana si dávala bedlivý pozor, aby se s Thornem náhodou neocitla o samotě.

Aby se po dobu plavby nějak zabavila, rozložila si v kajutě své malířské náčiní a většinu času trávila malováním. Rovněž se musela věnovat zkoušení nových šatů, což vždy absolvovala společně s Amy.

Amyiny zdravotní potíže se naštěstí brzy utišily. Celý týden vál mírný neměnný vítr, takže lod zůstávala poměrně klidná, avšak za nápravu svého žaludku mohla dívka děkovat především Johnu Yatesovi. Poté, co se John stal svědkem Amyiny ranní nevolnosti, namíchal

pro ni posilující lektvar, který ji dočista zbavil nesnází – čímž si získal Amyin nehynoucí dík.

A co se týče Thorna, toho zcela zaměstnávala práce na lodi. Dianu udivilo, že se šlechtic zapojuje do manuální aktivity, ale když si ho Amy pro to dobírala, Thorne tvrdil, že mu fyzická námaha jen prospěje a navíc si tak ukrátí dlouhou chvíli.

Diana sice souhlasila, že šplhání v ráhnoví třístěžňové lodě je skvělý způsob jak si ukrátit dlouhou chvíli, přesto ji poněkud zne– pokojovalo nebezpečí, které z Thornovy zábavy pramenilo. Co ji však znepokojovalo ještě víc, byl fascinující pohled na jeho tělo, jak se jen v košili s krátkým rukávem lopotí s těžkou dřinou.

Proto Diana nemohla pochopit, proč následujícího dne odpo– ledne dovolila, aby před ní košili svlékl.

Stalo se tak začátkem druhého týdne. Jakmile obepluli Gibral– tar a vpluli do zčeřených vod Atlantiku, teplota znatelně poklesla, takže Diana s povděkem uvítala koš se zapáleným uhlím, který jí při práci zahříval kajutu. Toho odpoledne však nechala dveře otevřené, aby vyvětrala nasládlý kouř nasáklý terpentýnem a olejem.

Svou chybu si uvědomila až v okamžiku, kdy ve dveřích uviděla Thorna.

„Tak tady se schováváte.“ Bez svolení vešel do kajuty. Pohledem nejdříve zavadil o barvami postříkanou zástěru, kterou používala při práci, a pak se rozhlédl po polovině kajuty, již si změnila na ateliér.

Právě dokončila západ slunce, se kterým začala poslední večer na Cyreně, a mokré plátno opřela o dřevěnou přepážku, aby tu oschlo společně s ostatními krajinkami, jako ruiny římských lázní, tiché malebné městečko usazené za přístavem a samotný ostrov se svým rozeklaným pobřežím a sluncem zalitými údolími.

Thorna zaujal především západ slunce. Mlčky prošel kolem Diany, jako by ho přitahovala tajemná síla, a před obrazem zůstal nehnuté stát.

Diana tento obraz považovala za jednu ze svých nejlepších prací. Živě se jí zde podařilo zachytit vzrušující atmosféru zapadajícího slunce, které se v rudém hávu zrcadlilo na mořské hladině. Přesto se zatajeným dechem čekala na Thornův názor.

Dlouhou chvíli jen tak mlčky stál. „Musím říct, že jsem naprostý amatér, ale podle mě to je úžasné. Vaše obrazy mi připomínají Turnérovy krajiny, které jsem viděl loni v létě na výstavě Královské akademie, ačkoliv tyto jsou méně dramatické."

Dianu jeho chvála potěšila. Turner byl uznáván za schopnost dramatického ztvárnění mlhy, moře a oblohy. Patřil k nejmladším umělcům, který se kdy stal členem Královské akademie, a vyučoval zde perspektivu.

„Děkuji," zamumlala. „To je opravdu vysoké ocenění."

„Zdá se, že se úmyslně snažíte o jemnější pohled."

„Ano. Můj oblíbený umělec je John Constable. Dokáže svým dílům vdechnout vřelý klid a vyrovnanost, které ovlaží snad každou duši. Podle mě mají jeho krajinky téměř magický efekt."

„Řekl bych, že tenhle obraz je opravdu téměř magický."

Thorne odtrhl zrak od západu slunce a věnoval se ostatním dílům. „Tyhle jsou rovněž pozoruhodné," řekl nakonec. „Máte velký dar." Když k ní zvedl zrak, Diana v jeho očích viděla respekt a uznání. Jako byste se pro malování narodila."

Diana cítila, jak rudne, přesto se s ním nedohadovala. Co si jen pamatuje, nikdy nechtěla nic jiného než malovat. Po smrti svých rodičů, když začala žít v rodině

své sestřenice, se zcela oddala vodovým barvám. A když se seznámila s olejem, celý její dosavadní život se změnil: malování se pro ni stalo vášní.

„Nevidím tady žádný portrét," poznamenal Thorne.

„Poslední dobou jsem žádný nenamalovala. Co jsem odjela z Anglie, zaujalo mě tolik překrásných scenerií, že jsem nemohla odolat."

„Pokud se chcete stát dobrou portrétistkou, neměla byste cvičit?"

„Asi ano," uznala Diana. „Nicméně najít vhodný objekt není zrovna lehké. Jednou jsem takto zaměstnala Amy, a od té doby mi odmítla sedět. Tvrdila, že by umřela nudou."

„Jak jsem už řekl, mohu vám pomoct."

Diana zaváhala. Skutečně by měla cvičit, hlavně s muži. Sice už namalovala několik mužských portrétů, ale vždy se jednalo o sluhy, nikdy neztvárnila muže urozeného původu. Zachytit těžko postižitelnou atmosféru aristokracie by bylo výzvou. A stejně tak popsat Thornovu nevšední mužnou krásu a smyslnost.

Nikdy neměla příležitost dostatečně prozkoumat mužský model. Podle společenských pravidel se něco takového prostě nehodilo a její učitel byl v tomto ohledu velice striktní. Copak je možné věrohodně vystihnout odstín pokožky či mužné vlnění svalů, když je ještě nikdy neviděla?

K Thornově velkému údivu, stejně tak i svému, Diana nakonec jeho nabídku přijala.

„Dobře tedy, budu vám vděčná, když mi budete sedět modelem."

Zdálo se, že Thorna vyvedla z míry, poněvadž zcela zjevně očekával odmítnutí. Jeho reakce Dianu potěšila. Má-li obstát, měla by zůstat v útoku, vždy jeden krok před ním.

K rozhodnutí ji však vedl ještě jeden důvod. Pokud si navykne na Thornovu fyzickou dokonalost, začne se na něho dívat očima umělce, pak mu bude schopná lépe odolávat. Ke své vlastní záchraně si na jeho kouzlo musí zvyknout a začít ho brát jako samozřejmost.

Diana se rychle rozhlédla po kajutě, aby našla vhodné místo pro svou kompozici. Nejraději by ho namalovala na palubě, s pozadím stěžně a plachty, ale toto plátno bude jen cvičné, takže na pozadí nezáleží. A kdyby se obraz podařil, může plachty vždy domalovat. Teď potřebuje najít místo s vhodným osvětlením.

Diana se nechala unášet svou představivostí. Viděla Thorna, jak se nenucené opírá o dřevěný stěžeň, mořský vítr mu čuchá zlaté vlasy. Se zamyšleným výrazem ukázala na přepážku proti vchodu, poblíž kavalci.

„Kdyby vám to nevadilo, tak se postavte tady.“ Když tak učinil, přikývla. „Teď se ramenem opřete o přepážku a jednu nohu si překřižte přes druhou.“

„Takhle?“

„To by šlo.“ Očima zkoumala jeho oděv. Kromě vysokých bot a kožených kalhot měl na sobě hrubé námořnické sako bez kravaty – což nebylo přesně to, co měla na mysli. Chtěla zachytit šlechtice na své jachtě. „Ted si, prosím, sundejte sako a košili.“

Když tázavě pozvedl obočí, Diana cítila, jak rudne. „Už jsem mužskou anatomii studovala, ale vždy jen z obrazů nebo ze sádrových odlitků helénských soch. Potřebuji získat zkušenost malováním torza živého muže.“

Thorne ji obdařil okouzlujícím úsměvem.

„Chcete jen mé torzo? Velice rád bych vám odhalil celé tělo.“

Diana po něm šlehla rozzlobeným pohledem. „Čímž byste jen vyvolal skandál a těch já mám více než dost.

Takže děkuji, ale nechci. Pochopitelně že po dobu své práce míním nechat dveře kajuty otevřené. Vlastně bych měla zavolat svou služebnou jako gardedámu.“

„Jsem si jistý, že tak drastická opatření nejsou nutná. Jsme zasnoubeni, vzpomínáte? A tak se nás přísná pravidla netýkají.“

„Snad máte pravdu. Služebná má beztoho dost práce. Pomáhá šít mou novou garderobu. V budoucnu se však postarám, abychom nezůstávali sami.“

„Jestli musíte,“ odvětil Thorne s přehnaným povzdechnutím.

Zatímco se svlékal, Diana dávala dohromady potřebný materiál. Plátna už měla dopředu připravená. Tenkou lněnou tkaninu natáhla na dřevěný rám a nechala řádně vyschnout. Teď si jen musela připravit paletu s vhodnými barvami a vybrat několik štětců.

„Bude to stačit?“ zeptal se model, čímž ji vytrhl ze soustředění.

Když zvedla zrak, na malou chvíli přestala dýchat a ohromeně zírala na jeho elegantní, silné a svalnaté tělo. Zajímalo by ji, zda je jeho pokožka tak pevná, jak vypadá.

Vyděšená nutkavým pocitem dotknout se ho Diana jen krátce přikývla. „Mohl byste teď zaujmout svou pózu, prosím?“

Nenucené se opřel o přepážku a překřížil nohy.

Diana si ho dlouze prohlížela a zvažovala, jak by portrét měl vypadat. Pak se zahleděla na prázdné plátno a snažila se na ně v duchu přenést své představy, kompozici, přesné linie…

„Popravdě nechápu, proč nechcete, abych vám pózoval nahý,“ podotkl Thorne. „Vždyť jste mě viděla, jak jsem se v zátoce koupal.“

Diana na něho zděšeně pohlédla. V očích mu tančily škodolibé jiskřičky smíchu. Uvědomila si, že se ji snaží vyprovokovat, že ji úmyslně škádlí, a v břiše ucítila důvěrně známé chvění.

Pokrčila rameny. Tenhle Thorne je naprosto odzbrojující a krajně nebezpečný, jenže ona se nenechá zastrašit. „Mám o vás zájem jen jako o model, nic jiného v tom není. Prostě potřebuji trénovat."

„Jenže nebudete přece vždy malovat jen torzo, ne?" Neodpověděla.

„Myslím, že byste se měla zajímat i o zbytek mého těla."

Diana jen s námahou skryla pobavený úsměv. „Zjevně máte o svých tělesných proporcích vysoké mínění, lorde Thorne."

Thorne sklopil zrak ke svému mužství. „Mé tělesné proporce teď nejsou příliš vysoko."

Chvíli trvalo, než Diana jeho dvojsmyslnou narážku pochopila. „Jste nestoudný," peskovala ho podrážděným tónem.

„To bezesporu."

„A úmyslně mě provokujete."

„V to doufám." Na tváři se mu usadil spokojený výraz. „Jak vás mám přesvědčit, abyste mi dovolila svléknout se?"

Jeho smělost neměla hranic. „Nijak," odvětila Diana suše. „Neexistuje způsob, kterým byste mě přesvědčil."

„Vsadím se, že kdybych se opravdu snažil, dokázal bych to."

Diana se zamračila. „Víte, jaký je váš největší problém, Thorne?"

„Jaký?"

„Už od kolébky vás příšerně rozmazlovali. Jako urozený muž jste si zvykl, že všechno jde vždy podle vás.“

„Můj otec by s vámi nesouhlasil.“

Když jen mlčky pokrčila rameny a svou pozornost znovu soustředila na plátno, Thorne se zeptal: „A víte, jaký je *váš* největší problém, má sladká dračice?“

„Ne,.ale jsem přesvědčená, že mě velice rád poučíte.“

„Obáváte se, že bych vás svedl.“

„Mohl byste nepatrně otočit hlavu doleva? Potřebuji, aby vám na tvář dopadalo světlo.“

„To je všechno, co mi řeknete? Myslel jsem, že se aspoň koketně usmějete.“

„Asi vás zklamu. Na koketování si příliš nepotrpím. A i kdyby ano, nikdy bych tak nepovzbuzovala vaše nestoudné poznámky.“

Thorne smutně potřásl hlavou. „Jste opravdovou výzvou, drahá.“

„A vy jste opravdovým problémem.“ Udělala první tah štěti cm. „Snad bychom se k této diskuzi mohli vrátit později. Ted bych ráda, kdybyste mohl přestat mluvit a nechal mě soustředit se na práci.“

Thorne se poslušně odmlčel a Diana se zaujatě vrhla do práce. Občas zvedla zrak, aby přivřeným pohledem zkontrolovala linii jeho těla, a pak se hned vrátila zpátky k plátnu.

Jednou odložila štětec, přistoupila k Thornovi, prsty se dotkla jeho brady a upravila hlavu do správného úhlu. Pak se znovu vrátila k práci.

Thorne ji zaujatě pozoroval. Jeho tělo na letmý dotek okamžitě reagovalo, ale byla to právě smyslná soustředěnost Dianiny tváře, která v něm vyvolávala slastné pocity a způsobila, že jeho penis ztvrdl. Nikdy si neuvědomil, že malování může být tak erotické.

V duchu se proklínal. Když se Dianě nabídl jako model, udělal velkou chybu. Netušil, že stát se předmětem jejího uměleckého bádání může být tak velkým pokušením. Ze zůstat v klidu, zatímco ona pohledem klouže po jeho těle, jen povzbudí jeho chtíč.

Diana si při práci soustředně kousala horní ret a v temných očích jí plálo zvláštní světlo. Thornovi nedalo příliš mnoho práce představit si ji tak, jak ji vídal ve svých snech.

Minuty se protahovaly a začaly se stávat hotovým utrpením. Nejenže ho bolelo celé tělo, poněvadž stál v nezvyklé póze a nesměl se ani hnout, ale mnohem horší byla bolest ve ztopořeném údu. Přesto nechtěl přerušit Dianino soustředění, tak jen mlčky trpěl.

„Nemohl bych se na chvíli protáhnout?“ řekl nakonec. „Mám dojem, že tady stojím už déle než hodinu.“

Vyděšeně se na něho podívala. „Ach, dobrotivé nebe, odpusťte mi. Úplně jsem zapomněla na čas. Samozřejmě, jen se protáhněte.“

Thorne pokrčil rameny a několikrát jimi pohnul dopředu a dozadu, aby uvolnil pulzující bolest. Pak si začal třít ztuhlé údy, aby v nich znovu rozproudil krev.

„Jestli mi dáte ještě půl hodinky,“ řekla Diana, „dokreslila bych základní obrysy. Není vám zima?“ zeptala se, jako by si až teď uvědomila, že před ní stojí skoro nahý.

„Pravda, jsem trochu prochladlý,“ přiznal suše. „Jestli chcete, můžete mě zahřát.“

Diana po něm šlehla rozzlobeným pohledem. „Jenže já nechci. Vezměte si z pryčny deku a přikryjte se. Taky se můžete zahřát u koše s uhlím.“

„Není s vámi žádná legrace.“

Thorne si tedy vzal jednu přikrývku, ovinul si ji kolem ramen a přistoupil k plátnu. „Můžu se podívat, jak jste daleko?“

„Ne, to ne!“ vykřikla Diana a přiskočila k plátnu, aby ho zakryla. „Nechci, aby se kdokoliv díval, dokud obraz není dokončený.“

„To jste tak nesmělá?“

„Ne, jen nechci, aby mi objekt radil, jak ho mám namalovat.“

„Dobře tedy, počkám. Myslím si však, že si za své trpělivé pózování zasloužím alespoň malou odměnu.“

Stál příliš blízko s očima upřenýma na její smyslné rty.

Diana sebou trhla, jako by si náhle uvědomila blízkost jeho nahé hrudi, a vyplašeně začala couvat. „Nebudu se s vámi líbat, Thorne, takže si to rychle vyžeňte z té vaší chlípné mysli.“

Uraženě se na ni podíval, i když Diana přesně poznala, na co myslí. „Zbytečně mě očerňujete. Na polibek jsem vůbec nemyslel. Spíše na sklenici vína.“

„Ach tak. Dobře tedy, poslužte si.“

Thorne vyšel na chodbu, kde stál malý stolek s několika karafami alkoholu, a nalil si sklenici dobré madeiry. „Dáte si také, drahá?“

„Prosím?“

Diana se mezitím vrátila k plátnu a docela na něho zapomněla. Kdyby Thorne nevěděl o jejím uměleckém zaujetí, určitě by se urazil.

Proto využil příležitost k odpočinku, posadil se na židli a se sklenlcí vína v ruce znovu sledoval Dianu. Její soustředění dočasně pominulo. Místo toho zaujatě pozorovala své dílo a tu a tam udělala promyšlený tah štětcem.

V kabině se znovu rozhostilo ticho. Kromě běžného pohupování lodi a skřípění stěžně nebylo nic, co by rozptýlilo Thornovy hříšné myšlenky.

„Skutečně jste ještě nikdy nestudovala nahý model? Myslel Jsem, že malíři často malují podle nahé předlohy.“

„Většinou ano,“ odpověděla. „Jenže Královská akademie má striktní pravidla, která uznávají všichni malíři. S nahými modely smějí pracovat jen muži.“

„Ale tímto nařízením jsou ženy ve značné nevýhodě, ne snad?“

„Ano. Než jsem vás spatřila koupat se v zátoce, ještě nikdy jsem nahého muže neviděla.“

„Ani svého bývalého snoubence?“

Diana na chvíli zaváhala, jako by si uvědomila, kam Thorne svou konverzací směřuje. „Ne, dokonce ani jeho ne.“

„Copak to byl tak prudérní? To se s vámi miloval v noční košili?“

Zmrazila Thorna ledovým pohledem. „My jsme se nikdy nemilovali, jestli to musíte vědět.“

„Nikdy?“

„Ne, nikdy.“

Povytáhl obočí. „Chcete mi říct, že jste stále panna?“

„Ano…“

Nachová barva Dianiných tváří mu prozradila, že ji její přiznání zahanbilo, nicméně Thorne své otázky nelitoval. Byla stále panna.

Thorne v duchu žasl. Z nějakého neznámého důvodu ho její počestnost potěšila.

Náhle mu hlavou projela další myšlenka: Diana neví nic o rozkoši, pro kterou bylo stvořeno její tělo.

Vlastně se zdálo, že ve svém životě nikdy příliš rozkoše nezažila, ať té sexuální či jiné. Sama přece

přiznala, že po skandálním návratu od svého snoubence se ukrývala na venkově. Nebýt jejího umění, život by se pro ni stal monotónní záležitostí.

Thorne se zamračil. Pomalu začal chápat, čím Diana vlastně prošla. Společnost ji označila za vyděděnce, ačkoliv ten mizera, který ji zradil, unikl bez potrestání. Připadalo mu to zatraceně nefér.

„Je nespravedlivé, že za nepodařený útěk jste pykala jen vy," řekl mírně.

Diana se podívala dolů na štětce, které držela v rukou, náhle neschopná vysvětlit bolest, jež jí sevřela hrdlo. Nechtěla Thornovu lítost, přesto ji jeho pochopení dojalo. Společenské potrestání se týkalo jen její osoby.

Nejvíce ji snad trápil fakt, že byla odsouzená, aniž by z toho cokoliv měla. Nikdy nebyla milovaná, nikdy nepoznala vášeň, vlastně ani nevěděla, jak správně líbat. Nepřipadalo jí spravedlivé, že je považována za padlou ženu, ačkoliv byla stále pannou. Dopustila se jedné osudové chyby – zamilovala se do špatného muže. A za tento jediný hřích krutě zaplatila. Žila osaměle v ústraní, bez vyhlídky na manželství a děti. Žádný manžel, žádná láska, žádný skutečný vztah.

Ačkoliv si odmítala něco takového přiznat, cítila se osamělá ještě dříve, než ztratila téměř celou rodinu. Zbyla jí jen Amy a ta byla příliš mladá, než aby jí mohla sloužit jako společnice či snad poskytnout morální podporu.

Zvedla zrak a uviděla, že ji Thorne pozoruje chápavým pohledem. Jeho něžný výraz způsobil, že se jí znovu sevřelo hrdlo. Zná její temné tajemství, a přesto ji neodsuzuje. Nevěří, že si za svů; hřích zasluhuje potrestání, jež jí určila společnost. Dokonce ani Nathaniel ji tak jednoznačně neobhajoval.

Diana těžce polkla a odvrátila zrak. „Za všechno si můžu sama,“ odpověděla ve snaze snížit Thornovy sympatie.

„Skutečně?“

Podařilo se jí usmát. „Nejsem bezbranná, trápící se žena, Thorne. Za své činy jsem plně zodpovědná.“

„Ne, bezbranná vskutku nejste. Za což si zasluhujete můj obdiv. Nikdy jsem nezažil tak přísné společenské odmítnutí, kterým jste musela projít. V podstatě vás zavřeli do kláštera bez naděje na vykoupení.“

Když mlčela, Thorne tiše pokračoval: „Říká se o mně, že jsem mistr milování. Můžu vám ukázat, o co přicházíte.“

Diana se mu podívala přímo do očí. Zdál se naprosto vážný. Nesnažil se ji provokovat ani ji svádět.

Na malou chvíli dokonce uvažovala, zda jeho návrh nemá přijmout. Nenáviděla představu, že z ní bude stará panna. Nenáviděla přísná pravidla. Nenáviděla svůj osamělý osud.

Konečně by zjistila, jaké to je, milovat se. Chtěla poznat, co obnaší vášeň.

Diana ani na chvíli nepochybovala, že Thorne je schopný poskytnout jí vše, o čem snila. Stále vzpomínala na rozkoš, kterou v ní vyvolával, když jí hladil bradavky.

A svou touhu jí dával zcela zřetelně najevo. Dokonce i teď v jeho pohledu cítila něco vřelého a vzrušujícího.

Jeho nabídka byla velmi svůdná. Ještě nikdy podobného muže nepoznala. Jeho temná vášeň jí připadala vzrušující. Dokázal si plnými doušky užívat života, utápět se v něm-což jí bylo zcela cizí. Nikdy nepoznala nikoho tak živoucího a přitažlivého, kdo by ji tolik vzrušoval jen svou blízkostí. Jeho smyslné kouzlo na ni působilo Jako silný elixír.

Diana zavřela oči. Během svého prvního zasnoubení si dovolila mít o extázi, kterou jí Thorne sliboval, o vzájemné blízkosti, která by je spojila v jedno tělo.

A kdyby měla být k sobě upřímná, toužila po tom stále.

Přesto si uvědomovala nesmyslnost svého jednání, kdyby se zapletla s Thornem. Slíbila si převzít kontrolu nad svým životem, vydat se na novou cestu, kde si bude užívat svobody, které se jí po dobu nuceného vyhnanství nedostávalo. Rozhodně však nemínila odhodit všechny morální hodnoty.

A navíc měla jisté závazky. Musí přece myslet na Amy. Musí se vyhnout dalšímu skandálu, aby své sestřenici umožnila šanci na úspěšné přijetí do společnosti.

Kdyby Thornovu nabídku přijala, jistě by svého rozhodnutí dříve či později litovala.

Ne, ať je jeho návrh sebesvůdnější, příslib pomíjivé rozkoše za lo riziko rozhodně nestojí.

Odhodlaně zakroutila hlavou. „Děkuji vám…“ Diana se odmlčela, neboť slyšela chvění svého vlastního hlasu. Zhluboka se nadechla a snažila se uklidnit. „Oceňuji vaši laskavost, Thorne, ale raději zůstanu pannou.“

Zvedl hlavu a tichým hlasem řekl: „Mohu vám přivodit rozkoš, i a přitom vaši nevinnost ponechat netknutou.“

Ohromeně se na něho podívala. „Skutečně? To je možné?“

Thorne pohledem zkontroloval otevřené dveře kajuty a pak ztišil hlas, aby je nezaslechl někdo, kdo by náhodou procházel chodbou. „Nemusím přetrhnout panenskou blánu. Vzpomínáte si, jak jsem se vás dotýkal? Copak jsem vás nevzrušil?“

Jak by mohla zapomenout! Přesto se na chvíli odmlčela. „Ano," přiznala.

„To byl jen začátek. Kdybych pokračoval dále, začal bych vás hladit mezi stehny a svými prsty a ústy bych vás přivedl až k bouřlivému vyvrcholení."

„Svými *ústy?"*

Musel se usmát. „Mezi okvětními plátky vašeho ženství je ukrytý malý pupen, jádro sexuální rozkoše. Drážděním tohoto místa vás dokážu vzrušit. A když vás právě tam políbím a navíc použijú jazyk, prožijete mimořádnou rozkoš."

Diana cítila, jak jí celým tělem projela horká vlna smyslného chvění. Vždyť ji dokázala vzrušit jen samotná představa Thornova jazyka, jak ji dráždí mezi stehny.

„To jsem netušila." Podívala se dolů na jeho mužství. Věděla, **že** jí tváře hoří studem, přesto nedokázala ovládnout zvědavost. „Vidě- la jsem obrazy milujících se dvojic, ale mužské sexuální vzrušení je pro mě záhadou. Tenkrát v zátoce… se nějak zvětšilo."

Něžně se na ni usmál. „Většina žen tuto vlastnost oceňuje."

„Ale proč?"

„Ztopořený penis dosáhne mnohem hlouběji a poskytuje větší rozkoš."

„Ale jak… je to možné?"

„Jednoduše. Když se chystáte přijmout muže, střed vašeho ženství zvlhne horkou touhou. Takže když do vás vsunu svůj úd, pěkně vklouzne dovnitř a může se lehce pohybovat tam a zase ven."

„Ach."

Thorne pozoroval Dianu se směsicí něžnosti a porozumění. Zdálo se, že ji jejich rozhovor vzrušuje, ale zároveň je pobouřená svou vlastní nevědomostí. Zasluhuje si, aby její zvědavost ukojil.

„Cítíte teď mezi stehny vlhkost? Kdybych se vás dotkl, našel bych vás horkou a vlhkou?“

Zavřela oči a neodpovídala, nicméně Thorne věděl své.

„A přesně tentýž efekt máte i vy na mě, lásko,“ řekl Thorne hladem ochraptělým touhou. „Kdykoliv se ocitnu ve vaší blízkosti, mé mužství okamžitě roste a tvrdne.“

„Thorne…“ Jako by si uvědomila nestoudnost jejich rozhovoru, Diana sebou škubla a otočila se stranou. „Tato konverzace je prosté nevhodná.“

Thorne odložil sklenici, vstal ze židle a přistoupil k ní. Když se na něho Diana odmítala podívat, vzal ji za bradu a zvedl jí hlavu.

Prudce ucukla, jako by ji jeho prsty pálily.

Pak pokrčila rameny a snažila se předstírat lhostejnost. „Nepotřebuji, abyste mi ukazoval, o co jsem přišla, Thorne. Navzdory pochybné pověsti nejsem na tom až tak špatně, abych vám dovolila

Thorne očima spočinul na jejích ústech, pak horoucím pohlednu sklouzl k vlasům a zase zpátky. Vůbec ji nemínil svádět. Chtěl jen aby poznala rozkoš. Chtěl být právě tím, který ji zasvětí do tajů milování. Chtěl ji vášnivou a divokou, chvějící se touhou a následným ukojením.

Její sexuální nevinnost v něm však zároveň povzbudila instinkty ochránce. Jeho touha chránit ji před sebou samým byla silnější než nexuální žádostivost.

Mohl jí ukázat, jak dojít vyvrcholení, ale neodvažoval se. Nevěřil si, že je natolik silný, aby se včas stáhl.

Thorne si odkašlal. „Nebojte se,“ ujišťoval ji, „nebudu vás přemlouvat. Chtěl jsem jen, abyste pochopila své vlastní tělo. Ale rozkoš si můžete poskytnout i sama.

Dnes večer, až půjdete spát, se můžete mazlit, jako bych to dělal já.“

Když se na něho podívala, představil si ji ležící v posteli s roztaženýma nohama, s prsty pokrytými lepkavou touhou… Erotická představa způsobila, že Thorne ztvrdl ještě víc. Hrozilo, že každou chvíli vybuchne.

Pevně zaťal zuby. Věděl, že musí odejít dřív, než se přestane ovládat. „Myslím, že bude rozumnější, když budeme pokračovat až někdy jindy,“ zachroptěl.

„Asi ano,“ souhlasila Diana očividně s úlevou.

Rychle na sebe hodil košili a sako, a aniž by se na ni podíval, odešel do své kajuty, kde za sebou prudce zabouchl dveře.

Byl tak horký a vzrušený, až mu po zádech stékaly kapičky potu. Jako v agónii se čelem opřel o dřevěnou stěnu. Co má dělat, aby se zbavil neukojitelného hladu, který ho ovládne vždy, kdy uvidí tuhle úchvatnou ženu?

S hlasitým klením si rozepnul kalhoty, uvolnil ztopořený úd, a když ho sevřel v dlani, představil si, jak vstupuje do Dianiny úzké štěrbinky, jak ho pokrývá svou vlhkou touhou, jak do ní prudcí vniká…

Stačily tři rychlé tahy rukou a explodoval.

Z hrdla mu uniklo hlasité zasténání a Thorne se zhroutil ni dřevěnou stěnu kajuty. Cítil, jak mu mezi prsty vystřikuje sémě.

Tiše stál a čekal, až srdce přestane bít jako o závod, až se rozjitřené smysly zklidní a horká hlava zchladne.

Na malou chvíli dosáhl uvolnění, ukojil svou bolestnou touhu Dobře však věděl, že pokaždé něco takového nebude možné. Kro mě toho sebeukájení bylo jen ubohou náhražkou skutečného těle něho kontaktu se svůdnou Dianou Sheridanovou.

A rozhodně neutiší horečnou touhu, kterou v něm nezkušen! žena probudila.

6

LONDÝN

Po návratu ze slunné Cyreny si Diana uvědomila, že londýnská mlhavá rána v sobě neskrývají žádné kouzlo. Mnohem více ji však zneklidňovalo blížící se setkání s Thornovou tetou. Jakmile kočár zastavil před elegantním domem lady Hennessyové, který se nacházel na Berkeley Square, Diana cítila, jak se jí sevřel žaludek.

Sotva se dnes ráno vylodili, Thorne trval na okamžité návštěvě ve snaze co nejrychleji domluvit Amyino uvedení do společnosti. Amy se celou cestu vrtěla a Dianiny nervy na tom nebyly o moc lépe.

Vzhledem ke své skandální pověsti vřelé přijetí londýnské šlechty rozhodě neočekávala. A teď, když se stala Thornovou snoubenkou – i když jen přechodně – se setkání s jeho urozenou rodinou obávala natolik, že svého souhlasu s bláznivým nápadem začala silně litovat.

Diana si všimla, že Thorne působí zcela nevzrušeně, jako by se nic nedělo. Jenže přesně takhle se tvářil při každém jejich setkání, a to od onoho odpoledne, kdy jí stál modelem.

S tichým souhlasem obou se po zbytek plavby už v soukromí nesetkali. Kupodivu Diana se po jejich intimním rozhovoru v Thornově blízkosti cítila mnohem lépe než předtím. Teď, když znal všechna její tajemství, se může pokusit brát ho jako svého přítele. Jednat s ním, jako jednala se svým bratrancem Nathanielem.

Zdálo se, že i Thorne je s nynějším stavem věcí spokojený, za což mu byla nesmírně vděčná. Rovněž mu byla vděčná za jeho chápavou podporu.

Když jí pomáhal z kočáru, povzbudivě se na ni usmál. „Hlavu vzhůru, drahá. Má teta není žádná dračice, kterou zřejmě očekáváte."

Jakmile Thorne doprovodil obě sestřenice ke dveřím, ihned je přijal vznešený majordomus, který poslal lokaje, aby lady oznámil příchod návštěvy.

Ještě se za nimi ani nezavřely dveře, když po širokých schodech seběhla elegantně oděná mladá dáma a nadšeně vykřikla: „To je skvělé! Konečně jsi tady!"

Amy se rozzářila, rozběhla se nově příchozí v ústrety a objala ji v náruči. Pak si zřejmě vzpomněla na dobré vychování a obrátila se k Dianě, aby jí představila slečnu Cecily Barnesovou, Thornovu sestřenici z matčiny strany.

Cecily byla o něco vyšší než Amy a vlasy jí zářily všemi odstíny rudé, ale navzdory rozdílům se zdálo, že děvčata jsou důvěrnými přítelkyněmi.

Cecily se s Dianou narychlo uvítala a jen stěží potlačujíc své vzrušení chytila Amy za ruku. „To je skvělé – teta říkala, že tě uvede do společnosti spolu se mnou."

„Skutečně?" Na malou chvíli se zdálo, že Amy vzrušením omdlí, když vtom se ve vstupní hale objevila korpulentní elegantní dáma se stříbrnými vlasy.

Diana cítila, jak si ji zkoumavě prohlíží pár hnědých očí, a instinktivně ztuhla.

K velké úlevě se na ni lady Hennessyová vřele usmála a pak se obrátila k Thornovi. „Jsi samé překvapení, drahý chlapče."

Diana si pomyslela, že neexistuje mnoho lidí, kteří by Thornovi říkali „drahý chlapče“, ale zřejmě mezi nimi vládl vřelý vztah.

„Jako vždy, drahá,“ odpověděl s úsměvem, dřív než tetu políbil na tvář.

Vévodkyně kousek poodstoupila. „A teď mi představ svou snoubenku, dřív než umřu zvědavostí.“

Thorne Dianu majetnicky objal kolem ramen a představil ji své tetě.

Lady Hennessyová vzala Dianu za ruku. „Vítejte do rodiny, má drahá. Musíte být neobyčejná, když se vám podařilo získat srdce mého synovce.“

Dianu vřelé přijetí velice překvapilo, ale než mohla cokoliv říct, předběhla ji Amy.

„Ach, lady Hennessyová, je to pravda? Uvedete mě do společnosti?“

Starší dáma se podrážděně podívala na dívku. „Pokud mi slíbíš, že se budeš chovat slušně, pak ano. Cecily aspoň nebude tak sama. A vypustit do světa dvě dívky je vždy mnohem snazší než jednu.“

A my se uctivě uklonila. „Jste velice laskavá, lady.“

„Pff, laskavost s tím nemá co dělat. Prostě se ráda bavím. A letitá vdova, jako jsem já, má na světě jen málo rozptýlení.“

Thorne se usmál. „Co to jsou za nesmysly? Copak ty jsi letitá, má drahá? Svou krásou zastíníš nejednu debutantku.“

„Musím přiznat, že jsem opravdu bývala velká krasavice, ale to už je dávno pryč.“ Lady Hennessyová se obrátila k dívkám. „A teď už běžte a poskytněte nám trochu soukromí. Cecily, můžeš Amy ukázat její pokoje.“

Obě dívky se znovu uklonily a za nadšeného brebentění spěchaly pryč z místnosti.

Poté Thornova teta tázavě pozvedla obočí a podívala se na svého synovce. „Teď mi snad povíš, jak se to všechno seběhlo. Jistě víš, že celý Londýn nemluví o ničem jiném než o tvém náhlém zasnoubeni.“

Thorne vzal Dianu kolem pasu, něžně ji k sobě přivinul a usmál se na ni úsměvem zamilovaného. „Je to jednoduché. Stačil jediný pohled a prostě jsem ztratil hlavu.“

„Myslela jsem si to. Tvého otce ta zpráva pochopitelně poněkud vyvedla z rovnováhy. Abych řekla pravdu, vlastně ti nevěří. Tvrdí, že to je jeden z tvých triků. Redcliffe je můj mladší bratr,“ sdělila Dianě, „a už delší dobu se obává, že umře dřív, než uvidí svého vnuka a dědice rodového jména.“

Pak svou pozornost znovu soustředila na Thorna. „Jsem ráda, že ses konečně rozhodl usadit se. Pojďte, doprovoďte mě do salonu a tam mi všechno povíte.“

„Obávám se, že budeme muset jít, teto. Diana se nemůže dočkat, až navštíví svůj ateliér. Je malířkou.“

„To jsi mi psal už v dopise.“ Poslední poznámku vyslovila se značnou rezervovaností, jako by se chtěla zdržet soudu ohledně Dianiny nezvyklé kariéry. Alespoň že v jejím hlase Diana neslyšela odsouzení, jak očekávala. „Nemůžete přece hned odejít. Vždyť jste sotva přišli.“

Jelikož se Diana za celou dobu téměř nedostala ke slovu, rozhodla se, že je nejvyšší čas zapojit se do konverzace. „Jsem vám nesmírně vděčná, že se ujmete mé sestřenice, lady Hennessyová. Bude mi scházet, ale vím, že ji nechávám v dobrých rukou. S vaším dovolením bych ji ráda občas navštívila, abych se ujistila, že si chová slušně.“

„Ale přece tady zůstanete se mnou, drahá.“ Lady Hennessyová se tázavě podívala na Thorna, který jen pokrčil rameny. „To záleží na Dianě.“

Diana překvapeně zamrkala. „Ne, lady, už jsem si pronajala dům, kde chci bydlet. Potřebuji ateliér, ve kterém budu pracovat.“

„Nevidím důvod, proč byste tam nemohla *pracovat*, ale bydlet budete tady.“

„Přece vás nemohu tolik obtěžovat.“

„Nesmysl. Vůbec mě nebudete obtěžovat. Každou sezonu ote- vírám tenhle velký dům, ve kterém je spousta prázdných pokojů. A pokud máte čelit všem pomluvám, bude lepší, když to uděláte tady, pod mou střechou. Můžete tady bydlet spolu s Amy a Cecily a do toho svého ateliéru docházet.“

Diana zaváhala, dojatá nezvykle štědrou nabídkou. Lady Hennessyová má v londýnské společnosti pádné slovo. S jejím požehnáním bude Dianin návrat do civilizovaného světa jistě mnohem snadnější.

„Dobře tedy, zůstanu. Mnohokrát vám děkuji, lady.“

„Pff, ještě mi neděkujte. To já budu muset co nevidět poděkovat vám. Očekávám totiž, že občas za mě převezmete mé povinnosti Dohlížet na ty dvě divoženky bude jistě vyčerpávající.“

„Velice ráda vám pomohu,“ řekla Diana s milým úsměvem.

„To je skvělé. Dohlédnu, aby vám vybalili zavazadla.“ V očích starší dámy se lišácky zablýsklo. „A teď můžete navštívit svůj ateliér, drahá. Nicméně hned po návratu očekávám podrobnosti týkající se vašeho zasnoubení.“

Diana sebou škubla, přesto však pohotově odpověděla: „Samozřejmě.“

V doprovodu Thorna vyšla na ulici, kde je očekával kočár s valníkem plným zavazadel.

Diana kufry roztřídila podle toho, zda obsahovaly její novou garderóbu či malířské náčiní, které odveze do ateliéru.

Když konečně znovu seděla v kočáře, vyčítavě se na Thorna zamračila. „Měl jste mě varovat. Požádal jste přece svou tetu, aby mi nabídla ubytování, ne snad?“

„Pochopitelně jsem to mohl čekat, ale o nic takového jsem nežádal. Nebude se vám tady snad líbit?“

„O to nejde.“ Diana se obrátila k oknu.

Přijela celá nedočkavá, aby si v tiché ulici zařídila domov, nejen ateliér. Poprvé ve svých čtyřiadvaceti letech chtěla bydlet ve svém vlastním domě. V místě, které by patřilo jen jí, kde by nebyla jen tpěným sirotkem, který žije díky dobrodiní svých příbuzných, třeba i sebedražších. Kde by měla svobodu a nikdo by ji neodsuzoval. Kde by konečně žila svůj vlastní život.

Především však utrpěla její pýcha. Nerada se stávala objektem něčí charity a laskavá nabídka lady Hennessyové byla více než dobročinná. Pak si však uvědomila, že není v pozici, aby mohla odmítnout.

„Bude to tak lepší,“ podotkl Thorne, „pro vás i pro Amy. Tetin souhlas vám poskytne určitý druh respektu.“

„Já vím a jsem jí za to vděčná,“ uznala Diana. „A vlastně se mi nelíbilo, že mám starost o Amy předat někomu jinému. Připadám si jako matka, která chce chránit své ptáče. Musím se však smířit s tím, že jednoho dne vylétne z hnízda.“

„A teď ji nemusíte opouštět. Ještě štěstí, že váš ateliér není příliš daleko. Přesto budete potřebovat svůj vlastní kočár.“

„Ano, budu si muset nějaký pronajmout.“

„Můžu to zařídit.“

Diana po něm šlehla chladným pohledem. „V přijetí charity vaší tety vidím jistou nutnost, Thorne, ale o tu vaši nestojím.“

Dlouhou chvíli na ni hleděl hnědozlatýma očima. „Nemusíte být tak jedovatá, má dračice,“ řekl nakonec. „Charita s mým návrhem nemá nic společného. Ačkoliv jsem Nathanielovi neslíbil, že se o vás postarám, jako váš snoubenec cítím povinnost zajistit vám bezpečí. Máme předstírat, že jsme zamilovaný pár, pamatujete? Má teta má naprostou pravdu. Musíme se připravit na nezbytné pomluvy, kterým však budeme mnohem lépe čelit pod jejími ochrannými křídly. Jestli ty společenské harpyje na vaší minulosti najdou třeba jen smítko, roztrhají vás na cucky.“

Diana neochotně přikývla. V jeho hlase slyšela účast, jako by jí rozuměl. „Máte pravdu,“ uznala.

Zbytek cesty absolvovali v naprosté tichosti, dokud nezastavili před skromným třípatrovým domem na Hawlings Street. Rezidence patřila příteli Dianina bývalého učitele, rovněž umělci, který nedávno odcestoval na venkov. V horním patře se nacházel prostorný ateliér a Diana si ho zamilovala okamžitě, co ho spatřila.

U dveří je přivítala usměvavá hospodyně, která stála v čele hrstky sloužících.

Ze vstupní haly se vcházelo do útulného přijímacího salonku, do jídelny a odtud do kuchyně, za kterou byly pokoje služebnictva. Točité schodiště vedlo do druhého patra, kde se nacházely ložnice a obývací pokoj.

Poté co si Thorne prohlédl obě patra, chtěl vidět ateliér. Diana ho vedla k dalšímu schodišti. Ateliér vlastně nebyl ničím jiným než dvěma místnostmi, přičemž ta větší měla vysoká okna obrácená na sever, několik stojacích lamp a pár kousků nábytku, který podle

Dianina vysvětlení sloužil jako vhodné pozadí. Menší místnost se používala jako skladiště rekvizit, barev a dokončených obrazů.

Když se Thorne zeptal na všechny ty v papíru zabalené obrazy, Diana mu odpověděla: „Poslala jsem některé své obrazy do Londýna, abych měla co ukázat v Britské akademii krásného umění.“

„Můžu se na ně podívat?“

„Někdy jindy, pokud budete chtít.“

Zavedla ho zpátky do ateliéru a zavřela za sebou dveře. Thorne se však zastavil, aby si prohlédl zvláštní rekvizitu, a Diana do něho málem vrazila.

Instinktivně se otočil a chytil ji za paži, aby neupadla. Diana zmateně zalapala po dechu a zůstala jako zařezaná. Bylo to poprvé, co se od jejich hodiny malování ocitli sami.

Náhle se vzduch v místnosti zdál horký, plný sexuálního napětí.

Diana mlčky stála a bála se pohnout. Thorne se soustředěně zahleděl na její ústa a Dianu napadlo, že ji chce políbit. Zachvěla se slastným příslibem jeho úst.

Jeho překrásných úst.

Hleděla na něho a živě si vybavovala jejich poslední intimní rozhovor. Thorne jí dopodrobna popsal, jak by ji mezi nohama dráždil svými ústy. Jak se může sama hladit a předstírat, že to je jeho ruka.

Něco tak skandálního si pochopitelně nedovolila, ale spíše z obavy, že by tak jen více povzbudila svou sžíravou touhu po Thornovi. Nyní si však představovala, jak nazí leží vedle sebe a on ji dráždí presně tak, jak popisoval.

Předpokládala, že Thornovu mysl zaměstnávají podobné myšlenky, přesto byl první, kdo prolomil tíživé

ticho. „Nu, budu muset jít. Cestou vám najmu kočár a pošlu ho, aby vás odvezl zpátky k mé tetě.“

„Děkuji. Thorne?“ dodala, když se otočil k odchodu. „Co se bude dít ohledně Nathanielovy smrti?“

„Už jsem vám to řekl, všechno přešetřím a odhalím vraha.“

„Já vím, ale co přesně máte v plánu? Z jeho dopisu jsem pochopila, že Venuše je lehká ženština.“

Nejdříve si myslela, že jí Thorne neníní odpovědět. Pak však prohlásil: „Velice úspěšná lehká ženština. Je majitelkou klubu hříchu poblíž Mayfair.“

„Klub hříchu?“

„Kde si gentlemani dopřávají různá tělesná potěšení. O takových klubech se ve společnosti dámy nehovoří.“

„Ach.“ Diana cítila, jak se červená, zároveň ji však v hrudi bodl osten žárlivosti. Živě si dovedla představit Thorna, jak se oddává radovánkám, o kterých hovořil.

Pak si však uvědomila, že to skutečně není její starost a že Thorne si se svým volným časem může dělat, co se mu zlíbí. Vždyť je celkem možné, že má v Londýně milenku.

A co se týče klubu hříchu, dámy by neměly vědět, že takové místo vůbec existuje. Thorne se o něm zmínil jistě jen proto, aby ji vyvedl z míry a nemusel tak odpovídat na její otázky. Zřejmě nechce, aby o jeho plánech cokoliv věděla.

A vlastně to nechce vědět ani ona, poněvadž měla podezření, že se svým vyšetřováním začne právě v dotyčném klubu. Přesto měla jednu otázku, kterou nedokázala potlačit.

„Mohla bych vás o něco poprosit? Buďte opatrný,“ zamumlala s pohledem upřeným na jeho tvář. „Když zavraždili Nathaniela, proč by se tak nezbavili i vás?“

Ležérně se usmál. „Skoro bych věřil, že se o mě bojíte, lásko.“

„Samozřejmě že se bojím.“

„Jen klid, mě tak lehce nezabijí.“

Poté se obrátil na podpatku a rychlým krokem vyšel z ateliéru. Nechtěl Dianě odpovídat na její otázky, poněvadž se obával, že by mohla odhalit tajemství Strážců. Ani s ní nechtěl být sám. Moc dobře věděl, jak málo stačí, aby se přestal ovládat.

Ani na chvíli se totiž nedokázal zbavit erotických představ, které ho pronásledovaly na každém kroku. Právě teď měl před sebou živý obraz, jak se zmocní jejích sladkých úst, zády ji opře o zeď a své touhou ztýrané tělo přitiskne na její hebké křivky.

K čertu! Tahle žena pro něho byla velice nebezpečná.

A on nebezpečí přímo zbožňuje.

Možná právě proto touží po Dianě Sheridanové jako muž umírající hlady po potravě.

Thorne zajel do svého domu na Cavendish Square, odkud zařídil pronajmutí kočáru a odbyl nutnou korespondenci, která se mu za dva měsíce nastřádala. Pak se převlékl do něčeho méně elegantního a vydal se do Mayfair, kde navštívil jistý podnájem.

Jelikož ho tady všichni dobře znali, sloužící ho bez otálení pustili dál. Thorne vešel do Mackyho ložnice, a když zjistil, že na oknech jsou zatažené záclony, ačkoliv už bylo dávno po poledni, donutil se k trpělivosti, usadil se do jednoho z křesel a čekal, až se rozespalý muž vzpamatuje a uvědomí si, že má návštěvu.

Naštěstí to netrvalo příliš dlouho. V jednu chvíli Macky tiše pochrupoval, hlavu zabořenou do polštáře, a krátce nato zpříma seděl na posteli, v ruce svíral dýku a

krvavýma očima prohledával pokoj ve snaze odhalit nebezpečí.

„Těžká noc?“ zeptal se Thorne.

Macky se ušklíbl a dlaní si přejel po neoholené bradě. „Přímo ďábelská.“

„Tak se mi zdá, že se ti podařilo obhájit si místo ve Venušině klubu.“

„Snad sis nemyslel, že bych mohl neuspět? Kde je tvá víra?“

Thorne ani na chvíli nepochyboval, že by Macky selhal. Beau Macky byl bývalým provinčním hercem, který vstoupil do řádu Strážců. Narodil se ve stokách Londýna a své dětství strávil na ulici, kde se živil jako kapesní zloděj. Když však řediteli kočovných herců ukradl hodinky, ten se ho ujal a odvezl ho s sebou na venkov.

O něco starší než Thorne, v jednatřiceti letech, Macky všechny dámy okouzloval vysokou svalnatou postavou, hnědými vlnitými vlasy a krásnou tváří. Se svým hereckým nadáním byl schopný zastat jakoukoliv roli, ať se jednalo o darebáka či šlechtice. Nejraději ie všeho však měl úlohu urozeného svůdníka, která mu nečinila žádné potíže.

Nicméně aby se nechal najmout do Venušina klubu hříchu, musel ze svého společenského žebříčku poněkud slevit. Podle rozjařeného úsměvu však Thorne předpokládal, že je se svou současnou postavou nadmíru spokojený.

„Musím říct, že mě tvé rozkazy poněkud překvapily,“ přiznal Macky, „ale ukázalo se, že se jedná o velmi příjemný úkol.“

„Znamená to, že tě Venuše zaměstnala bez jakéhokoliv podezření?“

„Samozřejmě. Ty ten klub přece znáš – úlohu společnic zastávají především ženy. Ale já tam pracuji pět dni, a čtyři z toho si mou péči vyžádaly bohaté patronky. Jestli to tak bude pokračovat, brzy mě dostanou do hrobu, ale zemřu jako šťastný muž.“

Thorne se usmál. „Ještě s tím umíráním budeš muset počkat, příteli. Už ses seznámil s ostatními zaměstnanci?“

„Ani ne. Podmínky madam Venuše, když mě najímala, byly velice přísné. Mezi zaměstnanci nejsou povoleny žádné důvěrné styky. Přesto se mi podařilo seznámit se s jednou kráskou, Kitty. Sice je trochu plachá, ale v klubu pracuje nejdéle ze všech. Jestli někdo bude znát tajemství madam Venuše, pak určitě ona.“

„A co muži?“

„Většina z nich tam je jen krátce. Zdá se, že zpravidla upoutají pozornost bohaté dámy, která si je poté vydržuje jen sama pro sebe. Seznámil jsem se s dvěma lamželezy, ale pochybuji, že by se mi s čímkoliv svěřili, protože jsou zcela oddáni své paní.“

„Musíš se snažit,“ pobízel ho Thorne. „Potřebuji zjistit, jestli Venůše měla nějaké styky s Thomasem Forresterem.“

„Udělám, co bude v mých silách. Myslíš si, že to je možné?“

„Něco mi říká, že ano. Je až příliš velká náhoda, že Forrester pátral po seznamu Strážců jen několik měsíců poté, co Nathaniel začal podezřívat Venuši, že se snaží odhalit naši identitu a zprávu předat Francouzům.“

Macky si zamračeně prohlížel Thorna. „Nechceš, abych se raději vydal po stopách Forrestera?“

„Ne. O to se postará John Yates. Přijel se mnou ze Cyreny.“

Macky přikývl. „Poněvadž Yates je tajemníkem sira Gawaina, pravidelně od něho dostávám rozkazy. Nicméně viděl jsem se s ním jen jednou, a to ještě předtím, než přišel o nohu. Řekl bych, že ho věc s Forresterem zajímá zvláště proto, že se vloni na podzim nechal napálit jeho špiony.“

„Částečně ano. Ale rovněž chce spravedlnost pro Nathaniela,“ dodal Thorne zachmuřeně. „Stejně jako já. Yates se pro tu práci hodí lépe než ty nebo já. V Londýně ho skoro nikdo nezná. Kdy- bych se začal potulovat po městě a vyptávat se, asi by to bylo nanejvýš podezřelé. Po půl roce už bude stopa pořádně vychladlá. Už jsem se opatrně poptával. Zdá se, že si své tajemství vzal s sebou do hrobu.“

„Když jsme se tehdy dozvěděli o jeho smrti, přestali jsme se o něho dále zajímat. Ale teď to je jiné. Yates půjde do hloubky a pokusí se najít, co jsme mohli před půl rokem přehlédnout. Začne se poptávat u Forresterových sousedů. Bude k tomu mít dobrý důvod – dědictví po vzdálených příbuzných. Vůně peněz jistě někomu rozváže jazyk.“

„Jestli můžu nějak pomoct, stačí říct.“

„Samozřejmě že můžeš. Co nevidět tě navštíví Yates a bude chtít vědět všechno, co jsi vloni na podzim zjistil. Ale jinak tě potřebuji ve Venušiné klubu. Zdá se, že právě tudy unikají všechny důležité informace. Mám v plánu zapojit se do vyšetřování osobně, takže se tam co nevidět objevím.“

„Vsadím se, že svést ji nebude pro tebe těžký úkol.“

Thorne potřásl hlavou. „Tentokrát budu muset být velmi opatrný. Jestli měl Nathaniel pravdu a Venuše je skutečně špionka, pak bude podezřívat každého, kdo se bude chovat jinak, než je zvykem. A kdybych se jí začal dvořit ihned po svém návratu ze Cyreny, Určitě by

vycítila nebezpečí, protože dříve jsem nikdy žádný zájem neprojevil. Kromě toho jsem čerstvě zasnoubený a mé nevěstě by se jistě nelíbilo, že usiluji o madam tak hříšné pověsti.“

„Ach tak, tvé zasnoubení.“ Macky podezřívavě zvedl obočí. „Musím říct, že jsem nevěřil vlastním uším. Opravdu nečekaný zvrat událostí.“

„To chápu. Já sám jsem byl překvapený stejně jako všichni ostatní,“ řekl Thorne s úsměvem. „Ale teď tě opustím a nechám tě dospat prohýřenou noc.“

Macky se ušklíbl. „Jo. Před nástupem na další směnu si potřebuji trochu odpočinout.“

„Jen se snaž příliš si to neužívat. Víš, že máš práci.“

„Pokusím se,“ řekl Macky s úsměvem těsně předtím, než se znovu svalil na postel a tvář zabořil do polštářů.

Thorne ho nechal odpočívat a sám vyšel na ulici. Rozhovor s Mackym ho příliš nepovzbudil. No co, alespoň že s vyšetřováním konečně začali, i když najít Nathanielova vraha zřejmě nebude tak snadné.

Celé tři týdny, odkdy si přečetl Nathanielův dopis, bojoval s narůstající potřebou dopadnout vraha a jednou provždy si s ním vyřídit účty. Věděl však, že protahování případu není jediným důvodem jeho neklidu. Největším viníkem byla jistá svůdná kráska.

Thorne naskočil na koně a vydal se zpátky k domovu. Může být vděčný, že mu osud seslal tento případ, poněvadž v opačném případě by nedokázal myslet na nic jiného než na svou okouzlující snoubenku.

Thorne se převlékl do večerních šatů a pak se vydal na zdvořilostní návštěvu ke svému otci. Přesně podle očekávání však vévodu Redcliffa doma nezastihl. Proto pokračoval do Brooksova pánského klubu, aby zde strávil dlouhý večer hraním karet a klábosením s přáteli,

pro které si musel vymyslet důvěryhodný příběh o svém zasnoubení.

Rovněž přesně podle očekávání ho přátelé podrobili nemilosrdnému výslechu. Netrvalo dlouho a u Brookse se sešli všichni Thornovi známí. Celé hodiny trpělivě odpovídal na dotěrné otázky a upřímně doufal, že Dianě jde lhaní lépe než jemu.

Diana se však cítila zrovna tak nepříjemně jako její dočasný snoubenec. Musela totiž Thornově milé tetě předložit smyšlený příběh, což se jí vůbec nelíbilo.

Ještě více ji však znepokojovalo, že se stala předmětem všeobec-ného zájmu. Lady Hennessyová si uschovala každičký skandální plátek, který se zmiňoval o nečekaném zasnoubení jejího synovce, a teď noviny předala Dianě. Tvrdila, že prvním krokem k úspěchu je být předem informována.

Počet článků napovídal, že o Thornově šokujícím zasnoubení mluvil celý Londýn. Jeden by se mohl domnívat, že událost byla stejně tak důležitá jako Napoleonův útěk z Elby A to nejen proto, že všichni znali Thornovu nechuť k ženění, ale především kvůli minulosti, která Dianu stále provázela.

Diana se přinutila přečíst každé slovo, a když konečně odložila poslední noviny, cítila tentýž skličující pocit, který ji zaplavil po jejím nevydařeném útěku před šesti lety. Pomluvy tvrdily, že Thorne si ji vybral jen proto, aby se mohl vysmát svému váženému otci. Další pisálek odhalil šokující novinu, že Thornova snoubenka je malířkou. A to ráno, co dorazili do Londýna, byl celý společenský sloupek věnován jen její osobě.

Hned po snídani se Diana odebrala do salonu, aby si v soukromí přečetla nejnovější pomluvy. Ještě však noviny

ani nestačila otevřít, když jí lokaj lady Hennessyové oznámil, že má návštěvu – vévodu Redcliffa.

Při představě, že se má setkat s Thornovým urozeným otcem, se jí divoce rozbušilo srdce. Nervózně si začala dlaní uhlazovat záhyby sukně svých nových šatů a ve stoje vyčkávala příchod nečekaného hosta.

Gentleman, který vešel do místnosti, na první pohled vzbuzoval úctu. Vévoda sice nebyl tak vysoký jako jeho syn, ale měl tentýž atletický půvab, tytéž pevné rysy, vrozenou mužnost. S plavými vlasy na spáncích prokvetlými stříbrem a dokonale střiženou bradkou budil dokonce impozantnější dojem než Thorne.

Redcliffe se stroze uklonil a řekl: „Musím vám blahopřát, slečno Sheridanová. Jsem rád, že vás konečně poznávám.“ V hlubokém hlase se mu odráželo pohrdání a navzdory zdvořilému přivítání se nezdálo, že by ho jejich setkání těšilo.

Diana věděla, že si ji přišel prohlédnout, a nemínila se nechat zastrašit.

Zdvořile se usmála a odpověděla svým nejmilejším hlasem, „Stejné tak i já, Vaše Milosti. Neposadíte se? Mohu nechat přinést občerstvení?“

„Nezdržím se. Očekávají mě ve Whitehall. Chtěl jsem vám jen Vyjádřit svou radost nad nečekaným zasnoubením.“

„Děkuji.“

Vévoda pohledem zalétl ke stolu, kde ležela otevřená vydání *Morning Post* a *Morning Chronicle.*

Diana si všimla, jak si znechuceně odfrkl, a rychle vyhrkla: „Nepochybuji, že vás pomluvy o mé osobě znepokojují. Být na vašem místě, také by se mi nelíbily.“

Cynicky pozvedl obočí. „Skutečně?“

„Nicméně rovněž doufám,“ pokračovala, „že jako všichni ostatní moc dobře víte, že nemůžete věřit všemu,

co si přečtete v novinách. Jsem si jistá, že i vy jste se nejméně jednou stal předmětem pustých pomluv.“

„To máte pravdu, slečno Sheridanová.“ Prohlížel si ji zkoumavým pohledem, jako ospalý panter, kterého právě upoutala myš. „Chcete mi říct, že zvěsti o vašem nepodařeném útěku a vaší nynější profesi jsou jen pomluvy?“

„Ne, Vaše Milosti. Chci jen říct, že příběhy jsou často přikrášlovány ve snaze upoutat a poté šokovat. Rovněž zastávám názor, že pokud má minulost nevadí mému snoubenci, pak odmítavý názor jeho rodiny pro mě není až tolik důležitý.“

„Copak jsem vyjádřil odmítavý názor?“ zeptal se Redcliffe ošidně líným tónem.

Dianu jeho otázka zaskočila. „A ne snad?“

„Musím uznat, že má první reakce byla značně podrážděná. Podezříval jsem ho, že se zasnoubil jen proto, aby mě naštval. Brzy jsem si však uvědomil, že na důvodech nezáleží, hlavně že je zasnoubený. Dlouho jsem usiloval, aby Thorne ukončil svůj divoký způsob života a stal se… úctyhodným mužem. Pevně doufám, že manželství ho k tomu donutí.“

Jeho důraz na slovo *úctyhodný* se nedal přehlédnout. A jak předpokládala, Redcliffe vůbec nebyl tak klidný, jak se snažil předstírat.

Samozřejmě že jeho rezervovanost dokázala pochopit. Zena s takovou minulostí a s jejím povoláním není hodna stát se manželkou nastávajícího vévody. A ona s tím zcela souhlasila.

Nicméně Thornovi slíbila předstírat, že jejich zasnoubení je pravdivé, a ona své slovo dodrží, i kdyby na to musela vynaložit všechen svůj herecký um.

„Váš zájem je zcela přirozený, Vaše Milosti,“ řekla Diana sladce, „ale chci vás ujistit, že vašeho syna hluboce miluji a stejně tak on mě.“

„Musím vám složit poklonu, slečno Sheridanová,“ řekl suše. „Můj syn ještě nikdy předtím netvrdil, že je zamilovaný. Ale zároveň bych vás chtěl varovat. Thorne má prostě lehkovážnou povahu a z toho pramení jeho obliba v milostných aférkách. S city si pohrává stejně jako s kartami. Ženy jsou pro něho jen rozptýlením.“

Náhle se ode dveří ozval chladný Thornův hlas. „To možná bývalo, otče,“ procedil skrze zaťaté zuby. „Jenže ještě předtím, než jsem poznal Dianu.“

Dlouhými kroky došel k Dianě, políbil ji na konečky prstů a mile se na ni usmál. „Dobré ráno, lásko.“

Diana cítila, jak se jí sevřelo srdce, ať už romantickým gestem, či něžným výrazem v hnědozelených očích. Ačkoliv věděla, že se jedná jen o představení pro Thornova otce, přesto jí připadal okouzlující. A stejně tak jeho zjev. Dnes ráno se zdál přímo úchvatný. V červeném kabátu a žlutohnědých kalhotách mu to opravdu slušelo.

Ochranářským gestem ji objal kolem ramen a obrátil se ke svému otci. „Vidím, že jsi přišel navštívit mou krásnou snoubenku.“

Nezdálo se, že by Thornův příchod vévodu vyvedl z míry, ba právě naopak. Na chvíli oba muži jen mlčky stáli a vzájemně se měřili vyzývavým pohledem.

Jako první přerušil napjaté ticho Redcliffe. „Slyšel jsem, že slečna Sheridanová je nadaná malířka.“

Thorne se pousmál. „Musím poblahopřát tvým špionům. Jelikož pomlouvačné plátky se o Dianině mimořádném nadání ani nezmínily, jistě ti to řekli tví slídilové, které sis k tomu účelu najal. Určitě jsi je poslal

do Derbyshiru, aby se o ní dozvěděli každičkou maličkost, nemám pravdu?“

„Cekal jsi snad něco jiného? Když se můj jediný syn a dědic zasnoubí, pak mám právo – dokonce povinnost – být informován. Ale v jedné věci se mýlíš. Jméno slečny Sheridanové ji v uměleckých kruzích Londýna předběhlo, a to s velice kladným hodnocením.“ Poté se vévoda obrátil k Dianě. !Jsem mecenášem Královské akademie, slečno Sheridanová.“

„Thorne se mi o tom zmínil, Vaše Milosti.“

„Rád bych viděl vaše práce. Snad bych vás mohl podpořit. Můj názor má mezi umělci značnou váhu.“

„Děkuji, ale doufám v podporu Britské akademie,“ řekla Diana chladně.

„Můžu se za její práce zaručit. Opravdu je výjimečná,“ poznamenal Thorne upřímně. „Možná jsem se do Diany zamiloval právě kvůli jejímu neobyčejnému talentu.“

Redcliffe se nedůvěřivě ušklíbl a suchým tónem podotkl: „Alespoň že jsi natolik rozumný, abys slečnu přivedl ke své tetě. Jakmile se společnost dozví o Judithině podpoře, přijetí slečny Sheridanové bude více než jisté.“

„Jsem si toho dobře vědom. A nepochybuji, že až Dianu lépe poznáš, přijmeš ji i ty. Zatím bych uvítal, kdyby ses pokusil skrýt svou nespokojenost s mým zasnoubením.“

„Nemohu říct, že bych byl nespokojený. Ba právě naopak. Doufám totiž, že tvé zasnoubení tě konečně odvede od skandálního způsobu života.“

Thorne si svého otce měřil přivřeným pohledem. „Stejně tak i já doufám, že už se mi déle nebudeš plést do života.“

„Jakmile se oženíš, k ničemu takovému nebudu mít důvod. Teď jen doufám, že se vynasnažíš umlčet tu

pomlouvačnou kampaň, jestli ne kvůli své snoubence, tak alespoň pro dobré jméno rodiny.“

„Udělám, co bude v mých silách, otče,“ odpověděl Thorne ironicky. „Moc dobře víš, že žiju jen proto, abych ti udělal radost.“

„K čertu s tebou,“ zamumlal vévoda a snažil se skrýt pobavení, které v něm Thornova odpověď vyvolala.

Redcliffe se před Dianou znovu uklonil, tentokrát však s větším respektem než poprvé. „Přeji vám pěkný den, slečno Sheridanová Jestli trváte na svatbě s mým divokým synem, pak můžete počítat i s mou podporou. Jen doufám, že toho nebudete litovat.“

Jakmile vévoda odešel, Diana si zhluboka oddychla.

„Vedla jste si skvěle,“ podotkl Thorne.

„Tak proč mě potom lechtá v břiše a srdce mi bije jako o závod?“ Díval se na ni se soucitným pobavením. „Je mi líto, že jsem tady nebyl, abych ho zastavil. Měl jsem vědět, že si vás přijde prohlednout.“

„Zdálo se, že ho váš nevhodný výběr snoubenky značně rozrušil.“

„Ale vy jste se nenechala zastrašit. Ani jsem nic jiného nečekal. Jste pro mého otce zdatným soupeřem.“

Diana se usmála. „Pokládám to za vysoké ocenění.“ Nicméně kdyby měla být upřímná, musela by přiznat, že se jí Thornův otec líbil. Možná to bylo díky vzájemnému zájmu, kterého si všimla jak u otce, tak u syna, ačkoliv navenek působili jako nesmiřitelní sokové. „Má pověst se mu příliš nezamlouvá, ale proti zasnoubení ku podivu nic nenamítá.“

„Můj staromládenecký způsob života je už delší dobu důvodem našeho sváru,“ řekl Thorne suše. „Otec o mně nespravedlivě prohlasuje, že jsem zkázou jeho existence, a pokouší se ovlivnit můj soukromý život. Podle něho se

po svatbě usadím a stanu se zodpovědným členem společnosti, za kterého se nebude muset stydět.“

„Řekla bych, že se mu jeho snaha příliš nedaří.“

„Ani trochu.“

Diana si dovedla představit, že vévoda má s nápravou svého syna značné potíže. Thorne byl srdcem rebel a neměl zábrany, aby se postavil svému otci, nebo i celé společnosti, pokud by to bylo třeba. A právě Thornova odvaha Dianě přímo imponovala. Ona v sobě nikdy nenašla dost odhodlání, aby se komukoliv postavila, Alespoň ne do dnešních dnů.

„S mým otcem si nemusíte dělat starosti,“ řekl Thorne. „Ať už se mu líbíte či ne, nikdy by se veřejně proti našemu zasnoubení nepostavil. Spíše nad vámi bude držet ochranitelskou ruku a předstírat, že vás přijal do rodiny.“

Diana si náhle uvědomila, že je s Thornem sama. „Máte k dnešní návštěvě nějaký zvláštní důvod?“

„Říkal jsem si, jestli se po dlouhé plavbě nechcete se mnou a s Amy trochu projet v parku. A také nebude na škodu, když nás spolu uvidí.“

Diana se žalostně usmála. „Nic by mi neudělalo větší radost než se projet na koni, ale bohužel jsem Amy slíbila, že ji dneska doprovodím při nákupech, což nám jistě zabere většinu dne.“

„Pak vás vyzvednu v pět odpoledne.“

Diana přikývla. V tuto hodinu je Hyde Park vhodným místem k tomu být viděn a vidět. „Budu se těšit.“

„Musíme si vymyslet nějaký vhodný program. Máte ráda divadlo? Operu?“

„Ano, mám. Jenže na věkově jsem k návštěvě divadla ani opery neměla mnoho příležitostí.“

Zvedl prst a lehce se dotkl její tváře. „Budeme to muset napravit,“ řekl něžně. „Přece nebudete celou dobu

jen pracovat nebo doprovázet Amy. V životě si každý zaslouží trochu té rozkoše.“

Můžu vám ukázat, co je to rozkoš.

Diana cítila, jak při vzpomínce na Thornův návrh, který jí učinil na palubě lodi, celá hoří. Věděla, že tenkrát o divadle nemluvil.

Musel cítit tentýž žár, poněvadž náhle celý ztuhl a rychle couvl. „Stavím se pro vás v pět.“

Když se Diana ocitla konečně sama, ulehčené si oddychla. Znepokojovalo ji, že stačí jeden Thornův pohled a ona se chvěje touhou. Cítila tlak zduřelých bradavek a znepokojující žár mezi stehny.

Nicméně, když se posadila na pohovku a do rukou vzala noviny, vnitřní žár se náhle rozplynul.

Diana se zachmuřila. Znenadání se stala atrakcí číslo jedna, nicméně věděla, že s podporou Thornovy rodiny dokáže čelit třeba i vichřici. Přesto začala pociťovat podivnou sklíčenost.

Jako nevěsta byla pro Thorna zcela nevhodná a tento pocit méněcennosti ji deprimoval.

Její smutná nálada však měla co dělat především s Thornem a varováním jeho otce: *Thorne si s city pohrává stejně jako s kartami. Zeny jsou pro něho jen zábavou.*

Dianu bodlo u srdce. Je možné, že je to žárlivost?

Dokud o Thornovi smýšlela jako o nezodpovědném sukničkáři, připadalo jí všechno snazší, jenže už si déle nemůže lhát. Rozhodně nebyl žádným zpustlíkem, jak si původně myslela. Kromě hezké tváře a mužné postavy oplýval laskavostí a dobrosrdečností a nikdo nemohl říct, že by mu chyběla odvaha. A právě tyto vlastnosti ho činily takřka neodolatelným.

Dobře věděla, že Thorne nepatří k mužům, kteří by někomu dali své srdce. Vášeň jistě, ale ne lásku. Muž

jeho lehkovážné povahy še nikdy neusadí, jak si to přál jeho otec.

Diana si nešťastně povzdychla. Neměla by nikdy zapomínat, že jejich zasnoubení je jen klam a přetvářka, stejně jako jejich láska.

A jestli nechce skončit se zlomeným srdcem, jak se jí to už jednou stalo, měla by se naučit Thornovi lépe odolávat.

7

O dva dny později se Thorne objevil ve dveřích Venušina klubu hříchu a násilím se snažil ovládnout své rozjitřené pocity.

Elegantní místnost pod křišťálovým lustrem zářila a pulzovala veselou náladou spokojených hostů – podobně jako té noci, co zavraždili Nathaniela.

Pochopitelně že od té doby už Thorne Venušin klub několikrát navštívil, ale to ještě nevěděl o podezření, že majitelka může být zapletená do vraždy jeho přítele.

Teď mu však připadalo obtížné nevybuchnout. Všechny jeho primární instinkty ho nabádaly, aby vyhledal krásnou Venuši, chytil ji pod krkem a nepustil dřív, dokud se nepřizná.

Thorne stál ve dveřích, rozhlížel se a náhle před sebou viděl smějící se tvář svého přítele. Nate se velmi podobal své mladší sestře Amy. Měl tutéž radost ze života, která se zdála zcela nakažlivá. Venušin klub navštěvoval častěji než jiná londýnská pekla a vychutnával si zde karban, přátele a ženskou společnost.

Klub otevřeli před čtyřmi lety a od té doby sem často s Natem chodívali společně. Živě si pamatuje, když klub

navštívili poprvé, že Nathaniela neokouzlilo jen dobré víno, ale především tělesné potěšení, které zde nalezl.

Těsně před svou smrtí býval v klubu více než doma. Je možné, že do něho Venuše zaťala své drápky?

Na malou chvíli se vrátila všechna ta bolest, kterou cítil oné osudné noci, a lítostí se mu sevřelo hrdlo. Nesmí dovolit, aby smutek otupil jeho reflexy. Místo toho se musí pokusit sesbírat všechen svůj důvtip, ovládout emoce a použít chladnou logiku.

Thorne odhodlaně zvedl bradu a spolu s Johnem Yatesem vešel do místnosti. Yatese vzal s sebou především proto, aby mu ukázal Venuši, ale také aby ho seznámil se svými hráčskými společníky.

Téměř okamžitě Yates spatřil hlavní vystoupení večera. Když mladý muž zaškobrtl a ohromeně zůstal stát, Thorne zvedl zrak, aby se podíval, co ho tolik překvapilo, a na jevišti v rohu místnosti uviděl tři nahé krásky, které bezostyšně dováděly s římským senátorem. Jedna otrokyně senátora krmila kuličkami sladkých hroznů a střídavě mu nabízela své bradavky. Druhá se soustředila na dlouhý mužův penis a obšťastňovala ho hbitým a zkušeným jazýčkem. Třetí se polévala červeným vínem a rudé kapičky nechala stékat přes zduřelé bradavky a níž, až ke středu svého ženství, kde se štíhlými prsty probírala hebkými záhyby ukrývajícími poupě rozkoše. Tímto nestydatým chováním se snažila vzrušit svého pána, ale především dychtivě přihlížející obecenstvo.

Yates rychle odvrátil zrak ve snaze skrýt svůj prvotní šok. Thorna napadlo, že v takovém klubu zřejmě ještě nikdy nebyl.

Což o něm se říct nedalo. V dřívějších dobách se dokonce ke kráskám na jevišti často přidával. Nicméně podobné scény pro něho časem ztratily půvab a teď v

něm vyvolávaly jen znudění. Jakmile se přidal ke Strážcům, našel smysl života v daleko důležitějších věcech než jen v ukájení sexuálního chtíče.

V současné době by všechny tři krásky vyměnil za jednu jedinou osobu.

Představa Diany, jak před ním klečí na kolenou a v ústech svírá jeho ztopořený úd, který pomalu klouže tam a zase zpátky, Thorna vzrušovala dostatečně, aby ho udržovala neustále tuhého touhou.

„Karty se ti budou líbit jistě víc než představení," řekl Yatesovi. „Dovol mi, abych ti představil několik svých přátel."

Poté ho Thorne zavedl ke stolu, kde skupinka gentlemanů hrála karty, a vzájemně je představil. Někteří z těchto mužů zde byli přítomni i oné noci, co zabili Nathaniela, včetně hraběte Hastingse a barona Bootha. U stolu seděl rovněž i pan Laurence Carstairs, který v aleji objevil Nathanielovo mrtvé tělo. A Carstairs byl právě tím mužem, kterému chtěl Thorne položit několik otázek.

Johna Yatese všichni srdečně přivítali a pozvali ho ke hře. Thorne, který se posadil vedle Carstairse, se rovněž zapojil do hry. Doufal, že tak rozptýlí zničují erotické představy o Dianě.

Trochu ho znepokojovalo, že se svých fantazií nedokáže zbavit ani v tu nejnevhodnější chvíli. Pak si však uvědomil, že Diana Sheridanová není stejná jako ostatní ženy, které kdy znal.

Rozhodně nepatřila k těm nenasytným kráskám, které se o něho ucházely jen pro jeho titul a bohatství. Nevzpomínal si na řádnou ženu, již by jeho původ nechal tak chladnou jako Dianu.

Dokonce ani na žádnou, která by s ním nejednala, aniž by se ho nepokusila svést.

Možná právě proto se s ní cítí tak lehce. Nemusí se obávat, že by se ho pokusila zlákat a vyžadovat po něm slib manželství. Diana měla své vlastní sny. Sny, ve kterých není ani zmínka o ulovení bohatého manžela.

To však není vysvětlení, proč po ní tolik touží. Proč po ní vzdychá tak, až se to podobá posedlosti. Nejspíše ho na ní fascinuje neobvyklá kombinace jejích předností. Není jen krásná, ale také Inteligentní, oduševnělá a vyzývavá.

Kdyby hledal milenku, jistě by si vybral právě Dianu. Nicméně Diana pro něho byla nedostupná a kupodivu po jiné ženě právě ted netoužil**.**

Například žádná z Venušiných zaměstnankyň jí nesahala ani po kotníky. Dokonce ani samotná Venuše.

Myšlenka na svedení Venuše se mu přímo zajídala. Když mu to Macky nabídl jako skvělý plán, Thorne se vyděšeně stáhl.

Což bylo více než zábavné. Než poznal Dianu, ani na chvíli by nezaváhal. Klidně by Venuši sexuálně využil, jen aby se dozvěděl její tajemství. Netrvalo by dlouho a stal by se Venušiným milencem a bez výčitek svědomí by hrál roli svůdníka. Jeho zdráhání částečně pramenilo z vědomí, že úlohu Venušina milence před smrtí sehrál sám Nathaniel. Největší podíl viny však nesla Diana. Rozhodl se, že se pravdu o přítelově smrti dozví jiným způsobem.

„Vítejte zpátky, můj pane,“ šeptal mu do ucha Venušin zastřený hlas. „Scházel jste nám.“

Thorne celý strnul, ale přesto se přinutil usmát se a podívat na vysokou rudovlasou ženu. „Postrádal jsem jak vás, tak váš klub, drahá. Na celém světě neexistuje příjemnější místo, to mi můžete věřit.“

„Snažím se vás potěšit. Dovolte, abych vám dolila sklenici.“

Venuše luskla prsty na servírku, která okamžitě přispěchala s lahví lahodného portského. Thorne využil situace, omluvil se ze hry a vstal, aby si s Venuší promluvil v soukromí.

„Před vaším vínem smekám, drahá. Nemůžu uvěřit, že jsem se na vás nikdy nepokusil vymámit, kdo zásobuje váš vinný sklep. Mohu si jen přát, aby můj majordomus měl alespoň poloviční úspěch jako vy."

Koketně se usmála. „Mám svá tajemství, můj pane. Stejně jako vy máte svá. Vaše zásnuby překvapily celý Londýn. Doufám, že nás po svatbě nepřestanete navštěvovat."

„Tak to by mě ani nenapadlo. Nejsem typ muže, který si nechá k noze uvázat kouli," odpověděl Thorne. „A má manželka nějaké to menší rozptýlení jistě pochopí. Řekl bych, že je k tělesným potřebám mnohem chápavější než většina jiných dam."

„Takže jste šťastný muž," předla Venuše. „Musím se přiznat, že bylo zábavné pozorovat vašeho otce, jak se vás snaží změnit v poslušného psíka. Pochybuji, že vás dokáže někdo zkrotit."

„Věřím, že ne. Rozhodně nemám chuť být zkrocený." Na tváři se mu objevil svůdný úsměv. „Dávám přednost divokosti, a to i u žen."

„V tomto ohledu vám mohu pomoci. Stačí jen říct."

Thorne zakroutil hlavou. „Alespoň na chvíli musím zůstat věrný svému slibu. Po svatbě to bude jiné."

„Pokud je vaše nastávající opravdu tak shovívavá, proč ji nevezmete s sebou? Věřím, že by si z našich služeb vybrala. Mohu se jí zaručit za příjemně strávené chvíle."

Při představě, že by Diana měla okusit hříšného potěšení, které nabízí toto doupě neřesti, Thorne v hrudi pocítil prudké bodnutí. Usmál se však a řekl: „Snad. Ještě

to zvážím. Obávám se ale, že žárlivost mi nedovolí přijmout tak velkorysou nabídku. Snad pochopíte, že nechci, aby se mé nastávající dotýkal jiný muž.“

„Samozřejmě, můj pane. Pokud je však ve hře žárlivost a pocit vlastnictví, rozkoš může být ještě větší.“

Thorne vzal Venuši za ruku a galantně ji políbil na špičky prstů. „Nepochybuji, že máte pravdu.“

Thorne zůstal stát a s úsměvem pozoroval, jak Venuše odchází, aby se mohla věnovat dalším hostům. Před očima měl rudou mlhu.

Věděl, že jeho hněv má co do činění s nepochopitelným pocitem vlastnictví, který vnímá vůči Dianě. Také ho však pobuřovala Venušina přetvářka. Pokud má krásná madam s Nathanielovou smrtí něco společného, krutě za to zaplatí.

S tichým klením si rovněž uvědomil, jaké změny se u něho udály. Za normálních okolností při pátrání po vrahovi pociťoval vzrušení, kterým doslova žil. Nicméně když se obětí stal drahý přítel, vzrušení se mu jaksi nedostávalo.

Také věděl, že na Venuši musí opatrně. Zena její profese by těžko uspěla jen díky své kráse a talentu v ukájení sexuálních potřeb. Dařilo se jí, protože byla chytrá a dokázala se přizpůsobit.

Venuše svůj klub moudře otevřela na Compton Street, poblíž Mayfair, aby byl dobře přístupný bohatým šlechticům. Rovněž odlud nebylo daleko do čtvrti divadel, odkud pocházela většina jejích dívek.

Klub navštěvovala výhradně elitní klientela, každou noc přilákaná vysokými sázkami a nápaditými sexuálními zážitky. Pokud se host začal nudit jak hrou v karty, tak erotickým představením, mohl se oddávat svým vlastním fantaziím – vystřídat několik partnerek,

použít opium či vyzkoušet rozmanité nástroje sloužící k většímu sexuálnímu požitku.

Vtom Thorne uviděl Mackyho, který se usmíval na maskovanou lady. Ženy k Venuši často chodívaly v maskách, aby tak skryly svou identitu. Většinou se jednalo o vážené dámy z vysokých společenských kruhů, jež žily v předem dohodnutém manželství a jejich choť je ignoroval nebo byl příliš starý. Občas sem zavítaly krásky v letech, které splnily svou povinnost porozením dědice, a teď si šly svou vlastní cestou.

Jakmile si Macky uvědomil, že upoutal Thornovu pozornost, nenápadně kývl hlavou a ukázal na polonahou blonďatou krásku, která stála kousek za ním.

Podle Mackyho popisu Thorne poznal, že se musí jednat o Kitty Wathenovou, jednu z Venušiných dlouhodobých *filles de joie*. Kitty byla křehká dívka s velkými a okrouhlými prsy.

Macky tvrdil, že s ní ještě nedošel tak daleko, aby vyzvěděl něco o minulosti její zaměstnankyně, ale jejich přátelství bylo na dobré cestě. Kitty by mohla vědět, jestli se Nathaniel v posledních dnech svého života stal Venušiným milencem. Než se tak stane, Thorne zatím důkladně vyzpovídá svůj vlastní zdroj.

Znovu se usadil ke stolu vedle Laurence Carstairse a připravil se na dlouhou noc. Pevně se rozhodl, že než nastane bílý den, vytáhne z Carstairse všechno, co ví o Venuši, o Nathanielovi a jeho vrahovi.

Ředitel Britské akademie krásných umění, sir George Enderly, byl následujícího rána, když Thorne doprovázel Dianu k důležitému pohovoru, jeho přítomností poněkud zaskočen. Okamžitě se však vzpamatoval a vyjádřil potěšení, neboť v Thornovi viděl nového potencionálního mecenáše.

Diana mu předem poslala k posouzení několik svých portrétů a krajinomaleb, které teď visely v ředitelské kanceláři. Thorne bez obtíží poznal její díla, mezi kterými našel i západ slunce, jejž malovala večer před odjezdem z ostrova. Nicméně všechny její obrazy vyzařovaly jedinečnou atmosféru, která se zdála být přesvědčivá a velice působivá.

Rád by si obrazy prohlédl důkladněji, ale věděl, že Diana chce s ředitelem hovořit v soukromí, a proto se omluvil a odešel do vedlejší místnosti.

Jakmile pohovor skončil a sir George se s Dianou k němu připojili, Thorne se chopil příležitosti vyjádřit svůj názor. „Jsem si jistý, že jste rozpoznal výjimečný talent, který v sobě slečna Sheridanová skrývá, sire Enderly.“

„Vlastně ano, lorde. Ale při přijímání nových studentů na akademii musíme zvážit několik aspektů.“

„Dovedu si představit, že problém je především v tom, že slečna Sheridanová není muž.“

„Bohužel ano. Musíme se spojit s našimi hlavními patrony a dotázat se, zda do našich kruhů vpustí ženu. Jak jistě chápete, jsme financováni výhradě ze soukromých zdrojů.“

„I přesto Královské akademii úspěšně čelíte podporováním novátorských umělců. Řekl bych, že žena je výzvou, kterou můžete obrátit ve svůj prospěch.“

„Co máte na mysli, lorde?“

„Jen pomyslete, jaký tím vzbudíte rozruch. Jedinečnost slečny Sheridanové by mohla na vaše výstavy přitáhnout nové zájemce…

Pokud vím, vystavujete ve stejném období jako Královská akademie.“

„Ano, to máte pravdu. Pořádáme výstavy a oceňujeme nejlepší umělce. Naše škola rovněž nabízí výuku

malování, sochařství a… anatomie. Samozřejmě že tyto hodiny slečna Sheridanová nebude navštěvovat.“

Navzdory svému liberálnímu pohledu na ženy umělkyně Thorne s povděkem uvítal, že Diana nebude malovat jiné nahé muže.

Srdečně se usmál. „Můj otec, vévoda Redcliffe, byl dobrým přítelem zesnulého sira Joshuy.“ Sir Joshua Reynolds, skvělý portrétista, byl dlouhá léta ředitelem Královské akademie, a tím i hlavním arbitrem britského uměleckého standardu. „Ale dokonce i můj otec si často stěžoval na Joshuův přísný výklad merita věci, který dle jeho názoru dusil uměleckou kreativitu.“

„Bohužel, to máte pravdu, lorde Thorne.“

„Jsem si jistý, že pod vaším vedením se tato akademie projeví jako chápavější a otevřenější novým metodám, a rovněž že ohledně přijetí slečny Sheridanové učiníte správné rozhodnutí.“

Sir George se zapýřil. „Děkuji vám, lorde. A slibuji, že ve věci slečny Sheridanové udělám, co bude v mých silách.“ Poté se obrátil k Dianě, aby jí potřásl rukou. „Doufám, že si vaše obrazy smím chvíli ponechat.“

„Ano, samozřejmě,“ souhlasila Diana.

„Děkuji za doprovod,“ řekla, když s Thornem nasedli do kočáru. „Zdá se, že na sira Georga váš zájem udělal dojem. Rozhodně jste ho donutil, aby mou žádost bral vážně.“

„Teď, když jsem slyšel vysvětlení jeho zdráhání, mohu lépe pochopit váš pocit marnosti. Jako by váš talent vůbec nebyl důležitý.“

Diana si skousla spodní ret. „Přísahala jsem, že svým nadějím nedovolím vzlétnout příliš vysoko, ale někdy to je nad mé síly.“

„Vždycky vás budu podporovat. Jsem si jistý, že větší finanční dotace vložené do správných rukou vaše přijetí jistě usnadní.“

Pobaveně se usmála. „Jsem vám vděčná za vaši štědrou nabídku, Thorne, ale raději bych se o přijetí na akademii pokusila sama. Kdyby mě umělecká komunita přijala jen jako vaši snoubenku, zcela by to popřelo účel mé snahy studovat.“

„Dobře tedy,“ připustil Thorne. „Přesto doufám, že mohu zůstat vaším mecenášem. Už se nemůžu dočkat, až se otec dozví, že podporuji jeho rivala.“

Zvědavě se na Thorna podívala. „Tu historku o siru Reynoldsovi jste si vymyslel?“

„Jen trochu přikrášlil.“

Diana zakroutila hlavou. „Jste naprosto nemorální.“

„A nikdy jsem se to nepokoušel popírat, lásko,“ odvětil Thorne lehkým tónem, avšak v duchu se zaobíral mnohem vážnějšími myšlenkami.

Pokud Dianě nepomůže a oni ji na akademii navzdory jejímu talentu nepřijmou, bude to neuvěřitelná chyba. Na druhou stranu však měla pravdu, že přijetí jen jako jeho snoubenky by jí zrovna dvakrát nepomohlo.

Nakonec se rozhodl, že počká, jak se věci vyvinou. Kdyby ji však na akademii nepřijali, bude se muset postarat o nápravu.

Právě vjížděli na Berkeley Square, kde stál dům Thornovy tety, když Diana vykoukla z okénka a hlasitě zaklela. „Nemohu uvěřit vlastním očím…“

„Uvěřit čemu?“

Diana se zděšeně podívala na Thorna. „Tam je Amy! S tím lovcem věn, o kterém jsem vám vyprávěla – Reginald Kneighly Vystupovala z jeho kočáru!“

Diana se naklonila dopředu, zatáhla za šňůru od zvonku a kočár okamžitě zpomalil. „Potají se s ním dál schází. Ta drzost!“

Už sahala po dveřích, aby je otevřela, když vtom ji Thorne zastavil. „Počkejte chvíli, drahá. Co chcete udělat?“

„Nechám ji zavřít v jejím pokoji, kde zůstane jen o chlebu a o vodě – pokud ji nejdříve neuškrtím.“

Vtom se u kočího otevřelo malé okýnko. „Milorde?“ zeptal se kočí. „Chcete změnit cíl cesty?“

„Ne, jeď dál,“ nařídil Thorne.

„Ano, milorde,“ řekl kočí a znovu za sebou zavřel.

Když Diana začala protestovat, Thorne zatřásl hlavou. „Postavit se teď před Amy by nebyl ten nejchytřejší tah. Nejdříve zvažte možné následky.“

„Jaké následky?“ zeptala se zcela zjevně zaskočená.

„Vím, že ji chcete chránit, ale zakazovat jí, aby se viděla se svým milým, není ten nejlepší způsob. Jen ji to zatvrdí a nakonec se z ní stane rebel. Věřte mi, já to znám. Většinu života nedělám nic jiného, než se stavím proti všem autoritám, obzvláště pak proti svému otci.“

„Tak co navrhujete? Musím ho od ní dostat pryč, Thorne, nebo ji zničí tak, jako kdysi podobný mladík zničil mě.“ Dianin hlas se náhle zlomil v plačtivé vzlykání.

Thorne cítil, jak se mu bolestí sevřelo srdce. Chápal, co asi Diana prožívá. Chránila lidi, které milovala, a vedle Amy se podobala rozvášněné lvici, jež brání své mládě. A navíc sama měla s lovci věn neblahé zkušenosti, což jí místy bránilo v logickém uvažování.

„Nesmíte se nechat tolik vyvádět z míry,“ řekl Thorne chlácholivě. „Ujišťuji vás, nedovolím, aby Amy kdokoliv ublížil.“

„Pak udělejte něco pro její záchranu! Zastavte ji!“

„Přesně to mám v úmyslu. Nicméně přilévat olej do ohně nám moc nepomůže.“

Diana ztuhla a šlehla po Thornovi rozzlobeným pohledem. O chvíli později seděla opět vzpřímeně a hřbetem ruky si stírala slzy. „Máte pravdu.“ Ruce sevřela v pěst. „Kdybych jen mohla Amy ukázat, že ten mizera nechce nic jiného než její peníze. Kdybych mohla odhalit jeho skutečný motiv.“

Thorne se zamyšleně zamračil. „O jednom způsobu bych věděl.“

A kdyby se mu podařilo do svého plánu zahrnout i Venuši, vyřešil by tak dva problémy najednou – ukončil by Amyiny tajné schůzky a dostal by se blíž k Venuši.

Raději by se Dianě se svým smělým plánem nesvěřoval, ale věděl, že nemá jinou možnost. Napjatě ho pozorovala a netrpělivě vyčkávala na vysvětlení.

„Mám nápad jak dostat Kneighlyho od Amy nebo alespoň zchladit její nadšení vůči jeho osobě.“

„Nápad? Jaký nápad?“

Thorne na chvíli zatajil dech a zvažoval, kolik toho má Dianě prozradit. Nakonec se rozhodl říct Dianě naprostou pravdu.

„Potřebuji se dostat k Venuši, ale tak, abych u ní nevzbudil podezření. A myslím, že jsem na něco přišel.“

Diana ho upřeně pozorovala. „Poslouchám.“

„Najmu Venuši, aby nechala svést Kneighlyho a dostala ho tak pryč od Amy.“

„Svést ho? Myslíte, že to dokáže?“

„O tom nepochybuji. Venušiny dívky jsou ve svádění mužů ve– lice dobré.“

„Takže vy si myslíte, že nějaká lehká ženština zaujme Kneighlyho natolik, aby mu na Amy nezbyl čas,“ řekla zamyšleně.

„Pak se musíte postarat, aby se Amy nenápadně dozvěděla o zradě svého nápadníka a doufat, že má v sobě tolik hrdosti, aby ho navždy zavrhla. Řekla bych, že vše vsázíte na ženskou pýchu.“

„Tak nějak. Doufám, že Venuše shledá můj nápad velice rozumným. Amy je přece má svěřenkyně a proto je přirozené, že se ji snažím zbavit takového lotra. A využití jejích služeb mi poskytne možnost ověřit si její přátelství s Nathanielem.“

„Aha.“ Diana na chvíli zaváhala. „Je to dost obludné.“

„Snad.“

„A nemorální.“

„To bezesporu. Ale znáte to – v lásce a ve válce je vše dovoleno. A vy přece chcete, abych odhalil Nathanielova vraha, ne snad?“ „Samozřejmě.“

Když se Diana odmlčela, Thorne jí nechal čas na rozmyšlenou. Potřeboval dobrý důvod, aby se mohl přiblížit k Venuši. Minulou noc se od Carstairse dozvěděl, že Nathaniel byl opravdu krátkou dobu Venušiným milencem, poněvadž ho několikrát viděli, jak vychází z Venušiných pokojů. Nicméně o Thomasi Forresterovi nikdy Carstairs neslyšel.

Pokud chce Thorne o Venuši odhalit více, musí se k ní dostat blíž.

Přesvědčený, že se jedná o jediný způsob, vzal Dianu za ruku. „Má krásná dračice, copak mi nevěříte?“

Zkoumavě se na něho podívala. „Myslím, že ano.“

Thorne se usmál. „Jsem vám velice vděčný. Ale teď mi dovolte, abych se s Kneighlym vypořádal svým vlastním způsobem. Slibuji, že ho dostanu pryč od Amy.“

„Dobře tedy,“ řekla Diana značně váhavě.

„Budete muset předstírat, že jste dnes Amy neviděla. Jestli jí budete vyčítat, že se schází s Kneighlym za

vašimi zády, jen ji utvrdíte v představě, že je do něho zamilovaná. Nic není pro mladého člověka povzbuzující než přísný zákaz.“

Diana pevně sevřela rty a tvrdohlavě pohodila hlavou, nicméně po chvíli kapitulovala. „Dobře tedy, nebudu jí hubovat. Ale běda, jestli váš plán nebude fungovat.“

„Bude. A teď si osušte oči, lásko, nebo Amy pozná, že něco není v pořádku.“

Diana si od Thorna vzala bavlněný kapesníček a zahanbeně si otřela slzy. „Jak to,“ zamumlala, „že toho tolik víte o způsobu uvažování mladých děvčat?“

Thorne se ušklíbl. „Protože je celý život pozoruji. Věřte mi, když dojde na hru lásky, Amy proti mně nemá šanci.“

8

„Ale samozřejmě, lorde,“ řekla Venuše svým zastřeným hlasem. „Naprosto chápu, proč chcete svou Schovánku ochránit před nebezpečím. Na mě se můžete spolehnout. Velice ráda vám pomůžu.“

Venuše ležela na brokátové pohovce, usrkávala svou ranní čokoládu a v krajkovém župánku, který jen stěží skrýval její štědré vnady, vypadala jako obraz hříšné dekadence. Když se Thorne dnes ráno ohlásil na návštěvu, překvapivě ho místo v běžném salonku, kde obvykle vyřizovala obchodní záležitosti, přijala ve svém soukromém apartmá.

Nicméně i Venuše se zdála překvapená.

„Zajímalo by mě,“ uvažovala, „proč jste si k uskutečnění svého plánu vybral zrovna mě. Nebylo by

vhodnější pana Kneighlyho vyzvat na souboj a zastrašit ho tak? Máte pověst přesného střelce.“

Usazený v pohodlném křesle se Thorne svůdně usmál. „Obávám se, že vyhrožováním bych proti sobě poštval především svou svěřenkyni. A rozhodně bych jí tím neotevřel oči. Amy má silný sklon k romantičnosti. Kdyby pojala podezření, že její ďábelský ochránce chce zmařit její lásku, určitě by udělala nějakou nenapravitelnou hloupost. Jsem si více než jistý, že by s tím mizerou utekla.“

„Ach tak. V tom případě můžete najmout schopného posla, který ho přemluví, aby se o Amy přestal zajímat.“

„Chcete říct, aby mu zpřelámal kosti?“

Venuše se mile usmála. „Přesně. Jsem si jistá, že máte nějakého podkoního nebo lokaje, který by ho dokázal zastrašit a v případě potřeby použil své pěsti. Pokud ne, pak vám mileráda posloužím. Zaměstnávám dva muže, kteří za mou přízeň vděčí jen svým svalům. Občas se stane, že v klubu potřebuji jejich pomoc.“

Thorne si vzpomněl, že Macky mluvil o dvou podsaditých lamželezech. Koneckonců jeden ho dnes ráno pouštěl do klubu.

Zakroutil hlavou. „Samozřejmě že bych to mohl udělat. Nicméně se obávám, že kdyby Amyinu lásku někdo zranil, v jejích očích by ten mizera jen získal. Rovněž jsem uvažoval, že bych Kneighlyho podplatil, aby odjel z města. Muž s hráčskými sklony má jistě mnoho dluhů, kterých bych mohl využít. Ale konečný výsledek by byl stejný. Ne, madam Venuše, má schovanka potřebuje pádný důkaz, že Kneighly zaplanul pro jinou ženu. To bude nejspolehlivější cesta jak Amy přesvědčit, že ji ten mizera nemiluje a zajímá se jen o její majetek.“

„O hráčských dluzích pana Kneighlyho jsem už opravdu něco slyšela," řekla Venuše zamyšleně.

„Takže ho znáte?"

„Už jsme se potkali, ačkoliv můj klub nikdy nenavštívil. Je to má práce znát v Londýně všechny gentlemany, kteří by se mohli stát potencionálními patrony."

„Chápu."

„Takže vy chcete, aby ho jedna z mých dívek svedla, lorde?"

„Ano. Dovedu si představit celou řadu vašich krásek, které by to snadno dokázaly. Co třeba ta drobná blondýnka – myslím, že se jmenuje Kitty? Barvou pleti a vlasů se podobá Amy, i když je mnohem více obdařená vnady než má schovanka."

„Kitty by to mohla zvládnout. Máte dobrý vkus."

Thorne se usmál. „Děkuji vám, drahá. Samozřejmě že vám za vaše služby štědře zaplatím."

„A já vám zase mohu slíbit, že nebudete zklamaný. Nebude trvat dlouho a vaše svěřenkyně se přesvědčí, že její obdivovatel je obyčejný sukničkář."

„Skvěle."

Thorne zaváhal. Pochopitelně že se Venuše nemůže zeptat na její vztah se zesnulým Thomasem Forresterem, ale rozhodně neuškodí, když se zmíní o Nathanielovi. „Věřím, že Nathaniel by vám byl za ochranu své setry vděčný."

Venušiny zelené oči okamžitě potemněly a žena sklopila zrak, jako by se snažila skrýt lítost. „Jsem ráda, že vám mohu pomoci."

„Nathaniel vás měl opravdu rád, Venuše. Často jsme o vás mluvili."

Náhle se podívala na Thorna. „Co říkal?" Thorne se záhadně usmál. „Nathaniel byl samozřejmě gentleman.

Svými milostnými úspěchy se nikdy nechlubil.“ Venuše se zamračila a odvrátila zrak.

„Také měl rád váš klub. Vlastně té noci, co ho zabili, šel právě k vám, věděla jste to?“

„Myslela jsem si to,“ řekla podivně ochraptělým hlasem. „Jeho smrt byla velkým šokem… a příšernou smůlou.“

„Přesně tak,“ souhlasil Thorne zachmuřeně. Všiml si, že se Venuše záměrně vyhýbá jeho pohledu, a musel se ze všech sil ovládat, aby ji nepopadl pod krkem a nezatřásl s ní. Místo toho vstal z křesla.

„Pak tedy, madam,“ řekl a ohnul se, aby Venuši políbil nabízenou ruku, „když souhlasíte s mou nabídkou, mohu v klidu odejít.“

„Opravdu vás nepřesvědčím zdržet se trochu déle?“ S provokativním gestem si Venuše začala upravovat krajky u výstřihu. Snaží se ho tak snad odvést od myšlenek na Nathaniela?

„Jsem polichocen, drahá, ale bohužel mám ještě nějakou práci.“

Zavřel za sebou dveře soukromého apartmá, seběhl ze schodů a rychlým krokem se vydal k hlavním dveřím, které mu otevřel podsaditý lokaj.

Jistě to nebyla jen jeho bujná představivost, když v zádech cítil upřený pohled, ale ovládl své nutkání otočit se a místo toho se rozhodl, že se na onoho rváče bude muset poptat Mackyho.

Thorna překvapilo, že když nasedl do kočáru, lokaj se za ním ještě stále díval. Vypadá to, že jeho ranní návštěva někoho pořádně vyplašila. A kdyby ano, o to víc je rád, že se rozhodl Venuši zapojit do svého plánu, poněvadž mu to jistě pomůže odhalit Nathanielova vraha. A pokud ne, alespoň se zbaví Amyina ctitele.

Rozhodně svých kroků nelitoval. Diana ho obvinila, že je nemorální. Jenže on nikdy neváhal vsadit i svou čest, jen když poslouží dobrému účelu. A podle jeho názoru ochránit svou svěřenkyni byl po čertech dobrý důvod.

* * *

O dva dny později se v jedné hospodě poblíž Covent Garden setkal s Mackym, který mu sdělil jméno Venušina lamželeza.

„Sam Birkin je ten větší," vysvětloval Macky nad půllitrem piva. „*Billy* Finch je ošklivější, celou dobu se jen mračí. Kitty tvrdí, že oba byli ve Venušiných službách ještě před otevřením klubu."

„A neříkala Kitty nic o vztahu mezi Nathanielem a Venuší?" zeptal se Thorne.

Macky přikývl. „Jo, byli milenci, měl jsi pravdu. Kitty říkala, že ji to překvapilo, protože Venuše do své postele obvykle nikoho nezve. Ale s Natem to bylo jiné. Týden nebo dva před svou smrtí pravidelně navštěvoval Venušiny soukromé pokoje."

Thorne se zamračil. „Divím se, že jsem si toho nevšiml."

„Asi nechtěl, abys to věděl. Kitty říkala, že to vypadalo, jako by se snažili svůj vztah udržet v tajnosti. Nathaniel totiž vždy chodil jen zadním vchodem." Macky se náhle rozzářil. „Ale zjistil jsem něco, co ti určitě udělá radost."

„Co?" zeptal se Thorne a snažil se ovládnout svou netrpělivost.

„Madam Venuše kdysi pracovala jako lehká holka v jiném klubu – madám Fouchetové. Znáš ho?"

Thorne zamyšleně přikývl. „Ano, znám."

Podnik madam Fouchetové patřil k nejvyhlášenějším hříšným klubům v Londýně. Jednalo se o Francouzku, která pod ochranou urozeného gentlemana unikla před gilotinou. Když její mecenáš zemřel, zařídila se podle sebe a otevřela prvotřídní klub.

Thorne pozvedl sklenici. „Má poklona, příteli. Právě jsi odhalil první slibnou stopu našeho případu."

„Doufejme," řekl Macky, „že nám přinese ovoce."

Zdálo se, že madam Fouchetovou návštěva lorda Thorna nikterak nepřekvapila. Objevil se v jejím klubu hříchu brzy odpoledne, několik hodin předtím, než začalo první erotické představení. Co ji však udivilo, byl Thornův výběr tématu k rozhovoru.

„Zajímá mě jedna vaše současná rivalka," začal Thorne, když ho Francouzka uvedla do jednoho ze svých elegantních salonků. „Madam Venuše. Doslechl jsem se, že kdysi u vás pracovala."

Madam Fouchetová si ho zkoumavě prohlížela, ale odpověděla bez váhání. „Máte pravdu, lorde."

„Doufal jsem, že byste mi o Venuši mohla něco říct." „Pracovala u mě dva roky, a to s velkým úspěchem. Zákazníci často vyhledávali její společnost. Mrzelo mě, když odešla."

„A proč vlastně odešla?"

Madam se suše ušklíbla. „Protože byla dostatečně chytrá, aby vedla svůj vlastní podnik. Rozešly jsme se jako přítelkyně a stále se občas navštěvujeme. Poslední dobou je však stále více zaměstnaná svým vlastním klubem. Jak jste sám řekl, jsme rivalky."

„Venuše není její pravé jméno, že?"

„*Mais non.* Všechna má děvčata si dávají fiktivní jména. Snaží se tak vypadat záhadněji. Její skutečné jméno je Madeline. Pamatuji si je, protože mám

sestřenici se stejným jménem, i když s francouzským pravopisem.“

„A její příjmení?“

„Odpusťte mi, lorde, ale to jsem už zapomněla – pokud jsem ho kdy vůbec znala. Děvčata, která ke mně přijdou, se obvykle se svou minulostí příliš nesvěřují. Doufám, že chápete?“

Thorne si dovedl představit, že jejich minulost musela být velice složitá, jinak by rozhodně neskončily v nevěstinci, i když prvotřídním. „Takže když se tady objevila, hned jste ji přijala?“

„Okamžitě, lorde. Venuše byla výjimečná. Nejen svou krásou, ale i bohatými rudými vlasy a zelenýma očima. Tato kombinace je u pánů velmi oblíbená.“

„Je to vše, co si o ní pamatujete, madame Fouchetová?“

Francouzka zamyšleně našpulila rty. „Teď, když se ptáte… Jednou se zmínila, že tragicky přišla o své rodiče. Vzpomínám si, že je snad před mnoha lety někdo zabil. Venuše se s jejich smrtí nikdy nesmířila. *Pardonez-moi*, ale to je všechno, co si pamatuji.“

Thorne se mile usmál. Ještě jednu otázku, madam, pokud smím. „Neznáte náhodou Angličana jménem Thomas Forrester?“

Zamyšleně se zamračila. „Je mi líto, ale myslím, že ne. Ve svém podniku jsem se setkala s mnoha muži, kteří se mi nepředstavili svým skutečným jménem. Jsou tak trochu… jak to říct… ostýchaví?“

„Řekl bych, že ostýchaví je elegantní popis,“ usmál se Thorne a vstal. „Velice jste mi pomohla. Pokud si na něco ohledně Venuše vzpomenete, mohla byste mi dát vědět?“

„*Oui, monseigneur,* velice ráda vám pomohu.“ S vlídným úsměvem přijala stoh bankovek, které jí Thorne podával.

„Za váš drahocenný čas, madam. Doufám, že na vaši diskrétnost se můžu spolehnout.“

„Samozřejmě, lorde. Kdybych nedokázala udržet tajemství svých klientů, dlouho bych v branži nevydržela.“

Thorne doufal, že informace, které získal od madam Fouchetové, povedou k dalšímu odhalení. Nicméně po několika dnech stále nevěděl nic nového. Kitty neměla ani tušení, jaké bylo dřívější jméno její zaměstnankyně, a pátrání po minulosti Thomase Forrestera také k ničemu nevedlo. Zdálo se, jako by ani nikdy neexistoval.

John Yates zatím zpovídal Forresterovy sousedy, ale rovněž bezvýsledně. Muž žil pravděpodobně zcela sám, a když ve svém bytě uhořel, nenašel se nikdo, kdo by si vyžádal jeho ohořelé tělo a postaral se o pohřeb. Ostatní nájemníci z domu se rozprchli po celém Ixmdýně, takže Yatesovi se nepodařilo vypátrat je a dotázat se na Angličanovu záhadnou minulost.

Thorne měl v úmyslu sejít se s ostatními Strážci, kteří žili v Londýně, a poptat se, zda s Forresterem nepřišli do styku při některé z jiných akcí. Nicméně nedostatek konkrétních důkazů ho začal znepokojovat.

Popravdě řečeno od Nathanielovy smrti se jaksi necítil ve své kůži a nemohl najít nic, co by ho v životě uspokojilo, jen si to nebyl schopný přiznat.

Pocit marnosti pramenil z hlubší podstaty než jen z neúspěšného pátrání. Vinu však nemohl svádět ani na svůj osobní život. Jeho otec ho s vyhlídkou na manželství přestal pronásledovat a pomluvy po chvíli umlkly. Pod vedením tety byla Diana postupně uváděna do

společnosti a vypadlo to, že ji co nevidět přijmout na akademii.

Bylo však možné, že důvodem jeho nespokojenosti byla Diana sama. Thorne si stále častěji uvědomoval, že mu schází. Od schůzky u ředitele akademie ještě neměli příležitost promluvit si spolu v soukromí. Ačkoliv viděl Dianu každý den, bylo to vždy jen na společenských večírcích, kde ji za chvíli obklopil dav zvědavců.

Především se zdála zcela zaměstnaná přípravou Amyiny první sezony. Neustále chodily nakupovat a spolu s tetou uskutečňovaly nezbytné návštěvy u hlavních představitelů vysoké společnosti. A když Thorne vzal Dianu do parku, okamžitě je obklopili přátelé a známí. Tři po sobě následující večery doprovodil dámy ven: do divadla Drury Lane, na soukromý koncert pořádaný jedním tetiným známým a na malou slavnost, kde oficiálně uvítali Amy a jeho sestřenici Cecily do společnosti. Přesto neměl jedinou šanci být s Dianou třeba jen chvíli sám.

Nakonec však usoudil, že může být s vlažným stavem jejich vztahu spokojený. Jeho touha po ní byla jako závislost. Čím dále si ji udrží od těla, tím se zvýší šance, že přemůže svou vlastní žádostivost.

Nicméně pozdě odpoledne se Thorne neovládl a stavil se v jejím ateliéru v naději, že ji tam snad zastihne. Svěřila se mu, že chce před večerní schůzkou ještě chvíli pracovat. Svůj příchod může ospravedlnit touhou svěřit se Dianě s novinkami týkajícími se Amy a jejího lovce věn. A také může Dianu ujistit, že spolu s Amy a Cecily byly pozvané na dnešní ples do Almacku – jednalo se o jedinečnou událost, kde se scházela výlučně smetánka londýnské společnosti.

Thorne si uvědomoval, že možná dělá chybu, ale chtěl se s Dianou vidět o samotě. Už ani nepamatoval, kdy se s

ní naposledy utkal ve slovní potyčce, kdy si vysloužil její úsměv, kdy se jí dotýkal.

Když ho Dianin lokaj uvedl do ateliéru, právě stála před svým malířským stojanem, na sobě měla barvami pocákaný plášť, v jedné ruce držela paletu a v druhé štětec.

Usmála se na něho tak, až se mu sevřelo srdce. Zdálo se, že ji jeho návštěva potěšila, přesto ho požádala, aby měl chvíli strpení. Potřebovala dokončit ještě pár tahů štětcem obtížného stínu. Lokaje požádala, aby lordu Thornovi nabídl čaj a víno.

Zatímco na ni čekal, prohlížel si Thorne různá plátna rozestavěná po obvodu velké místnosti. Mnohá z nich ještě neviděl a u některých zůstal stát se zatajeným dechem a tiše je obdivoval.

Podle dvou obrazů, kterých si všiml na akademii, usoudil, že Dianě její díla už vrátili, jenže nevěděl, zda to je dobré znamení či ne.

„Sir George se ještě neozval?“ zeptal se Thorne, když Diana dokončila práci a věnovala mu pozornost.

„Ne, ještě ne,“ odpověděla a odložila malířské náčiní. „Snažím se na to nemyslet.“

Došel k obrazu starého muže a zastavil se u něj. Zvláštní jas, který vyzařoval z věkem zbrázděné tváře, připomínal práci Rembrandta.

„Prostě mě nepřestáváte udivovat,“ řekl Thorne s úctou. „Děkuji. Je to jeden z farmářů mého strýce.“

„Už jste dokončila můj portrét?“

„Ne, nemám čas.“

Odpověděla tak rychle, že ho donutila, aby se na ni podíval. Zdála se jeho otázkou poněkud zaskočená. Nervózně si svlékla pracovní plášť, pod kterým se skrývaly elegantní odpolední šaty.

Když došla blíže, všiml si, že na tváři jí ulpělo trochu karmínové barvy. Už chtěl natáhnout ruku a čmouhu setřít, když vtom se zarazil. Bude lépe, když nebude pokoušet svou pevnou vůli a nebude se jí dotýkat.

„Takže čemu vděčím za vaši vzácnou návštěvu, lorde Thorne? Myslela jsem, že se uvidíme až za několik hodin.“ Dnes večer pořádali večeři s tancem a kartami. Lady Hennessyová si přála, aby si Amy a Cecily ještě před pořádáním plesu, který se bude konat na jejich počest, procvičily kroky a taneční figury.

„Chtěl jsem vás informovat o změně plánu. Dnes večer nás čekají u Almacků. A také jsem si říkal, že byste jistě ráda slyšela o vývoji našeho plánu porazit Reginalda Kneighlyho.“

Dianě se údivem rozšířily oči, ale do pokoje právě vešel lokaj s hospodyní, oba zatížení tácy s občerstvením, které se skládalo z čaje, čerstvých koláčků, jahodového džemu a husté smetany.

Diana počkala, až služebnictvo odloží tácy na stolek poblíž krbu, a pozvala Thorna, aby se k ní připojil. Za okny svítilo dubnové slunce, ale ve velkém ateliéru byla taková zima, že zde museli udržovat oheň. Na útulném místě před plápolajícím krbem stál okrouhlý stůl se dvěma křesly a pohovkou, která zřejmě sloužila pro pohodlí Dianiných modelů.

Většina žen by se dychtivě vyptávala na pozvání do Almacku, ale Diana dala přednost záležitosti s Kneighlym.

„Tak už mi řekněte, co se stalo,“ pobídla ho, když nalévala čaj. „Mluvil jste s Venuší a ona souhlasila?“

„Ano na obě otázky.“ Poté jí ve zkratce vypověděl o rozhovoru s Venuší a že madam souhlasila s uvolněním jedné ze svých dívek, která se postará, aby se Amy dozvěděla, co je Kneighly zač.

„A zdá se, že to funguje,“ podotkl Thorne a zakousl se do koláčku.

„Jak to můžete vědět?“

„Protože jsem nechal Kneighlyho sledovat. Vím o každičkém jeho kroku. Stačilo málo a nechal se krásnou Kitty úplně omámit. Minulé dvě noci strávil v jejím apartmá a bezpochyby i v její posteli.“

Diana pobaveně zakroutila hlavou. „Nemýlila jsem se. Opravdu jste velice nemorální. Skutečně jste nechal své muže, aby ho sledovali?“

„A také Amy, ano. Samozřejmě pro její vlastní bezpečí.“ „Samozřejmě.“ Diana se přestala usmívat. „Setkali se ještě spolu?“

„Ne. Kitty mu zabere všechen volný čas.“

„To je dobře. Snažím se Amy pořádně zaměstnat, přičemž ji mám neustále na očích. Zdá se, že si nedostatečného zájmu svého nápadníka ještě nevšimla. Je příliš vzrušená přípravami na svůj oficiální vstup do společnosti. Sezona začne příští týden a lady Hennessyová chce do čtrnácti dnů na počest obou dívek uspořádat velký ples.“

„Doufejme, že si Amy ničeho nevšimne. Pak by náš plán mohl být úspěšný.“

„Když mluvíme o úspěchu… je něco nového v případu Nathanielovy smrti?“

Thorne zvážněl. „Něco málo,“

vytáčel se. „Takže se vám podařilo

mluvit s Venuší?“ „Proč se ptáte?“

„Říkal jste mi, že potřebujete důvod, abyste se k ní mohl dostat. Tak se můžete zmínit o Nathanielovi, aniž byste vzbudil podezření.“

„No a?“

„Mám nápad jak to provést.“ Dianin tón se zdál nezvykle váhavý.

„Proč jenom mám dojem, že se mi to nebude líbit?“

„Nejspíš proto, že se vám nelíbí, když se vám snažím pomoct.“

„Já vaši pomoc nepotřebuji.“ začal deklamovat Thorne, avšak Diana ho zarazila odmítavým gestem.

„Mohl byste mě aspoň chvíli poslouchat? Když jste mi objasňoval ten váš šílený nápad týkající se našeho zasnoubení, také jsem vás vyslechla, ne snad?“

Thorne si překřížil ruce na prsou. „Dobře tedy, poslouchám.“

„Chci madam Venuši nabídnout, že ji budu portrétovat.“

Thorne se na ni nechápavě podíval. „Proč byste to, ke všem čertům, dělala?“

„Protože to je skvělý způsob, jak se k ní dostat blíž, a přitom nevzbudit podezření.“

„Pokud se objevíte u Venušiných dveří s tímto návrhem, řekl bych, že to bude více než podezřelé.“

Diana zakroutila hlavou. „To si nemyslím. Mám spoustu důvodů proč ji navštívit. Mohu jí poděkovat, že Amy zbavila Kneighlyho. Nebo jí můžu říct, že potřebuji nový model, abych udělala dojem na Britskou akademii… Jsem si jistá, že najdeme vhodnou výmluvu, která by ve Venuši nevzbudila podezření. A pokud je jen trochu ješitná, bude mým návrhem jistě polichocená.“

„Stále nechápu, co máte v úmyslu?“

„Pokud se stanu její portrétistkou, je více než pravděpodobné, že mi sdělí věci, které by neřekla živé duši. Je to zvláštní, Thorne, ale když lidé sedí modelem, obvykle ztrácejí zábrany a velice často se svěřují i s těmi nejintimnějšími záležitostmi. A pokud se Venuše rozpovídá, budu jí moci položit otázky, které by v jiných chvílích považovala za impertinentní.“

Thorne si uvědomil, že má pravdu. Copak existuje lepší způsob jak se dozvědět všechna Venušina tajemství a odhalit její minulost, než ji vtáhnout do nenásilného rozhovoru? Když nic jiného, možná se Dianě podaří zjistit alespoň Venušino příjmení nebo místo jejího působení předtím, než se náhle zjevila v hříšném klubu madam Fouchetové…

Přesto nechtěl, aby se Diana do něčeho podobného pouštěla. Pokud je Venuše skutečně zapletená do francouzské špionáže, Diana by se mohla ocitnout ve smrtelném nebezpečí.

„To nepřipadá v úvahu," vyštěkl Thorne. „Přece se snažíme celému Londýnu dokázat, že jste obraz ctnosti. Malování Venušina portrétu by nám příliš nepomohlo."

„Má pověst není zrovna bez poskvrnky, pravda, ale konečně mám možnost být nějak užitečná. Thorne, prosím, zvažte to. Venuše můj návrh zcela jistě přijme, a to právě díky mé skandální pověsti. A navíc se tak bez obtíží dostanu do jejího klubu."

„Do žádného klubu nepůjdete," řekl Thorne rozhodně. „A už vůbec ne do Venušina."

Diana se na něho překvapeně podívala. „V tom případě můžeme pracovat v mém ateliéru. Nikdo nemusí vědět, že pro mě pózuje. Thorne, prosím. Můžu vám pomoct… Jsem si tím jistá."

Thorne odmítavě zakroutil hlavou. „Jsem zvyklý pracovat sám."

Šlehla po něm jízlivým pohledem a pak suše dodala: „Pochybuji, že teď mluvíte pravdu. Říkal jste mi, že často spoléháte na své informátory. Jsem si jistá, že při své práci pro ministerstvo zahraničí využíváte spoustu zdrojů."

Thorne neodpovídal, což Dianu ještě více rozohnilo. „Ráda bych věděla, proč nechcete, abych vám pomáhala.“

„Je to příliš nebezpečné,“ odpověděl upřímně. „Nechci, abyste riskovala.“

„Přece můžete někoho poslat, aby nás sledoval. Pak budu v bezpečí.“

Znovu musel uznat, že má pravdu. Chtěl Dianu udržet v bezpečí, ale jeho touha chránit ji musela mít určité hranice. Nesmí připustit, aby mu jeho pud ochránce bránil v práci. Pokud by s tímto návrhem nepřišla právě Diana, *velice* rád by podobný návrh uvítal. Diana je natolik chytrá, aby se mohla postavit i tak zkušené ženštině, jako je Venuše.

Rovněž je natolik odvážná, aby pro svého zavražděného bratrance riskovala vlastní život. Thorne si uvědomil, že právě to na ní obdivuje. Rozhodně však neměl v plánu se jí se svými dojmy svěřovat.

„Jednáte se mnou, jako bych byla křehká, neschopná žena,“ namítala Diana, když neodpovídal.

Thorne se proti své vůli usmál. „Ne, jednám s vámi jako se zvědavou ženskou, kterou ve skutečnosti jste.“

Rozhodně zvedla bradu a podívala se mu přímo do očí. „Thorne, chci pomoct dopadnout Nathanielova vraha.“ Odložila šálek s čajem a vstala. „Pokud mě odmítnete, pustím se do vyšetřování na vlastní pěst.“

Thorne rovněž vstal. „Co tím chcete říct?“

„Nabídnu Venuši své služby, aniž bych vás žádala o svolení.“

„To bych vám nedoporučoval.“

Když se Diana k Thornovi začala obracet zády, popadl ji za paži a zastavil ji. Diana okamžitě ztuhla, výhružně vystrčila bradu a zpražila ho vzdorovitým pohledem.

Stačil jediný krátký dotek a znovu mezi nimi vzplála jiskra vášně. Horoucí touha spojená s tichou výzvou, již spatřil v jejích očích, se zdála víc, než mohl Thorne vydržet. Věděl, že ji políbí. Déle už se nedokázal ovládat.

A podle rozšířených zorniček poznal, že to ví i Diana.

Thorne přistoupil blíže a okolní vzduch se náhle chvěl prudkým sexuálním napětím.

9

Thorne ji dlaní objal kolem krku a Diana pocítila náhlý zma–tek. „Thorne.“ podařilo se jí vydechnout.

Hleděla na něho, neschopná jakéhokoliv pohybu či odporu. Věděla, že se ji snaží zastrašit, aby se vzdala svého předsevzetí, přesto však v jeho očích spatřila temný žár. Tentýž žár, který zaplavil i ji. Nedokázala se od něho odtáhnout, ačkoliv věděla, jak jsou jeho polibky nebezpečné.

Pomalu se přibližoval, skláněl hlavu, a pak už bylo příliš pozdě. Thorne se jí zmocnil svými rty. Celým tělem jí projel tak prudký nápor rozkoše, až se jí roztřásla kolena.

Chtěla mu odporovat, ale objal ji kolem krku, prsty vlastnicky zabořil do vlasů a znemožnil jí jakýkoliv pohyb.

Když Diana tiše vydechla, Thorne povolil sevření a jeho polibek se stal svůdnější. Diana ucítila smyslný dotek horkého jazyka a tělo se jí okamžitě probudilo k životu.

Thorne si její reakce musel všimnout, poněvadž mu z hrdla unikl spokojený sten. „Bože, tolik po tobě toužím.“

Hlad v jeho hlase jí rozechvíval celé tělo. A když se k ní pevně přimknul a přitiskl ji na své pevné tělo, srdce jí začalo bít jako o závod. Diana měla pocit, že se rozplyne touhou.

Dlouze ji líbal a přiváděl ji k šílenství jen svými rty a jazykem, když vtom se prudce sklonil a vzal ji do náruče. Znovu ji začal líbat. Dráždil ji a vzrušoval, škádlil a pohrával si s ní. Pak klesl na pohovku, takže Diana mu

teď seděla na klíně a na zádech cítila horký dotek jeho dlaní.

Diana sesbírala všechny síly a dlaněmi se zapřela do mužné hrudi. „Thorne, přestaňte! Snažíte se mě jen vystrašit.“

„Ne tak docela,“ vydechl se rty stále přitisknutými k jejím. „Tak dlouho to chci udělat… Přivést tě k šílenství tak, jak to ty děláš se mnou.“

Krouživým pohybem dlaní něžně zatlačil na citlivé místo mezi jejími stehny a Diana vzrušeně vydechla.

Po její bouřlivé odezvě se Thorne kousek odtáhl a s úsměvem se na ni podíval. „Děláš to, co jsem ti poradil, a učíš se dotýkat sama sebe?“

„Ne…!“ vykřikla pohoršené.

„Pak mám v úmyslu využít příležitosti a ukázat ti, jak na to.“ Natáhl ruku a uchopil lem jejích šatů.

Diana ho vyděšeně popadla za zápěstí. „To nesmíte.“

„Proč ne?“

„Protože… to je neslušné.“

„Jak jsi sama řekla, tvá pověst ti dává více volnosti než ostatním neprovdaným ženám. A nikdo to přece nebude vědět. Kdyby přišel některý ze sloužících, zaklepal by. A navíc, přes opěradlo pohovky by stejně nic neviděl.“

Diana věděla, že má pravdu. Pohovka stála zády ke dveřím, takže jim umožňovala dostatek soukromí pro případ, kdyby sloužící vešel bez zaklepání – což nebylo pravděpodobné. Všichni věděli, že v ateliéru nechce být nikým a ničím rušena.

„Vím, že jsi zvědavá,“ zamumlal Thorne, zatímco přemýšlela. „Proto rozhodnu za tebe. Chci tě vzrušit, lásko, abych ti ukázal všechny podoby rozkoše. Nemusíš dělat nic, jen zůstaň zticha. Prostě se uvolni a relaxuj.“

Přece ho nemůžu jen tak poslechnout, pomyslela si Diana. Každičký nerv v jejím těle se probudil k životu. Cítila, jak jí Thorne pomalu zvedá lem sukně, jak jí nahou pokožku zahřívá žár vycházející z krbu.

Diana si náhle uvědomila, že je od pasu dolů zcela nahá a že ji Thorne hltá hladovým pohledem. Vzrušením se jí zatočila hlava a v žilách ucítila prudký závan touhy.

„Jsi nádherná," řekl zastřeným hlasem. „O téhle chvíli jsem dlouho snil."

Když se prsty začal probírat hebkými chloupky jejího ženství, Diana ztuhla, prsty zabořila do jeho paže.

„Zavři oči," přikázal jí a sklonil se, aby ji znovu políbil.

Chtěla odmítnout, ale Thornův vášnivý polibek ji zbavil jakéhokoliv odporu. Poté vsunul jednu ruku mezi její stehna a lehkým tlakem je rozevřel. Diana tiše zasténala a vzrušeně čekala, co bude dál. Thorne ji nenechal dlouho čekat. Prsty si pohrával s hebkými kučerami, až bříškem dlouhého ukazováčku přejel po lepkavé blizně Dianiny rozkoše.

Celé její bytí se soustředilo na slastné doteky Thornovy ruky. Hladil ji a mazlil se s ní, lehce přejížděl po zduřelém uzlíčku pokrytém vlhkou touhou. Diana se mlčky oddávala promyšlenému sexuálnímu dráždění, a když Thorne dvěma prsty rozevřel hebké záhyby jejího ženství, v očekávání zatajila dech.

Cítila, jak opatrně prozkoumává bránu do středu jejího těla. Pak jedním dlouhým prstem neohroženě vklouzl dovnitř… a Diana omámeně zalapala po dechu.

Na chvíli znehybněl, aby ji nechal přivyknout na nečekaný vpád. Pak, když cítil, jak se celá chvěje, prst pomalu vysunul a vzápětí znovu podnikl prudkou invazi, která ji přiváděla k šílenství.

Diana se mu vyklenula v ústrety a tiše vydechla.

„Jen klid,“ zamumlal hlasem zastřeným touhou.

Klid? Vždyť jediný jeho dotek v ní probudil divokou vichřici. Jak by tedy měla zůstat klidná?

„Jsi extrémně vnímavá,“ vydechl Thorne spokojeně. „Věděl jsem to.“

Úmyslně do ní vsunul druhý prst a lehce ji roztáhl.

„Jsi tak úzká, a přitom vlhká a poddajná.“

Bříškem palce vyhledal malý uzlíček, něžně si s ním pohrával, klouzavě po něm přejížděl, zatímco prsty lehce vnikal do její úzké štěrbinky.

Diana znovu vydechla a mimovolně roztáhla stehna. Zdálo se, že Thorne je s její reakcí nadmíru spokojený.

„Tvé bradavky jsou zduřelé touhou, jako dva drahokamy, nemám pravdu, drahá?“ zašeptal jí do pootevřených úst.

A měl pravdu. Vrcholy bradavek ji pálily a žebraly o pohlazení. Nicméně vzrušení v podbřišku představovalo zcela nový vjem. Thornovo dráždění v ní vzněcovalo divoký oheň a nezkrotný žár.

„Kdybych je vzal do úst a začal je sát, určitě by se ti to líbilo ještě víc,“ sváděl ji. „Mohl bych ti svléknout živůtek a zvýšit rozkoš. Ale tentokrát tě chci vzrušit jen rukama.“

Hovořil tak přesvědčivým hlasem, že když se s ní přestal mazlit, Diana se na něho překvapeně podívala.

Nepatrně ji popozvedl, rozepnul si opasek u kalhot a z rozparku vytáhl dlouhé mužství. Pak ji vzal za ruku a položil ji na svůj touhou lepající úd.

„Teď jsi na řadě ty. Dotýkej se mě.“

Diana se zhluboka nadechla a prsty obkroužila kolem pevného penisu. Byl tak horký a tvrdý jako žula, nicméně pokožku měl hebkou jako samet. Tepal životem a zdálo se, že každou chvíli vybuchne.

Thorne spokojeně vydechl a znovu do ní vsunul dva prsty.

„Ted si představ, že jsem do tebe místo prstů ponořil svůj úd,“ řekl a vášnivě ji políbil.

Diana si živě dovedla představit obraz, jejž jí popisoval. Thornova stehna mezi jejími…, jeho velký pevný úd, který ji pomalu naplňuje… Každičký slastný pohyb jeho prstů se shodoval s rytmem jeho jazyka a netrvalo dlouho a Diana celá rozpálená těžce lapala po dechu.

Bezradně se přimknula k jeho ruce, divoce pohybovala boky a žadonila o něco, co nedokázala vysvětlit. Thorne si ji však jednou rukou přidržel a druhou pokračoval ve slastném týrání.

Diana vykřikla a prsty zoufale zabořila do Thornových vlasů. Celé její tělo se otřásalo touhou a potřebou naplnění.

Vyděsil ji žár, který v ní Thorne probudil. Divoce se kroutila a prosebně vyhledávala útěchu jeho hbitých prstů.

„Jsem tak horká…,“ vydechla.

„Nebojuj s tím,“ mumlal Thorne ochraptělým hlasem. „Jen se uvolni. Nechej rozkoš, aby tě naplnila.“

A když ji přivedl až na samotný vrchol, Dianiny prsty se zabořily do jeho vlasů a z hrdla jí unikl hlasitý výkřik. Celá se chvěla a nevnímala nic než jen horké vlny rozkoše, které jí prostupovaly tělem. Thorne ji svým drážděním uvěznil v bouři žáru a citů silnějších, než mohla snést. Znovu ji políbil a svým polibkem umlčel další hlasitý výkřik překypující rozkoší a uspokojením…

Když Diana začala pomalu vnímat okolní svět, ještě stále kolem sebe viděla opojnou mlhu. Thorne ji něžně líbal na čelo, na tváře, na rty. Chvění pomalu ustupovalo a nechávalo za sebou unavené horké tělo.

Připadala si zlomená. Neměla ani tušení, že něco takového existuje. Okolní svět zmizel a neexistovalo nic než jen Thornovy slastné doteky.

Diana jako ve snu otevřela oči a zjistila, že ji Thorne upřeně pozoruje. Na rtech mu pohrával něžný, spokojený úsměv. Olízla si vyprahlé rty. „Nevěděla jsem…“

„Nevěděla jsi co, lásko?“

„Jaké to je. Cítila jsem… explozi. Jako by uvnitř mě vybuchl ohňostroj.“

„Řekl bych, že to je výstižný popis. Nicméně milování může být ještě žhavější.“

Žalostně se usmála. „Myslím, že víc bych už neunesla.“

„Ale ano, slibuji.“

Thorne z kapsy vytáhl čistý kapesník a z tváří jí otřel barevné čmouhy. „Až mě ucítíš uvnitř, bude to ještě lepší…, pro nás pro oba.“

Po svém prohlášení Thorne zavřel oči, vydal bolestný sten a čelem se Dianě přitiskl k paži, jako by se snažil získat kontrolu nad sebou samým. „Netoužím po ničem jiném než se zabořit mezi tvá sladká stehna, ale přísahal jsem, že zůstanu gentlemanem. A to znamená, že ty zůstaneš pannou. Příště tě ukojím svými ústy. Tentokrát mi dovol, abych ti ukázal, jak dojít vyvrcholení.“

Vzal ji za ruku, dovedl ji ke středu ženství a pozoroval, jak se konečky prstů dotýká nejintimnějšího místa svého svůdného těla.

„Ne…, to je příliš,“ vykřikla Diana.

Prudce si stáhla sukni, nohy přehoupla na zem a vyskočila z Thornova klína. Na třesoucích se nohách a s nejistým dechem udělala několik kroků zpátky, dokud mezi nimi nevznikla bezpečná vzdálenost. „Nedovolím ti, abys mě takhle rozptyloval.“

Planoucím pohledem pozoroval její krásnou tvář, jako by nemohl uvěřit, že to myslí vážně.

Nicméně Diana byla naprosto vážná. „Snažíš se mě svést, abys mě rozptýlil a odradil mě tak od mých plánů, přiznej se.“

„To není tak docela pravda. Nedokázal jsem se ubránit. Máš na mě přímo zničující vliv, lištičko.“

„Co tím myslíš, zničující?“

„Co jsem tě poznal, neustále se nacházím ve vzrušeném stavu, což je velice nepříjemné a bolestivé. Muž potřebuje uvolnění.“

Diana sklouzla zrakem k Thornovu penisu. Rozparek kalhot měl stále rozepnutý a uvolněný úd se tyčil téměř až k jeho pupku. Tascinovaná mužskou anatomií jen němě zírala.

„Jen se podívej, co se mou děláš,“ řekl suše.

Diana se zamyšleně zamračila. „Nechtěla jsem tě vzrušit. Je mi to líto.“

Thorne se hlasitě rozesmál. „S tím nemůžeš nic dělat, drahá. Jsi lak krásná a svůdná, že muž jako já prostě nemůže odolat.“

„Nechci, aby tě to bolelo, Thorne. Existuje něco…, co bych mohla udělat?“

Zakroutil hlavou. „Když je bolest příliš velká, uspokojím se sám. Poslední týdny tuto činnost praktikuji celkem často. Musím se uspokojit, abych odolal pokušení zmocnit se tě.“

„A nechceš…, abych tě hladila?“

Bolestně se usmál. „Ještě nejsi dost zkušená. Kdybys věděla, jaké představy se mi honí hlavou, šokovalo by tě to. Přesto ti velice rád ukážu, jak sama dojdeš vyvrcholení.“

„Myslím, že ne,“ odvětila Diana.

„Pokud změníš názor, dej mi vědět. Ted, když jsi okusila extázi sexuálního uvolnění, budeš chtít víc. Ovládne tě sladká touha…“

„Thorne, dost! Vraťme se raději k našemu rozhovoru. Chci malovat madam Venuši.“

Z tváře se mu vytratila i ta sebemenší stopa po lehkovážnosti. Dlouze si ji mlčky prohlížel. „Takže ty to nevzdáš?“

„Ne. A jsem si jistá, že něco takového ode mě ani nečekáš. Dobře víš, že mám pravdu. Můžu ti pomoct.“

„Možná ano, jenže mně se to vůbec nelíbí. Nechci tě vidět poblíž Venuše.“

„Budu opatrná, slibuji.“

Thorne si prsty pročísl vlasy a mlčel.

„Prosím,“ žadonila Diana, „musíš mi to dovolit. Vyjde to, přísahám.“

Nesouhlasně si ji prohlížel. „Tak tím si nejsem vůbec jistý. Ale raději když budeš pracovat pod mým vedením, než aby ses do toho pustila na vlastní pěst – k čertu s tebou.“

„Jsem ráda, žes to pochopil.“

Thorne se zamračeně díval na její rozzářený obličej. „Je to smrtelně nebezpečné, Diano. Nathaniela zabili pravděpodobně kvůli Venuši. Pokud se dostaneš do nesnází, třeba tě nebudu moct zachránit. Budeš muset používat svůj rozum a být stále ve střehu.“

Podívala se Thornovi přímo do očí. „Rozumím,“ řekla vážně.

„Ale nejdříve musíš projít tvrdým výcvikem. Proberu s tebou každý námět vhodného rozhovoru. Jinak tě k ní nepustím.“

„Udělám všechno, jak budeš chtít.“

Váhavě přikývl. „Dobře tedy. Můžeš Venuši malovat. Ale já rozhodnu, kdy a jak se k ní přiblížíš. Jak už jsi

sama říkala, existuje několik možných způsobů. Musím si to všechno promyslet. Víc ti řeknu dneska večer u Almacků. Do té doby se do ničeho nepouštěj.“

„Slibuji. A nebudeš litovat, Thorne.“

„Doufám, že ne.“

Po těch slovech vstal ze židle a s ironickým úšklebkem si upravil poklopec kalhot.

Diana si uvědomila, že by ji Thorne mohl chtít znovu políbit – nebo i víc, a ještě kousek couvla. K jejímu údivu se však otočil a bez jediného slova opustil ateliér.

Věděla, že z ní nemá radost. A vlastně se mu ani nedivila. Nejenže se mu odvážila vzdorovat, ale vypouklina na jeho kalhotách jasně svědčila o mukách, která právě prožíval. Zajímalo by ji, zda Thorne mluvil pravdu. Opravdu se ukájí sám, aby se ovládl a nezmocnil se jí?

Připadalo jí zvláštní, že se všemi těmi krásnými ženami, které se kolem něho neustále točí, se mu zdá přitažlivá právě ona. Jenže ona je na tom stejně.

Vždyť právě proto nedokončila jeho portrét. Když se jí Thorne ptal, lhala mu. Nenašla v sobě dost odvahy, aby se dokázala soustředit na jeho okouzlující tělo. Už i tak vlastní většinu jejích myšlenek, ve dne i v noci.

A teď je všechno ještě horší. Dal jí okusit neodolatelnou vášeň a nechal ji hladovět po dalším ukojení.

Diana přešla k velkému zrcadlu. Nohy se jí ještě stále chvěly právě prožitou extází a v podbřišku cítila zvláštní chvění. Thorne říkal, že by jí chtěl sát bradavky, aby zvýšil její potěšení…

Při oné vzpomínce ucítila, jak jí hoří tváře směsicí studu a vzrušení. Vzpomínala totiž na více věcí než na jeho nestoudné prohlášení. Pamatovala si způsob, jakým

se jí dotýkal. Pamatovala si na jeho zručné prsty, na hebkost jeho horkého penisu.

Diana tiše zaklela. Jak jen mohla dopustit, aby se něco takového přihodilo? Vždyť byla pevně rozhodnutá odolat mu. Proč cítí tak neovladatelnou touhu?

Vykasala si sukni a zkoumavě se zadívala na vlhké kučery mezi svými stehny. Když jí Thorne před několika týdny na lodi navrhl, aby se potěšila sama, neodvážila se, ale teď…

S pohledem upřeným do zrcadla se prsty jedné ruky začala probírat hebkými chloupky, až našla poupě slastné touhy. Nebylo těžké představit si Thorna, jak stojí za ní, objímá ji v pase a prsty ji dráždí na tom nejintimnějším místě.

Diana ucítila, jak jí celým tělem projel zničující plamen touhy.

Prudce spustila sukni dolů a s tichým klením se obrátila k zrcadlu zády. Modlila se k bohu, aby ji Thorne při uspokojování neviděl, protože teď by měl s odoláváním ještě větší potíže.

Diana se plně soustředila především na malování Venuše a odhalování Reginalda Kneighlyho, a tak se zapomněla zeptat, jak je možné, že ji s její pochybnou minulostí přijali do Almacku.

Bavlněným hadříkem si z tváří a prstů důkladně smyla všechnu barvu a pospíchala domů na Berkeley Square, aby se vykoupala a převlékla do exkluzivních šatů z hedvábí barvy slonové kosti. Slyšela, že na takových akcích je důležité vypadat opravdu bezchybně.

Amy a Cecily se zdály být celé bez sebe, jenže Diana si po chvíli uvědomila, že na tom není o nic lépe. Dobře si uvědomovala, jaká čest jí byla prokázaná, i když tomu ještě stále docela nevěřila. Přijetí do Almacku se na

společenském žebříčku hodnot rovnalo audienci u královny.

Thorne musel učinit zázrak. Vždyť jak jinak by získal povolení, které uděluje hned několik vyvolených dam?

Když je Thorne večer vyzvedl a doprovázel do kočáru, Diana využila příležitosti a zeptala se ho, jak to dokázal.

„Lady Jerseyová má pro mě slabost," odpověděl s jízlivým úšklebkem.

Což znamená, pomyslela si Diana, že využil své schopnosti svádění a okouzlil jednu z vládnoucích panovnic londýnské společnosti, Sally Jerseyovou.

„A také má slabost," pokračoval Thorne, „pro zamilované blázny, protože ona sama si svého manžela vzala ve vesnici Gretna Greena."

To vysvětluje benevolenci lady Jerseyové, přemítala Diana. Avšak o hodinu později, když stoupali po schodišti do tanečního sálu Almack, zmocnil se jí náhlý zmatek, že se má postavit tváří v tvář tak urozené společnosti. Bylo by ponižující, kdyby se k ní všichni přítomní otočili zády…

Vtom však na paži ucítila Thornovu ruku, která ji vedla k posvátnému shromáždění, a s vděčností se na něho usmála. Zdálo se, že ji chápe.

„Hlavu vzhůru, lásko," řekl tiše. „Učinila jsi své pokání a ted si zasloužíš novou šanci."

Thornův rozjařený úsměv ji hřál u srdce. Snad její mladický čin bude konečně zapomenut nebo alespoň odložen do minulosti. Ale pokud ne, bude se tvářit jakoby nic. Thorne má pravdu. Neudělala nic, za co by se musela stydět. Zvedla bradu a odvážně se přidala ke zbytku společnosti.

Její nově nalezená odvaha přišla právě včas. Jakmile totiž vešli do velkého sálu, upřely se na ně pohledy všech očí a místností se nesl vzrušený šepot. Diana si však po

chvíli uvědomila, že pozornost patří spíše Thornovi než jí.

Jako první to komentovala lady Hennessyová: „Co jsem ti říkala, chlapče? Tvá přítomnost tady každého ohromila. Můj synovec," svěřovala se hraběnka Dianě, „navštívil Almack jen jednou, a to výhradně proto, aby mi vyhověl. Až do vašeho zasnoubení se podobným událostem tvrdohlavě vyhýbal."

„A kdo by se mi mohl divit?" podotkl Thorne a lehce pokrčil rameny. „Vždyť Almack je vyhlášený jako tržiště vhodných manželů. Ale teď, když mám po svém boku Dianu, se už podobných machinací nemusím obávat."

Při těch slovech vzal Thorne Dianu za ruku a podíval se na ni takovým způsobem, že nikoho z přítomných nenechal na pochybách, co ke své vyvolené skutečně cítí. Chtěl ukázat celému světu, kdo si získal jeho srdce. Diana věděla, že se jedná jen o frašku, přesto se jí sevřelo hrdlo, v podbřišku ucítila důvěrně známé mrazení a nemohla se zbavit vzpomínek na věci, které s ní před několika hodinami dělal.

Náhle se vedle nich objevila elegantně oblečená žena a mile se na ně usmívala. Podle obrázků z novin Diana poznala, že je to lady Jerseyová.

Dáma vzdušně políbila lady Hennessyovou na tváře, poněkud chladněji se přivítala s Dianou a pozdravila Cecily a Amy. Nakonec vyhubovala Thorna, že od jeho poslední návštěvy uplynuly celé roky. „Myslela jsem, že tady známého vikomta Thorna už neuvidíme."

Thorne se uklonil a políbil lady Jerseyové ruku. „S tak okouzlující hostitelkou, jakou jste vy, Sally, jak bych mohl odolat?"

S koketním úsměvem ho svým zavřeným vějířem lehce plácla přes zápěstí ruky. „Dobře tedy, budiž vám odpuštěno. Ale nezapomeňte na svůj slib."

„Nezapomenu. Hned poté, co si zatančím se svou krásnou Dianou.“

Jakmile dáma odešla, Diana se na Thorna podívala. „Jaký slib?“ „Souhlasil jsem, že si zatančím se všemi čekankami, které zůstávají stranou.“

Výměnou za vstupenku pro její osobu. „To je od tebe velmi ušlechtilé,“ řekla Diana tiše.

Thorne se samolibě usmál. „Já vím.“

Diana však tušila, že to všechno dělá jen kvůli ní. Je tady jako její záchrana, neboť ví, jak je pro ni uznání společnosti důležité.

Nicméně skutečný rozsah jeho oběti si Diana uvědomila až v následující půlhodině, neboť Thorne přitahoval neuvěřitelnou pozornost. Během chvilky se před nimi vystřídala řada párů, aby se s Thornem pozdravila a složila mu poklonu. Nicméně Thorne se skvěle ovládal, a to dokonce i tehdy, když mu začali představovat své neprovdané dcery. Dívky cudně klopily oči a tváře jim žhnuly vzrušením a zdálo se, že jsou elegantním vystupováním krásného vikomta zcela okouzleny.

Nakonec se před nimi objevil vysoký tmavovlasý gentleman.

„Proč mě nepředstavíš tomuto neobyčejnému stvoření, Thorne?“ dožadoval se, přičemž Dianu zaujatě pozoroval.

Se značnou neochotou Thorne Dianě představil svého přítele, barona Bootha.

Lord Boothe se dvorně uklonil nad její rukou a jen stěží ovládal chlípný úsměv, když znaleckým okem ohodnotil Dianino bujné poprsí.

Pak promluvil k Thornovi, jako by tam Diana ani nebyla. „Opravdu hezká, starý brachu. Nejdříve mě oznámení o tvých zásnubách šokovalo, ale teď vidím, že

se o tebe nemusím bát. Vybral sis opravdovou krásku.“ Poté se znovu dvorně obrátil k Dianě, ale na jeho rtech spatřila náznak úsměvu, který jí naháněl husí kůži. „Prosím, prokažte mi tu čest a zatančete si se mnou, slečno Sheridanová.“

Thorne jí však pohotově přispěchal na pomoc. „Promiň, ale taneční pořádek slečny Sheridanové je bohužel plný.“

Boothe se zamračil. „Vím, v čem je tvůj problém. Žárlíš jak starý jezevec.“

„Jsi opravdu bystrý,“ odvětil Thorne. „Bude lepší, když svůj poznatek budeš mít na paměti a od mé nevěsty dáš ruce pryč.“

Baron se uličnický usmál. „Bojíš se, že bych ti ji ukradl?“ Potřásl hlavou. „Žádný strach, na to jsi příliš dobrý střelec.“

Boothe se naposledy před Dianou uklonil a než odešel, zašeptal: „Jsem vám k službám, slečno Sheridanová.“

Diana s povděkem pozorovala, jak se muž vzdaluje, přesto se musela zeptat: „Proč jsi mu tvrdil, že mám plný taneční pořádek? Víš přece, že to není pravda.“

„Protože Boothe je svůdník první třídy a tančit s ním by jistě neprospělo tvé pověsti.“

Diana se na něho pobaveně podívala.

„Vím, že ti to může připadat směšné,“ řekl Thorne. „Já, a zastánce vhodného chování. Musíš mi prominout, ale prostě nechci, aby se tě dotýkal. Ale teď už pojď a zatanči si se mnou, než se budu muset položit na oltář Sally Jerseyové.“

Když ji Thorne vedl na taneční parket, kde se právě chystali na menuet, Diana se konečně uvolnila. Ačkoliv věděla, že Thornova ukázka žárlivosti nebyla ničím jiným než hrou, přesto si pod jeho ochranou připadala velmi příjemně.

Jakmile dozněly poslední takty písně a Thorne ji odevzdal do péče své tety, Diana věděla, že zbytek večera už zvládne i sama. Když stále neodcházel, ujistila ho, že se o ni nemusí bát. „Nemusíš mi stát po boku a hrát si na gardedámu. Dokážu se o sebe postarat.“

„Ano,“ dodala lady Hennessyová pobaveně. „Jdi splnit svou povinnost a zatancuj si s každou opomíjenou dívkou, Thorne. Postarám se, aby Diana měla vhodné partnery, stejně jako Cecily a Amy.“

Thorne se ušklíbl, ale přesto se vydal plnit svou povinnost, jak řekla teta.

Zbytek večera pro Dianu příjemně splýval v jedno. Na nedostatek vhodných tanečních partnerů si rozhodně nemohla stěžovat, a dokonce se seznámila s několika přítelkyněmi lady Hennessyové a rovněž s ženami svého věku. A to všechno díky domnělému ukořistění prchavého lorda Thorna.

Diana s úsměvem pozorovala, jak Thorne bere do náruče jednu dívku za druhou a lehce s nimi krouží po parketu.

Ke každé dívce se choval stejně okouzlujícím způsobem. Obdarovával je svůdnými úsměvy a skládal jim nevinné komplimenty. Kdykoliv mu chtěly něco říct, galantně se sklonil, aby mu neuniklo ani slůvko, a vždy se zdálo, že je rozhovorem s nimi velice potěšen. A výsledek byl vždy stejný: Ke konci tance se každá dívka pýřila štěstím a ve tváři měla tak tajemný výraz, až se zdála téměř krásná.

Diana zamyšleně potřásla hlavou. Pochopila, že tím, že je gentleman jako vikomt Thorne vyzval k tanci a přede všemi jim vyjádřil svou přízeň, nebohé dívky posunul v žebříčku společenské hodnoty o několik příček výše. A totéž učinil pro ni.

„Můj synovec,“ zašeptala lady Hennessyová, „je pořádný prevít, ale občas mě překvapí. Zdá se, že z něho bude skvělý manžel.“

Diana si náhle uvědomila, že ji lady Hennessyová pozoruje, jak ona sleduje Thorna, a rozpaky zrudla. Nemohla popřít, že z Thorna bude jednou vskutku skvělý manžel…, ačkoliv mu manželství připadá horší než smrt.

Na malou chvíli Diana pocítila něco jako lítost, že zasnoubení jen předstírají. Pak se však v duchu prudce okřikla.

Copak to má nějaký smysl zabývat se podobnými nesmyslnými myšlenkami? Jednou provždy tomu musí učinit přítrž a soustředit se na něco mnohem důležitějšího, a to portrétování Venuše.

To je všechno, na čem mi ted záleží, ujišťovala se Diana, přičemž záměrně ignorovala zvláštní mrazení v podbřišku, které se jí zmocňovalo, kdykoliv Thorna jen spatřila.

10

Dianin první dojem, který na ni o několik dní později udělala Venuše, když vstoupila do jejího ateliéru, byl fascinující. Se svými rudými vlasy a dokonalou postavou nebyla jen krásná, ale přímo oslňující. Dianu rovněž udivilo Venušino mládí. Rozhodně neměla víc než třicet.

Podle Thornovy rady Diana napsala Venuši dopis, ve kterém vyjádřila svou touhu portrétovat ji, neboť chce udělat dojem na Britskou akademii. Diana věděla, že takové výzvě žádná žena neodolá, když pro nic jiného, tak aspoň ze zvědavosti.

Poté, co si vyměnily zdvořilostí fráze, se madam Venuše půvabně usadila na sedačce a pozorovala Dianu chladným pohledem svých zelených očí. „Musím říct, že jste mi svým požadavkem polichotila, slečno Sheridanová," řekla zastřeným hlasem s přízvukem, „ale rovněž bych ráda vyjádřila překvapení, že jste si vybrala právě mě."

„Slyšela jsem o vaší pozoruhodné kráse," odpověděla Diana pohotově. „A teď, když vás vidím osobně, si uvědomuji, jak se pro můj projekt hodíte. Jste právě tím druhem modelů, kterým proslul benátský malíř Titian. Jsem si jistá, že si toho všimnou i pánové z Britské akademie."

„Připadá mi zvláštní, že vám lord Thorne schvaluje spolupráci s ženou mé profese."

Diana se usmála. „Naštěstí jeho svolení nepotřebuji. Než jsem přijala jeho žádost o ruku, stanovili jsme si jasná pravidla. On nebude nikterak zasahovat do mé umělecké kariéry a já zase do jeho milostných avantýr."

„Velmi tolerantní přístup," podotkla Venuše.

„Vlastně ano. Oba máme pro své potřeby vzájemné porozumění a chceme svůj vztah založit na liberálním přístupu. A vlastně mi o vás řekl sám Thorne, madam Venuše."

Venuše udiveně povytáhla obočí. „Skutečně?"

„Ano," přitakala Diana. „Thorne mě informoval o vaší pomoci ohledně mé sestřenice Amy. Jsem vám nesmírně vděčná, madam. Amy je jako má dcera a já už jsem skutečně nevěděla jak dál. Otevřít zamilované dívence oči a ukázat, že její nápadník není nic jiného než lovec věn, nebývá leckdy snadné. Thorne mi však řekl, že váš plán prozatím vychází – pan Kneighly je v současné době zcela okouzlen vaší zaměstnankyní."

„Kitty je opravdu dobrá,“ souhlasila madam. „Dostala za úkol věnovat se Kneighlymu natolik, aby neměl ani chvilku volného času, který by mohl strávit obtěžováním vaší sestřenice. Jsem ráda, že jsem vám mohla pomoci.“

„A pokud budete souhlasit a odhodláte se sedět mi modelem, prokážete mi další službu,“ pokračovala Diana. „Jak jsem vám již vyložila v dopise, akademie zvažuje mé přijetí, ale ještě stále váhají, a to jen proto, že jsem žena. Nová práce jim snad pomůže, aby se snadněji rozhodli. A pokud mi bude přát štěstí a přijmou mě dříve, než váš portrét dokončím, budu mít v záloze obraz, který použiji na jarní výstavu. Britská akademie pořádá výstavy na jaře, aby se nekryly s letní výstavou Královské akademie.“

Venuše zamyšleně našpulila rty. „Obávám se, že vám v rozhodování akademie příliš nepomůžu, slečno Sheridanová.“

„Tak toho se nebojím. Zena s vašimi rysy, bezchybnou tváří a dokonalou postavou musí zaujmout snad každého muže. A já jsem opravdu dobrá malířka. Pokud máte zájem, mohu vám ukázat některá svá díla.“

Diana přivřela oči a předstírala, že Venušinu tvář hodnotí okem odborníka. „Chtěla bych vás namalovat v klasickém stylu. Jako první mě napadla řecká bohyně Afrodita. Jistě víte, že vaše jméno, Venuše, je jejím řeckým ekvivalentem.“

Na smyslných rtech krásné Venuše se objevil náznak úsměvu. První skutečná emoce, kterou od svého příchodu na sobě dala znát. „Ale ano. Bohyně lásky a krásy. Dostala vždy vše, čeho se jí zachtělo. Ať se jednalo o bohy, muže a dokonce i ženy.“

„Přesně tak,“ souhlasila Diana. Nedodala však, že Afrodita měla i zlou, zlomyslnou tvář, kterou uplatňovala proti svým protivníkům.

Diana si náhle vzpomněla na Nathaniela a posmutněla. Vzápětí se jí však v mysli vybavila Thornova slova, aby s Venuší zůstávala stále na pozoru, a rychle se neradostných myšlenek zbavila.

„Samozřejmě že vám za váš čas štědře zaplatím," dodala. „A jakmile portrét poslouží svému účelu, můžete si ho nechat."

„Řekla bych, že to je docela výhodný obchod."

„Takže jsme domluvené?"

„Kolik času budete potřebovat?" zeptala se Venuše. „Chápejte, musím řídit podnik."

„Pět nebo šest několikahodinových sezení. Za dva týdny můžeme být hotovy. Mezi každým sezením potřebuji čas, aby barvy řádně vyschly. Dvě nebo tři hodiny si vyžádá první náčrt, a až pak začnu malovat olejem. Začít můžeme, kdykoliv vám to bude vyhovovat."

„Takže se toho dejte, slečno Sheridanová. Když už jsem tady, tak toho využijeme."

Diana si ulehčené oddychla. „Samozřejmě. Chápu, že musíte být značně vytížená. Ateliér mám v poschodí. Pokud mě budete následovat, můžeme hned začít. Dáte si občerstvení? Kávu, čokoládu nebo víno? Potřebuji, aby se můj model cítil pohodlně," vysvětlila Diana, když k ní Venuše nechápavě vzhlédla.

„Pak tedy čokoládu. A nějaké sušenky, jestli máte. Ještě jsem nesnídala."

„Nechám je přinést do ateliéru."

Diana vstala, zazvonila na služebnou a objednala tác s občerstvením. Pak svého hosta vyvedla ze salonu.

Když však vešla do vstupní haly, kterou se pokračovalo do prvního patra, náhle se zarazila. Vedle dveří stála velká, podsaditá postava.

„Můj sluha, Birkin," vysvětlila Venuše. „Obvykle mě doprovází, kdykoliv jdu ven."

Diana se usmála, aby skryla svůj neklid. „Pokud chce, může počkat v kuchyni. Tam to bude jistě pohodlnější. A kuchařka právě peče zázvorové sušenky."

Při zmínce o čerstvém pečivu se Birkinova zamračená tvář rozjasnila. Venuše se podívala na sluhu, blahosklonně kývla hlavou a řekla, že protentokrát ho nebude potřebovat a že má vyřídit kočímu, ať pro ni přijede za tři hodiny.

Diana Venuši zavedla do ateliéru, kde jí ukázala několik obrazů. Zdálo se, že Venuše je jejími plátny okouzlená.

„Vidím, že jste nepřeháněla," prohlásila Venuše překvapeně, což Dianu nejen pobavilo, ale i potěšilo.

Diana měla už všechno předem připravené. Pohovku nechala přemístit na druhou stranu ateliéru, takže teď směřovala k severnímu oknu. Přesně věděla, jak bude výjev vypadat: bohyně Afrodita odpočívající na pohovce, oděná jen v klasickém řeckém hávu, obklopená několika příhodnými rekvizitami.

Diana Venuši popsala, jak ji chce namalovat, a pak ji požádala, aby si rozpustila vlasy. „Chtěla bych vám vdechnout klasický ráz. Proto potřebuji rozpuštěné vlasy, do kterých vetknu vavřínový věnec."

Když madam nic nenamítala, Diana ukázala na zrcadlo a toaletní stolek, kde si mohla upravit účes, a na vysokou zástěnu využívanou k převlékání kostýmů.

Diana se zatím připravovala k malování. Plátno už předem umístila do stojanu a ted si na paletu vybírala vhodné odstíny barev, které bude potřebovat v první etapě portrétu.

Když byly obě hotové, usadila Venuši na pohovku a zkoušela různé pozice.

„Máte překrásné vlasy,“ řekla Diana a jednu dlouhou kadeř položila madam přes ňadra.

„Přiznávám, že jsem na ně náležitě pyšná. Ta barva je přírodní.“

„To se vidí jen málokdy. Zeny s tak sytou barvou vlasů za ni obvykle vděčí heně.“

Zdálo se, že Venuši kompliment potěšil, a ochotně plnila Dianiny požadavky ohledně správného držení hlavy a vhodného umístění nohou a rukou. Jakmile přišla hospodyně s občerstvením, Diana nechala Venuši vypít čokoládu a ochutnat několik sušenek.

Mluvily spolu o nepodstatných věcech, jako je počasí či nejlepší obchody na Bond Street. Thorne ji poučil o vhodných tématech hovoru, jenže ze všeho nejdříve se Diana s Venuší musela sblížit.

Když ji podruhé oslovila slečno Sheridanová, Diana s úsměvem odvětila: „Budu ráda, když mi budete říkat Diano.“

„A já jsem Venuše.“

Diana věděla, že Venuše není ženino pravé jméno a to že musí spolu s dalšími věcmi odhalit.

Teď se však musela soustředit na plátno. Potřebovala namíchat sytý odstín jantarové, do které přidala několik kapek včelího vosku pro zjemnění pigmentu. Asi po čtvrt hodině soustředění se Diana vrátila k osobnějšímu tématu.

„Ani vám nemůžu dostatečně vyjádřit svůj vděk za pomoc s Amy. Od Nathanielovy smrti jsem na její výchovu úplně sama.“ Diana nenucené vzhlédla od plátna. „Vy jste mého bratrance znala?“

Venuše ani nepohnula brvou. „Krátce.“

„Byl jako můj bratr. Opravdu mi chybí.“

Když Venuše na narážku nijak nereagovala, Diana se rozhodla změnit taktiku. „Ale s Thornem se znáte dobře, že ano?“

Madam tázavě pozvedla obočí a chvíli si Dianu zkoumavě prohlížela. „Lorda Thorna znám už řadu let,“ řekla nakonec, „ale nikdy mezi námi nebylo nic intimního, jestli vás to uklidní.“

Diana cítila, jak se červená. „Vím, že to je hloupé, žárlit na dřívější… milenky, ale nějak si nemůžu pomoct.“

V Dianině hlase se odrážel náznak smutku, kterého si Venuše nemohla nevšimnout. „Myslím, že se nemusíte bát. Uspěla jste tam, kde jiné selhaly – získala jste jeho nabídku k sňatku.“

Jenže ta nabídka je falešná, pomyslela si Diana suše.

Když neodpovídala, Venuše pokračovala: „Abych byla upřímná, velice ráda jsem se s vámi setkala. Lord Thorne mi vždy připadal tak spokojený se svým staromládeneckým životem, že jsem nedoufala, že se některé dámě podaří zkrotit ho. Kdysi přísahal, že si ho neochočí žádná žena, a já jsem mu věřila.“

Diana se usmála. „Asi měl pravdu. Rozhodně nemám v úmyslu si ho ochočit.“

„A možná v tom tkví vaše kouzlo.“

„Mé kouzlo?“

„Už chápu, proč se do vás zamiloval. Pro muže jako je Thorne jste neodolatelnou výzvou.“

Diana přestala malovat. „Proč si to myslíte?“

„Protože jste úplně jiná než ostatní ženy, které o něho stále usi- lovaly Jste zaujatá svým uměním. A máte vlastnosti, kterých se jiným nedostává. Jste nejen krásná, ale i vyzrálá a samostatná.“

Diana údivem rozevřela oči. „Musím říct, Venuše, že od vás to je velký kompliment.“

Vedle krásné madam si připadala nevýrazná a nezajímavá. Nikdy by nemohla soutěžit s ženou Venušiných předností. Vždyť muži po celá staletí usilovali o přízeň rudovlasých krásek s plnými tvary, a byli ochotni pro ně zaprodat třeba i duši.

Diana se na chvíli odmlčela a raději začala pracovat na bílém hávu, na světlých místech, na rysech obličeje. A celou tu dobu přemýšlela, jak Venuši přinutit k rozhovoru o jejím životě.

Konečně na to přišla.

„Přemýšlela jsem… Víte… Thorne nemá zrovna bezchybnou pověst. Samozřejmě mi přísahal, že mě miluje. A také mě ujišťoval, že o žádnou jinou ženu nemá zájem…“

„Ale vy se bojíte, aby se nezačal v manželské posteli nudit,“ řekla Venuše upřímně.

Diana své zahanbení ani nemusela předstírat. „Bývá zvykem, že gentlemani si po svatbě vydržují milenky. Chtěla bych vědět, jak tomu předejít. Problém je v tom, že Thorne má mnohem více zkušeností než já. Říkala jsem si…, jestli neznáte nějaké triky jak si i po svatbě udržet manželův zájem.“

Ve Venušiných zelených očích se zračilo pobavení. „Lord Thorne má pověst skvělého milovníka. Takoví muži se začnou brzy nudit. Přesto vám mohu poradit, jak ho uspokojit. Po svatbě – i před ní, pokud si budete přát.“

Diana pochopila, že Venuše se snaží zjistit, jak jsou s Thornem daleko.

S hořícími tvářemi cudně pohodila hlavou a špitla: „*Po* svatbě to bude stačit.“

Neměla v úmyslu se nikomu svěřovat, že o Thornových zkušenostech toho ví dost i sama, a rovněž že je ještě stále pannou. Raději se znovu vrátila k obrazu.

Netrvalo dlouho a Diana poodstoupila od plátna. „Ted si uděláme přestávku. Jistě se ráda protáhnete a já vám nechám přinést další šálek čokolády. Dneska to už nebude dlouho trvat. Asi tak hodinu. Přesto budu ráda, když zůstanete na oběd.“

„Děkuji, ale nemůžu. Musím totiž dbát na svou figuru.“ A pak Ironicky dodala: „Gentlemani sice obdivují křivky, ale všeho příliš škodí.“

Posadily se tedy ke krbu, a zatímco Venuše popíjela další šálek čokolády, Diana jí vyprávěla o svém dětství, o tom, jak přišla o rodiče a proč se chtěla stát malířkou. Věděla, že Venuše je rovněž sirotek, a tak doufala, že ji snad konečně přinutí říct něco o sobě.

Venuše o Dianinu dráhu malířky projevila jen zdvořilý zájem, ale když se zmínila o smutku, který stále cítí nad smrtí svých rodičů, přes tvář krásné Venuše přelétl temný stín. Diana si s uspokojením uvědomila, že když nic jiného, alespoň zasadila semínko příštího rozhovoru.

Když se vrátily k práci, Diana začala prosvětlovat obličej a zvýrazňovat obrysy paží a odhalených chodidel. Později, až bude v ateliéru sama, může dodělat tmavé stíny šatů, předběžně načrtnout pozadí a vyretušovat rysy obličeje.

Venušina další otázka Dianu vyvedla z míry. „Už jste navštívila Cyrenu?“

Na malou chvíli Diana nevěděla, co má odpovědět. S Thornem na tuto možnost rozhovoru jaksi zapomněli. Pak se však rozhodla, že bude lepší říct pravdu.

„Ano, navštívila. Vlastně jsem tam vzala Amy, abych ji zbavila jejího nápadníka.“

„Slyšela jsem, že tam je nádherně,“ přemítala Venuše.

„To tedy ano. Je to nejkrásnější místo, jaké jsem kdy spatřila.“

A poté Venuši vyprávěla o svých dojmech, o zlaté kráse ostrova, o kouzelné auře.

Venuše o starodávné legendě a o schopnosti ostrova svést každého smrtelníka už pravděpodobně slyšela a zdálo se, že mnohem více než minulost ji zajímá současnost.

„Znáte sira Gawaina Olwena? Setkali jste se?“

„Jen krátce,“ odpověděla Diana, „ale udělal na mě opravdu dobrý dojem. Je to okouzlující gentleman.“ Podívala se na Venuši. „Vy se snad se sirem Gawainem znáte?“

Zdálo se, že rysy krásné madam na chvíli ztvrdly „Ano, známe se,“ řekla pochmurným tónem. Pak se však rychle vzpamatovala a obdařila Dianu okouzlujícím úsměvem. „Ale další podrobnosti ode mě nečekejte. Žena na mé pozici si svá tajemství musí bedlivě chránit.“

Diana předpokládala, že Venuše chrání nejedno tajemství, ale přesto se nemohla zbavit dojmu, že její známost se sirem Gawal– nem nemá s milostnou aférkou nic společného.

Diana se zamyšleně vrátila k obrazu. Náhle si přála, aby sezení bylo u konce a ona se o své dojmy mohla podělit s Thornem.

Setkala se s ním odpoledne při jejich pravidelné vyjížďce v Hyde Parku. Když mu vylíčila Venušin zájem o Cyrenu a především o sira Gawaina, Thorne se zamračil.

„Toho jsem se obával. Snaží se z tebe vytáhnout informace,“ teoretizoval.

„Jaké informace?“

Thorne očividně zaváhal a předstíral soustředění na manévr mezi dvěma kočáry „Informace týkající se

ministerstva zahraničí. Na Cyreně sídlí menší sekce vedení.“

Diana se na něho překvapeně podívala. „Proč tam? Cyrena je od Anglie trochu z ruky.“

„Ale co se týče vzdálenosti k ostatním evropským zemím, má výhodnou pozici. Můžeme tak rychleji reagovat na problémy a požadavky naší vlády.“

„Ale proč se ptala na sira Gawaina?“

„Protože je hlavou našeho velitelství na Cyreně.“

„Ach tak,“ řekla Diana zamyšlené. Chvíli čekala, jestli bude Thorne sdílnější, jenže ten jako vždy mlčel. Diana věděla, že další otázky o jeho práci jsou zbytečné, proto se smířila s prostým konstatováním: „Nevím nic o ministerstvu zahraničí ani o jeho působení na Cyreně.“

Jenže to Venuše nemůže vědět. Bude zajímavé slyšet další její otázky. Vlastně nám nevědomky sama sdělí, co konkrétně chce vědet.“

„Nemůžeš mi o své práci něco říct? Abych byla připravená.“

Thorne zakroutil hlavou. „Čím méně toho víš, tím méně se budeš muset přetvařovat.“ Ústa se mu sevřela do tenké linky. „Venuše nemusí být jen vrah, ale i zrádce. Vůbec se mi nelíbí, že s ní máš cokoliv společného.“

„No, už se stalo,“ řekla Diana. „A teď rozhodně nemíním couvnout.“

Byla ráda, že konečně dělá něco užitečného. Rovněž musela přiznat, že měřit si důvtip s možným zrádcem jí připadalo velmi vzrušující, i když pochybovala, že by to Thorne chtěl slyšet.

„V každém případě,“ dodala, „existuje mnoho jiných témat,
o kterých mohu s Venuší hovořit, aniž bych vzbudila podezření.“ Když si Diana vzpomněla najedno určité téma, nedokázala se ubránit úsměvu. „Předstírala jsem,

že mi záleží na tvé věrnosti. Požádala jsem Venuši, aby mi dala několik dobrých rad jak si udržet tvůj zájem.“

Thorne po Dianě šlehl ostrým pohledem. „Tak to je poslední věc, co by tě musela trápit. Mám i bez toho dost potíží s tebou a našimi zásnubami. Přidělávat si další mi připadá jako hloupost.“

Z nepochopitelných důvodů Diana pocítila úlevu. Zdálo se, že Thorne se jí tímto způsobem snaží říct, že v současnosti nemá žádnou milenku.

Ne že by na tom záleželo. Klidně si mohl mít třeba i deset milenek, jen když bude diskrétní a neponíží ji na veřejnosti.

Jednou provždy by měla na Thorna přestat myslet a raději se věnovat svému úkolu – odhalit tajemství krásné madam Venuše a sama si hrát na hloupou naivku, která ji ráda odpoví na všechny její otázky.

Následující týden byl pro Dianu neobyčejně vzrušující, avšak namáhavý. Sezona propukla v plném proudu a do rezidence lady Hennessyové neustále přicházely další a další pozvánky na různé plesy, slavnostní večeře a honosné společenské události. A do toho všeho chaosu ještě musela vtěsnat tři sezení s madam Venuší.

Během jejich schůzek se Diana snažila Venuši nenápadně vyslýchat, přičemž si připadala jako při hře na kočku a myš. Venuše se ukázala jako velice zdatný soupeř a rozhodně se se svou minulostí nemínila svěřovat.

Diana se rovněž začala obávat o Amy. Dívka měla ve společnosti očividný úspěch, ale jednou odpoledne, když se Diana vrátila z ateliéru, našla Amy ve své ložnici, jak usedavě pláče do polštářů. Když chtěla vědět, co se stalo,

Amy se jí se vzlykáním svěřila, že jeden nápadník už potřetí zrušil domluvenou schůzku.

Poněvadž existoval jen jeden mladík, který by mohl Amy takhle rozrušit, Diana usoudila, že ten zaneprázdněný obdivovatel není nikdo jiný než Reginald Kneighly.

Na jednu stranu byla ráda, že se všechno vyvíjí podle jejích představ a tajná romance utrpěla nečekanou ránu, která pravděpodobně povede k žádoucímu rozchodu, ale na druhou stranu nemohla dělat nic jiného, než Amy mateřsky obejmout a snažit se ji utišit v náruči. Ačkoliv nevěřila, že by Amy Kneighlyho skutečně milovala, přesto nechtěla, aby se dívka trápila.

Diana dobře věděla, jaké to je cítit se zrazená a zapomenutá. Když se snažila překazit Kneighlyho podlé plány, neuvědomila si, že tím probudí i svou vlastní minulost, oživí bolest zlomeného srdce.

S veškerým úsilím Diana ze sebe setřásla nechtěné vzpomínky a soustředila se na svůj hlavní problém – madam Venuši.

Po jejich druhém setkání už nepochybovala, že Venuše vede svůj vlastní výslech. Jejich konverzace se podobala souboji důvtipu, přičemž každá se od té druhé snažila získat potřebné informace. Nicméně až při čtvrtém sezení Diana přesvědčila Venuši, aby začala vyprávět o svém mládí – zeptala se ji na její slabost pro čokoládu.

„Když jsem byla malá," vysvětlovala Venuše, „má chůva mi přinášela horkou čokoládu každé ráno až do postele. Byla to má nejmilejší vzpomínka," povzdychla si. „Pak jsem dlouhá léta snila o velkém hrnku plném sladké čokolády. Vlastně mi chyběla tolik, že jsem si přísahala, že až vyrostu, budu natolik bohatá, abych si čokoládu mohla dávat každý den. Ted nevstanu z postele

dřív, dokud mi pokojská nepřinese šálek krémového kakaa.“

Venuše musela pocházet z bohaté rodiny, když si mohla dovolit chůvu a užívat si luxusu ranní čokolády. Pak však nastala změna.

„Stalo se něco s vaší chůvou?“ zeptala se Diana a snažila se nevypadat příliš zvědavě.

Venuše se zadívala do dálky, jako by na něco vzpomínala. „Stejně jako vy jsem v mládí přišla o rodiče. Pak pro mě nastaly… obtížné časy.“

„To je mi líto,“ odpověděla Diana a náhle pocítila prudký nával sympatie. „Dovedu si představit, jak vám muselo být…“

„Ne, nedovedete! Vaši rodiče zemřeli při nehodě. Mé zabili přímo před mýma očima.“

Diana zděšeně vydechla: „Zabili?“

Venuše se drsně zasmála. „Vidím, že jste zděšená. Ano, zemřeli rukou vraha. Ještě stále se mi o tom zdá.“

„To je strašné!“

„Přesně tak. Ale snad ještě horší bylo, že jsem zároveň přišla i o bratra.“

Diana cítila, jak se jí sevřel žaludek. „Také ho zabili?“

„Ne, oba jsme přežili. Ale právě tak mohl zemřít. Rozdělili nás, vyrůstali jsme odděleně. Mě poslali do sirotčince pro dívky a jeho strčili do chudobince. Trvalo deset let, než jsme se znovu setkali.“

„Máte za sebou těžký život,“ řekla Diana lítostivě.

Venuše pokrčila rameny. „Můj bratr na tom byl mnohem hůře. V sirotčinci jsme pracovaly jako švadleny, většinou jsme šily lodní plachty. Zacházeli s námi celkem slušně, přesto jsem se nemohla dočkat, až odejdu.“

Diana si vzpomněla na svůj vlastní život a lítostí se jí sevřelo hrdlo.

„Měla jsem štěstí," řekla tiše, „že se mě ujal strýc. Vždy jsem byla vděčná, že mě neposlal do sirotčince. A možná jsem se vůči ostatním sirotkům cítila i trochu provinile," dodala s veškerou upřímností. „Často mě napadlo, že bych mohla takovému domu poskytnout finanční dar, ale nikdy jsem si nenašla čas, abych nějaký vyhledala. Ted se za to stydím. Slyšela jsem, že v sirotčincích často scházejí peníze."

Venuše se hořce zasmála. „Rozhodně tam nikdy není dost, aby zbylo na čokoládu."

„Snad bych mohla podporovat dům, kde vás vychovali," nabídla Diana nevinně. „Je to privátní zařízení nebo církevní?"

„Církevní. Dům pro chudé dívky v Rye."

Rye bylo v Sussexu. Navzdory sympatiím k Venuši pocítila Diana záchvěv euforie. Konečně první stopa. Thorne bude určitě rád, až se to dozví…

Náhle si však uvědomila, že ho dneska neuvidí, a její dobrá nálada se rozplynula. Bude muset vydržet až do zítřka, kdy společně navštíví Amyin ples. Pak mu to řekne.

Nejdříve se chtěla zeptat na jméno sirotčince, ve kterém Venuše vyrůstala, ale pak usoudila, že by se to mohlo zdát až příliš podezřelé.

Diana raději od dalšího rozhovoru o sirotčinci upustila a požádala svou modelku, zda by mohla nepatrně zvednout bradu a hlavu j natočit mírně doprava. Přesto se nemohla zbavit příjemného pocitu vzrušení. Konečně Thorne bude mít stopu, po které se může vydat, aby našel Nathanielova vraha.

Amy i Cecily to v jejich nových šatech neuvěřitelně sluší, pomyslela si Diana. Jak taky ne, když dnešní ples se koná na jejich počest. Amyiny růžové šaty ladí s blonďatými loknami, zatímco Ceciliny rudé kadeře kontrastují s bledě modrou barvou jemného liedvábí. Obě dívky vzrušením nemají daleko k mdlobám, vždyť dnešek je nejdůležitějším dnem jejich života.

Lady Hennessyová před plesem uspořádala opulentní večeři pro tucet párů. Ostatní hosté přijdou později. Vévoda Redcliffe jako bratr lady Hennessyové a Thornův otec samozřejmě patřil k pozvaným hostům.

Mezi prvními se objevil John Yates, a rovněž jako první složil poklonu Dianiným šatům – zlatá saténová sukně v bohatém řasení spadala až k zemi, kde ji zdobila složitě provedená výšivka.

Chvíli nato komoří ohlásil příchod lorda Thorna, který ve svém tmavém večerním obleku, stříbrné vyšívané vestě a bílé saténové košili vypadal vskutku úchvatně. Diana cítila, jak jí začalo divoce bít srdce.

Zdálo se, že i ona má na něho stejný vliv, poněvadž Thorne se před ní zastavil a mlčky ji pozoroval obdivným pohledem.

„Vidím, že naše talentovaná švadlena se ti plně věnovala. Nicméně tyhle šaty se mi zdají až příliš nebezpečné," řekl a významně se podíval do hlubokého výstřihu. „Takhle odvážný střih má zajisté všechny muže zbavit rozumu." Sklonil se a přitiskl si Dianiny konečky prstů ke rtům. „A vzbudit v nich touhu strhat zlatou látku a odkrýt tajemství, která pod ní skrýváš."

Diana cítila, jak se začíná červenat, ale přesto byla ráda, že si v tento významný den oblékla tak provokativní šaty.

Rovněž se nemohla dočkat, až bude s Thornem hovořit v soukromí, a pološeptem mu sdělila, že má pro

něho nové informace týkající se madam Venuše, čímž si získala jeho okamžitou pozornost.

Její dobrá nálada však netrvala dlouho. Chvíli předtím, než vešli do jídelny, si ji lady Hennessyová zavolala stranou a s provinilým pohledem se začala omlouvat: „Musím se vám k něčemu přiznat, má drahá," začala lady lítostivě. „Na dnešní ples jsem pozvala i lorda Acklanda."

Diana ztuhla. Francis, baron Ackland, byl právě tím mužem, do kterého se před lety zamilovala – umělec s titulem, který ji chtěl získat jen pro její peníze.

Se srdcem bijícím až v krku stěží slyšela, co lady Henessyová říká. „… matka jeho manželky byla má dobrá přítelkyně, a protože se lady a lord Acklandovi právě vrátili do města, vypadalo by zvláštně, kdybych je nepozvala, když uvážím, že tady bude dobrá polovina Londýna… Nechtěla jsem vám to říct, Diano, pro případ, že by odmítli, ale dnes odpoledne jsem dostala jejich souhlas. Jsem si jistá, že to poslouží dobré věci. Všichni vás uvidí v jeho společnosti a aspoň budou vědět, že skandál z minulosti je už dávno za vámi." Lady Hennessyová se ušklíbla. „Ach, bože, plácám nesmysly. Chtěla jsem vás jen varovat, aby vás jeho přítomnost nezastihla nepřipravenou."

Dianě se s úsilím podařilo usmát. Lady Hennessyová ji opravdu zastihla nepřipravenou. „Udělala jste dobře, že jste mě varovala, Judith, a že jste je dneska pozvala na ples. Určitě bych s Acklandem někdy přišla do styku, a bude lepší, když to bude ted a před očima veřejnosti."

Nicméně ani Diana sama svému ujištění nevěřila. Věděla totiž, že tváří v tvář své dávné lásce se znovu vrátí bolestivé vzpomínky, na které se snažila tak dlouho zapomenout.

Během celé večeře vlastně ani nevěděla, co jí. A když od sebe odstrčila netknutý talíř s rybou, ucítila na sobě Thornův překvapený pohled a uviděla tázavě pozvednuté obočí.

Pochopila, že vypadá rozrušeně, a proto se vzchopila a po zbytek večeře se snažila budit dojem klidu a pohody. Dojedla každý další chod a vedla živou konverzaci s Thornovým otcem, který seděl po její levici.

Nicméně v deset hodin se Dianiny nervy podobaly napjatým špagátům. Spolu s lady Hennessyovou, Amy, Cecily a Thornem stála u vchodu do sálu a vítala příchozí hosty. Podle nekončícího zástupu se dalo usuzovat, že ples bude patřit k nejúspěšnějším událostem této sezony. Což Amy a Cecily vnímaly jako velký triumf – a vlastně i Diana.

Amy, která stála po Dianině pravém boku, se dnes večer chovala velice slušně a uváženě, avšak až na příhodu s Johnem Yatesem. Když ji Yates požádal, aby si ho zapsala do tanečního pořádku, odmítla.

„S vaší dřevěnou nohou to nemá nic společného," zamumlala. „Je to proto, že jste drzý a arogantní." Nechala rozzuřeného Yatese napospas jeho hněvu a s milým úsměvem se věnovala dalšímu hostu.

Po Dianině levici stál Thorne a jako správný snoubenec ji představoval řadu svých známých. Nicméně od znepokojujících myšlenek ji dokázal odvrátit jen jeden incident –, a to když se před nimi v závěsu své matky objevila mladá debutantka.

„Paní Marlingová a slečna Emma Marlingová," řekl Thorne suše.

Dívka probodla Dianu nenávistným pohledem a se stejnou vášní, avšak tentokrát s opačným výsledkem, se podívala na Thorna. Dianě se malou chvíli zdálo, že se mu dívenka vrhne kolem krku. Když obě dámy

Marlingovy zmizely v davu, Diana se tázavě podívala na Thorna.

„Vždyť jsem ti o ní říkal," zamumlal Thorne. „To je dívka, se kterou mě přistihli nahého. Slečna Marlingová se zachovala jako podlá kuplířka. Ve snaze donutit mě k manželství se večer vkradla do mé ložnice, a když se tam *zcela nečekaně* objevila její matinka, předstírala, že nás přistihla v posteli. Jenže já jsem se samozřejmě odmítl zachovat jako pravý gentleman a dívčinu pověst jsem nezachránil."

Diana nevěřícně zakroutila hlavou. „Jak je možné, že udělala něco tak nevhodného, a stále je přijímaná slušnou společnosti?"

„To je jednoduché. Její otec je blízký princův přítel. Popravdě řečeno, Marling by se tady dnes večer měl ukázat po boku Jeho královské Milosti. A paní Marlingová je natolik moudrá, aby – když mě neulovily jak rybu do sítě – udržela své odhalení v tajnosti."

Diana věděla, že lady Hennessyová doufá v návštěvu prince regenta, který by představoval zlatý hřeb dnešního večera. Neznala však dívku, která se snažila Thorna vlákat do manželství.

Nebýt bolesti žaludku, která se ozvala vždy, kdykoliv si Diana vzpomněla, že se dnes setká se svým bývalým snoubencem, jistě by jí celá událost přišla k smíchu.

Ačkoliv lorda Acklanda celou dobu očekávala, přesto jí jeho příchod způsobil nepříjemný otřes. Kyprá vysoká matrona, která stála po baronově boku, musela být zajisté jeho manželkou a vedle vysokého blonďatého gentlemana, jehož Diana kdysi zbožňovala, vypadala značně mdle a nevýrazně.

Naopak Francis vypadal stejně krásně a přitažlivě jako před šesti lety a Diana cítila, jak se jí při pohledu do jeho zasněných očí bolestí sevřelo srdce. Na malou chvíli se

zase stala tou mladou dívkou, která zmírá touhou a něžnou láskou.

A když ji vzal za ruku a políbil, Diana nemohla dělat nic jiného než jen mlčky stát a fascinovaně hledět do těch nekonečně hlubokých očí.

Pak se však nemilosrdně ozvaly bolestné vzpomínky – hořkost a hanba, skandál. Odsouzení a samota.

Nicméně když uviděla upjatý výraz lady Acklandové, přinutila se odsunout nepříjemné vzpomínky a pokusila se o milé přivítání. Pak představila lorda a lady Acklandovou svému současnému snoubenci.

Zdálo se, že Thorne okamžitě pochopil, s kým má tu čest, protože si barona měřil chladným pohledem.

Jakmile se pár vzdálil z doslechu, Thorne se naklonil k Dianě a zašeptal: „Tak to je ten parchant, co ti zlomil srdce? Už chápu, proč jsi byla celý večer tak zamlklá a proč ses neustále mračila.“

Diana se zdržela odpovědi, poněvadž ji pokládala za zbytečnou.

Naštěstí před ně předstoupil další host a oni museli svůj jednostranný rozhovor ukončit. Krátce nato zazněly fanfáry a ples byl slavnostně zahájen prvním tancem.

Diana si vzpomněla, že chtěla s Thornem mluvit ohledně Venuše, nicméně musela čekat více než půl hodiny, než ji Thorne vyzval k tanci.

Když mu sdělila jméno města, kde Venuše vyrůstala, Thorne slíbil, že se hned vydá po nové stopě. Dianě však připadalo zvláštní, že ho její informace nechávají zcela chladným.

Vtom si všimla, že vedle nich tančí Francis se svou ženou. Diana se po chvíli přistihla, jak pozoruje svého bývalého snoubence a sama sebe se ptá, proč se do něho mohla tak bezhlavě zamilovat.

Samozřejmě že to věděla. Jako mladou dívku ji okouzlila jeho nevšední krása. Rovněž ji přitahovala duše umělce. A pochopitelně byla tak naivní a nezkušená, že nemohla rozpoznat plytkost jeho citů.

Avšak až teď si uvědomila, co skutečně u něho hledala.

Většinu svého života vyrůstala jako sirotek. I když měla svou drahou rodinu – tetu a strýce, bratrance a sestřenice –, nikdy se nedokázala zbavit pocitu osamění. A právě Francis měl vyplnit to prázdné místo uvnitř její duše, ukojit touhu po lásce.

Diana smutně potřásla hlavou a povzdychla si.

Dokud v pase necítila stisk Thornovy ruky, ani si neuvědomila, že Francise stále pozoruje.

„Měla bys svou pozornost soustředit spíše na mě," řekl kousavě, když ji prudce otočil v kole. Diana k němu vzhlédla a uviděla tvrdou linii pevně zaťatých čelistí.

Náhle si přála, aby tanec skončil. Thorne ovládal waltz přímo mistrně, ale tlak těl a horko z nesčetných lamp se náhle zdálo téměř nesnesitelné.

Thorne si nejspíše všiml, že jí není dobře, protože jakmile hudba umlkla, beze slova ji zavedl k otevřeným dveřím na zahradní terasu.

Diana se zastavila a vděčně do sebe nasála osvěžující noční vzduch. Byl krásný vlahý večer a zahrada pod nimi tonula v záři čínských luceren. Nicméně když Thorne promluvil, jeho hlas zněl chladně jako kus ledu. „Zjevně jsi potřebovala na čerstvý vzduch, aby ses vzpamatovala."

Vděčná za přítmí terasy, které skrylo nach její tváře, se Diana opřela o kamenné zábradlí a rozhlížela se po zahradě.

„Měla jsem být lépe připravená," řekla tiše. Věděla, že by Thornovi měla dát nějaké vysvětlení.

„Ty toho parchanta ještě stále miluješ?“ zeptal se Thorne a opřel se o zábradlí vedle ní.

Nevěděla, co přesně k Francisovi cítí, ale láska to rozhodně nebyla. Měla šest dlouhých let, aby na něho zapomněla.

Diana pokrčila rameny. „Nejspíš ne, ale když jsem ho uviděla, byl to pro mě šok. Jeho přítomnost vzkřísila vzpomínky, na které jsem chtěla zapomenout. Dostat košem není zrovna příjemná zkušenost.“ Omluvně se usmála a podívala se na Thorna. „Jsem opravdu ráda, že jsem zasnoubená právě s tebou.“

Thorne si pohrdavě odfrkl. „Chceš snad říct, že mi dáváš přednost před tím parchantem? Mám to brát jako poklonu?“

„Lord Ackland není žádný parchant, Thorne. Nemohu ho vinit, že potřeboval bohatou nevěstu.“

„Vhodil tě napospas vlkům a nechal tě, ať se s tím skandálem vypořádáš sama.“

Diana věděla, že Francis je slaboch, a ještě stále cítila zklamání. Ne však hořkost. Už dlouho ne.

A jestli se na někoho zlobila, pak na sebe. Všechny ty ztracené roky jen proto, že se upnula na sen o lásce…

Ale ted je starší a moudřejší. Silnější. A před sebou má zářnou budoucnost. Její nucená izolace je u konce, a především za to vděčí Thornovi. Teď začne žít svůj vlastní život, který si bude řídit jen ona sama.

Přesto na minulost nechtěla vzpomínat. Ještě stále to bolelo.

„Jestli ti to nevadí, raději bych o tom nemluvila.“

„Dobře tedy, nebudeme o tom mluvit. Pojď se mnou,“ řekl Thorne krátce. Vzal ji za ruku a vedl dolů po kamenných schodech do lůna zahrady.

„Kam jdeme?“ chtěla vědět Diana.

„Do skleníku. Teta má slabost pro citrusové ovoce, tak pro ni lord Hennessy nechal postavit skleněný dům. Často si tam dávali čaj.“

Thorne zdolával zahradní cestičku dlouhým krokem, takže Diana za ním musela téměř běžet. Když se konečně ocitli přede dveřmi, stěží lapala po dechu.

Ve skleníku lady Hennessyová ještě nikdy nebyla, i když věděla, že se tam mimo sezonu pěstuje letní ovoce jako například jahody, a rovněž různé tropické rostliny, které by londýnskou zimu nepřežily.

Hned za dveřmi visela rozsvícená lampa. Diana vešla dovnitř a zvědavě se rozhlížela. Velký skleník se podobal spíše zimní zahradě, kterou měli u jejího strýce na venkově. Zděné stěny byly obložené dřevem a prosklené stropní panely vpouštěly dovnitř dostatek světla. Předpokládala, že zahrada je vytápěná uhlím a za dostatek vlhkosti vděčí několika fontánám. Jakmile vešla dovnitř, ucítila teplý vlhký vzduch a kdesi za bujnou vegetací slyšela zurčet vodu.

Thorne zavřel dveře a vedl Dianu dovnitř. Diana se zhluboka nadechla a nasála omamnou vůni cizokrajných květin. Podél jedné strany uličky stály velké kameninové květináče s citrusovými palmami, na kterých zrály zlaté citrony, šťavnaté pomeranče a další ovoce, které ani neznala. Ve středu prosklené budovy před mramorovou fontánou stál proutěný stůl a několik pohodlných křesílek.

Diana si všimla mramorové sochy dívky, které u nohou ležel statný lev. „Podobá se fontáně, kterou jsem viděla na nádvoří tvé vily na Cyreně,“ řekla se zájmem.

„Máš pravdu. Přivezl jsem ji tetě před několika lety jako dárek. Ta dívka znázorňuje nymfu Cyrenu.“

Při vzpomínce na kouzlo ostrova Diana pocítila, že její melancholie náhle mizí. Přistoupila k fontáně a rukou pohladila vlhký mramor. „A co ten lev?“

„Podle legendy Cyrena zápasila se lvy,“ odpověděl Thorne. „Proto se do ní Apollo zamiloval.“

„Se lvy? Opravdu?“

„Skutečně. Apollo obdivoval její nevšední kuráž.“

„Nenazývala bych to kuráží,“ odvětila Diana s pochybným pohledem na Thorna. „Zápasit se lvy mi připadá lehkomyslné a hloupé.“

Diana se usmála a Thorne cítil, jak se mu touhou sevřelo srdce. Byl rád, že ji konečně zbavil myšlenek na toho mizeru, který jí zlomil srdce.

Celou dobu večeře si uvědomoval, že ji něco trápí, ale nevěděl co. Odhalení jejího nepokoje v něm však jen roznítilo vztek. Nejraději by Acklanda uškrtil vlastníma rukama –, a to dokonce jest předtím, než viděl Dianu, jak na toho parchanta zírá zasněným pohledem.

Thorne si musel přiznat, že se v něm probudila žárlivost. Zmocnil se ho zvláštní vlastnický pud, který pro něho byl zcela cizí. Nevzpomínal si, kdy naposledy něco takového cítil – jestli vůbec někdy.

Thorne v duchu zaklel. Mělo by mu být jedno, jestli toho zatraceného mizeru ještě stále miluje, ale nebylo. Věděl, že ji chce chránit, a to dokonce i před zlomeným srdcem.

A právě proto ji prakticky unesl z plesu a zavedl ji sem, kde mohou být sami. Jeho nejdůležitějším úkolem ted bylo přinutit ji, aby zapomněla. Aby zapomněla na toho parchanta i na bolest, kterou jí způsobil.

Thorne se zhluboka nadechl a snažil se uklidnit.

Záměrně zvedl ruku a bříškem palce Dianě přejel po spodním rtu. Diana na něho zůstala němě zírat a mimovolně pootevřela rty.

Thorne cítil, jak jím projel závan něhy, když vtom si uvědomil holou pravdu. Spolu s potřebou chránit ji a utěšovat přicházela sobecká touha: chtěl, aby myslela jen na něho. A dobře věděl, jak to zařídit.

Palcem obkroužil spodní ret a pokračoval dolů, přes štíhlé hrdlo až k vypouklinám hebkých ňader. A když prsty vklouzl těsně pod výstřih večerních šatů a nepatrně ho stáhl dolů, aby tak odhalil růžové hroty bujných ňader, Diana celá ztuhla.

Slyšel její přerývaný dech, ale když uchopil jednu bradavku mezi palec a ukazovák a začal ji něžně třít, vydala odmítavý zvuk a prudce ho popadla za ruku, aby přestal.

„To nesmíš, Thorne… Musíme se vrátit na ples, a to dřív, než nás začne někdo hledat.“

„Vrátíme se, ale až za chvilku. Nejdříve ti musím něco ukázat.“

„Co?“

„Rozkoš, lásko. Další krok ve své výuce smyslnosti.“

Nepatrně jí stáhl živůtek, až citlivou pokožku ramen a ňader odhalil polibkům noci – i svým vlastním. Diana se nebránila, jen zavřela oči, jako by bojovala o kontrolu sama nad sebou.

Její bradavky hned po prvním doteku ztuhly touhou, a teď, když prsty kroužil kolem citlivých vrcholů, se celá chvěla a ochotně se oddávala jeho slastnému laskání.

„Tak krásná ňadra,“ mumlal Thorne a uchopil plné obliny do dlaní. Sklonil hlavu a jeden růžový hrot okusil. Jazykem přejel přes citlivý pupen a pak ho vzal mezi zuby.

V tichu se ozýval jen přerývaný Dianin dech. A když začal citlivou bradavku sát, Diana se zachvěla a prsty zabořila do pevné hradby jeho svalů.

Jen o chvíli později si uvědomila, že ji Thorne pozpátku vede k servírovacímu stolku. Na chvíli se zarazil a máchnutím ruky ze stolu smetl stříbrný tác i s čajovým servisem. Pak ji popadl v pase, nadzvedl a posadil na leštěnou desku stolu, tváří k sobě. Dříve než mohla cokoliv namítnout, znovu sklonil hlavu a rty a jazykem se promyšleně věnoval jejím ňadrům.

Diany se zmocnila tak prudká touha po jeho dotecích, že se nemohla bránit. Jen zavřela oči a slastně vychutnávala rozkoš, kterou jí poskytoval.

Po chvíli ucítila, jak Thorne, zatímco ji nepřestával dráždit svými ústy, uchopil lem sukně, vykasal ho až k pasu a pak horkými dlaněmi vklouzl mezi její nahá stehna. Diana se vzepjala a vnímala jen erotické chvění, které v ní probouzel.

„Lehni si, lásko," přikázal Thorne ochraptělým hlasem.

A zatímco ji jednou rukou laskal mezi stehny, druhou něžně zatlačil do ramen, až ležela zády opřená o desku stolu.

„Toužím tě ochutnat. Okusit tvou sladkou vláhu."

Diana si uvědomila, co chce Thorne udělat, a celým tělem jí projela horoucí vlna vzrušení.

Thorne sklonil hlavu a rty přitiskl do vroucího středu jejího ženství. Pak začal jazykem prozkoumávat hedvábnou štěrbinku mezi stehny, dotýkal se naběhlého pupenu touhy, lehce po něm klouzal vlhkým jazykem.

Diana pocítila prudkou vlnu rozkoše.

„Ne… Ach, Thorne…"

„Ano," řekl se rty těsně u její vlhké pokožky a svá slova stvrdil horoucím polibkem.

Diana se zoufale snažila vymanit z jeho sevření, uniknout jeho plenícím ústům, avšak Thorne ji pevně chytil za boky a nepustil.

Jak přicházela jedna vlna rozkoše za druhou, Dianiny protesty pomalu slábly, až docela umlkly.

Thorne něco spokojeně zamumlal, doširoka Dianě roztáhl nohy a pevně se k ní přitiskl.

Rty se přisál k citlivému jadérku její smyslnosti a něžně ho začal sát. Diana hlasitě vykřikla.

„Dobře… Chci slyšet, jak vzdycháš touhou," zamumlal Thorne ochraptěle.

Diana nemohla dělat nic jiného než ho poslechnout. Její tělo se chvělo nestoudným chtíčem. „Thorne, už to nevydržím…"

Thorne vydal spokojený hrdelní zvuk a přehodil si Dianina stehna přes ramena, aby měl lepší přístup ke všem jejím tajemstvím.

Když Diana cítila, jak jeho horký jazyk pomalu proniká do středu jejího ženství, naplnila ji tak prudká rozkoš, až znovu vykřikla.

Thorne povolil sevření jejích boků, ruce přesunul výše a začal dráždit Dianina ňadra. Jednalo se o nejsmyslnější okamžik jejího života. Jeho tvář přitisknutá mezi hořící stehna, prsty svírající citlivé bradavky, vlhký jazyk kmitající hluboko uvnitř jejího ženství.

Její tiché vzdechy se změnily v hlasité sténání.

Celá se nekontrolované otřásala divokou vášní, pokožka jí hořela, tělo se měnilo v beztvarou hmotu…

Diana se bezradně zmítala, házela hlavou ze strany na stranu, volala jeho jméno, když v tom hluboko uvnitř nitra přeskočila jiskra a zapálila vášnivou explozi, která vytryskla na povrch.

Ticho zimní zahrady porušil hlasitý výkřik, který unikl z Dianina hrdla právě ve chvíli, kdy dospěla k vyvrcholení.

Thorna zaplavil triumfální pocit uspokojení. Vstal, vzal Dianino chvějící se tělo do náruče a něžně ji k sobě přitiskl, jako by byla něčím vzácným, co musí chránit.

To *on* ji potřeboval chránit – sám před sebou. Ležel mezi jejími roztaženými stehny, bojoval se svou touhou, zoufale se upínal na své šlechetné předsevzetí.

Věděl, že by Dianu mohl svést a přimět ji, aby sama žadonila o naplnění. Byla vlhká, horká a neobyčejně vstřícná. A on byl tak vzrušený, že každou chvíli hrozilo, že bude explodovat.

Nesmí však zapomínat, že Diana je vlastně panna. Kdyby se jí jednou zmocnil, už by to nemohl vzít zpátky. Zhluboka se nadechl a snažil se bojovat s bolestnou touhou, která pulzovala jeho zmučeným mužstvím.

Mohl tam takhle stát a uvažovat navěky, když vtom za sebou uslyšel tichý zvuk otevíraných dveří.

A o chvíli později se ozval ženský hlas: „Lorde Thorne, jste tady?“

Thorne ztuhl, zatímco Diana pod ním se začala divoce zmítat a snažila se co nejrychleji dostat na nohy. „Lorde Thorne, viděla jsem vás vejít.“

Ten hlas se mu zdál povědomý. Rozhodně se blížil jejich směrem.

Thorne přitiskl Dianě prst na rty a rychle jí pomohl s úpravou živůtku a sukně, která však i navzdory mdlému osvětlení vypadala pomačkaně a neupraveně. Diana tam stála s rozcuchanými vlasy a naběhlými rty, takže každý musel na první pohled poznat, co se ve skleníku odehrávalo.

„Tak tady jste. Myslela jsem si to.“

Thorne se postavil před Dianu, jako by ji chtěl chránit vlastním tělem, a obrátil se k nezvanému hostu. Přesně jak předpokládal – slečna Emma Marlingová, nejúpornější malá dračice, která mu letos přichystala

nejednu horkou chvilku. Ve svém vdavekchtivém pronásledování byla ochotná udělat cokoliv.

Slečna Marlingová se na něho mdle usmála a významně se podívala na Thornovy pocuchané vlasy. „Styďte se, lorde Thorne, takhle zneužívat dámu. Nebo možná se o žádnou *dámu* ani nejedná…“

Slova nechala volně viset ve vzduchu, jako by chtěla říct, že žádná žena, která se zdržuje o samotě s takovým sukničkářem, si oslovení dáma nezaslouží.

Thorne v duchu zaklel a výhrůžné udělal krok dopředu. Nechybělo málo a popadl by tu malou zmiji pod krkem.

Vtom však ucítil Dianinu ruku a včas se zarazil. „Máte nepříjemnou vlastnost objevit se vždy tam, kde vás nechtějí, slečno Marlingová.“

„A vy, lorde, máte nepříjemnou vlastnost svádět nevinné ženy. Ale slečna Sheridanová už jistě nevinná není, že?“

Dianě se prudce rozbušilo srdce. Už se déle nemínila skrývat. Bojovně vystrčila bradu a vyšla z úkrytu Thornova těla.

„Lord Thorne mě nesváděl, slečno Marlingová. A i kdyby…, jsme zasnoubení.“

„Ale manželé ještě nejste. Jen pomyslete, jaký to bude skvělý skandál. A to jste se ještě zcela nevzpamatovala z toho prvního.“

Má pravdu, pomyslela si Diana, a srdce se jí sevřelo hrůzou. Tentokrát jí společnost neodpustí. Pochybovala, že by Emma Marlingová v sobě našla jen špetku slitování a nesdělila novou senzaci každému, kdo bude jen trochu ochotný naslouchat. Rovněž věděla, že pomluvy podobného rázu se roznesou rychlostí blesku.

Přesto se přinutila k úsměvu a řekla: „Vím, že mi závidíte, slečno Marlingová, ale zelená barva vám moc nesluší.“

Dívka se nasupila a vypadala, jako by chtěla Dianě vyškrábat oči. „Budete litovat!“ vyplivla, otočila se na podpatku a nasupeně odešla.

Netrvalo dlouho a zimní zahradou otřáslo prudké bouchnuti dveří. Pak už Diana slyšela jen tiché trylkování fontány.

Cítila, že ji Thorne pozoruje nasupeným pohledem.

Diana zavřela oči a pod tíhou pocitů sklonila hlavu. Zmítala se v ní zlost, ponížení, strach… Ale nejsilněji vnímala lítost. Lítost nad tím, jak je hloupá. Pro své nestydaté chování neměla vysvětlení. Samozřejmě, Thorne ji sváděl, ale ona je za své činy zodpovědná stejně jako on za ty své.

Nicméně Thornova další slova ji ohromila. „Je rozhodnuto,“ řekl do ticha. „Budeme se muset vzít.“

12

Diana ztuhla. Pak ji však napadlo, že špatně slyšela… nebo Thorne musel přijít o rozum. „Jak to myslíš, vzít se?“

„Tak jak to říkám. Naše zásnuby měly být jen krycí zástěrkou, ale teď se všechno změnilo. Budeš si mě muset vzít…, čím dříve, tím lépe.“

„Ale já si tě nemůžu vzít! Domluvili jsme se, že naše zásnuby budou jen dočasné…“

„To bylo předtím, než nás přistihla ta malá potvora. Řítí se na nás hotová pohroma. A jediný způsob jak skandál utišit je svatba.“

Diana na něho nevěřícně zírala. „To nemůžeš myslet vážně. Vždyť ses nechtěl ženit.“

Zatrpkle se usmál. „Možná ne, ale na tom teď nezáleží. Dám ti své jméno, a tím tě i ochráním. Ta malá zmije měla pravdu, tvá pověst další skandál nepřežije.“

„To vím i bez ní, ale nechci, aby ses kvůli mně obětoval. Už nikdy bych se ti nemohla podívat do očí.“

„To přece není žádná oběť, lásko. A navíc, neměl jsem tě sem vodit. Je to jen má chyba.“

Diana potřásla hlavou. „Nemám v plánu dávat ti vinu. Šla jsem s tebou ochotně, i když jsem věděla, co bude následovat.“

Thorne se líně opřel o příruční stůl a s jedním povytaženým obočím ji zkoumavě pozoroval. „Právě jsem tě požádal o ruku, Diano. Nemůžu se smířit s tím, žes mě odmítla.“

Diana se zachvěla. „Tvé ušlechtilé úmysly jsou chvályhodné, ale šlechetnost není dobrým základem manželství.“

„Kromě tohoto, jaké máš další námitky proti tomu stát se mou ženou?“

„Jaké mám námitky?“ Diana nemohla uvěřit vlastním uším. Copak je tak těžké pochopit, že netouží po manželovi, který ji nemiluje? A už vůbec ne po Thornovi, poněvadž jestli jí ještě nějaký muž dokáže zlomit srdce, pak to je právě on.

„Je jich spousta, ale ta největší je, že mě nemiluješ,“ prohlásila rozhodně. „A já nemiluji tebe.“

„Láska v tomto případě není až tak důležitá.“

Diana rozčileně pozvedla zrak ke skleněnému stropu. „Tenhle rozhovor je neuvěřitelně nesmyslný. Dokážu se o sebe postarat i sama. Nepotřebuji tvou pomoc. Žila jsem se skandálem už dříve, budu s ním žít i nadále.“

„Asi jsi zapomněla na Amy.“

Diana sebou trhla a srdce jí poskočilo až do krku. Stáhnout s se- bou do bahna hanby a opovržení i Amy rozhodně neměla v úmyslu. Možná když se odstěhuje od Thornovy tety, nebude pak Amy jejím skandálem tolik trpět. V žádném případě si však nevezme Thorna jen proto, aby se chránila.

Diana tvrdohlavě zaťala zuby. „Děkuji vám za vaši šlechetnou nabídku, lorde Thorne, ale musím odmítnout. Budeme dále pokračovat v našem domnělém zasnoubení, ale jakmile se Amy bezpečně provdá, budete opět volný. A teď se musím vrátit na ples. Ráda bych Amy upozornila dřív, než se ten šťavnatý klep dozví od někoho jiného."

Když se Thorne napřímil, jako by ji chtěl doprovodit, zvedla ruku. „Bude lepší, když se vrátíme každý sám. Nemusíme přilévat olej do ohně tím, že nás uvidí pohromadě."

Diana se podívala na své šaty a začala si dlaní uhlazovat pomačkané záhyby. Thorne se k ní přiblížil, natáhl ruku a upravil pramínek vlasů, který se jí uvolnil z účesu.

„Nemůžeš se vrátit a vypadat, jako by tě právě někdo znásilnil."

„Ne, to by nebylo moudré." Dianě se podařilo usmát. „Nemusíš se o mě bát, budu v pořádku, Thorne. Se skandály mám už svou zkušenost. Jen aby tím netrpěla Amy."

Zhluboka se nadechla, aby si dodala odvahy, obrátila se a bez jediného ohlédnutí zpátky si razila cestu bujnou vegetací.

Thorne ji pozoroval, jak odchází. Dianina rozhodnost mu připadala neobyčejně roztomilá, zvláště pak, když cítil svou vlastní vinu.

Mělo ho přece napadnout, že do skleníku může každou chvíli někdo přijít a odhalit je.

Nechtěl se s Dianou dále dohadovat, ale sňatek byl jediným čestným krokem, který může udělat. Ačkoliv její nevinnost zůstala netknutá, chybělo málo a zmocnil by se jí. Nebýt nečekaného vpádu té malé potvory, určitě by to udělal.

Thorne potřásl hlavou a pobaveně si uvědomil, že představa manželství není až tak úděsná a nemyslitelná, jak se mu zdála před dvěma měsíci. Když Dianu požádal, aby se stala jeho snoubenkou, o manželství vůbec neuvažoval. Byl příliš zahleděný do své svobody, příliš neochotný vzdát se rozkoše, kterou mu poskytoval současný život.

Ale teď nemá na výběr. Nedovolí, aby Diana trpěla dalším skandálem, a už vůbec ne tím, který způsobil on sám. Manželství bude tím nejlepším, co pro její záchranu může udělat.

A rozhodně to pro mě nebude žádná oběť, pomyslel si Thorne. Přitahuje ho k ní nejen její krása, ale i inteligence a odvaha. A s Dianou se nudit nikdy nebude. Právě naopak, Diana představovala tu nejzajímavější ženu, jakou kdy poznal. Je dostatečně nezávislá, aby ho nekontrolovala a nechala ho žít svůj vlastní život. A navíc jejich sňatkem jednou provždy udělá přítrž všem otcovým nástrahám.

Jednou se bude muset stejně oženit a zplodit potomka, který ponese jeho jméno a zdědí rodový titul a jmění. A ve srovnání s tucty kandidátek, které pro něho vybíral otec, byla Diana mnohem, mnohem vhodnější.

Thorne se usmál. Ani na chvíli nezapochyboval, že pro něho bude i vhodnou sexuální partnerkou. Rovněž věděl, že bude skvělou ženou Strážce. Vzrůstající víra v

její schopnosti a obdiv k vnitřní síle a odvaze svědčil v její prospěch.

Samozřejmě nesmím zapomenout na Dianiny argumenty proč si mě nezvít, pomyslel si Thorne zachmuřeně.

Její odmítavý přístup k jeho návrhu ho popravdě nemile překvapil. Očekával, že odevzdaně přijme možnou záchranu, ne-li že bude projevovat vděčnost. Jako hlavní důvod odmítnutí uvedla, že mezi nimi není láska. Ale láska přece pro manželství není nejdůležitější.

Thorne si upravil šaty a vydal se ke dveřím skleníku.

Měl v úmyslu se s Dianou Sheridanovou oženit. Tento fakt bi de muset prostě přijmout.

Když se Diana vrátila na ples, s povděkem zjistila, že po dobu její nepřítomnosti dorazil princ regent. Znamenalo to nejen že se oči všech přítomných soustředily na Jeho Milost a ji nechávaly bez povšimnutí, ale rovněž že Amyin a Cecilyin ples bude mít úspěch.

Diana se rozhodla, že musí vyhledat svou sestřenici a vše jí sdělit, ačkoliv jí nechtěla kazit chvíli štěstí. Nicméně měla jisté pochybnosti, že nebude mít dlouhého trvání a musela ji na to připravit. Připadala si, jako by spolkla krabičku špendlíků, a netrpělivě čekala, kdy skandál propukne.

Kdykoliv zachytila pohled slečny Marlingové, která něco se smíchem sdělovala svým přítelkyním – a viděla zlomyslný úsměv mladých krásek – věděla, že chvíle jejího pádu se neúprosně blíží.

Jakmile princ opustil ples, Diana vytáhla Amy ze středu dychtivých obdivovatelů a odvedla ji do knihovny, kde měly soukromí. Tam se přiznala. Odhalila, že ji slečna Marlingová s Thornem zastihla v kompromitující situaci a že každou chvíli očekává skandál.

„Ach, Diano,“ šeptala Amy zděšeně a v bledé tváři se jí zračil děs a hrůza. „Tím můžeš zničit všechny naše šance – mé i Cecily. Ty *víš,* jak je pro nás tenhle ples důležitý. A ted“ modré oči se jí zalily slzami „tvůj čin zcela jistě padne na hlavy nás všech.“

Diana provinile sklonila hlavu. „Je mi to líto, Amy. Měla jsem pomyslet na následky dřív, než jsem s Thornem odešla z místnosti.“

Dívce se začal chvět spodní ret a po tvářích se rozkutálely velké slzy. „Připadá mi to tak trochu pokrytecké. Kolikrát jsi mě kárala za nedostatek taktu, a ted ses sama zachovala jako chtivá ženština.“

Diana věděla, že z Amy mluví zklamání a lítost, přesto ji sestřenčina slova mrzela. Pak se však zhluboka nadechla a řekla: „Mé chování, ať už pokrytecké či ne, není tak důležité. Můj prvotní úkol je chránit tě před chybami, kterých jsem se sama dopustila, Amy. Držet tě dál od lovců věn. A pokud jsem tě napomínala a omezovala ve tvých výstřelcích, pak jsem to myslela jen dobře.“

Kupodivu se zdálo, že toto prohlášení v Amy vzbudilo hněv. Potlačila další vzlyk a hřbetem ruky si otřela uslzené oči. „Dobrá tedy, už se nemusíš obávat, že jsem stále zamilovaná do Reginalda Kneighlyho. Řekla jsem mu, že jsme skončili. Poslední dobou mě příliš často zanedbával.“

Diana si ulehčené oddechla. Nadšení nad tím, že Amy přerušila bláhové styky s Kneighlym, bylo tak velké, že téměř přehlušilo strach z vlastní zkázy.

Pokud už Amy není v ohrožení a ona ji nemusí hlídat, může se stáhnout ze života své sestřenice a uchránit ji tak skandálu, který padne jen na její hlavu.

„Nemůžeš se na mě zlobit víc než já se zlobím na sebe,“ řekla Diana nakonec. „Ale nemusíš se bát,

rozhodně tě nemíním stáhnout s sebou. Hned zítra ráno se odstěhuji od lady Hennessyové a budu žít ve svém ateliéru.“

„Snad to tak bude nejlepší,“ souhlasila Amy třesoucím se hlasem. „Nemůžeš přece zneužívat její laskavosti, ale…“ Amy pohodila hlavou, prudce se obrátila a vyběhla z knihovny.

Jakmile Diana osaměla, uvědomila si hořkou pravdu svého činu. Nejen že ohrozila úspěch obou dívek, ale navíc zradila vévodkyni.

Ztěžka polkla a se svěšenou hlavou pomalu následovala Amy zpět do sálu.

Zbytek noci se Thornovi úspěšně vyhýbala, ale podle nespočtu postranních pohledů věděla, že zkáza je dokonána. Během několika hodin se z ní opět stal společenský vyděděnec.

Jedna povýšená matrona na ni přímo zaútočila, zatímco výraz vévody Redcliffa svědčil o jeho hlubokém zklamání.

Když poslední hosté usedli do svých kočárů, ručičky na hodinách ukazovaly čtyři hodiny po půlnoci. Diana se přinutila zůstat na plese až do úplného konce. Nechtěla se zachovat jako zbabělec a rovněž musela ještě před spaním hovořit s lady Hennessyovou.

Společně vyšly ze sálu a pomalu stoupaly po širokém schodišti.

„Řekla bych, že se ples opravdu vydařil,“ pronesla starší lady, když dorazily k prvnímu odpočívadlu. „Dokonce lépe, než jsem předpokládala. Princova návštěva udělala své, nemyslíte?“

„Byl to opravdový hřeb večera,“ souhlasila Diana. „*Ale*, Judith, musím vám něco říct…“

Lady Hennessyová o jejím selhání už dozajista slyšela, protože se na Dianu soucitně usmála a poplácala ji po

ruce. „Thorne mi o tom říkal, má drahá. Věřím, že vás to rozrušilo, ale po troše spán– ku se na to budete dívat jinak.“

Diana však tak dlouho čekat nechtěla. Judith, jak jistě chápete, déle tady nemohu zůstat…“

„Promluvíme si o tom zítra,“ řekla lady Hennessyová přísně. „Jsem tak unavená, že bych dokázala usnout vestoje.“

Jelikož Diana nechtěla být k potřebám starší dámy bezohledná, předala hraběnku do rukou její komorné a sama se odebrala do

Navzdory únavě však nedokázala usnout. Celou noc se převalovala v posteli a kolem desáté se odebrala ke snídani. K velkému překvapení se k ní zanedlouho přidala i lady Hennessyová a oznámila, že dvě nejdůležitější osoby včerejšího plesu jsou ještě stále v posteli.

Než hraběnka laskavě uvolnila svého komořího, nechala si na– servírovat kávu a vařené vejce s bílými toasty.

„A teď si konečně můžeme promluvit, drahá,“ řekla mile, když zůstaly samy „Co se to vlastně včera odehrálo?“

Diana tedy znovu překonala hrdost a ve zkratce vylíčila události včerejšího večera, kdy je slečna Marlingová našla s Thornem ve skleníku.

Lady Hennessyová se tvářila, jako by spolkla citron. „Ta malá Marlingová je celá její matka. Děvče se prostě do Thorna zamilovalo a snažilo se ho donutit k sňatku. Ale jestli si myslela, že je natolik zkušená, aby mého synovce vehnala do chomoutu, to se sakramentsky spletla. Je zelená žárlivostí, má drahá, a proto se rozhodla vás zničit.“

„Jsem si toho vědomá. Rovněž však také vím, že mé chování je neomluvitelné.“

„Nu což, mléko je vylité. Ted jen musíme co nejrychleji oznámit datum svatby. Čím dříve si Thorna vezmete, tím dříve jim všem zalepíme pusy.“

Diana se instinktivně zarazila a raději svou odpověď spolkla. Neměla v úmyslu si Thorna vzít, ať už dříve či později, ale před lady Hennessyovou se o tomto faktu raději nezmínila. Ještě stále musela předstírat, že jejich zasnoubení pramení z lásky.

„Nerada bych na Thorna jakkoliv tlačila, Judith,“ řekla pouze. Ještě stále nevím, jestli si mě skutečně chce vzít, i když tvrdí, že mě miluje. A podle mě sňatek bez lásky je ta největší chyba, jaké bychom se mohli dopustit.“

„Pokud narážíte na Thornovu dlouhodobou nechuť k ženění, pak se nemáte čeho bát. Prostě až doteď nepoznal tu pravou. Všechny dámy v jeho okolí jsou pro něho příliš nudné. A samozřejmě že by si nikdy nevzal žádnou operetní tanečnici. Navzdory své pověsti Thorne ví, že má ke svému jménu jisté závazky.“

Dříve než mohla Diana odpovědět, lady Hennessyová pokračovala, jako by mazala med na chleba. „Muži jeho ražení prostě nechtějí být pronásledováni. Ženy se kolem Thorna točí, co vyrostl z dětských střevíců. A jistě si dokážete představit, čeho jsou ty rozmazlené děvenky se svými urozenými matinkami schopny.“

Hraběnka si znechuceně odfrkla. „A největší chybu udělal můj bratr, který Thorna dlouhá léta nutil, aby uzavřel výhodný sňatek – politickou alianci spolu se spojením dvou velkých majetků –, proti čemuž se Thorne zuřivě bránil. A musím říct, že ho naprosto chápu. Je to rebel s chutí po životě, Diano, a manželství z rozumu by pro něho bylo něco jako kovová pouta.“

„Chápu vás, Judith. A právě proto si musím být naprosto jistá. Neprovdám se za Thorna dřív, dokud se nepřesvědčím o jeho lásce.“

Lady Hennessyová se usmála. „Jeho neochota oženit se pramenila z výběru kandidátek, kterými ho zahrnoval jeho otec. Prostě nechtěl porcelánovou panenku. Thorne potřebuje ženu, která je mu rovna. Ženu, kterou může milovat.“ Hraběnka se zkoumavě podívala na Dianu. „Věřím, že vy jste tou pravou ženou, drahá. Třebaže původně vás Thorne přivedl jen proto, aby se postavil svému otci.“

„Vy to víte?“ zeptala se Diana zmateně.

„Měla jsem podezření. Docela svému synovci vidím do karet.“

Diana se donutila k úsměvu. „Vaše důvěra v mou osobu mě opravdu těší, Judith. Jste velmi milá a… moudrá. Ale v tom případě rovněž víte, že to mezi mnou a Thornem nemůže nikdy fungovat.“

„Tím si nejsem tak jistá. Manželství často vede k lásce. Thorne vás obdivuje, což je více než zřejmé. A vás rovněž můj synovec nenechává chladnou.“

Diana nemohla popírat, že ji Thorne přitahuje. A zajisté ho obdivovala. Vždyť zosobňoval všechny její sny: odvahu, svobodu, život podle vlastních pravidel. Posledních šest let se zoufale chtěla osvobodit od všech společenských omezení.

Na malou chvíli si dovolila fantazírovat o skutečném životě s Thornem, kde nejdůležitější byla láska a vášeň. Snila o muži, kterého by vášnivě milovala a on by na oplátku stejně vášnivě miloval ji.

Náhle však Diana zakroutila hlavou a odehnala bláhové představy. Na takový sňatek neměla ani tu nejmenší šanci.

Thorne nepatří k mužům, kteří by komukoliv dávali své srdce. A ona si nemůže dovolit znovu riskovat. Přísahala si, že už nikdy nebude zranitelná a bezradná jako bývala dřív.

Manželství s Thornem by vedlo jen k její zkáze. Nemůže si ho vzít, poněvadž neví, jestli ji skutečně miluje. Vždyť by se mu nemohla podívat do očí.

Ne, nepřijme jeho nabídku k sňatku. Ví, že se Thorne chce zachovat čestně, ale nedovolí mu, aby se obětoval.

A s tím skandálem, co se jí snáší nad hlavu, si nějak poradí. Po Nathanielově smrti už nemá nikoho, ale ona je dost silná, aby přežila.

Musí.

Nicméně její sebedůvěra hned odpoledne dostala prudkou ránu. Právě byla v ateliéru, kde pracovala na Venušině portrétu, když dostala dopis z Britské akademie.

Se zatajeným dechem rozlomila pečeť. Zpráva byla krátká a skličující:

Madam,

s lítostí Vás musím informovat, že jsme Vaši žádost o studium na Britské akademii krásných umění museli zamítnout. Jistě chápete, že si naše úctyhodná instituce nemůže dovolit takový skandál.

Sir George Enderly

Dianě se náhle podlomila kolena a zničeně klesla na pohovku. Dlouhou chvíli tam jen tak seděla, dopis si tiskla k prsům a tupě zírala do prázdna.

Její ambice jsou pryč.

Křehké sny, které dlouhá léta opatrovala, se právě roztříštily

A takhle ji našel Thorne – bledou a zničenou, jako by ztratila někoho blízkého.

Thorne cítil, jak se mu sevřel žaludek. „Co se stalo?“ zeptal se a rychle přiběhl k Dianě.

Neodpověděla, jen mu podala dopis.

V rychlosti přelétl stručné řádky a list papíru zmačkal v hrsti. Akademie ji odmítla přijmout a jako důvod uvedla skandál.

Thorne zaťal zuby. Nejdříve ho popadl vztek. A když Diana zvedla obličej, bolest, kterou tam viděl, jím prudce otřásla. Ztratila všechno, co kdy milovala. Její uměni jí nahrazovalo zničené dětství, ztrátu rodičů…

Thorne šťavnatě zaklel, neboť si dobře uvědomoval, co tato zpráva pro Dianu znamená. Té noci na plese si ho otec zavolal, aby mu vyhuboval za jeho prostopášnost, a Thorne věděl, že měl naprostou pravdu.

Náhle měl neodolatelnou chuť někoho stáhnout z kůže a dobře věděl, kdo bude jeho cíl.

„Počkej tady,“ řekl náhle, aniž by Dianě dal šanci říct třeba jen slovo. Obrátil se a s dopisem v hrsti vyběhl z ateliéru.

Než se vrátil, uběhly téměř dvě hodiny.

Diana se snažila soustředit na Venušin portrét, ale zoufalství jí bránilo v práci. Nedokázala udělat ani jeden tah štětcem.

Stěží si uvědomila, že Thorne je zpátky. „Co je to?“ zeptala se, když jí podával nový dopis.

„Omluva. Sir George znovu zvážil tvou žádost a přijal ji. Stala ses studentkou Britské akademie.“

Diana nevěřícně rozlomila pečeť a dychtivě četla úhledné řádky. Thorne měl pravdu. Dopis obsahoval omluvu sira Enderlyho a souhlas s přijetím na akademii.

„Co ho donutilo změnit názor?“ zeptala se a podívala se na Thorna.

„Nabídl jsem jim značný finanční dar. Samozřejmě jen tehdy, pokud tě přijmou.“

Diana sklesle sklonila hlavu. „Takže jsi je podplatil?“

Thorne se ironicky ušklíbl. „Podplatil, vyhrožoval, od každého trochu. Vlastně jsem použil moc mého otce a své bohatství, abych ho donutil změnit názor.“ Když Diana na něho stále nevěřícně zírala, usmál se a dvěma prsty jí pozvedl bradu. „Zavři ústa, lásko. Dámy s otevřenou pusou vypadají poněkud bezduše.“

Škádlivý jas v Thornových očích Dianu sváděl, aby se k němu přidala, ale připadala si provinile. Rovněž nevěděla, jestli je více zahanbená nebo rozzlobená. „Thorne, to jsi neměl dělat!“

„Proč ne?“ zeptal se zatvrzele. „Zasloužíš si, aby tě přijali, a já nechci být důvodem jejich odmítnutí.“

Náhle pohledem zalétl k plátnu a poprvé spatřil Venušin portrét. „Jen se na to podívej.“ Odtáhl se od obrazu na délku paže. „To je prostě skvělé.“ Thorne potřásl hlavou. „Nemohu pochopit, jak mohli být tak pitomí a nepřijmout tě. Máš více talentu než deset jejich profesorů dohromady.“

Diana si prsty promnula spánky a nevěřícně kroutila hlavou. Nevěděla, jestli má Thorna vyhubovat, nebo se smát. Ještě před dvěma hodinami celá její budoucnost ležela v troskách. Nyní, díky Thornovi, dostala šanci vyplnit si svůj celoživotní sen.

Přesto něco takového nemohla přijmout. „To nepůjde, Thorne,“ začala. „Nemůžu ti dovolit, abys někomu vyhrožoval a podplácel ho. Už se tam nikdy neukážu…“

„Ale samozřejmě že ukážeš. Musíš. Příští týden akademie pořádá výstavu, kde představí tvé obrazy.“

„Nemůžeš přece jen tak plýtvat penězi.“

Thorne jí z prstů zamazaných od barvy vytáhl dopis, odložil ho stranou a vzal její ruce do svých. „Na penězích

přece vůbec nezáleží. Za včerejší večer jsem plně zodpovědný a rád bych to napravil.“

„Ale já jsem souhlasila…“

„Jen proto, že jsem tě přinutil.“ Když se Diana stále nepřestávala mračit, Thorne ztišil hlas. „Diano, dovol mi, abych to pro tebe udělal. Nemohl bych žít, kdybych věděl, že kvůli mně trpíš.“

Tak dlouho za ni nikdo nebojoval a nechránil ji. Musela se o sebe vždy postarat sama. A po Nathanielově smrti už neměla vůbec nikoho. Zvláště když její vztah s Amy došel do kritických mezí.

Měla by mu být vděčná. Vděčná za to, že mu na ní záleží, ale i za záchranu své sestřenice. Vzpomněla si totiž na Amyino přiznání při jejich posledním rozhovoru. Thorne zbavil Amy toho zatraceného lovce věn.

Diana potřásla hlavou. „Dobře tedy… Děkuji ti.“

„Není zač.“

Thorne sklonil hlavu s jasným úmyslem políbit ji, ale Diana se náhle vzpamatovala a rychle se od něho odtáhla.

Z bezpečné vzdálenosti po něm šlehla podezřívavým pohledem. „Ale jestli si myslíš, že se tím něco mění na naší dohodě, pak se mýlíš. Nevezmu si tě.“

„To se ještě uvidí,“ odvětil Thorne a mile se na ni usmál.

13

Pokud si Diana myslela, že je lehké přimět Thorna, aby na ten šílený nápad s manželstvím zapomněl, pak se rychle přesvědčila o opaku.

Byl velice vytrvalý.

Odmítal zrušit jakékoliv společenské pozvání a trval na jejich společných vycházkách na veřejnosti, jako by se

ani nic nestalo. A co hůř, rozhodl se ji zlomit svým neskonalým šarmem.

Diana se hned následujícího dne po plesu přestěhovala od lady Hennessyové do svého ateliéru, avšak už ráno u snídaně se ve dveřích nečekaně objevil Thorne a trval na vyjížďce do parku. Když se snažila namítat, že má práci, vyhrožoval jí únosem. Dianě tedy nezbylo nic jiného, než všeho nechat a jít se převléct do jezdeckých šatů.

Thorne na ni trpělivě čekal přede dveřmi. Jakmile nasedli na koně, propustil podkoního a nařídil mu, aby počkal, dokud se nevrátí.

Diana se nikdy předtím nesetkala se skutečným dvořením, ale jak projížděli Londýnem do Hyde Parku, zjistila, že se stala terčem nestoudného flirtování.

Po Thornově druhém ujištění, jak jí to dneska sluší, se na něho Diana podezřívavě podívala. „Stejně si tě nevezmu," opakovala už poněkolikáté.

Thorne se lítostivě usmál. „Už v to ani nedoufám, lásko." Upřeně se na ni podíval. „Jen si tak říkám, že když už jsem tě zkompromitoval a jsi odsouzená k životu v hanbě, proč z toho nevytěžit i to příjemné?"

„Co tím myslíš?"

„Říkal jsem si, že jistě přijmeš mou nabídku ukázat ti skutečnou rozkoš. Milování je mnohem víc vzrušující než jen jednostranné dráždění rukama a jazykem."

Diana se málem zadusila. „Nebudu se s tebou milovat, Thorne!"

„Jsi bezcitná."

Na chvíli přerušil jejich konverzaci, neboť právě přecházeli rušnou ulici plnou kočárů a drožek, pak se však znovu k danému tématu vrátil. „Už jsem tě varoval, drahá, že odmítání jen zvyšuje mužskou touhu. Raději bys měla souhlasit a oba nás tak zbavit komplikací, které nastanou, když tě budu přemlouvat."

„S tím tedy nepočítej.“

„Sama dobře víš, že to chceš.“

Diana si musela přiznat, že Thorne má pravdu. Dnes ráno mu to tolik slušelo, že se zdálo téměř nemožné odmítnout ho.

„Já netoužím po ničem jiném, než se s tebou pomilovat,“ přiznal Thorne. „A teď už není žádný důvod proč to odkládat.“

Diana nemohla popírat, že na ni jeho vášnivý pohled působí jako mocné afrodiziakum, přesto mu něco takového nemínila dovolit. „Samozřejmě že je tady důvod. Mám v plánu uchovat si alespoň tu trochu pověsti, co mi ještě zbyla.“

Thorne se usmál. „Copak v noci nejsi v posteli a nepředstavuješ si, jak ležíš v mé náruči? Jak se v tobě pohybuji a vnikám hluboko do tvého ženství?“

„Ne, to nedělám,“ lhala Diana.

„Já ano. Ať spím či bdím, stejně tě nemůžu dostat z hlavy.“

Diana se na něho zamračila. „Jsi ten největší zpustlík, jakého znám. Kdyby tě teď slyšela Amy! Naučilo by ji to vyvarovat se takových nemravů.“

Diana si s povděkem uvědomila, že právě dojeli k parku, a prudce pobídla koně. Alespoň se na chvíli zbaví Thornových lichotek. Milovala rychlou jízdu, neboť ji dávala pocit volnosti a svobody. Když dojeli domů, Dianě se po dvou dnech konečně zlepšila nálada.

Jakmile se však Thorne přiblížil, aby jí pomohl z koně, znovu si plně uvědomila, v jaké situaci se nachází.

Chytil ji v pase, provokativně se jí zadíval do očí a pomalu ji sunul po svém těle dolů. Pak ji majetnicky objal kolem šíje.

„Thorne, neopovažuj se…“

Ale dřív, než stačila dokončit větu, se Thornovy rty zmocnili jejích a uvěznily ji v dlouhém svůdném polibku. Diana cítila, jak ji ovládla prudká touha, a omámeně zavřela oči.

Po chvíli si však uvědomili, že mají obecenstvo. Thornův podkoní stál jen několik metrů od nich a předstíral nezájem.

Diana se Thornovi vyškubla z objetí a couvla do bezpečné vzdálenosti. Tvářil se tak spokojeně, že by ho nejraději praštila.

„Chápu," mumlal provokativně, „jsem strašný mizera. Ale mám jednu dobrou zprávu: Chceš mě."

„Nechci, ty domýšlivý hulváte!" zasyčela Diana a snažila se nekřičet.

Vědoucně se usmál a ukazováčkem ji ťukl do nosu. „Sni o mně, lásko, až budeš dnes v noci sama ve své posteli."

Uličnický na ni mrkl jedním okem a obrátil se k odchodu.

K Dianině velké nelibosti to byla jen první z dlouhé řady událostí, kdy Thorne vyhrál jejich soukromou bitvu. Brzy pochopila, že se Thorne tímto způsobem snaží dát veřejně najevo svůj zájem.

Alespoň že poslední skvrnu na Dianině pověsti částečně vyvážilo její přijetí na akademii. Rovněž se ukázalo, že na světě existují důležitější věci než její zneuctění, a o Thornovi a o ní se pomalu přestalo mluvit.

Místo toho se diskutovalo o Napoleonu Bonapartovi. V květnu se korsický tyran vrátil do Paříže, aby znovu stanul v čele své armády a získal zpět mocné impérium. A právě minulý týden mu nová ústava ve Francii navrátila veškerou moc. Britské noviny byly plné

vášnivých diskuzí a dohadů, jak by měli a jak nejspíše budou spojenci na nastávající hrozbu reagovat.

Nicméně Diana se teď musela soustředit na Thorna a na hrozbu z jeho strany. Na veřejnosti se choval velice zdvořile a laskavě. V soukromí ji líbal a dotýkal se jí, kdykoliv se mu naskytla příležitost.

Až příliš pozdě si uvědomila, že přestěhováním se do svého domu udělala velkou chybu. Thornovi tak dala více šancí zůstat s ní o samotě. Objevoval se bez ohlášení v kteroukoliv i tu nejnevhodnější dobu, a to i když pracovala, a lehkovážně přehlížel výhrůžky, že ho nechá vyhodit.

Diana zjistila, že odolávat jeho neobyčejnému šarmu je téměř nemožné. Pokaždé, když se ji dotkl, ji vlastní tělo zradilo. A právě proto požádala služebnictvo, aby po dobu návštěvy lorda Thorna vždy někdo zůstal v ateliéru.

Jednou se objevil dokonce i při sezení madam Venuše. Začal flirtovat s oběma najednou, a když se Dianě konečně podařilo zbavit se ho, cítila povinnost se za Thornovo drzé chování omluvit.

Venuše se pobaveně usmála a Thornovo nevhodné laškování ledabyle přešla mávnutím ruky. Madam o skandálu na plese pochopitelně slyšela a zdálo se, že s Dianou sympatizuje, a dokonce je jejím jménem rozhorlená.

„Je to tak nespravedlivé," mumlala Venuše, „že veškerá zodpovědnost vždy padne na ženu. Ale aspoň že si vás lord Thorne míní vzít. Manželství je teď pro vás jediný způsob, jak celý skandál utišit." Dlouze se na Dianu zahleděla. „Pokud ovšem nechcete vstoupit do mých řad. Určitě byste měla značný úspěch."

Diana se zatvářila poněkud nejisté. „Předpokládám, že bych měla být polichocená?"

Venuše se zasmála. „To tedy ano. Není mnoho žen, které oplývají vaší krásou a smyslnou přitažlivostí. Většina mužů shledává luto kombinaci neodolatelnou. Pokud se rozhodnete změnit kariéru, ochotně vám pomohu…, ačkoliv si dovedu představit, že lord Thorne by měl značné námitky," dodala Venuše suše. „Je jasné, že je do vás zamilovaný."

Diana se zdržela odpovědi, že Thornovo předstírání zamilovanosti je jen fraškou, a raději se vrátila k práci.

Thorne věděl, že ve svém otevřeném snažení o Dianu porušil hned několik společenských zásad. Rovněž věděl, že nehraje fér. Přesto si nemohl pomoci. Musel využít každé příležitosti ve svůj prospěch. Rozhodl se zlomit Dianin odpor k manželství a přinutit ji, aby konečně řekla ano.

On sám se s nevyhnutelností jejich svazku dávno smířil, netušil však, že přemluvit o správnosti tohoto kroku i Dianu bude tak těžké. Už si ani nepamatoval, kdy naposledy musel usilovat o ženu. Nicméně hrál s Dianou hru, ve které věděl, jak zvítězit. A on *zvítězí.*

Přesto ho svým odmítáním dováděla k šílenství. Až se Diana stane jeho manželkou, stráví s touto překrásnou ženou nejméně týden v posteli, aby ukojil svou touhu, která ho doslova spaluje. Snad až se s ní několikrát pomiluje, neovladatelný chtíč se konečně utiší.

Chtěl Dianu ve své posteli. Chtěl ve svých dlaních cítit její hebkost a žár. Chtěl vidět, jak její oči zastře smyslnost. Chtěl ji horkou a dychtivou, hořící touhou po jeho dotecích.

A dříve či později ji dostane.

Jen jednou jí dopřál odpočinek, a to když se vydal do Rye, aby zajel do sirotčince, ve kterém vyrůstala Venuše.

Rye ležel půl dne jízdy od Londýna. Thorne tudíž vyjel brzy ráno a vzal s sebou Johna Yatese.

Předem se spojil se správcem sirotčince a požádal ho o schůzku. Okamžitě byli přijati a uvedeni do kanceláře ředitele, kde je srdečně přivítal pan Gough.

Gough byl vysoký štíhlý postarší muž, který se zdál Thornovou návštěvou značně zmatený, přesto ochotně odpovídal na všechny jeho otázky.

„Zajímám se," řekl Thorne, „o jednu vaši chovankyni, která si říkala Madeline. Přišla k vám jako mladá dívka asi před dvaceti lety."

Gough se zamyšleně zachmuřil. „Našim ústavem prošlo několik dívek tohoto jména, lorde."

„Tato dívka měla rudé vlasy."

„Ach, ano, tu znám. Madeline Forresterová."

Thorne cítil, jak se mu při zvuku známého jména sevřely útroby.

Sice mezi Venuší a zesnulým Thomasem Forresterem očekával spojení, ale shoda příjmení vyvrátila jeho podezření, že by byli milenci. Pravděpodobně byli sourozenci. Venuše se Dianě svěřila, že měla bratra, ale že je ještě v dětství od sebe odloučili.

„Abyste věděl, pane Gougheu," pokračoval Thorne ve smyšleném příběhu, „jsem tady na žádost své tety. Před několika lety se na cestě do Londýna zastavila v hostinci, kde jí mladá dáma jménem Madeline poskytla jisté služby. Teta si nezapamatovala její příjmení, jen to, že vyrůstala v sirotčinci v Rye. Ráda by se Madeline za její služby odvděčila a věnovala jí značnou sumu peněz. A já mám onu osobu najít. Proto bych byl rád, kdybyste mi o ní řekl všechno, na co si pamatujete. Snad mi to pomůže v pátrání."

Gough jeho příběhu evidentně uvěřil a přikývl. „Madeline odešla v šestnácti. Přišel si pro ni její bratr."

„Ona má bratra?“

„Ano, lorde, ale neznám jeho jméno.“

„A víte, kam šli?“

„Pokud si dobře vzpomínám, tak Madeline mluvila o Londýnu, ale nevím přesně kam.“

„Něco o její rodině? Jak se sem vlastně dostala?“

„Vzpomínám si, že byla dobře vychovaná. Nepocházela z Rye, ale někde z blízkého okolí. Její rodiče byli tehdy zavražděni. Ale o tom by vám snad mohla více říct má žena. Já už si tolik nevzpomínám.“

Gentlemani tedy čekali, než Gough přivede svou ženu. V naprosté tichosti se podívali jeden na druhého a bylo jasné, že mají stejné myšlenky. Možná by neměli dělat předčasné závěry, ale konečně narazili na vysvětlení, proč se Forresterovi tolik zajímají o Strážce. Pokud má smrt jejich rodičů co dočinění s některým z jejich agentů, Madeline a Thomasovi to dává pádný důvod k pomstě.

Za chvíli se do kanceláře přiřítila i paní Goughová, ale příliš si na Madeline Forresterovou nepamatovala.

„Když k nám přišla, byla to zahořklá tichá dívka. Už jako malá však byla neobyčejně hezká. Vždy jsem se bála, že ji její krása přivede na špatnou cestu.“

A měla pravdu, uvědomil si Thorne. Mladá Madeline prodávala své tělo v prvotřídních nevěstincích, dokud si nezařídila svůj vlastní podnik. Kdyby její rodiče nezemřeli, jistě by vedla zcela jiný život. Další důvod k nenávisti a touze po pomstě.

„Vzpomínáte si na cokoliv o jejím bratru, paní Goughová?“

„Moc ne, lorde. Jen že ho poslali do chudobince. Jistě to bylo někde poblíž.“

Thorne oběma poděkoval a věnoval sirotčinci štědrý finanční dar. Jakmile se ocitli na cestě zpátky do Londýna, Thorne s Yatesem prodiskutovali další možné

kroky a shodli se na tom, že musí zjistit, co mohli mít Strážci společného s vraždou rodičů Madeline a Thomase Forresterových.

„Chci, abys okamžitě poslal zprávu siru Gawainovi," řekl Thorne Yatesovi. „Požádej ho, aby prostudoval záznamy z doby před dvaceti lety. Jsi jeho tajemník, tak sám nejlépe víš, kde má hledat."

„Dobře. Jenže než ze Cyreny dostaneme odpověď, uběhne celý měsíc."

„Příliš dlouho, já vím. Proto bych rád, kdybys napsal všem Strážcům v Evropě, jestli si na případ s Forresterovými nevzpomínají. Já zatím obejdu všechny agendy v Londýně. Také zajdu na ministerstvo zahraničí a požádám je, aby se podívali do svých složek…, i když ted budou mít asi dost práce s hrozbou nové války s Bonapartem. Ale snad si některý ze starších agentů na něco vzpomene."

Yates zamyšleně přikývl. „Skvělá představa. Snad budeme mít štěstí, protože od nájemníků, kteří bydleli v domě, kde uhořel Thomas, jsem se nedozvěděl vůbec nic." Yates se odmlčel. „Ještě štěstí, že se slečna Sheridanová od madam Venuše dozvěděla o tom sirotčinci. Jinak bychom byli stále na začátku."

„Ano, máš pravdu," souhlasil Thorne zachmuřeně. „Ale jednalo se o její poslední pátrání. Portrét Venuše bude co nevidět dokončený a já nechci, aby slečna Sheridanová zbytečně riskovala."

„Řekneš jí, co jsme zjistili o Thomasů Forresterovi?"

„Ne. Jestli se bude ptát, řeknu jí jen, že jsme navštívili Rye, což nás přivedlo na novou stopu. Nechci ji do toho zatahovat."

Thorne se rozhodl jednou provždy ukončit Dianinu účast na tomto případě. Jestli měl společenský skandál nějakou výhodu, pak tu, že Diana alespoň na chvíli

zapomněla na Nathanielovu smrt. Thorne rovněž doufal, že za čtyři týdny, kdy začne výuka na akademii, Dianě na vyšetřování nezbude čas.

Ted se jen musí ujistit, že Diana ukončí své styky s nechvalně známou madam Venuší.

Nicméně rozdělit ty dvě ženy nebylo tak jednoduché, jak si představoval. Měl vědět, že jakmile jednou vypustí džina z láhve, bude problém dostat ho zpět.

Ke konci týdne, když Dianu navštívil v jejím ateliéru, mu sdělila, že včera poprvé Venuši ukázala její portrét. „Zdálo se, že je s výsledkem velice spokojená."

„Samozřejmě že je spokojená," odvětil Thorne a pozorně studoval obraz. „Řekl bych, že to je jedna z tvých nejlepších prací."

„Venuše se domnívá, že nebudu mít problém najít vhodného patrona, který by mou práci podporoval."

Thorne se zamračil a vzhlédl k Dianě. „Věřím, že ti takového patrona můžu najít já sám."

Diana pohledem letmo zalétla ke služebné, která v rohu ateliéru úporně stírala neexistující prach. „Už jsi toho udělal dost, Thorne," zašeptala. „Chci se vypracovat svou prací, ne tvými úplatky a vyhrožováním."

„V tom tě chápu," řekl Thorne chlácholivě. „Ale spoléhat na Venušiny klienty bych ti nedoporučoval. Neměla bys zapomínat na svou pověst."

Diana založila ruce v bok a sledovala ho pobaveným pohledem. „Nemohu tomu uvěřit! Nechvalně známý lord Thorne mi dělá přednášku o správnosti vhodného chování."

Thorne se ušklíbl. „Věřím, že ti to může připadat zvláštní. Přesto bys měla ukončit své styky s Venuší."

„Ale proč? Jenom proto, abych ochránila svou pověst? Copak by to ode mě nebylo hanebné? Venuše ke mně

byla vždy velice milá. A upřímně řečeno, já ji mám *ráda.*“

Thorne probodl Dianu zkoumavým pohledem. „Asi jsi zapomněla, že může být zapletená do Nathanielovy vraždy.“

Diana se zamračila a provinile sklonila hlavu. „Asi ano,“ řekla smutně. „Připadá mi tak milá a upřímná.“

Thorne se rozhodl, že bude lepší změnit téma hovoru. Vzal Dianu za rameno a vedl ji ke dveřím. „Ted o tom nebudeme mluvit. Běž se převléknout. Rozhodl jsem se, že tě pro dnešní den unesu.“

Diana se na něho nechápavě podívala. „Proč?“

„V Richmondu je dnes zahradní slavnost, na které se musíme ukázat. Bude tam tolik úctyhodných dam, že tam nesmíme chybět. Rozhodl jsem se okouzlit je svým šarmem a znovu pro tebe získat jejich přízeň.“

A tak Diana za chvíli seděla v kočáře a doprovázela Thorna do Richmondu, asi hodinu jízdy jihozápadně od Londýna. Navzdory úzkosti, kterou cítila v útrobách, se jí výlet opravdu líbil. Okouzlující scenerie kolem řekly Temže se pyšnila několika úchvatnými panskými domy s přepychovými zahradami a krásnými parky, takže Diana většinu času strávila vykloněná z okna Thornova kočáru a obdivovala krajinu.

Když dorazili na slavnost, Thorne celé odpoledne setrval po jejím boku. Společně procházeli mezi významnými hosty, zdravili se a usmívali na pozdrav, přičemž Thorne nevinně koketoval se všemi dámami, které se věkem blížily Dianině babičce.

Thornův plán okouzlit je se mu očividně vydařil. Jeho neodolatelný šarm v Dianě vzbuzoval úsměv, zatímco jeho síla svádění bázeň a úctu.

Jen jednou se ocitli v nepříjemné situaci, a to když se jedna vikomtka v Thornově přítomnosti zmínila o

umělcích pochybné pověsti. S křečovitým úsměvem přispěchal Dianě na pomoc a podotkl, že Britská akademie by jen stěží do svých řad přijala někoho s pochybnou pověstí.

Když Dianu odvážel svým kočárem zpátky do města, slunce už začalo pomalu zapadat. S pocitem vyčerpanosti a zároveň uvolnění, že to martýrium je konečně za nimi, si Diana opřela hlavu o měkké polstrování.

„Unavená?“ zeptal se Thorne starostlivě.

„Hmmm,“ odpověděla se zavřenýma očima. „Podobné akce mi připadají velice vyčerpávající, zvláště pak když si nejsem jistá, že všechna ta námaha stála za to.“

Když ji však Thorne objal kolem ramen a přitiskl si ji k sobě, prudce se napřímila a posadila se na protější stranu kočáru. „Jsem ti vděčná, že nade mnou držíš ochrannou ruku. Rovněž musím uznat, že nechat se vidět ve tvé společnosti je v mém případě velice moudré. Nedává ti to však právo obtěžovat mě.“

Thorne se jen usmál a nechal ji, ať odpočívá.

Netrvalo ani čtvrt hodiny, když kočár začal nečekaně zpomalovat. Thorne otevřel okno a vyhlédl ven.

Na opuštěné cestě stál maskovaný, ozbrojený jezdec. Thorne si všiml, že jsou vlastně dva. Oba s namířenými pistolemi přímo na jeho kočího a lokaje v livreji, který stál na bočním stupátku kočáru. Zcela zjevně je přepadli lupiči.

Thorne se otočil a snažil se vytáhnout nabitou pistoli, kterou právě pro tento případ nosil vždy u sebe. Vtom však zazněla rána a hned nato výkřik kočího, jenž se s bolestným sténáním svalil na zem.

Vzápětí sebou kočár trhl a prudce vyrazil kupředu, přičemž něčí ruka strčila do lokaje tak mocně, až skončil na zemi hned vedle kočího.

Thorne otočil hlavu a všiml si, že druhý lupič míří přímo do kočáru. S hlasitým klením popadl Dianu za ruku, strčil ji pod sebe a lehl si na zem – právě včas, neboť o zlomek sekundy později jim nad hlavami proletěla kulka.

Uslyšel, jak Diana vykřikla, a strachy se mu sevřelo hrdlo. Dobrotivý bože, je snad zraněná?

Ochromený hrůzou se napřímil a snažil se Dianě pomoct, ta se však rychle vzpamatovala a bez jeho opory se posadila. Ve tváři byla bílá jako křída, ale v očích jí plál rozhodný žár. Thorne si ulehčené oddychl.

Znovu se snažil otevřít kufr za zadním sedadlem kočáru, a tentokrát se mu to podařilo. Vytáhl pistoli a vrhl se k oknu.

„Můžu ti nějak pomoct?“ zeptala se Diana.

„Vezmi si druhou pistoli!“ Thorne nevěděl, jestli Diana umí střílet, přesto však chtěl, aby byla ozbrojená.

Jakmile zaujala pozici vkleče na podlaze kočáru, Thorne vystrčil hlavu z okna a namířil na jednoho z maskovaných jezdců, kteří však zpomalili a tryskem uhánějící, nikým neřízený kočár nechali svému osudu.

Thorne zamířil na cíl a vystřelil. Jednoho lupiče zcela jistě zranil, ale neměl čas to zjišťovat. Kočár nabíral stále větší rychlost a splašení koně začali propadat panice.

Thorne se rameny vysunul z okna a zpola se dostal ven.

„Co chceš dělat?“ vykřikla Diana.

„Pokusím se zastavit koně dřív, než se roztříštíme o kameny.“ Musí se dostat na kozlík, aby dosáhl na otěže, a uklidnit splašená zvířata.

Thorne se pevně chytil střešních popruhů na zavazadla a vyšvihl se do okna. Kočár nadskočil nad výmolem a Thorne málem ztratil rovnováhu. Kdyby v takové rychlosti spadl na zem, přinejmenším by si polámal nohy.

V uších mu řval vítr a srdce mu bilo až v krku. Pomalu se začal posunovat na přední stranu kočáru. Jednu nohu přehoupl přes železné konzoly, pak se rukama chytil kozlíku a druhou nohou se mocně odrazil, až se břichem ocitl na sedadle kočího.

Rychle se posadil a začal se rozhlížet po otěžích. *Tady jsou*. Volně se klátily ze strany na stranu mezi dvěma páry pádících koní, pleskaly o zem pod dunícími kopyty.

Kočár se nebezpečně nakláněl a Thorne věděl, že ještě chvíli a převrátí se. Nehoda v takové rychlosti by měla katastrofální následky. Sice by mohl seskočit na zem a zachránit se, ale Diana zůstala uvězněná uvnitř a převrhnutí kočáru by pro ni znamenalo smrt.

Thorne se dlouho nerozmýšlel. S rozkročenýma nohama se postavil na kozlík a… skočil. S tvrdým žuchnutím dopadl na záda pádícího koně. Když znovu popadl dech, nahmatal kožené popruhy, které obepínaly břicho zvířete, a sesunul se dolů k zemi.

Bezmocně visel mezi dunícími kopyty, jednou rukou se držel popruhu a druhou se snažil popadnout otěže přímo u tlamy zvířete.

Náhle ucítil v levé noze prudkou bolest. Před očima se mu zatmělo a málem se pustil. Tvrdé kopyto našlo svůj cíl a nemilosrdně ho udeřilo přímo do kotníku.

Thorne bolestí zkřivil obličej, ale nevzdával se. Natáhl ruku a pověsil se za udidla. Znovu ucítil bolest, tentokrát v levém rameni, ale jako zázrakem se mu podařilo koně zpomalit. Po chvíli přešli do rytmického klusu, pak do kroku až zcela zastavili.

Jakmile kočár těsně za jeho zády zůstal stát, Thorne se pustil popruhů a svalil se na zem, čímž udělal velkou chybu. Dopadl právě na poraněnou levou nohu a rameno. Tiše zaklel a převalil se na záda.

Chvíli tak zůstal ležet. Všechny svaly se mu chvěly vynaloženou námahou, ve spáncích bušila krev. Nicméně musí zjistit, jestli je Diana v pořádku… Právě se s námahou postavil, když uslyšel zvuk otevíraného kočáru.

Diana vyskočila ven, v rukou stále nabitou pistoli. Ve tváři byla bílá, celá se chvěla a levým rukávem jí prosakovala krev…

Thornovi se hrůzou zastavilo srdce. „Zatracenější zraněná…“

„To nic není,“ mumlala Diana a znepokojeně si ho prohlížela. „Kulka mě jen lehce škrábla. Ale co ty…? Vždyť kulháš!“ vykřikla, když se snažil překotně dostat ke kočáru.

Bez odpovědi ji strhl do náruče a pevně ji objal.

Diana mu zabořila tvář do ramene. „Nemohu tomu ani uvěřit, že se ti to podařilo… Zachránil jsi mi život, Thorne.“

Za jejich zády ztěžka oddechovali potem zbrocení koně. Když si Thorne uvědomil, jak blízko se ocitli katastrofě, přejel mu po zádech mráz.

Diana se také celá chvěla a on teď netoužil po ničem jiném než ji držet, dokud se neuklidní. Po chvíli si však vzpomněl na lupiče, kteří jim stále můžou být v patách.

Rovněž se musí postarat o své sloužící.

Vzal od Diany pistoli a namířil ji do houstnoucí temnoty za kočárem. Levou rukou vytáhl kapesník a přiložil ho na Dianino poraněné rameno.

„Thorne, jsi zraněný!“ vykřikla Diana.

S očima stále upřenýma na silnici začal kontrolovat škody. Levá dlaň mu silně krvácela, kabát měl roztržený a kalhoty v blízkosti levého kotníku byly nasáklé krví. Na pravé tváři měl škrábanec a bolela ho snad každá kost v těle. Nicméně žádné zranění se nezdálo být příliš vážné.

„Žiju,“ ujistil Dianu tichým hlasem. „Ale ted buď zticha. Ještě stále můžou být za námi.“

Chvíli vyčkával, naslouchal, zda se neozve dusot kopyt, ale když všude vládl naprostý klid, částečně se uklidnil a uvěřil, že lupiči utekli.

Pak sevřel pistoli mezi zuby a začal Dianě utahovat kapesník kolem rány na rameni, ale ta jeho snahu kategoricky odmítla. Třesoucíma se rukama vzala kapesníček a snažila se ho Thornovi omotat kolem krvácející dlaně. Plačtivě šeptala slůvka útěchy a po tvářích jí stékaly velké slzy.

Thorne cítil neskonalou něhu. Dianu zranila kulka, přesto se bála o *něho.*

Znovu pocítil prudký nával strachu a hněvu. Vždyť Diana mohla zemřít. A jeho kočí leží zraněný někde v prachu silnice.

To už je příliš, pomyslel si Thorne. Zcela jistě nešlo o náhodné přepadení. Ti dva lupiči musí mít něco společného s Nathanielovou vraždou.

14

Trvalo téměř dvě hodiny, než Thorne mohl o jejich přepadení v klidu uvažovat.

Nejdříve musel najít zraněného kočího a lokaje.

Rozžal kočárová světla, pak obešel celý kočár, a když zjistil, že je v pořádku, vyšvihl se na kozlík. Diana se usadila vedle něho, poněvadž odmítala zůstat sama. A Thorne navíc potřeboval její pomoc při hledání sloužících.

Museli se vrátit téměř míli zpátky, než je našli. Podle hlasitého klení poznali, že kočí je naštěstí naživu. Lokaj

podpíral zraněnému muži hlavu a snažil se mu poskytnout pohodlí. Oba potvrdili, že lupiči odjeli zpátky k Richmondu, přičemž kočí je nazval „zatracenými zbabělci“ a lamentoval, že ani nestačil vytasit svou bambitku.

Thorne poklekl vedle zraněného muže a přesvědčil se, že kočího strefili jen do ramene. Rána jistě nebude smrtelná, ale kulka musí co nejdříve ven.

„Potřebuje doktora,“ řekla Diana jako ozvěnou Thornovým myšlenkám.

Přikývl a rozhodl se jet přímo do domu v Mayfair, kde bude moci okamžitě zavolat svého lékaře. Nejdříve zvažoval, zda nemá Dianu vysadit u jejího ateliéru, ale se zraněným kočím se nemohl zdržovat. Rovněž uvítá, když se doktor podívá i na její rameno. A navíc ji nechtěl pustit domů dřív, než přikáže některým ze svých sloužících, aby Dianu chránili. Je docela možné, že neměli v úmyslu zavraždit jen jeho, ale i ji.

Diana beztak nechtěla sni slyšet, že by před zraněným kočím měla dát přednost svému vlastnímu pohodlí. A proto netrvalo dlouho a kočár je všechny odvážel na Cavendish Square.

Lokaj se usadil na kozlík a Diana s Thornem si do kočáru vzali zraněného kočího. Ačkoliv se v Dianině přítomnosti snažil chovat statečně, bylo zřejmé, že velmi trpí. Proto mu Thorne podal sklenici staré skotské whisky, aby otupil jeho bolesti.

Když dojeli k domu, Thorne okamžitě zadal rozkazy přivolat doktora a připravit vše k operaci. Dianu překvapila rychlost, se kterou Thornovi sloužící pracovali. Doktor se nad charakterem zranění nikterak nepodivoval a začal ihned pracovat.

Kočího položili na kuchyňský stůl, Thorne s několika dalšími muži ho přidržel a doktor mu z těla vytáhl kulku. Vypadali jako dokonale sehraný tým.

Diana odmítla odejít, a proto ted seděla v rohu kuchyně a tiše čekala. Thorne jí nalil sklenici brandy, aby uklidnil pocuchané nervy, ale Diana se nedokázala uvolnit, dokud doktor nevytáhl kulku a nesdělil, že pacient bude v pořádku.

Jakmile kočího odnesli do postele, lékař zběžně prohlédl Dianino rameno a potvrdil, že jde jen o škrábnutí, ale že se bude muset rána vyčistit a obvázat. Nicméně zranění Thornovy dlaně se ukázalo mnohem vážnější a nesneslo odklad.

Když mu nalili na čerstvou ránu silnou brandy, Diana sebou trhla, neboť cítila bolest, kterou Thorne musel prožívat. Jejich oči se střetly, Thorne na ni mrkl a přiložil si láhev k ústům. Poté, co lékař ošetřil roztrženou dlaň, věnoval se kotníku, který k Dianině nelibosti nebyl jen lehce pohmožděný, nýbrž rozdrásaný až na kost.

Jakmile lékař všechny rány vyčistil, zašil a obvázal, Thorne lékaře a Dianu doprovodil do prvního poschodí, kde se nacházely ložnice pro hosty. Diana v Thornově domě ještě nikdy nebyla a elegance jeho vkusného vybavení na ni udělala vskutku silný dojem.

V místnosti na ni už čekala vana s horkou vodou, v krbu hořel oheň a několik olejových lamp osvětlovalo nábytek laděný do zlatozelená.

Zatímco si Diana s pomocí služebné svlékala zničený plášť a šaty, Thorne počkal na chodbě. Oděná jen do spodničky se Diana zahalila do teplé deky a posadila se do křesla hned vedle umývadla. Doktor omyl zaschlou krev, posypal ránu hojivým práškem a rameno ovázal.

„Několik dní to bude nejspíše bolet, slečno Sheridanová, ale neměla by vám zůstat žádná viditelná

jizva. Pochopitelně se teď musíte zdržet jakýchkoliv aktivit, jinak vám rána začne znovu krvácet.“

Ani se nezeptal, jak dáma může přijít k takové ráně, jen udělal svou práci, usmál se a odešel.

Jakmile doktor odešel, hospodyně začala pobíhat po pokoji a zhášet jednu lampu za druhou, až zůstala svítit jen jedna. „Hned vám přinesu něco k snědku, slečno Sheridanová,“ řekla starší žena, když služebná posbírala zničené Dianiny šaty.

„Děkuji vám, paní Lealová, ale nemám hlad.“

„Není se co divit. Po tom, co jste prožila. Ted si potřebujete hlavně odpočinout. Na posteli jsem vám nechala svou flanelovou noční košili. Snad vám bude, i když vím, že jste zvyklá na kvalitnější materiál.“

„Spíše bych potřebovala půjčit šaty a klobouk, abych se dostala domů…“

„Lord Thorne mě informoval, že tady dnes zůstanete přes noc.“

Vtom Thorne zaklepal a vešel do místnosti. Spolu s ním přišla i další služebná, která nesla tác plný jídla, jenž položila na stůl poblíž krbu.

Když Thorne obě služebné propustil, Diana počkala, až za sebou zavřou dveře, a teprve potom začala protestovat: „Nemůžu přece zůstat přes noc ve tvém domě, Thorne. Znamenalo by to jen další skandál.“

„Je mi jedno, co ty pomlouvačné jazyky říkají,“ odvětil mírně. „Nemíním tě spustit z očí, dokud si nebudu jistý, že jsi v bezpečí. A také si musíš odpočinout. Přísahám, že mí sloužící jsou naprosto diskrétní.“

Poté, co uhasil i poslední lampu a místnost nechal zahalenou jen do světla vycházejícího z krbu, ukázal na dvě křesílka přisunutá ke stolu. „Teď se pojď najíst. Oba

se potřebujeme posilnit. Příliš mnoho brandy na prázdný žaludek ti může omámit smysly.“

Pravda, cítila se nějaká malátná, ale nevěděla, jestli je to z vypitého alkoholu nebo z prožitého nebezpečí. V každém případě byla příliš unavená, než aby se s Thornem dohadovala.

Pléd si těsně ovinula kolem ramen, přešla místnost, posadila se do křesla a počkala, než se Thorne usadí proti ní. Za malou chvíli jí podával talíř s pečeným kuřetem, malými brambůrky v krémové omáčce a jablečný kompot kořeněný skořicí. Pro Dianu na stole stálo víno, ale sobě si Thorne nalil brandy.

Diana měla větší hlad, než předpokládala, a jídlo bylo přímo skvělé, přesto uždibla jen několik malých kousků. Myšlenky se jí neustále vracely zpátky ke střílení, k divoké jízdě kočárem a k Thornově hrdinském kousku, kterými je oba zachránil. Vždyť pod koňskými kopyty a koly kočáru mohl zemřít. Nebo ho mohli zastřelit. Kulka, která mu proletěla nad hlavou, ho minula opravdu jen o kousek.

„Nebylo to jen loupežné přepadení, že?“ zeptala se nakonec. „Snažili se nás zabít.“

Tuto otázku Thorne očekával. Vždyť právě kvůli ní se rozhodl s Dianou povečeřet. Věděl, že po traumatickém zážitku bude potřebovat uklidnit. Zcela jistě se ještě nikdy nesetkala s takovým nebezpečím. A ted, když je po všem, se může dostavit šok.

Rovněž věděl, že Diana potřebuje znovu nabýt pocit bezpečí, jinak ji nashromážděný strach bude drásat jako otevřená rána.

Co se týče otázky ohledně loupežného přepadení, poslední půlhodinu přemýšlel, co jí má vlastně říct. Jeho městský kočár byl dostatečně známý, aby podle znaku na

dveřích každý poznal, kdo je uvnitř. A lupiči po nich nechtěli ani zlato, ani šperky.

Co však Thorna znepokojovalo nejvíce, bylo, že ho muži zastihli nepřipraveného a že nebyl schopný útok odrazit. Přesto se snažil potlačit hněv a klidným hlasem odpověděl: „Ne, s největší pravděpodobností nás nechtěli oloupit."

„Takže se nás někdo snažil… zabít?"

„Mě, lásko. Tys nebyla jejich cílem. Šlo jim jen o mě."

Diana se na něho dlouze zahleděla. „Podezříváš Venuši, že nechala zabít Nathaniela. Myslíš si, že ted chce zabít i tebe?"

Došla ke stejnému závěru jako on a nemělo smysl to popírat. Diana není hloupá a prokoukla by každou jeho lest. Kromě toho si jeho upřímnost zaslouží a pravda v tomto případě nemůže nikomu uškodit. Alespoň částečná pravda.

„Podle mých zjištění Venuše může k jistým členům ministerstva zahraničí cítit zášť. Jedná se o událost z její minulosti. Pochopitelně pátráme dál, ale v tuto chvíli je nejpravděpodobnější motiv zločinu nejspíš její nenávist a touha po pomstě. Venuše si může přát mou smrt ze stejného důvodu jako u Nathaniela. A právě proto nechci, aby ses s ní dál stýkala. Teď, když je obraz hotový, doufám, že ji u tebe už neuvidím."

Diana pomalu přikývla. „Ale co ty? Můžou na tebe zaútočit i podruhé."

Jen ať si to zkusí, pomyslel si Thorne zlověstně. Než začne jednat, potřebuje nezvratný důkaz, že za těmi útoky stojí Venuše. Ale až ho bude mít, pak už mu nic nezabrání, aby Venuši v poutech odvlekl do vězení, a pokud bude potřeba, holýma rukama z ní dostal pravdu.

Na Dianu se však Thorne mile usmál. „Samozřejmě že si odted budu dávat lepší pozor. A najdu vhodný způsob jak Venuši donutit, aby odhalila karty. Pokud se opováží znovu na mě zaútočit, získám důkazy o její vině a odhalím ji.“

„Ale to mi připadá jako velmi nebezpečná akce,“ řekla Diana zamračeně. „Copak není nic, čím bys ji mohl zastavit?“

Thorne přikývl. „Venuše zaměstnává dva hromotluky, mohli by to být ti loupežníci. Nechám je sledovat. A do tvého domu pošlu celou armádu lokajů a podkoních. Bez ochrany se nehneš ani na krok, rozumíš mi?“

Diana vystrčila bradu. Jeho rozkazovačný tón se jí vůbec nelíbil. „Ano, pokud se stejná opatření budou týkat i tebe.“

„Tím si můžeš být jistá,“ řekl s úsměvem, aby ji uklidnil.

O sebe se nebál. Nikdy neměl strach, že by se mohl stát terčem útoku vraha. Ba právě naopak, vzrušení z nebezpečí mu do žil vlévalo novou krev, dávalo mu vědomí, že ještě stále žije.

Nicméně tentokrát to bylo jiné. Svým chováním neohrozil jen sebe, ale i Dianu. Toto vědomí ho naplňovalo pocitem viny a strachu. Uvědomil si, že neriskoval jen svůj život, ale i její.

Thorne si vzpomněl na kulku, která proletěla těsně nad její hlavou, a zachvěl se. Událost vzbudila instinkty strážce a vyburcovala je na samotný vrchol. Udrží ji v bezpečí, i kdyby ho to mělo stát život.

Právě teď si zoufale přál obejmout ji a držet v náruči. Nicméně neodvážil se jí dotknout, neboť se bál, že by se mohl přestat ovládat.

Bezděčně klouzal po Dianině tváři. Byla tak bledá, zranitelná a bolestně krásná. Měla v sobě tolik něhy a

vášně. Pléd se nepatrně uvolil, sklouzl jí z ramen a odhalil čerstvě ovázanou ránu a krví potřísněnou spodničku.

Thorne pocítil prudký nával hněvu a zaťal zuby. „O mě se nemusíš bát," řekl rázněji, než měl v úmyslu.

Jedním lokem vypil zbytek brandy, odložil sklenici a vstal. „Potřebuješ se vyspat."

Diana vyplašeně pozorovala jeho nečekanou reakci. Nechtěla, aby odešel.

Vzala ho za ruku. „Thorne, prosím…, nechoď ještě."

Thorne se na ni podíval. S temným výrazem ve tváři vypadal velmi nebezpečně.

Diana nepochybovala, že je schopný násilí. V životě se setkala jen s málo muži, kteří by vzbuzovali větší hrůzu než Thorne. Rovněž však vnímala jeho potřebu opatrovat ji. Thorne byl srdcem ochránce.

Diana věděla, že je jeho velkou dlužnicí. Zachránil jí život. Oknem kočáru viděla většinu jeho nebezpečné akce, když se snažil zastavit splašené spřežení. Strachy málem přišla o rozum. Nebála se však o sebe, ale o něho.

Thorne pro její záchranu riskoval zranění, a dokonce i život. Diana se zachvěla.

Vstala, pléd nechala spadnout na zem a pomalu se přibližovala k Thornovi.

Slyšela jeho zrychlený dech a na chvíli se zarazila. Pak však udělala ještě jeden krok, objala Thorna kolem ramen a tvář mu zabořila do prsou. „Tolik jsem se o tebe bála," zašeptala.

Drsně se zasmál a Diana cítila, jak pod jejím dotekem ztuhl, jako by se snažil zkrotit své emoce. Když k němu zvedla obličej, cítila jeho horký dech. „Diano…, jestli zůstanu, za nic neručím."

„To nevadí. Zůstaň."

Snažil se bojovat s hladovou touhou. Odmítal opětovat její polibek – nicméně dlouho vzdorovat nedokázal. Sklonil hlavu, odhalil křehký oblouk Dianina hrdla a horké rty přitiskl na bělostnou pokožku, kde za sebou nechával žhavou stopu.

„Thorne, pomiluj mě…," vzdychla Diana.

Thorne se zhluboka nadechl a snažil se ovládnout prudkou reakci svého těla. Tak dlouho po ní toužil. Tolik nocí se budil zbrocený potem a bolavý touhou. Tolikrát si představoval, jak se pod ním svíjí a vzdychá…

Ani nevěděl, jak se to stalo, ale vzápětí ji držel v objetí a vášnivě ji líbal. Jazykem pootevřel Dianiny sladké rty a prudce vnikl dovnitř, aby okusil její hebkost, napil se z její vláhy. Byl v jednom ohni. Bolavý touhou, zmučený dlouhým odpíráním. Po ničem netoužil tolik, jako vniknout mezi její štíhlá stehna a naplnit ji.

A Diana reagovala stejně vášnivě a divoce jako on. Prsty mu vjela do hebkých vlasů, přitáhla si ho ještě blíže a tiše vzdychla.

Se rty stále přitisknutými k jejím jí z vlasů jednu po druhé vytáhl ozdobné spony a nechal temné prameny, aby se v divoké změti rozlily po bílých ramenou. Pak ji vzal do náruče a opatrně ji odnesl k posteli. Položil ji na měkké podušky, vyzul boty a svlékl punčochy. Pak, s nesmírnou něhou a ohledem na její zraněné rameno, Dianě přes hlavu přetáhl bílou spodničku a odhalil tak její smyslnou nahotu.

Pohled na ni v Thornově hrudi vzbudil láskyplnou něhu, zatímco jeho tělo ztuhlo touhou. Rychle ze sebe strhal vlastní šaty a položil se vedle ní.

Dotek jejich nahých těl měl na ně fascinující efekt. Diana tiše zasténala, pevně se k Thornovi přitiskla a znovu mu nabídla své rty. Po chvíli ji však Thorne od sebe něžně odstrčil. Než do ní vstoupí, chtěl ji vzrušit a

přivést na okraj blaženosti. Chtěl ve dlaních cítit hebkost Dianiných prsou, v ústech pevnost sladkých bradavek. Chtěl okusit její vlhkou touhu, cítit její hebká stehna obtočená kolem jeho boků.

Sklonil se níže a rty klouzal po křehké křivce dlouhého hrdla, po měkkých oblinách bujných ňader.

Thorne jazykem lehce obkroužil kolem pevných hrotů bradavek a Diana slastně vzdychla a vyklenula se mu v ústrety. A pak, když růžové drahokamy sevřel mezi rty, omámeně vykřikla.

Jakmile prsty vklouzl mezi štíhlá stehna a přejel přes citlivý vrchol ženské touhy, chvěla se už po celém těle. Nevnímala nic než Thornovy prsty, jeho něžné doteky a vášnivé polibky. Thorne prsty rozevřel okvětní plátky jejího ženství, vyhledal citlivou bliznu rozkoše a bříškem palce po ní lehce přejížděl a burcoval tak Dianu k dalším a dalším výkřikům plným potřeby naplnění.

Její vášnivá reakce v Thornovi probouzela ty nejprimitivnější pohnutky. Chtěl ji označit, celému světu ukázat, že je jen jeho.

Kolenem jí rozevřel nohy, lehl si mezi její stehna a znovu ji políbil. Pak s neuvěřitelnou opatrností a něhou do ní začal pomalu vstupovat.

Diana na chvíli ztuhla a s přerývaným dechem mlčky čekala, až přivykne jeho velikosti. Pak však instinktivně zdvihla boky a kousek po kousku do sebe zasouvala jeho mužství, dokud necítila, že je naplněná až po okraj.

Thorne se křečovitě zachvěl a se zatnutými zuby se snažil ovládnout, aby Dianě neublížil. Vtom se však Diana začala pohybovat, jako by chtěla vyprovokovat nashromážděnou touhu, kterou v sobě dusil, a spalující napětí náhle propuklo v neovladatelnou

Žár. Slastné utrpení. Čistá esence naprosté blaženosti.

Thorne věděl, že Diana cítí totéž. Horečně šeptala jeho jméno, s nehty zabořenými do mužných ramen se bezmocně nechala unášet rytmem jeho dobývání.

O chvíli později ucítil, jak se její tělo křečovitě chvěje, uslyšel divoký výkřik, který vyšel z jejích úst. Vydechla jeho jméno v tiché prosbě, ale on neměl slitování. Místo toho zaťal zuby, aby sám nevybudil, a dál se zmocňoval jejího smyslného těla a úmyslně prodlužoval slastnou extázi, kterou právě prožívala.

Diana cítila, jak jí prochází jedna vlna křečovitého uvolnění za druhou. Bezmocně se vzpínala a kroutila se pod ním, hlasitě vykřikovala Thornovo jméno. Lačnými ústy se zmocnil jejích výkřiků…, a pak už se nedokázal ovládat. S posledním prudkým výpadem Thorne konečně vyvrcholil a dovolil svému tělu, aby vybuchlo v divoké explozi vášně a živočišné potřeby.

V místnosti se ozýval jen jejich přerývaný dech a jejich propletená těla halil křehký oblak něžného uvolnění.

Thorne se opatrně nadzvedl a překulil se na stranu, aby jí neublížil. S ohledem na zraněné rameno objal Dianu kolem pasu, opatrně si ji k sobě přitiskl a na orosené čelo jí vtiskl vřelý polibek. Na prsou cítil její hebké vlasy a v srdci neznámý něžný cit.

Tím, že ji zbavil nevinnosti, učinil nezvratný krok. Ale jelikož měl v úsmyslu oženit se s ní, ztráta panenství se nezdála tak podstatná. Po pravdě řečeno, jejich milování ho jen ujistilo ve správnosti jeho rozhodnutí.

Vždyť neučinil nic špatného. V jeho situaci by se tak zachoval každý muž. Po prožité hrůze bylo téměř jeho povinností poskytnout Dianě útěchu a oporu.

Nicméně mnohem více ho překvapila jeho vlastní nečekaná reakce. Zmocnila se ho silná a neovladatelná vášeň, jakou ještě necítil k žádné ženě.

Diana v něm dokázala zburcovat horoucí vášeň, potřebu dobývat a vlastnit. Jeho touha po ní v něm vzrůstala od první chvíle, kdy se potkali.

Thorne zíral do pohasínajícího ohně v krbu a v hlavě se mu honily rozporuplné myšlenky. Dnes v noci vyhrál. Nebo vyhrála Diana? Co je na té ženě, že ho dokáže zasáhnout tak, jak se to zatím nepodařilo žádné jiné?

Thorne se opatrně vysunul zpod Diany, vstal a došel k umývadlu. Vzal kousek hadříku, omyl se a poté se vrátil k Dianě, aby ze štíhlých stehen smyl stopy sémě a čmouhy panenské krve.

Při své práci se snažil zůstat chladný, nezúčastněný, ale bylo to poprvé, co ji viděl nahou, a její smyslnost byla víc, než mohl snést.

Když se pohledem nabažil štědrých křivek a konečně zvedl zrak, Diana ho pozorovala potemnělým pohledem. Vlasy kolem tváře v divoké změti, pootevřené rty vlhké a celé zduřelé.

Když si Thorne vzpomněl, jak se její rty ochotně podvolily těm jeho, znovu se v něm vzňala touha.

„Tak co? Splnilo milování tvé představy?“ zeptal se, aby zmírnil vážnou atmosféru.

„Řekla bych, že dokonce předčilo.“ Plaše se usmála. „Nikdy jsem nečekala, že to může být tak skvělé.“

„Jsem polichocen, drahá.“

Prsty upravil pramínek vlasů, který jí spadal do tváře, aby skryl nepojmenované emoce, jež cítil v srdci.

Opatrně se dotkl ovázaného ramene. „Neublížil jsem ti?“ zeptal se.

„Ne. A co tvá ruka?“

„Ta je v pořádku. Horší to je s kotníkem, pálí jak sto čertů.“

Diana se jen usmála. Thorne si lehl vedle ní a oba je zahali přikrývkou. Tentokrát jí však nechtěl jen

poskytnout pohodlí a útě chu, ale chtěl utišit její nejistotu.

Dianin první snoubenec jí ublížil tolik, že se nebylo čemu divit když se měla na pozoru. Thorne věděl, že jí bude muset dokázat že on by něco takového nikdy neudělal. Nikdy by ji neopustil, ni kdy by ji neponížil, jak to udělal ten zatracený lovec věn.

Pokud však má překonat její odpor, bude muset změnit taktiku. Byl pevně rozhodnutý oženit se s ní, ale vytvářet na ni nátlak se ukázalo jako nefungující. Proto se Dianu k sobě pokusí připoutal svou vášní. Snad potom bude souhlasit s jejich sňatkem.

Thorne zcela záměrně nebral ohled na tichý hlásek, který ho varoval před možným nebezpečím. Ted se nemínil vzdát.

Chtěl Dianu jako svou milenku. Byla tak horká a ochotná, vášnivá. Měla všechno, co od své partnerky očekával. A především po ní stále toužil. Chtěl jí ukázat každý druh rozkoše, který může vzniknout jen mezi mužem a ženou. Chtěl ji vzrušenou a rozechvělou touhou. Chtěl, aby po něm toužila jako on po ní.

Podíval se jí přímo do očí a pevně se k ní přitiskl, aby cítila horkost jeho těla.

„Vyhrála jsi, lásko," řekl něžně. „Už tě nebudu nutit, aby sis mě vzala, jestli to skutečně nechceš. Pokud tě však nemůžu mít jako manželku, pak z tebe udělám svou milenku."

Diana si ho zkoumavě prohlížela, jako by se snažila odhadnout jeho upřímnost. „Skutečně? Přestaneš usilovat, abych si tě vzala?"

„Ano. Pokud se staneš mou milenkou."

Nejistota v jejích překrásných očích mu napověděla, že Diana vede svou vnitřní bitvu. Thorne jí však chtěl dát

čas, a proto jen mlčky čekal, přičemž bříškem palce lehce přejížděl po jejím spodním rtu.

Diana pevně sevřela víčka, aby nemusela hledět do Thornových smyslných očí. Jen chvíli po milování bylo tak snadné podlehnout, ale nejdříve si to musí promyslet. Thorne jí nabízí milostné dobrodružství bez sňatku. A milosrdné nebe, odpusť jí, ona jeho návrh chce přijmout. Thornovo milování bylo úchvatnější, než si kdy vůbec představovala.

Jen stěží mohla uvěřit, že došla tak daleko, aby se dobrovolně vzdala své poctivosti, ale nakonec se ukázalo, že už déle nechce střežit to, o čem ostatní stejně pochybují.

Vždyť dnes večer mohla umřít a ani by nevěděla, jakou rozkoš přináší milování. Nikdy by nepoznala, jaké to je být skutečnou ženou.

A teď, když okusila Thornovu vášeň, chtěla víc.

Už s ním nechtěla déle bojovat. Celá léta potlačovala všechny své touhy, každý něžný cit, a to jen proto, aby se vyhnula skandálu. A všechno zbytečně. Přetrpěla samotu, uzavřela se do svého světa, a to všechno pro nic.

Diana v duchu zaklela a konečně otevřela oči, aby se střetla s Thornovým vyčkávavým pohledem. Alespoň jednou v životě chce prožít skutečnou vášeň.

Zdálo se, že jí Thorne dokáže číst myšlenky, poněvadž se mu na rtech usadil něžný úsměv.

Přitiskl se k ní a sklonil hlavu, aby políbil hebké obliny plných ňader. Pak vzal jednu tuhou bradavku mezi rty, a zatímco druhou mnul mezi prsty, vášnivě ji sál a něžně okusoval.

Diana se zhluboka nadechla a s přivřenýma očima se rozkošnicky oddala jeho laskání.

„Takže staneš se mou milenkou, krásná Diano?“ zamumlal touhou ochraptělým hlasem, který ji hladil jako samet.

„Ano,“ šeptla a konečně podlehla Thornově kouzlu, kterým ji sváděl od prvního setkání.

15

Dianina kapitulace se stala novým začátkem oboustranné spalující vášně, poněvadž Thorne se rozhodl naučit ji, jaká je pravá podstata rozkoše.

Nicméně nejdříve ze všeho se musel postarat o její bezpečí. Příští ráno, když Dianu nechal odjet domů, trval na doprovodu tří sloužících, kteří se zapojí do řad jejího personálu.

Dalším jeho krokem byla návštěva u madam Venuše, kde měl v úmyslu nenápadně varovat každého, kdo by snad chtěl Dianě ublížit.

Venuše ho přijala ve svých pokojích, kde na oblíbené pohovce popíjela čokoládu. Svůdně tělo si zahalila do sametového župánku, který měl zahnat chlad deštivého dne. Když viděla, že se Thorne při chůzi opírá o hůlku a že má ovázanou levou dlaň, zamračila se.

„Utrpěl jste snad nehodu, pane?“

„Nedá se říct, že nehodu. Přepadli nás dva lupiči,“ řekl Thorne líně. Poté se posadil do nabízeného křesílka a hůlku odložil stranou.

„To je strašné.“

Thorne si všiml, že se nezdála vůbec překvapená. Ale dnes ráno tu není proto, aby ji odhalil. Chtěl ji jen varovat.

Thorne pokračoval v podrobném líčení včerejšího přepadení, přičemž zdůraznil, že jak kočí, tak slečna Sheridanová jsou již mimo nebezpečí.

Zdálo se, že při jeho posledním prohlášení se Venuše vylekala. „Dianu postřelili?“ vykřikla a posadila se tak rychle, až se málem polila čokoládou. „Je to vážné?“

„Ne smrtelně. Banditi mířili na mě, ale kulka minula svůj cí a škrábla Dianu do ramene.“

„To je příšerné!“

Thorne se na Venuši chladně usmál. „Měli štěstí, že to nedopadlo hůře, poněvadž pak by se jejich život ocitl ve vážném nebezpečí. Kdyby Dianě někdo ublížil, šel bych třeba až na konec světa, jen abych ho našel a pomstil se.“

Venuše se nepatrně zachvěla, a když Thorne změnil téma, zdálo se, že si oddychla.

Poté Venuši poskytl poslední platbu za služby krásné Kitty, která zachránila jeho schovanku. Reginald Kneighly byl svou novou milenkou zaměstnán natolik, že se Amy celé dlouhé týdny vyhýbal, načež ona sama jejich milostnou aférku ukončila.

Jeho další návštěva patřila Mackymu, kterého pochopitelně vytrhl ze spánku. Když Thorne opakoval podrobnosti včerejšího přepadení a vyjádřil podezření, že banditi mohli být Venušini dva hromotluci, Macky se zamyslel a potvrdil, že včera večer ani jednoho z nich v klubu neviděl.

Nakonec jeho kroky toho rána směřovaly k madam Fouchetové. Předešlé noci Diana plaše vyjádřila obavy nad možnými následky jejich milování, a Thorne jí slíbil, že se o všechno postará. Kdyby Diana otěhotněla, jen by to prospělo jeho záměrům, poněvadž s dítětem by si ho konečně musela vzít. Nicméně Thorne se nechtěl zachovat jako darebák, a proto zašel k madam

Fouchetové, která ho diskrétně zásobí vším, co bude potřebovat.

Z jejího klubu hříchu šel rovnou k Dianě, kde ji, jak očekával, našel v ateliéru.

Stačil jediný její úsměv a Thorne pocítil, jak se mu sevřelo srdce a penis ztuhl touhou.

Objal ji v náruči a vášnivě políbil – až se Diana začala bránit a se smíchem ho odstrčila. „Tak už dost! Musíme pracovat. Teď si sundej košili."

„Velice rád se svléknu celý," nabídl Thorne s lišáckým úsměvem.

„Děkuji, ale ne. Odvádělo by mě to od práce."

Shodli se, že jako omluva pro jeho časté návštěvy jim v následujících týdnech poslouží práce na nedokončeném portrétu, který Diana začala malovat na lodi při jejich návratu do Anglie.

Thorne si svlékl sako, kravatu a vestu a podíval se na plátno, které Diana už upevnila na malířský stojan. Diana prozatím zachytila jen základní rysy obličeje a postavy, nicméně Thorne nepochyboval, že obraz bude jako vždy perfektní.

Ale vlastně na tom až tolik nezáleželo, protože nikdy nedovolí, aby dokončený portrét viděl ještě někdo další. Vždy se bude jednat jen o přísně privátní dílo.

Thorne si svlékl košili a poslušně se postavil, kam ho Diana postavila. Opřel se o masivní dřevěný rám, který Diana předem postavila na takové místo, aby jí vyhovoval úhel a intenzita světla.

Thorne nechal Dianu téměř hodinu mlčky pracovat, pak ji však požádal o přestávku. Protáhl si ztuhlé údy a došel do vedlejší místnosti, kde si už dříve mezi rekvizitami všiml sobolího pláště. Když se vrátil zpět do ateliéru, luxusní kožešinu rozprostřel na zem před krb a

do ohně přiložil další poleno. Potom z kapsy u saka vytáhl hedvábný váček a položil ho na kožešinu.

Všiml si, že Diana tázavě pozvedla obočí, ale Thorne jen mlčky přešel přes místnost a zamkl dveře. Pak přistoupil k Dianě, z rukou jí vzal paletu a štětec, odložil je stranou a předstíral, že si prohlíží nedokončený obraz.

„Řekl bych, že má ústa jsi docela přesně nevystihla," protáhl líně. „Potřebuješ se s nimi trochu blíže seznámit."

Objal ji a něžně políbil. Myslel si, že Diana bude odporovat, ale ta jen lehce povzdychla a ochotně se mu oddala.

Když ji přestal líbat, Diana se na něho podívala zasněným pohledem. „Tak se mi zdá, že mě chceš odvádět od práce."

„Práce počká. Teď se chci s tebou milovat na kožešině před krbem."

„Jsi strašně nemravný, víš to?"

„A ty máš příliš mnoho zábran, lásko. Chci tě konečně zbavit pout, která tě tak dlouho svazovala."

Diana na chvíli zaváhala. „Ve dne? Vždyť je světlo."

„Ve dne to je nejlepší. Ještě stále se máš co učit. Chci ti ukázat, jak přijímat rozkoš a jak ji poskytovat. Ted tě svléknu."

Nejdříve Thorne rozepnul knoflíky barvami pocákaného pláště, stáhl ho Dianě z ramen a odložil na židli. „O tomhle jsem snil od první chvíle, kdy jsem tě v tom plášti viděl."

Pak následovaly její šaty, střevíce a punčochy. A nakonec korzet a spodnička. Když odhalil kypré obliny hebkých ňader, neodolal, sklonil se a vzal růžový hrot do úst. Diana jen slastně vzdychla. Ačkoliv jí Thornovo laskání poskytovalo rozkoš, přesto se styděla za svou nahotu a překryla se rukama.

Její náhlá plachost Thorna dojala. Usmál se na ni, vzal ji za ruce a něžně je odstrčil stranou.

„Nemohu se pyšnit dokonalou postavou jako tvé operní tanečnice nebo jako Venuše," řekla Diana a tvář jí zalil ruměnec.

„Jsi ta nejkrásnější žena, jakou jsem kdy potkal. A máš dokonalou postavu," ujišťoval ji.

A nelhal. Její perfektně tvarované tělo představovalo idol erotických představ všech mužů. Stačil jediný pohled a Thorne pocítil touhu.

Tolik ji chtěl. Chtěl, aby se pod ním svíjela v divoké extázi. Chtěl, aby vykřikovala jeho jméno. Přesto se donutil zvolnit a z účesu jí začal vytahovat ozdobné spony.

„Bože, máš tak nádherné vlasy," řekl zastřeným hlasem. „Ani nevíš, kolikrát jsem si představoval, jak je rozpouštím, jak je nechávám volně klouzat mezi prsty."

Thorne znovu ukradl letmý polibek a pak poodstoupil stranou, aby se svlékl.

Diana ho tiše pozorovala a cítila, jak se jí začíná zrychlovat pulz. Obdivovala štíhlou svalnatou postavu, bronzovou barvu opálené pokožky, štíhlé boky, pevná stehna…

Poté pohledem sklouzla dolů, až se zastavila na ztopořeném údu, který drze a nestydatě trčel do prostoru.

Thorne se spokojeně usmál. „Jak vidíš, o tvé přitažlivosti se nedá pochybovat."

To o tvé přitažlivosti se nedá pochybovat, pomyslela si Diana a nemohla se zbavit vzpomínek na minulou noc, kdy ji naplnil svým pevným mužstvím.

Thorne přistoupil blíže a ruce položil na její ňadra. Ačkoliv měl dlaň ovázanou, jeho dotek působil jako mocné afrodiziakum. Diana se celá zachvěla.

Thorne souhlasně pozoroval její reakci. Jsi pro mě jako stvořená," zamumlal. „Mám v plánu ti to dokázat." V jeho hlase se odráželo tolik sexuálního příslibu, až se Dianě zatajil dech.

Když ji Thorne vedl ke krbu, chvěla se očekáváním a touhou

Položil ji na bílou kožešinu a poklekl vedle ní.

„Jsi neuvěřitelně krásná žena, Diano. Kdyby ses viděla mými očima, neměla bys pochyb, jak jsi přitažlivá a smyslná. Jak po tobě toužím."

Diana rozechvěle přivřela oči a nechala se laskat lačným pohledem.

Čekala, že si Thorne lehne vedle ní a začne ji hladit, ale místo toho vzal hedvábný váček a jeho obsah vysypal na kožešinu – několik malých houbiček a jantarovou tekutinu.

„Houby se musí napustit vinným octem nebo brandy," vysvětlo val Thorne. „Je to nejlepší způsob jak se uchránit před nechtěným těhotenstvím. Musím ji vsunout hluboko do tvého těla."

Navlhčil houbu a lahvičku odložil stranou. Když se konečky prstů dotkl pokožky Dianina bříška, měla dojem, že shoří. Pokračoval stále níž, až se začal probírat hebkými chloupky jejího ženství. Pak dvěma prsty rozevřel vlhkou štěrbinku a houbičku vsunul dovnitř, jak ji předem varoval.

Když byl hotov, lehl si vedle ní a těsně se k ní přitiskl, aby cítila jeho vzrušení.

„Připadá ti mé tělo stejně fascinující jako mně to tvé?" zeptal se tichým hlasem.

„Ty víš, že ano."

„Tak mi to ukaž."

„Jenže já nevím, co mám dělat."

„Řiď se instinkty, lásko. Začni tím, že se mě budeš dotýkat.“

Když ji Thorne vzal za ruku a položil si ji na svalnatou hrud, Diana ochotně poslechla… Hladila jeho krásně tvarované tělo, obdivovala jeho pevné, mužné tvary.

Prsty se sunula níž, až na jeho ploché břicho, ale dále si netroufla. „Říkal jsi, že mě naučíš, jak dávat rozkoš.“

„Bude mi potěšením.“ Na rtech mu pohrával lehký úsměv. „Dotýkej se mě na místech, kde jsem nejcitlivější.“

„Kde?“ zeptala se Diana.

„Na mém penisu.“

Když prsty obkroužila kolem horkého mužství, cítila, jak ztuhl.

„Takhle? Dělám to správně?“ zeptala se a lehce pohladila životem tepající mužství.

„Ano,“ odpověděl Thorne náhle zastřeným hlasem. „Hlaď mě.“

Poté se převalil na záda a Diana poklekla vedle něho, aby se mu mohla lépe věnovat. Stiskla prsty a pomalu klouzala nahoru a dolů. Fascinovaně pozorovala mužnou nahotu a vychutnávala si reakci, kterou v něm vzbuzovala.

Thorne zavřel oči a zcela zjevně si její dráždění náležitě užíval.

„Co dál?“ zeptala se.

„Vezmi ho do úst.“ Chraplavý hlas přetékal nutkavou potřebou, která ji neuvěřitelně vzrušovala.

Sklonila se k tvrdému penisu, který se vypínal z temného hnízda jemých chloupků. Rozevřela rty a opatrně okusila hebkou špičku jeho mužství. Thorne se celý zachvěl.

„Je to příjemné?“

„Ach, ano…,“ vydechl.

Diana už déle neváhala a rty pevně sevřela kolem tepajícího vrcholu.

Byl horký a hladký a Diana cítila, jak se jí v ústech chvěje. Špičkou jazyka přejížděla po jeho pevnosti a dráždila každičký centimetr napjaté pokožky. Chtěla, aby se Thorne svíjel a křičel, aby ztratil kontrolu nad sebou tak, jak při jeho dráždění ztrácela ona.

Když ho zasunula hlouběji do úst a začala ho sát, hlasitě vykřikl.

Okamžitě se napřímila. „Ublížila jsem ti?“

„Je to čisté týrání.“

„Mám přestat?“

Thorne se chraplavě zasmál. „Dobrotivé nebe, jen to ne. Nepřestávej, prosím…“

Diana jeho odpověď přijala s povděkem, protože přestat nechtěla. Thornovo tělo začalo tepat pravidelnými záchvěvy. Náhle ji popadl za ramena a přitáhl si ji k sobě.

Diana pochopila, co má udělat. Jednu nohu přehodila přes Thornovy boky a posadila se přímo na jeho mužství. Reagovala však tak prudce a dychtivě, že se málem nabodla.

„Jen pomalu,“ nabádal ji Thorne a chytil ji za boky, aby ji uklidnil. „Na takové věci jsi ještě úplný nováček.“

Netrvalo však dlouho a intenzivní pocit rozkoše a touhy se zno vu vrátil.

Thorne uchopil do dlaní její hebké prsy a znalecky je potěžkal. Růžové bradavky vzal mezi palec a ukazováček a začal je dráždivě třít, zatímco opatrně pohyboval boky a do Dianina ženství zasunoval svůj ztopořený úd.

Když Diana cítila, že je zcela naplněná, omámeně vydechla.

„Tak už vidíš, jak skvěle se k sobě hodíme?“ zeptal se Thorne. „Jen se podívej, jak dokonale mě obklopuješ.“

Vtom ji objal v pase a spolu s ní se převalil, takže teď ležela na zádech pod ním.

„Ovin mi nohy kolem boků," nařídil. „Chci cítit, jak mě svíráš svými stehny."

A právě v té chvíli se začal pomalu pohybovat.

Diana v extázi zaúpěla a ochotně mu vyšla v ústrety.

„Tak je to správné. Chci cítit, jak se pohybuješ," vydechl Thorne. „Popadni mě za zadek a sevři…"

Diana jeho erotická slova téměř nevnímala. Říkal jí, jak je krásná, jak po ní touží, pobízel její vášnivou odezvu. Pak ho však už neslyšela. V uších jí zněl jen hlasitý výkřik vlastního křečovitého uvolnění.

Svíjela se v jeho objetí, divoce házela hlavou ze strany na stranu a nechala se unášet prudkými vlnami sexuální erupce, až to Thorne déle nevydržel. Poddal se Dianině živelné vášni a jediným prudkým pohybem do ní vstříkl své sémě.

Poté si vzájemně leželi v náruči, údy propletené, těžce lapající po dechu.

Diana omámeně zavřela oči a vychutnávala si slastný pocit, který v ní vyvolával dotek Thornova nahého těla. Pod prsty vnímala hladkou pevnost jeho svalů, cítila horké pižma jejich milování.

„Vidíš, jakých výšek můžeš dosáhnout," řekl Thorne ochraptěle. „Jen se nesmíš bát odpoutat se."

Má pravdu, uvědomila si Diana. Spalující rozkoš jejich druhého milování se zdála mnohem silnější než ta první.

„Je milování vždy tak… ohromující?"

„Mělo by být. A mám v plánu tě o tom přesvědčit." Lehce ji políbil na orosené čelo. Ještě stále se máš co učit. A já zase musím pracovat na lepším ovládání své prudké vášně. Jenže když jsem v tvém sladkém těle, je pro mě tak obtížné kontrolovat se. Přesto přísahám, příště

to bude trvat déle. Jen mi dej pár minut na znovunabytí sil a můžeme pokračovat.“

Diana zabořila tvář do Thornova ramene a rozesmála se. „To spíše já bych se měla naučit lépe ovládat. Asi bych tě měla vyhnat ze svého ateliéru dřív, než budu stejně zkažená jako ty.“

Lehce se usmál. „A právě to chci, lásko.“

Thorne Dianin ateliér pravidelně navštěvoval a zodpovědně ji zasvěcoval do tajuplného světa smyslnosti a sexuality.

Ve svých lekcích ji učil, jak mezi mužem a ženou vzněcovat žár, jak ho ukájet, a zároveň ji osvobozoval od přísných omezení, ve kterých žila prakticky celý život. Když se jí dotýkal, Diana měla dojem, že je někým jiným. Někým bez studu a zábran.

Nicméně Diana o svém ostudném chování nechtěla přemýšlet. Ani jestli je správné či ne. Rovněž se nemínila zabývat otázkami budoucnosti či hlouběji studovat Thornovy záměry.

Instinktivně věděla, proč ji neustále pronásleduje. Jedna jeho část milovala výzvu zdolat její odmítání, a druhá část jeho bytí ji prostě chtěla.

Rovněž její kariéra v příštích dnech vzala nový obrat. Dianu udivilo, když se při několika příležitostech přesvědčila o své proslulosti.

Poprvé se tak stalo, když se v jejím ateliéru objevil podivný cizinec a snažil se koupit její obrazy. Podle navštívenky, kterou poslal, se jednalo o pana Jamese Attreeho, kupce. Když ho Diana přijala, do salonku se vřítil napolo plešatý, obtloustlý muž, jehož přízvuk prozrazoval, že patří k nižší třídě.

Poté, co Dianě políbil ruku, se pan Attree posadil do nabízeného křesílka.

„Jsem známý tím, že jdu vždy rovnou k věci, slečno Sheridanová, proto nebudu otálet. Úchvatný portrét madam Venuše – ten musím mít.“

Diana se na něho překvapeně podívala. Alegorický obraz Venuše nevisel ještě ani dva dny na výstavě v Britské akademii, kde spolu s ním poslala i několik dalších pláten, především však krajinc maleb.

„Velice ráda bych vám vyhověla, pane Attree,“ odpověděla Diana zdvořile, „ale portrét není na prodej. Vlastně ani není můj. Jakmile výstava skončí, bude náležet madam Venuši.“

Attree se zamračil. „Jsem bohatý člověk, slečno Sheridanová. Stačí, když si řeknete cenu.“

„Je mi líto, ale skutečně vám nemohu pomoci, pane.“

„Ach, pak se tedy budu muset domluvit s madam Venuší. Jsem si jistý, že ta bude s obchodem souhlasit. Tak jaké tedy obrazy máte na prodej?“

„Obrazy na prodej?“ opakovala Diana.

„Poznám kvalitu, když ji vidím, slečno Sheridanová, a chci koupit vaše díla. Mám svou vlastní sbírku obrazů a co nevidět ji míním vystavovat.“

Když Diana váhala, pokračoval: „Možná se vám to zdá zvláštní – chlápek z ulice si chce udělat jméno. Ale já dobré umění skutečně obdivuji a chtěl bych ho prosazovat. Má zesnulá žena byla rovněž malířka. Rád bych se v tomto oboru prosadil.“

Pan Attree zcela zřejmě zastával názor, že získání a vystavování obrazů poskytne nádech kulturnosti i jejich majiteli. Náhle však Diana pojala určité podezření. Chladně se na kupce usmála. „To vás ke mně poslal lord Thorne?“

„Prosím? Lord Thorne? Ne, ne, s tím jsem se osobně nikdy nesetkal, i když jsem o něm hodně slyšel. Ne, to je jen mezi námi. Slibuji, že vám nabídnu slušnou cenu.

Mohu teď vidět vaše obrazy? Nebo jestli vám to nevyhovuje, mohu se vrátit jindy. Jsem rozhodnutý některý z vašich děl získat, slečno Sheridanová.“

„Dobře, pokud mi dáte čas, abych obrazy rozmístila po ateliéru, mileráda vám ukážu ty, které jsou na prodej.“

Netrvalo dlouho a Diana panu Jamesi Attreemu prodala čtyři své nejlepší obrazy – dvě krajinomalby, jeden portrét a zátiší. Pan Attree se ukázal nejen jako štědrý kupec, ale i jako skutečný odborník. Vypsal jí šek na částku o čtyři sta liber vyšší, než za obrazy požadovala, a řekl, že pro díla hned odpoledne pošle svého lokaje.

Ještě stále omámená z nečekaného štěstí, Diana začala Thorna zpovídat, sotva se ukázal ve dveřích. Chtěla vědět, jestli s kupcem skutečně nemá nic společného.

Thorne se zdál udivený a zároveň potěšený. „Přísahám, drahá, že toho chlápka ani neznám. Musím však toho tvého pana Attreeho pochválit za jeho dobrý vkus. Teď ale už pojď ke mně a polib mě. Musíme přece tu radostnou událost oslavit.“

Diana Thornovi věřila, neboť neměl žádný důvod jí lhát. Tudíž se mu ochotně vrhla do náruče a u srdce ji hřál příjemný pocit, že prodala několik svých obrazů, aniž by jí musel kdokoliv pomáhat.

O dva dny později se Thorne objevil, právě když snídala. Vešel do jídelny a s úsměvem na tváři před Dianu položil čerstvé noviny.

„Už jsi četla *Morning Chronicle?* Předem tě musím upozornit, že s tím nemám nic společného.“

Na titulní stránce se skvěl článek známého anglického kritika umění, lorda Howella, který hodnotil výstavu Britské akademie krásných umění.

Zatímco Diana očima spěšně přelétala po řádcích, Thorne se usadil a nalil si kávu.

Když došla až ke svému jménu, sevřel se jí žaludek, nicméně lord Howell své obvykle kritické pero tentokrát využil k oslavě a chvále talentu mladé umělkyně.

Slečna Sheridanová je nejtalentovanější malířka celého desetiletí… Její propracovanost světla a barev se nedá nazvat nijak jinak než pozoruhodná… Ještě pozoruhodnější je však fakt, že se jedná o ženu. Slečnu Sheridanovou nedávno přijali do řad studentů Britské akademie krásných umění, je však nadmíru jasné, že je natolik zručná a nadaná, že by zde mohla vyučovat sama…

A následovalo několik dalších článků, ve kterých se k její práci pochvalně vyjadřovali mnozí proslulí umělci celé Anglie.

Thorne s úsměvem pozoroval Dianino nadšení. „Takovou chválu bych ti nemohl koupit za žádné peníze, i kdybych chtěl. Je to výsledek tvé snahy a talentu. Řekl bych, že teď bude o tvá díla neobyčejný zájem."

Thornův předpoklad se ukázal jako naprosto správný. Diana ještě ani nestačila posnídat, a už jí lokaj oznamoval, že na ni v přijímacím salonku čeká návštěva.

Diana vešla dovnitř a uviděla vysokou, stříbrovlasou dámu, která se k ní vrhla s nadšeným výrazem. „Jsem lady Ranworthová, slečno Sheridanová. Možná si vzpomínáte, setkaly jsme se na plese lady Hennessyové. Jsem Judithtina dobrá známá, a tak mi dala vaši adresu. Omlouvám se za tak brzkou návštěvu, ale jsem si jistá, že po dnešním článku v *Chronicle* za chvíli nebudete mít čas. Proto jsem se opovážila oslovit vás dřív, než tak učiní ostatní. Chtěla bych se od vás nechat portrétovat."

Diana na chvíli zaváhala, ale pak se usmála a řekla: „Bude mi ctí, lady Ranworthová. Kdy si přejete začít?“

„Jak to jen bude možné. Jsem si jistá, že většina mých přátel bude mít stejné přání, jenže já budu první.“

Diana doufala, že jde správným směrem. Jedna z nejúspěšnějších umělkyň posledního století, Angelica Kauffmanová, získala slušné jmění tím, že portrétovala urozené anglické dámy.

„Vyhovovalo by vám to zítra ráno?“

„To bude skvělé.“

Domluvily se na přesném čase a určily sumu – čtyřikrát vyšší, než za jakou by Diana obraz prodala na venkově.

Když se s lady Ranworthovou rozloučila, vrátila se Diana do jídelny.

Thorne seděl u stolu a ještě stále četl noviny. „Dobré zprávy?“ zeptal se, jakmile Diana dosedla na židli.

„Řekla bych, *ohromující.* Právě jsem dostala svou první zakázku.“ Podívala se na Thorna a potřásla hlavou. „Asi sním. Bojím se, že se štípnu a probudím se.“

Thorne se usmál. „Nechci ti připomínat, že jsem to říkal. Jen tě varuji, nepřijímej příliš mnoho zakázek najednou. Dokud nedokončíš můj obraz, jsi jen má.“ Thorne ztišil hlas. „A kromě toho, ještě jsem ti nepózoval zcela nahý.“

Diana cítila, jak jí při Thornově nestoudném návrhu rudnou tváře. Ten se však záměrně vrátil ke čtení novin a nechal ji v rozpacích přemýšlet o jeho slovech.

Thorne skutečně trval na svém návrhu a na příštím sezení se zcela odhalil. A Diana nadšeně souhlasila. Vždyť se pravděpodobně jednalo o jedinou příležitost, kdy mohla studovat mužskou anatomii.

Místo toho, aby dokončila Thornův téměř hotový portrét na lodi, využila čas a snažila se detailně zachytit tvary jeho těla. Nicméně jako obvykle se v Thornově přítomnosti nedokázala dlouho soustředit.

Ležel pohodlně uvelebený na pohovce, štíhlý, pružný a nahý, zatímco ona seděla se skicákem v ruce v protějším křesle. Až příliš často si Diana uvědomovala, že svůj model sleduje obdivným pohledem. Thorne byl se svým ztopořeným mužstvím neobyčejně krásný a pronikavě smyslný.

Asi po čtvrt hodině se líně protáhl a celý se vypjal, jako by se snažil záměrně upoutat pozornost na tu část těla, která Dianě prokazuje nevšední rozkoš.

Diana se ho snažila ignorovat, dokud si nezačal stěžovat na chlad. Jarní slunce svými paprsky vyhřívalo ateliér natolik, že Diana pojala podezření, že Thorne nehraje fér.

„Pokud chceš," navrhla suše, „přinesu ti deku a můžeš si přikrýt nohy."

„Raději bych chtěl, abys mě přikryla svým tělem, drahá. Měla bys sem přijít a zahřát mě."

Slehla po Thornovi rozzlobeným pohledem. „Copak se nemůžeš ani na chvíli ovládat?"

„Můžu, samozřejmě, ale proč bych to měl zatraceně dělat?"

Diana se jen usmála.

„Nevím, jak dlouho to ještě vydržím," utrousil Thorne. „Když mě tak podrobně studuješ, nemám problém zůstat vzrušený. Ale jestli chceš, aby můj penis pevně stál,

musíš mu poskytnout něja– kou kompenzaci. Třeba se svlékni.“

„Jenže já nepotřebuji ztopořený penis. K mému účelu mi stačí, tvá nahota.“

Thorne ji spoutal pohledem a svůj pevný úd vzal do dlaně. „Copak bys ho nechtěla cítit uvnitř své hebkosti?“ zeptal se tichým hlasem.

Dianě při jeho slovech vyschlo v ústech. Thorne byl neuvěřitel– ně mužný, naprosto nestydatý a zcela neodolatelný.

„Ještě půl hodiny,“ řekla s vypětím všech sil.

Lehl si na záda a samolibě se usmál. „Dobře tedy, ale jestli si myslíš, že beze mě můžeš tak dlouho vydržet, pak se mýlíš.“

Ukázalo se, že Thorne měl opět pravdu. Diana mu nevydržela odolávat déle než dvacet minut. Thorne se znovu ukázal jako naprostý zvrhlík. Vzal na sebe roli malíře a místo plátna maloval po jejím nahém těle.

Až do té doby Diana netušila, jak může být její práce erotická.

Nejdříve ji svlékl a lehce zulíbal zacelující se ránu na rameni. Pak ji položil na pohovku a zavedl nasáklou houbu. Nakonec otevřel košík, který si přinesl s sebou.

Vytáhl dvě dřevěné misky – jednu plnou čerstvě natrhaných jahod a druhou přetékající hustou smetanou – , zakousl se do sladkého plodu a potom šťavnatou dužinou přejížděl po Dianině spodním rtu. Trvalo nekonečně dlouho, než jí dovolil jahodu sníst.

„Hladová?“ zeptal se škádlivě, zatímco ji krmil. „Já jsem, ale ne po ovoci. Ak tomu, co mám na mysli, potřebuji tvou spolupráci…“

Promyšleně naaranžoval správnou polohu jejího těla: levou paži položil na opěradlo pohovky, zatímco pravou nechal volně polože- nou podél klenutých boků, levou

nohu pokrčil a pravou nasměroval na zem, kde se chodidlem dotýkala podlahy.

„Miluji nestydatou podívanou," řekl a pohledem klouzal po jejím smyslném těle. „Ale chci tě horkou a toužící, celou vlhkou a hladovou."

Natáhl ruce, do dlaní vzal hebké obliny jejích ňader a začal je něžně hníst.

„Chceš mě trýznit?" vydechla Diana.

Thorne se líně usmál. „To bych rád, ale dnes si chci zahrát na malíře." Poté smočil ukazovák do smetany. „Vždy jsem oceňoval umění. Vzrušuje smysly a stimuluje intelektuální schopnosti…" A smetanu pomalu nanesl na touhou zduřelé hroty Dianiných ňader.

„A vždy jsem obdivoval tvou dovednost…"

Znovu smočil prst do smetany, avšak tentokrát se věnoval spodním partiím Dianina svůdného těla. Špičkou prstu něžně kroužil kolem citlivého uzlíčku rozkoše, dokud Diana nevzdychala touhou.

„Ale dnes," řekl Thorne, než sklonil hlavu, „chci ti ukázat, jak talentovaný umím být i já."

Diana po chvíli zjistila, že je až neskutečně talentovaný.

Nicméně jednalo se o poslední smyslné chvíle, kdy si Diana dopřála Thornovu výuku rozkoše uprostřed bílého dne. Článek v *Chronicle* se pro Dianu ukázal jako osudový. Dobrá polovina urozených dam Londýna náhle stála o portrét, který by namalovala tak nadaná a talentovaná malířka. Nakonec musela Diana některé zakázky s lítostí odmítnout.

Následujícího dne, když ji Thorne přišel vyzvednout k pravidelné projížďce parkem, právě dodělávala svou první zakázku.

Diana požádala o zrušení projížďky a Thorne s chápavým úsměvem přikývl. Než však odešel, přešel k místu, kde na stojanu stál téměř hotový portrét.

„Nevzpomínám si, že by lady Ranworthová vypadala tak skvěle," podotkl. „Řekl bych, že jí tvůj obraz příliš lichotí."

Diana se usmála a několika tahy štětcem nepatrně upravila sytý odstín rumělky. „Myslím, že jsem se o nutnosti přikrášlení už zmínila. Už dávno vím, že pokud chceš obraz prodat, musíš svého zákazníka trochu přikrášlit a skrýt největší vady. Jestliže bude zákazník spokojený, ochotně zaplatí požadovanou sumu."

Thorne přešel do vzdáleného rohu ateliéru, kde stály dokončené obrazy a čekaly na doschnutí. Zastavil se u svého portrétu na lodi a zamračeně si ho prohlížel.

„Takže ty jsi mě záměrně udělala svůdnějšího? Jak ponižující."

Diana se suše usmála. „Jistě se snažíš o kompliment. Ale i když riskuji, že tvá sebejistota vyletí až k výšinám, musím uznat, že tvůj portrét přikrášlit nepotřeboval."

Vtom však zaslechla zvuk otvíraných dveří, rychlé kroky dopro- vázené rozzlobeným hlasem sestřenice, která volala její jméno. Diana si uvědomila, že Amy už v ateliéru byla a jistě zná cestu i sama.

O chvíli později se dívka vřítila do místnosti a plamenným pohledem hledala Dianu. Jakmile ji uviděla, celá ztuhla. „Jak jsi jen mohla!" vykřikla a prstem ukázala přímo na Dianu. „Jak jsi mě mohla takhle zradit?"

Diana se nechápavě zamračila. „Asi ti nerozumím."

Těsně za Amy do ateliéru vkulhal zarudlý John Yates a ztěžka lapal po dechu. „Slečno Lunsfordová, nemůžete za to dávat vinu své sestřenici."

Thorne udělal několik kroků dopředu. „Dávat vinu za co?“

„Ano, za co?“ opakovala Diana. „Snad by sis měla sednout a v klidu mi všechno vysvětlit.“

„Nechci si sednout!“ křičela Amy, oči plné slz. „Zničila jsi mi život!“

Diana opatrně odložila paletu a štětec. „Pokud jsem to udělala, pak je mi to upřímně líto, drahá, ale nemám ani tušení, o čem vlastně mluvíš.“

„Najala jsi tu potvoru, aby Reggiho obrátila proti mně. A nesnaž se zapírat!“

Diana cítila, jak jí tváře hoří proviněním. Samozřejmě že najali Venušinu zaměstnankyni, aby svedla Reginalda Kneighlyho, jenže Amy se o tom neměla nikdy dozvědět.

„Jen se posaďte, slečno Lunsfordová,“ zapřísahal ji Yates. Vzal dívku za loket a snažil se ji odvést k jednomu z křesel poblíž krbu. Jenže Amy se mu vyškubla a s třesoucím se spodním rtem a se slzami na krajíčku se vrhla k Dianě. „Nemohu tomu uvěřit, že jsi schopná takové zrady.“

Thorne ztuhl. „Nezapomínej na slušné vychování, když mluvíš se svou sestřenici. A koneckonců, Diana za nic nemůže.“

Ale Amy byla jako hluchá. „Proč mě tolik nenávidíš, Diano? Proč? Chceš snad, abych dopadla stejně mizerně jako ty?“

Diana zděšeně pozorovala svou sestřenici. „Drahoušku, ty přece víš, že to není pravda. Mám tě ráda a nechci, abys dopadla špatně. Proč mi neřekneš, co se stalo?“

Amy si překryla uslzené oči dlaněmi. „Dnes odpoledne jsem nakupovala na Bond Street – pan Yates byl tak laskav, že mě doprovázel –, když jsem ho náhle spatřila. Reggie tu lehkou holku objímal přímo na ulici!

Můj nápadník, který mi přísahal věčnou lásku! Chtěla jsem ho okamžitě konfrontovat, ale naskočil do kočáru a odjel. Tak jsem oslovila tu… osobu jménem Kitty. Pohrozila jsem jí, že jestli nenechá Reggiho na pokoji, označím ji za zlodějku a nechám ji uvěznit. Jenže ona tvrdí, že je řádně zaměstnaná a že za svedení Reggiho dostala slušně zaplaceno! To jsi mohla udělat jedině ty, Diano."

„Ne, ona to nebyla," přerušil ji Thorne. „Vlastně jsem Kitty najal já. Jako tvůj poručník jsem se za tebe cítil zodpovědný a chtěl jsem tě ochránit od sukničkáře, který touží jen po tvém majetku."

„To jsi byl ty?" Amy se na Thorna rozzuřeně podívala. „Pak jsi příšerný mizera a zničil jsi mi život!"

„Tak o tom bych si dovolil pochybovat," odvětil Thorne nevzrušeně. „A kdyby ses uklidnila, jistě bys uznala, že pokud by tě Kneighly opravdu miloval, taková ženština by u něho nemohla mít úspěch."

Amy ucukla, jako by jí Thorne vlepil políček. Chvíli na něho jen mlčky hleděla, jako by si až teď uvědomila krutou pravdu. Pak uhnula pohledem, sklonila hlavu a se zoufalým pláčem vyběhla z ateliéru.

John Yates se na Dianu omluvně usmál. „Hovořila z ní poraněná pýcha. Vždyť ona toho neřáda ani nemiluje. Pokusím se ji utišit, slečno Sheridanová, a vysvětlím jí, že jste pro ni chtěli jen to nejlepší. Až se uklidní, snad to pochopí."

Hluboce se před Dianou uklonil, rozloučil se s Thornem a pospíchal za Amy.

Diana udělala krok dopředu a chtěla se rozběhnout za svou sestřenici, ale Thorne ji zastavil.

„Myslím, že jí dáme chvíli čas. Yates má pravdu. Amy se potřebuje uklidnit."

„Asi ano," řekla Diana zamyšleně. „Pro Amy by však bylo mnohem méně bolestivé, kdyby se o Kitty nikdy nedozvěděla. Kéž bych ji toho mohla ušetřit."

Diana ucítila prudký nával viny. Co se před třemi týdny přestěhovala do svého ateliéru, Amy téměř neviděla. Záměrně Amy zanedbávala, neboť věřila, že jí bez ní bude lépe. Ale možná se mýlila. Kdyby dnes ráno šla s Amy nakupovat ona, jistě by jí zabránila, aby na ulici konfrontovala Kitty.

Thorne vzal Dianu za ruce a krátce ji políbil na rty. „Přestaň se mračit. Amy se z toho brzo dostane. Yates jí pomůže, jen se neboj."

Chvíli trvalo, než si Diana uvědomila Thornova poslední slova.

Nechápavě se na něho podívala. „Odkdy Amy dá na názor Johna Yatese? Vždy se k němu chovala přímo úděsně."

„Od té doby, co se rozhodla použít Yatese jako záplatu na svou zraněnou pýchu. Yates ji celkem často navštěvuje. Řekl bych, že se snaží využít situace a začal se jí dvořit."

„Cože, Yates se *dvoří* Amy?" zeptala se Diana udiveně.

Thorne se suše ušklíbl. „Já vím. Mladá láska bývá často nepředvídatelná."

17

Hned následujícího dne se Diana znovu přesvědčila o nepředvídatelnosti lásky, a to když s Thornem navštívili divadlo Drury Lane. V lóži hned přímo proti nim neseděl nikdo jiný než Dianin bývalý nápadník Francis, lord

Ackland, spolu se svou kyprou baronesou, lady Acklandovou.

Na malou chvíli jí pohled na jeho krásnou tvář a plavé vlasy vrátil hořké vzpomínky, ale Diana se rychle vzpamatovala a svou pozornost raději soustředila na ostatní návštěvníky. Od té doby, co se s Francisem po dlouhé době viděla na Amyině plese, slyšela o jeho manželství s bohatou baronesou řadu pomluv, zvláště že zplodil čtyři nemanželské děti a že ho jeho žena drží pěkně na uzdě.

Přesto ji překvapilo, když ji Francis o první přestávce vyhledal. Thorne odešel z lóže, aby si promluvil s přáteli a přinesl něco k pití, když vtom dovnitř vklouzl Francis, jako by čekal za rohem na vhodnou příležitost.

Políbil jí ruku, a když ho Diana nevyzvala, aby se posadil, melancholicky ji pozoroval.

Diana se přinutila ke zdvořilému úsměvu, neboť věděla, že je pozoruje několik párů očí.

„Lorde Acklande," řekla. „Co vás sem přivádí?"

„Rád bych vám blahopřál k úspěchu, Diano. Viděl jsem vaši práci v Britské akademii. Je opravdu unikátní. Vždy jsem věděl, že máte talent. Musíte být ráda, že se vám splnil váš sen."

„Jsem opravdu šťastná," odpověděla pohotově.

„Já jsem už dlouho nemaloval." Francis se smutně usmál. „Má žena považuje umění za nízké a nevhodné pro muže mého postavení. To je hlavní nevýhoda sňatku z rozumu – poslední slovo má ten, kdo kontroluje finance."

Diana ho zamračeně pozorovala a *zvažovala***,** zda od ní čeká sympatie. „To je mi líto," řekla a snažila se, aby její slova vyzněla upřímně. „Vím, co pro vás malování znamenalo."

Francisův hlas klesl do šepotu. „Také bych chtěl říct…, jak ne– rad jsem vám ublížil, Diano. Kdybych měl na výběr…“

„Jenže vy jste měl, Francisi,“ poznamenala Diana nevzrušeně.

Pak však uviděla jeho nešťastný výraz a pocítila k němu lítost.

„Ale už je to dávno za námi,“ dodala vesele. „Skutečně, už na to vůbec nemyslím.“

„Nemyslíš na co, drahá?“ ozval se Thornův chladný hlas. Vrátil se do lóže, v ruce držel dvě sklenice s punčem, jednu podával Dianě. S tvrdým úsměvem na rtech se podíval na barona. „Acklande, vaše žena by vás nejraději probodla. Asi byste se k ní měl hned vrátit, než zavolá sluhu a nechá si vás položit k nohám.“

Francis se lehce uklonil a odešel. Thorne se posadil vedle Diany, vzal ji za ruku a lehce políbil konečky prstů – samozřejmě se jednalo o gesto určené publikum. Jeho hnědé oči sršely hněvem.

Diana cítila, jak se začíná červenat, a rychle se mu vytrhla. „Nemusel jsi být tak hrubý. Francis mi chtěl jen blahopřát k mému úspěchu.“

„Jednou tě odmítl, ted už nemá právo ani s tebou hovořit,“ od– větil Thorne hedvábným tónem. „A jestli tě ještě jednou vyhledá, vyzvu ho na souboj.“

Diana uvítala, že na jevišti právě začalo druhé dějství, a ona nemusela odpovědět.

Ačkoliv ji těšilo, že Thorne na jejího bývalého snoubence žárlil, neměl k tomu žádný důvod. Když Francisovi tvrdila, že na možnost vztahu mezi nimi už nemyslí, mluvila pravdu.

Byl stále stejně krásný jako před lety, avšak jeho tvář už na ni neměla takový vliv jako dřív. Prostě ji nepřitahoval – a jeho bohaté ženě ani trochu nezáviděla.

Jediný cit, který v ní Francis vzbudil, bylo pohrdání. Vlastně mu teď za jeho odmítnutí byla vděčná. Nikdy by nemohla být šťastná s mužem tak chabého charakteru.

Diana si náhle uvědomila, že je konečně volná. Nezbylo nic z naivní dívenky, která bez váhání darovala své srdce. Ted už mohla udělat tlustou čáru za jednou kapitolou svého života, která se ukázala velice bolestnou.

Podívala se na Thorna a tiše obdivovala jeho krásný profil, zlaté vlasy lesknoucí se v záři křišťálového lustru.

Napadlo ji, že Thorne je stejně krásný jako Francis, možná ještě krásnější. Ale tím jejich podobnost končí. Zatímco Francis ji pro peníze odmítl a uvrhl do hanby, Thorne se jí snaží všemožně pomáhat a chránit ji.

Diana musela uznat, že je to zároveň nejpřitažlivější a nejsmyslnější muž, s jakým se kdy setkala. Nesporně jí změnil život. Vytáhl ji z bezbarvé fádnosti prostého přežívání a vrhl ji do života překypujícího vzrušením, živoucí energií, štěstím a nadějí.

Thorne jí ukázal, co je rozkoš. Nejen tělesný požitek, ale něco mnohem hlubšího: spříznění duší, které jí dovoluje vzlétnout až k výšinám.

Tolik mu toho dluží. Nicméně něžnost, kterou k němu pociťuje, je něčím víc než jen vděčností…

Diana se zhluboka nadechla, šokována silným citem, který si právě připustila. Udělala velkou chybu. Několik posledních týdnů zcela záměrně ignorovala výstražná znamení. Zapomněla na svůj slib do nikoho se nezamilovat.

Diana se kousla do spodního rtu a mezi očima se jí usadila ustaraná vráska. A co když Thorne právě o tohle celou dobu usiloval? Kousek po kousku zbořit její ochrannou hradbu?

Ale ať už byly jeho záměry jakékoliv, nesmí v jejich vztahu dále pokračovat. Musí se okamžitě stáhnout, a to

dřív, než zcela podlehne Thornovu kouzlu a stane se na něm zcela závislá.

Naneštěstí ještě nemůže zrušit jejich zasnoubení. Jednou to pochopitelně udělá – až bude usvědčený vrah Nathaniela a Amy se provdá za urozeného a zodpovědného muže, který ji bude milovat.

Ale než se tak stane, kárala se Diana přísně, když se přinutila soustředit pozornost zpátky ke hře, musí se vzpamatovat a potlačit něžný cit, který v ní Thorne vyvolal.

A právě proto se mu musí začít vyhýbat a jednou provždy přestat s intimnostmi, které spolu sdílejí.

*** * ***

K Dianině velké nelibosti její nové rozhodnutí nemělo dlouhého trvání. Po zbytek hry jednala s Thornem s odtažitým chladem, jenže ten byl na náhlé změny jejího chování zvyklý, takže tomu nepřikládal větší důležitost.

Konečně seděli v kočáře a jeli potemnělými ulicemi do Mayfair.

„Jsi dnes v noci nezvykle tichá, má drahá. Snad nepřemýšlíš nad slovy toho parchanta?“

Diana se musela usmát. „Popravdě řečeno jsem si až teď uvědomila, že má osudová láska nebyla ničím jiným než dívčím pobláznění.“

„To rád slyším,“ řekl Thorne. „Jsem rád, žes konečně přišla k rozumu.“

Diana významně pozvedla obočí. „Nikdy bych neřekla, že patříš k mužům, kteří se trýzní žárlivostí.“

„Nu, asi bys měla přehodnotit své názory. Jsi moje, lásko, a já se o tebe nemíním s nikým dělit.“

Ačkoliv Dianu jeho slova potěšila, musela vše uvést na pravou míru. „Já nejsem tvoje, Thorne. Jen předstíráme, že jsme zasnoubení, nic víc.“

„Je toho mnohem víc.“

Objal ji kolem ramen a přitiskl k sobě.

Diana ztuhla, nicméně uvnitř těla cítila okamžitý zážeh vášně, a to ji Thorne ještě ani nepolíbil. Sklonil hlavu a hladově se přisál k jejím ústům.

Syrovost a otevřenost jeho touhy ji zastihla nepřipravenou. Když však jazykem vklouzl mezi její rty a vlastnicky plenil a dobýval horká ústa, Diana si uvědomila, že mu nedokáže dlouho vzdorovat.

Když se od ní odtáhl, jeho pohled se zdál tvrdý a chladný. Dříve než mohla popadnout dech, ji vzal za ruce a přitiskl si je k ztopořenému penisu uvězněnému pod hebkou látkou saténových kalhot.

Dianě vyschlo v ústech.

Thorne si rozepnul rozparek a osvobodil touhou tepající úd. Pak jí vykasal sukně a prsty vklouzl mezi štíhlá stehna. „Thorne…“

„Buď tiše,“ nařídil.

Prsty se probíral v hebkých záhybech horkého ženství a bříškem palce přejížděl po vlhkém pupenu touhy. Jeho důmyslné dráždění ji činilo ještě vlhčí. Netrvalo dlouho a z Dianina hrdla unikl vzrušený sten. Ochotně se mu vyklenula v ústrety a boky se pohybovala ve stejném rytmu jako pohupující se kočár.

Thorne se vítězoslavně usmál. Chvěla se touhou a bez námitek se mu obkročmo posadila na klín. Stačil by jediný výpad a třásla by se mu v náruči.

Oběma rukama ji popadl za zadeček a přitiskl si ji k tvrdému mužství. Náhle měl dojem, že exploduje.

Nepatrně ji nadzvedl a prudce posadil přímo na svůj úd. Bože, byla tak horká a úzká, Thorne věděl, že vyvrcholí dřív, než ji bude schopný uspokojit.

Pevně zaťal zuby a snažil se bojovat s prudkým návalem touhy, který ho zcela pohltil. Ale když se proti

němu Diana vzepjala, vydal drsný a primitivní zvuk a divoce ji políbil.

V tu chvíli mezi nimi vypukla zuřivá vášeň. Chtíč se změnil v potřebu a jeho vlastní divoké vzrušení se setkalo s Dianiným šílenstvím. Vítala tvrdé nárazy mužného těla stejně jako on vítal ty její. Jejich jazyky se střetly a stejně jako jejich těla tančily odvěký tanec lásky v pradávném rytmu primitivní potřeby po naplnění.

O chvíli později z Thornova hrdla unikl drsný výkřik. Jeho kontrola selhala a on se přestal ovládat. Jeho rty pily z vášnivých vzdechů přímo u Dianiných úst, ruce plenily citlivou pokožku ženského těla…

Když bylo po všem, Diana se mu vyčerpaně zhroutila do náruče.

Thorne se omámeně rozhlížel kolem sebe a snažil se uvědomit si, co se vlastně stalo. Co za sebou zavřel dveře kočáru, nemohl myslet na nic jiného než na její svůdné tělo. A jakmile se jejich rty střetly, neexistovalo nic než zběsilá touha vniknout do její hebkosti.

Nechtěl se jí takhle zmocnit, ale nedokázal se ovládnout.

Pochopil však, že Diana toho lituje. Chladně se od něho odtáhla, posadila se na protější sedadlo a rychlými pohyby si upravovala pomačkané šaty.

„Nemohu uvěřit, že jsem to připustila,“ mumlala si sama pro sebe.

„Proč ne?“ zeptal se Thorne cynicky a zapnul si poklopec.

„Protože jsem si přísahala…“ Diana se odmlčela v půli věty. „Pokaždé, když se mě dotkneš, propadnu bezhlavé vášni.“

„V tom nevidím žádný problém.“

„*Thorne*…“ Diana zaskřípala zuby. „Nemohu si dovolit riskovat nemanželské dítě.“

„Pokud jde o mně, můžeme se klidně vzít.“

Diana celá ztuhla a tvrdohlavě vystrčila bradu. „Ne, to nemůžeme, Thorne. Je konec. Už v tom déle nemůžeme pokračovat.“

Kočár pomalu zastavoval. Diana si zmateně upravovala živůtek a rozcuchané vlasy.

Jakmile se ocitli před Dianiným domem, krátce se na něho podívala. „Prosím, zítra ke mně nechoď – ani nikdy v dohledné době. Už se nebudeme stýkat.“

Dříve než mohl odpovědět, lokaj otevřel dveře kočáru a spustil schůdky. Diana vystoupila a rozběhla se k domu.

Thorne tam zůstal nehnuté sedět, otřesený Dianiným náhlým útěkem – a ještě více svou ztrátou sebeovládání. Jeho zatracená žárlivost ho přinutila, aby s Dianou zacházel jako s nějakou děvkou. Dobrotivý bože, vždyť se jí zmocnil přímo tady v kočáře. Chtěl jí však zoufale ukázat, že je jen jeho, a z hlavy jí vyhnat myšlenky na toho zpropadeného Acklanda.

Thorne zíral na zabouchnuté dveře Dianina domu a zvažoval, zda má jít za ní. Možná kdyby využil svůj šarm, snad by se mu podařilo alespoň částečně ji uklidnit.

Ale třeba to není zas až tak špatný nápad dát si chvíli pauzu. Vždyť jsou spolu téměř každý den, a to už několik dlouhých týdnů.

Thorne předpokládal, že jakmile se jednou s Dianou pomiluje, jeho nezkrotná touha zmizí a on bude zase volný, jenže se hluboce mýlil. K jeho velkému údivu to bylo spíše naopak. Čím více se s Dianou miloval, tím více po ní toužil.

Snad ještě nikdy žádnou ženu nechtěl tolik jako právě ji. Nemohl se jí nabažit. Jakmile ji nedržel v náruči, toužil po jejích dotecích, po vášnivých polibcích. A když byl s ní, myslel jen na milování.

A když se právě pomilovali a on cítil slastné vlny rozkoše uvolnění, toužil po ní znovu.

Ne, pomyslel si Thorne a zaťal zuby Nepůjde za ní a nebude se jí omlouvat. Odluka je právě to, co potřebují.

Snad se znovu naučí ovládat a bude schopný potlačit touhu, která se blíží posedlosti.

Totéž si říkal Thorne o dva dny později, když navštívil Venušin klub hříchu. Nicméně místo toho, aby jeho touha mizela, odloučení od Diany jen zvyšovalo pocit marnosti.

Samozřejmě že by se mohl rozptýlit s jednou z Venušiných děvčat, nicméně posléze zjistil, že myšlenka na milování s jinou ženou než s Dianou v něm vyvolává nechuť.

Rovněž cítil nespokojenost s pomalým vývojem Nathanielova případu. Yates se spojil s několika vysloužilými Strážci, ale žádný z nich o Forresterech ani neslyšel, natož aby věděl o dvacet let starém případu, který by mohl vyprovokovat nenávist jejich dětí.

Thorne osobně navštívil ministerstvo zahraničí a seznámil se se všemi starými případy týkajícími se francouzské špionáže, ale o Forresterech tam nenašel ani zmínku.

Jediná pozitivní zpráva, která by je mohla přivést na správnou stopu, se objevila právě včera. Větší z Venušiných lamželezů se od incidentu s přepadením kočáru v klubu až do včerejška neukázal. Macky poslal zprávu, že Sam Birkin má citlivé levé rameno, což by mohlo být od zranění z Thornovy pistole. Ukázalo se tedy, že Sam Birkin je pravděpodobně jedním z lupičů, po kterém Thorne vystřelil. V každém případě oba Venušiny vyhazovače nechal sledovat jak Mackym, tak

dvěma dalšími agenty, kteří začali v klubu pracovat jako sloužící.

Thorne doufal, že se hrou s přáteli rozptýlí a přijde na jiné myšlenky, nicméně netrvalo dlouho a pochopil, že něco není v pořádku. Jakmile vešel dovnitř, všiml si, že karetní stůl že je prázdnotou, zatímco většina společnosti se shromáždila v rohu místnosti a diskutovala o *něm.*

„Není to snad náš známý přítel s nahou hrudí?“ utrousil lord Hastings, když Thorna uvítal v jejich skupince.

„Jaké to je nechat se polonahý zvěčnit na plátně, Thorne?“ dodal lord Boothe.

„Dovol mi vyslovit uznání tvé postavě,“ ozval se pobaveně třetí gentleman.

Thorne nechápavě pozvedl obočí. „Nerozumím vám. O čem to zatraceně mluvíte?“

Hastings mu odpověděl: „O portrétu, který visí na výstavě u Attreeho. Boothe ho tam uviděl a přemluvil nás, abychom se na něho také zašli podívat. Musím říct, že na mě udělal dojem.“

Thorne se zamračil a vzpomněl si, že James Attree od Diany před několika dny koupil její obrazy.

„Jestli ty nemáš štěstí,“ řekl Boothe se smíchem. „Každá žena, která tě tam uvidí, bude po tobě už navždy toužit.“

Thorne nemusel dlouho přemýšlet, aby pochopil, že jeho portrét na lodi se jakýmsi nedopatřením dostal do soukromé sbírky Jamese Attreeho. Nicméně jak se to mohlo stát, netušil. Nemohl uvěřit, že by ho Diana prodala a nechala veřejně vystavovat… Pokud ji ovšem při jejich posledním setkání svým chováním neurazil a ona se mu teď nechtěla pomstít.

Právě se snažil urovnat si v hlavě myšlenky, když se vedle něho objevila Venuše. Podala mu sklenici brandy,

popadla ho za ruku a odtáhla dál od jeho posměvačných přátel.

„Má drahá Venuše, máte mé nehynoucí díky," řekl Thorne upřímně. „Jak jste jen pochopila, že potřebuji zachránit?"

„Slyšela jsem, jak vás nemilosrdně dusí ve vlastní šťávě." Přes krásnou tvář se jí mihl podrážděný výraz. „Nemyslím, že by tohle přispělo k Dianině pověsti."

„Vy jste ten obraz viděla?"

„Ano, dnes odpoledne. Když jsem o tom uslyšela, chtěla jsem ho vidět na vlastní oči. Je to perfektní práce. Velmi smyslná a lákavá. Vystihla vás prostě dokonale – vaši mužnost a ten záblesk v očích."

„Je na obrazu vidět, že ho malovala Diana?" zeptal se Thorne stísněně.

„Sice není podepsaný, ale protože jsem viděla ostatní její plátna, nebylo těžké určit, kdo je malířem. A jsem si jistá, že nejinak to bude i s ostatními."

Thorne zaskřípal zuby, přesto se však pokusil o úsměv, neboť věděl, že ho neustále pozorují. Připadalo mu pobuřující stát se objektem tolika pobavených pomluv, ale ještě více ho zlobilo, že obraz, který představoval něco soukromého a intimního mezi ním a Dianou, se stal veřejnou záležitostí. A samozřejmě že Dianu opět uvrhne do středu skandálu.

Stálo ho mnoho úsilí ovládnout se, nevyběhnout z klubu a nevydat se rovnou do domu Attreeho, kde by ať po dobrém či po zlém zjistil, jak ten mizera obraz získal. Místo toho zůstal u Venuše do pozdních nočních hodin a snažil se nedat na sobě znát, jak ho celý případ rozrušil.

Nicméně ráno vstal velmi brzy a pospíchal, aby výstavu zhlédl osobně. Když vešel do jídelny, zjistil, že má návštěvu. U stolu seděl John Yates, pochutnával si na míchaných vejcích a četl *Morning Post.*

Thorne přítele nemínil rušit. Posadil se vedle něho a nalil si šálek čerstvé kávy.

Právě se chystal k prvnímu doušku, když se Yates málem zadusil s ústy plnými vajec. Poněvadž nemohl popadnout dech a promluvit, podal Thornovi noviny přeložené na třetí straně.

Z novin se na něho výsměšně zubila jeho karikatura – s odhalenou hrudí stál na přídi lodi, vlasy mu čuchal vítr a na rtech mu pohrával chlípný úsměv. Autorem nebyl nikdo jiný než Thomas Rowlandson, nejznámější anglický karikaturista.

Thorne zaskřípal zuby a beze slova vstal od stolu.

Pana Attreeho vyrušil u snídaně, ale kupec ho přijal, neboť se nemohl dočkat, až se setká se známým vikomtem Thornem osobně.

„Jaká čest, lorde," vykřikl Attree nadšeně. „Čemu vděčím za vaši návštěvu?"

„Jistě si domyslíte, proč jsem tady, pane."

„To ten portrét?" Muž se zatvářil poněkud nejisté, téměř provinile.

„Přesně. Zajímalo by mě, jakým způsobem se k vám ten obraz dostal."

„Mohu vás ujistit, že jsem za něj zaplatil slušnou sumu. Narazil jsem na něj na prodejní výstavě na Bond Street. Majitel obchodu je můj dobrý známý, a když se objeví něco zajímavého, dá mi vždy vědět. Okamžitě jsem poznal rukopis slečny Sheridanové a zatoužil jsem ho mít ve své sbírce."

„Mohu ho viděl?"

„Ale samozřejmě, lorde. Vystávaje pro veřejnost otevřená sice až od deseti, ale pro vás pochopitelně udělám výjimku."

Pan Attree doprovodil Thorna do vedlejšího křídla svého domu – velké, dobře osvětlené haly, kterou majitel

zasvětil umění. Narozdíl od výstavní síně Královské akademie, jejíž zdi byly přeplácány díly různých kvalit, Attreeho sbírka se mohla pyšnit vkusným uspořádáním. Thornův portrét visel uprostřed obrovské stěny, obklopený čtyřmi dalšími Dianinými obrazy, které kupec vlastnil. Ačkoliv na obraze chyběl podpis, Dianin rukopis byl zřejmý na první pohled.

Když Thorne zamračeně pozoroval svůj portrét, Attree se omluvně usmál. „Pochopil jsem správně, že tímto chodem událostí nejste nadšený, lorde?“

Thorne se přinutil ke svému okouzlujícímu úsměvu. „Stát se terčem posměváčků není nikdy zrovna příjemné. Přesto mě tolik netrápí má poraněná pýcha jako spíš obava o pověst slečny Sheridanové. Na autorce tak skandálního obrazu jistě nenechají ani nit suchou. Nikdy ho nechtěla prodat. Měl to být můj svatební dar.“

„Pak ale nechápu, jak jsem ho mohl najít v galerii?“

„Předpokládám, že obraz museli ukrást přímo z ateliéru.“

„Ukrást! Ale kdo by to mohl udělat?“

Thorne sice měl podezření, ale raději si ho nechal pro sebe. „Chtěl bych ten obraz od vás koupit zpět, pane Attree. Ujišťuji vás, že se vám obchod vyplatí.“

Kupec zdrceně zakroutil hlavou, nicméně v očích se mu mihl vychytralý záblesk. „Velice rád bych vám vyhověl, lorde, ale nemůžete se mi divit, že něčeho takového se nechci zbavit…“

„Stačí říct cenu.“

„Snad by ho slečna Sheridanová mohla vyměnit za jiné dílo stejné hodnoty, co říkáte?“

„Dva obrazy vašeho výběru. Bude to vyhovující?“

„Domluveno!“ souhlasil Attree nadšené.

„Snad budete tak laskav a necháte portrét zabalit, abych ho mohl vrátit slečně Sheridanové.“

„Hned, lorde?“

„Uvítal bych, kdyby obraz okamžitě zmizel – jistě mě chápete. Dávám vám slovo, pane, že svou náhradu dostanete ještě do dnešního večera.“

Když Thorne o chvíli později vešel do Dianina domu, našel ji, jak nervózně přechází po ateliéru, příliš rozrušená, než aby pracovala.

Při pohledu na Thornův temný výraz však její nálada ještě poklesla, poněvadž si uvědomila, že krádež obrazu může Thorna poškodit stejně jako ji.

„Je mi to tak líto, Thorne. Ta karikatura je strašná,“ spustila Diana. „Nechápu, jak se to mohlo stát. Vůbec jsem si nevšimla, že portrét zmizel. Dvakrát jsem prohledala celý dům a nikde tady není…“

„Už ho nehledej. Portrét je teď v mém vlastnictví, kde i zůstane.“

Oči se jí rozšířily údivem. „Kde jsi ho našel?“

„Na veřejné výstavě tvého nehynoucího obdivovatele pana Attreeho. A ten ho koupil v galerii na Bond Street. Ujistil jsem ho, že se jedná o krádež, poněvadž bys ho nikdy neprodala.“

„Samozřejmě že ne! Nikdy bych něco tak nestydatého neukázala na veřejnosti. Právě před chvilkou jsem zjistila, že se ztratil. Měla jsem příliš mnoho práce, a tak jsem si toho nevšimla, dokud jsem neviděla tu děsnou karikaturu. Nechápu, jak mohl zmizet…“

„Já ano,“ odvětil Thorne suše. „Nebyla tady náhodou na návštěvě Amy?“

„Vlastně…“ Diana se zamračila. „Stavila se u mě hned druhý den po tom výstupu, ale nezastihla mě doma.“ Diana odmítavě zakroutila hlavou. „Já vím, že se na nás Amy zlobí, ale nemůžeš si myslet, že je schopná ukrást tvůj portrét a prodat ho.“

„Ach, ta je schopná mnoha věcí. A bude mít štěstí, když ji neuškrtím vlastníma rukama. Běž a vezmi si klobouk," řekl Thorne tónem, při kterém se Diana zachvěla. „Myslím, že půjdeme navštívit mou schovanku."

* * *

Diana věděla, že Thornův pohled překypující zlostí nevěstí pro Amy nic dobrého. Cestou na Berkeley Square se snažila vyrovnat se svým vlastním hněvem a hloubala, jak nejlépe s popuzenou sestřenici jednat.

Když dorazili do domu Thornovy tety, lokaj je informoval, že slečnu Lunsfordovou najdou v obývacím pokoji, kde přijímá návštěvu pana Yatese.

Thorne s Dianou vešli do místnosti a pozdravili se s lady Hennessyovou, která zde sloužila jako gardedáma.

Poté, co Amy spatřila svého zamračeného poručníka, vyskočila z pohovky a z tváře jí zmizela veškerá barva. Provinile hleděla na Thorna, který na ni ukazoval prstem.

„Co můžeš říct na svou obranu, děvče? Ukradla jsi můj portrét a prodala ho, že?"

Amy se nervózně ošila, přesto však vzdorovitě zvedla bradu. „Ano, ukradla jsem ho! Chtěla jsem se ti pomstít za Reggiho. Zasloužil sis to!"

Thornovi se na čelisti pohnuly svaly. Když udělal ještě jeden krok směrem ke své svěřenkyni a zdálo se, že jí chce skutečně ublížit, Diana mu položila ruku na rameno. „Thorne, prosím, nemůžeš ji uškrtit…"

„Proč ne?" Probodl Amy odsuzujícím pohledem. „Nezlobím se na tebe, žes mě zesměšnila před celou společností, ale nikdy ti neodpustím, žes ublížila své sestřenici. Dlouhé roky tvrdě pracovala, jen aby získala respekt londýnských uměleckých autorit, a to se nezmiňuji o přijetí do vyšší společnosti. Svým činem jsi

jí i zničila pověst. Všichni kritici a znalci se teď na ni budou dívat jako na skandální malířku. Bude mluvit o štěstí, jestli ji vůbec nevyštvou I z města.“

Amy se vyděšeně podívala na svou sestřenici. „Ach, můj bože… Na Dianu jsem nepomyslela…“

„Zcela zřejmě ne,“ řekl Thorne kousavé.

Amy pohledem zalétla k Dianě a pak se znovu podívala na Thorna. „Nechtěla jsem jí ublížit,“ tvrdila plačtivě. „Chtěla jsem se pomstít jen tobě. Zničil jsi mi život.“

„Takže na oplátku ses rozhodla zničit Dianu? Máš vůbec tušení, co všechno pro tebe obětovala, ty rozmazlený sobecký spratku?“

Amy jen mlčky sklopila zrak.

John Yates, který celý incident sledoval, pomalu vstal a s ponurou tváří se obrátil k Amy. „Je to pravda? Opravdu jste své sestřenici ukradla Thornův obraz? To vy jste zodpovědná za tu ponižující karikaturu?“

Prosebně sepjala ruce. „Johne, vysvětlím vám to!“

Yates se hrdě napřímil a najednou se až příliš podobal důstojníkovi kavalerie, kterým kdysi býval. „Tak to si nemyslím, slečno Lunsfordová. Pro něco takového vysvětlení totiž neexistuje. Nic, co řeknete, neomluví tak podlý čin, který jste spáchala.“

Z Amyiny zničené tváře se dalo vyčíst, jak ji Yatesovo obvinění zasáhlo. Nicméně John ještě neskončil.

„Vždy jsem se pro vás snažil mít pochopení, slečno Lunsfordová. Jste ještě tak mladá. Ale teď vidím, že jsem se choval jako hlupák. Tohle už není dětinský kousek, ale kriminální čin. Thorne má pravdu – nejste nic jiného než rozmazlený sobecký spratek. A já jsem s vámi jednou provždy skončil.“

Prudce se obrátil, uklonil se lady Hennessyové a Dianě a vyšel z místnosti.

Amy zaraženě sledovala Yatesův náhlý odchod. Pak propukla v usedavý pláč a vyběhla ze dveří.

Lady Hennessyová, která až do té doby moudře mlčela, teď vstala a nešťastně si povzdychla. „Raději se za tím nerozumným dítětem půjdu podívat, než si něco udělá.“

„Ne, půjdu já,“ řekla Diana. „Musím si s ní promluvit.“

Když vešla do ložnice, našla Amy, jak s obličejem zabořeným do polštářů leží na své posteli a chce si vyplakat srdce.

Diana nemilosrdně potlačila nutkání dívku utišit, a místo toho se posadila na židli a čekala, až Amy přestane plakat.

Po chvíli si zřejmě uvědomila, že se její dramatické vystoupení neshledá s očekávaným ohlasem, a nakonec se ztišila. Objala polštář, vzlykavě zalapala po dechu a zachvěla se. Když se konečně podívala na svou sestřenici, tvář měla červenou a vlhkou.

„Už mě nemusíš hubovat. I tak mi je dost mizerně.“

„Jenže za to si můžeš sama.“

Amy se podívala stranou. „Já vím. Zachovala jsem se strašně, Diano. Chápu, že mi nemůžeš odpustit. Ani John.“

„Jistě to pro něho nebude lehké,“ řekla Diana. Pochopila totiž, že Amy až teď poznala, jak jí na Johnovi Yatesovi záleží.

Amy znovu zabořila tvář do polštáře. „Ted mám skutečně zničený život,“ pronesla přidušeně. „Ztratila jsem ho. Je to jediný muž, na kterém mi kdy skutečně záleželo.“

„Opravdu?“ řekla Diana jízlivě. „A co Reginald Kneighly?“

„Ten had? Nechápu, co jsem na něm kdy viděla! John je deset krát lepší než Reggie.“

„To tedy opravdu je,“ souhlasila Diana. „Ale bohužel jsi ho zranila a zklamala.“

Amy otočila hlavu a povzdychla si. „Tebe jsem taky zranila a zklamala.“

Diana se chladně usmála. „Ano, zklamala. A to nemluvím o svém hněvu.“

„Přísahám, že jsem ti nechtěla ublížit, Diano. Chtěla jsem se jen pomstít Thornovi.“

„Doufám, že ses poučila. Tak dětinským jednáním nejen že zraníš své blízké, ale můžeš ublížit i sama sobě, protože ztratíš lidi, na kterých ti záleží.“

Amy si otřela slzy a posadila se. „Ztratila jsem tě?“ zeptala se tichým hlasem. „Prosím, řekni, že mi odpustíš.“

Diana pevně stiskla rty. „Nevím, Amy. Kdybych věděla, že je ti to skutečně líto…“

„Ale mně je… *opravdu!*“

„Nu, pak uvidíme.“ Diana vstala a obrátila se k odchodu.

„Diano?“ vykřikla Amy. „Ty mi *musíš* odpustit!“

„Popravdě řečeno, nemusím. Dokud mi nedokážeš, že jsi toho hodna, odmítám se vyjádřit.“

A po těch slovech Diana odešla z ložnice a nechala dívku svému zármutku.

18

Diana neměla zrovna nejlepší den.

Ráno v novinách našla tu strašnou karikaturu, která jí nemilosrdně připomněla její poslední skandál. Pak

zjistila, že chybí Thornův obraz, a nakonec ta záležitost s Amy.

Pak, když ji Thorne vezl domů, jí oznámil svůj záměr požádat o urychlené povolení k sňatku. Okamžité manželství bylo totiž podle něho jediným řešením jak zachránit zbytky její pověsti. Diana bez váhání odmítla a ujistila ho, že je na blížící se bouři náležitě připravená. Neměla v úmyslu donutit Thorna k svatbě jen proto, aby ji zachránil.

A navíc, jakmile dorazila domů, zjistila, že současný zákazník, který měl mít za dvě hodiny sezení, před chvílí zrušil svou zakázku, aniž by uvedl jakýkoliv důvod. Nicméně Diana ho znala. Jistě šlo o následek její nové hanby. Když před dvěma dny dokončila portrét lady Ranworthové, bohatá šlechtična byla obrazem tak nadšená, že slíbila o jejím nevšedním talentu říct všem svým známým.

A ted jí lokaj přišel říct, že na ni v saloně čeká vévoda Redcliffe a chce s ní mluvit.

Diana nevěděla, co k ní Thornova otce přivádí, ale měla neblahé tušení.

Stál vysoký a elegantní u otevřeného okna a vyhlížel na ulici, ale když vešla dovnitř, otočil se.

„Předpokládám, že jste přišel kvůli té ranní karikatuře," řekla Diana, když se zdvořile pozdravili.

Vévoda Redcliffe se chladně usmál. „Samozřejmě nejsem rád, když se můj syn stane terčem všeobecného posměchu. Naše jméno má určitou váhu a zasluhuje si úctu. Jaká hanba, slečno Sheridanová. Nenapadlo mě, že byste Christophera mohla podporovat v jeho rebelských sklonech."

Diana sepjala ruce a uvažovala, co říct na svou obranu, aby nevypadala jako zbabělec. „Ujišťuji vás, Vaše

Milosti, že jsem vašeho syna nechtěla vtáhnout do žádného skandálu a že je mi to upřímné líto.“

Vévoda elegantně pokrčil rameny. „Samozřejmě neviním jen vás. Můj syn skandály přímo přitahuje. Doufal jsem však, že zásnubami jednou provždy všechno skončí, ale…“ Redcliffe zaváhal. „Pokud mám být upřímný, netrápí mě zrovna ta nová nepříjemnost. Christopher zvládl už mnohem horší. Spíše si nejsem jistý, že tentokrát obstojí jeho srdce.“

Diana nechápavě pozvedla obočí. „Obávám se, že vám nerozumím, Vaše Milosti.“

„Rád bych se vás zeptal na velice osobní záležitost, slečno Sheridanová. Na něco, co zdánlivě přesahuje okruh zájmů otce. Jaké máte úmysly s mým synem? Jsou počestné?“

„Prosím?“

„Milujete ho, slečno Sheridanová?“

„Nu…, ano, samozřejmé,“ koktala Diana zmateně. „Proč se ptáte?“

„Obávám se, že se můj syn řítí do záhuby. Jednoduše řečeno, myslím, že mu můžete snadno zlomit srdce.“

Diana na vévodu udiveně zírala. „Co vás vede k takovým závěrům?“

„Poněvadž Christopher překonal svou nechuť k manželství a požádal vás o ruku. Vždy tvrdohlavě odmítal veškeré dívky, které jsem mu vybral, a tvrdil, že si nikdy nevezme žádnou hloupou husičku. Takže pokud chce vás, znamená to, že musíte být neobyčejná.“

„Myslím, že mě přeceňujete, Vaše Milosti.“

„O tom pochybuji. Jste úplně jiná než ostatní ženy, kterým se kdy dvořil, a právě v tom vidím ono nebezpečí.“

„Nikdy bych mu úmyslně neublížila, to vám slibuji,“ přísahala Diana pravdivě.

„Doufám, že se tak nestane,“ řekl Redcliffe smrtelně vážným tónem. „Věřte mi, slečno Sheridanová, můj syn k vám cítí hlubokou náklonnost. K mému velkému překvapení mě před chvílí navštívil a zlobil se kvůli vystavení svého portrétu. Byl natolik rozrušený, že mě požádal o pomoc. Chce, abych se postaral o zmírnění škod, které tento incident může mít na vaši pověsti. A pokud vás zajímá, proč jsem tak šokován – je to poprvé, kdy mě Christopher od dětských let o cokoliv požádal.“

I tak, pomyslela si Diana zamračeně, to nehovoří o skutečných citech, které k ní Thorne chová. Prostě se za odhalení obrazu na veřejnosti cítí zodpovědný.

Jelikož neodpovídala, vévoda pokračoval: „Samozřejmě udělám, co bude v mých silách. Jistě víte, že jsem patronem Královské akademie. Mám v plánu shromáždit některé z jejích předních umělců, včetně Lawrence, a požádat je o vaši ochranu. Lawrence je váš velký obdivovatel a já se jen postarám, aby se o jeho názoru dozvěděla i veřejnost.“

Diana údivem otevřela ústa. Sir Thomas Lawrence patřil k hlavním anglickým portrétistům, k oblíbencům prince regenta. Jeho podpora by jistě zvedla její pošlapanou prestiž.

„Dě-děkuji vám, Vaše Milosti,“ slyšela se říkat.

„Jistě víte, že pokud klepy okamžitě nezastavíme, ztratíte podstatnou část své klientely.“

„Ano, to vím velmi dobře. A jsem vám za vaši pomoc opravdu vděčná.“

„Zanedlouho budete mou snachou. Jsem rád, že pro vás mohu něco udělat. A jak jsem se už zmínil, vaše sláva – nebo hana – se týká i mého jména. Propříště však budu rád, když se bude jednat jen o slávu.“

A po těch slovech se vévoda hluboce uklonil a opustil Dianin dům. Jeho návštěva však Dianou hluboce otřásla a vedla ji k novým úvahám.

Bylo zřejmé, že Redcliffe svého syna upřímně miluje a chce ho vidět šťastného. Přesto mu Diana nemohla uvěřit, že jeho syn je vůči ní tak zranitelný.

V prvé řadě vévoda nemohl vědět, že jejich zasnoubení je jen předstírané a dočasné. Thorne teď trvá na manželství jen z pocitu viny. Chce se zachovat čestně a ochránit ji.

Co je však nejdůležitější, muž jako Thorne nikomu své srdce jen tak nedá.

To spíše zlomí srdce on mně, pomyslela si Diana zoufale.

Se zaťatými pěstmi zničené klesla na židli. Přesto byla vévodovi za jeho varování vděčná. Jak jen *mohla* být tak hloupá? Nechala jejich vztah s Thornem dojít příliš daleko.

Bylo to příjemné a snadné žít pod jeho ochranou. Uplynulých několik měsíců si připadala jako v pohádce. Ještě žádný muž ji tolik nepřitahoval jako právě Thorne. Naplnil její život vášní, smíchem a krásou. Nicméně ocitla se ve velkém nebezpečí, že se do něho zamiluje.

A jestli tentokrát ztratí srdce, bude to tisíckrát bolestnější než poprvé.

Diana zoufale zavřela oči. Zlobila se na sebe, že se chová jako blázen. Musí hned něco udělat. Zruší jejich zasnoubení.

Thorne je připravený oženit se s ní jen proto, aby jí poskytl ochranu svého jména. Nesmí mu však dovolit, aby se tolik obětoval. Už toho pro ni udělal až příliš. Ted je na řadě ona. Musí pro změnu ochránit jeho.

Zruší jejich zasnoubení. Musí Thorna zbavit jakýchkoliv závazků, které k ní cítí.

A pak, ještě neví jak, se musí pokusit jít sama svým vlastním životem a vyplnit díru, která po Thornově odchodu zůstane.

Získat zvláštní povolení k urychlenému sňatku pro Thorna nebyl žádný problém. Věděl však, že mnohem obtížnější bude o správnosti jeho kroku přesvědčit Dianu. Rozhodně na ni nesmí tlačit. Spíše jí vyčíslí škody, které vystavení jeho skandálního portrétu způsobí.

Získat podporu svého urozeného otce mu sice bylo proti gustu, ale pro záchranu Diany by udělal cokoliv. A pokud někdo může ovlivnit výsledek bitvy, pak je to jedině Redcliffe.

Když se však Thorne odpoledne vrátil domů a v kapse ho hřálo zvláštní povolení ke sňatku, čekala na něho návštěva, která mu z hlavy vyhnala veškeré myšlenky na soukromé záležitosti.

Ve vstupní hale na něho čekal John Yates, ve tváři pochmurný výraz. „Konečně jsme se o manželech Forresterových něco dozvěděli," řekl Yates. „A je to přesně tak, jak jsi předpokládal."

„Ozval se snad některý z našich bývalých agentů?" zeptal se Thorne. Věděl, že na zprávu od sira Gawaina je ještě příliš brzy.

„Ano. Richard Ruddock. Přijel až z Yorkshiru a čeká na tebe v pracovně."

Thorne okamžitě následoval Yatese do své pracovny, kde ho přivítal postarší muž. Thorne v něm poznal bývalého Strážce, který se vzdal vzrušení a nebezpečí a na stará kolena dal přednost klidnějšímu způsobu života.

„Odpověděl bych vám mnohem dříve, pánové," začal Ruddock, „ale bohužel jsem byl ha návštěvě u své vnučky."

„Jsme vám vděční, že jste se dostavil, pane,“ řekl Thorne upřímně. „Yates mě informoval, že máte nějaké zprávy ohledně Forresterových.“

„To tedy mám, pane.“

Ruddock už v ruce držel sklenici s vínem, takže Thorne se posadil proti němu, aby si vyslechl celý příběh.

„V dopise jste se ptali, zda neznám případ Forresterových, a já ho znám. Josiah Forrester byl zrádce a také na to doplatil. Před dvaceti lety na jedné z operací tragicky zahynul.“

„Co vlastně provedl?“ zeptal se Thorne.

„Jednalo se o venkovského šlechtice, který stál v čele bandy pašeráků a vrahů královských výběrčí daní. Dlouhá léta si s nimi místní správní orgány nevěděly rady, a tak povolaly Strážce, aby bandu odhalili a učinili přítrž loupení a zabíjení.“

„Měl s tím něco společného sir Gawain?“

„Samozřejmě. Sir Gawain celou akci vedl. Zatkli jsme několik vrahů a nakonec jsme se vydali pro Forrestera. Jeho panství leželo poblíž Eastbournu v Sussexu. Přijeli jsme tam s hrstkou mužů, ale hned od začátku se vyskytly potíže. Jakmile nás Forrester uviděl, zabil jednoho z našich mužů a zabarikádoval se ve svém domě, přičemž jako rukojmí použil svou vlastní rodinu. Přísahal, že než by se vzdal, to je raději všechny zabije.“

„Měl dvě děti?“ přerušil ho Yates.

Ruddock přikývl. „Chlapce a dívku. Skoro dva dny jsme dům obléhali, ale pak se Forresterova žena pokusila utéct a on ji zabil. Museli jsme ho zastřelit, abychom zachránili děti.“

„Kolik jim bylo?“ zeptal se Thorne.

„To přesně nevím. Chlapci mohlo být tak dvanáct a dívce asi osm. Chlapec se jmenoval Thomas. Pamatuji si,

že měl na sobě krev svých rodičů. Nejen že nám dával vinu, ale ve své nenávisti k nám se podobal vyplašenému zvířeti – plakal, vrčel a proklínal nás, zatímco se nám snažil vyškrábat oči. Nakonec ho museli držet tři muži.“

Thorne si dovedl představit tu hrůzu, kterou musely dvé děti zažít. *Thomas a Venuše.*

„Také si pamatuji,“ pokračoval Ruddock zachmuřeně, „že tenkrát zranil sira Gawaina. Ten pomstychtivý chlapec ho střelil do nohy.“

Thorne se zamyslel. Baronet ještě po dvaceti letech stále kulhá. Zdá se, že po oné nešťastné události odešel z aktivní služby a vrátil se na Cyrenu, kde se ujal vedení Strážců.

„A co se stalo pak?“ zeptal se Ruddocka.

„Veškerý Forresterův majetek jsme zabavili ve jménu Koruny, ale postarali jsme se, aby děti neskončily na ulici.“

„A ony vám to nikdy neodpustily,“ zamumlal Thorne pro sebe.

Thorne se na chvíli odmlčel. Osmiletá dívenka ještě nemohla pochopit, co se tenkrát stalo, ale chlapec si zřejmě vykonstruoval svou vlastní verzi: strážce označil za vrahy svých rodičů, zatímco proradného otce prohlásil za svatého. Nicméně obě děti najednou ztratily nejen své rodiče, ale i privilegovaný způsob života. Není se co divit, že si musely najít někoho, kdo za jejich utrpení nesl zodpovědnost.

Thorne už nepochyboval, že za útoky na Strážce stojí Venuše. Viní je ze smrti rodičů, ale i z odloučení od bratra, stejně jako z nuzného života v sirotčinci. A nakonec jí nezbývalo nic jiného než se živit svým tělem.

Nebylo těžké představit si, že úmyslně svedla Nathaniela jako část své odvety. A když Nathaniel

odhalil, že pracuje pro Francouze, bud ona nebo její bratr ho zabili.

Yates náhle přerušil tok jeho neradostných myšlenek. „Tak jak budeme pokračovat? Potřebujeme proti madam Venuši další důkazy?“

„To ano.“ Thorne se suše ušklíbl. „Myslím, že zajedu do Sussexu.“

*** * ***

Ačkoliv se mu od Diany příliš nechtělo, Thorne neměl na vybranou. V rychlosti napsal dopis, ve kterém vyjádřil lítost, že musí na pár dnů opustit město. Pak se spolu s Yatesem vydal do Sussexu.

Thorne chtěl nejprve navštívit panství, které kdysi patřilo Josiahu Forresterovi, a kde se odehrála ta tragická událost. Pak měl v úmyslu zajít na magistrát, kde se chtěl poptat na Forresterovy děti a jejich možné spojení s pašeráky. Pokud Thomas a Venuše-Madeline jsou v kontaktu s francouzskými špiony, snad najde nějakou spojitost i s místními pašeráky.

K Thornově uspokojení obě návštěvy přinesly své ovoce. A obě jeho podezření se ukázala jako pravdivá.

Jakmile dorazili do Eastbournu, pronajali si pokoje v největším z hostinců a okamžitě zahájili vyšetřování, přičemž začali na farnosti, kde se vedly veškeré záznamy o místních obyvatelích. Nakonec však nemuseli tlusté knihy ani prověřovat, poněvadž mladý vikář znal veškeré údaje zpaměti, ačkoliv se udály dávno předtím, než na faru přišel.

Poté, co Koruna veškerý Forresterův majetek zabavila, panství zakoupil jeden ze sousedních šlechticů. Před deseti lety se však v Eastbournu nečekaně objevil Thomas Forrester a koupil svůj rodný dům pro sebe a pro svou sestru Madeline. A jelikož Thomas loni na podzim

zahynul při požáru pronajatého domu v Londýně, vše ted patří Madeline Forresterové.

Když Thorne s Yatesem navštívili panství, našli panský dům v dobrém stavu, avšak jen s hrstkou sloužících. Nicméně správce ochotně odpověděl na všechny jejich otázky a ujistil je, že paní sice do svého domu zavítá jen zřídka, ale platí ho přímo královsky.

Poté museli vyčkat do následujícího dne, kdy je přijal místní policejní soudce, zeman Whickers, ale jeho návštěva se vskutku vyplatila.

Zcela jasně si pamatoval na události, které se odehrály před dvaceti lety, a mohl doplnit veškeré detaily Forresterova zločinu – jak jeho banda zabila několik královských úředníků, jak Forrester osobně zabil svou ženu a vyhrožoval zabitím svých nevinných dětí, jen aby neskončil ve vězení.

Whickers rovněž věděl, do kterého chudobince Thomase Forrestera umístili: poblíže Lewesu. Thorna však nejvíce zajímalo

Thomasovo nedávné pletichaření, o kterých zeman rovněž věděl své.

„Minulý podzim," vzpomínal zeman, „Jsem pomáhal při odhalení řetězce špionů, kteří byli dlouho v podezření, že Francouzům prodávají cenné informace. Dva z nich tvrdili, že dokumenty obdrželi od Thomase Forrestera. Krátce nato Thomas zemřel při požáru. Kolikrát jsem přemýšlel, jestli se nezabil schválně, aby unikl trestu za své činy, ale připadá mi zvláštní, že by chtěl skončit stejně jako jeho otec."

Thorne se zamyšleně zamračil. „Je tady snad někdo, kdo mohl Thomasi pomáhat?"

„Ano, hrstka obchodníků, kteří se často nechávají pronajmout. Odvážejí do Francie dopisy, provádějí transport agentů a tak, ale jejich úloha není tolik závažná,

abychom je mohli pověsit. Řekl bych, že nebude těžké přemluvit je, aby vám o Thomasovi prozradili všechno, co vědí, zvláště pokud jim nabídnete odměnu. Ted, když je jejich druh mrtvý, není důvod cokoliv skrývat. Pokud chcete, pane, domluvím vám s nimi schůzku, i když to může den nebo dva trvat.“

„To by od vás bylo velice milé, pane.“

Zeman se náhle zamračil. „Když o tom tak přemýšlím… Je zvláštní, že jste už druhý člověk, který se o Thomase Forrestera zajímá. Loni na jaře tady byl gentleman, který se ptal na stejné věci jako vy.“

Thorne cítil, jak se mu zastavilo srdce. „Cože? Dokázal byste si vzpomenout na jeho jméno?“

„Ano, vlastně ano, pane. Jmenoval se Lunsford. Nathaniel Lunsford.“

19

Ačkoliv se Diana pevně rozhodla zrušit své zásnuby s Thornem, bez jeho přítomnosti to jaksi nebylo možné. Musí počkat, až se vrátí. Nevěděla však, jestli ji jeho nepřítomnost popuzuje či zda cítí úlevu.

Mezitím se zdálo, že vévodova snaha očistit její uměleckou reputaci je účinná. Sir Thomas Lawrence se nechal slyšet: *Slečna Sheridanová svá díla tvoří s neobvyklou grácií a smyslem pro styl.* A kromě toho se v Londýně začalo proslýchat, že Královská akademie vážně *zvažuje* možnost přizvání slečny Sheridanové na letní výstavu, která se oficiálně otevírá tento týden.

Obě zprávy pomohly zastavit hromadný úprk jejích klientů.

A právě proto, když služebná oznámila příchod jedné mladé dámy, která chce s paní mluvit, Diana právě stála

u svého stojanu a pracovala na jednom ze svých portrétů. Mladá dáma, jménem Kitty Wathenová, se prý nechtěla nechat odbýt a tvrdila, že se jedná o neodkladnou záležitost.

Kitty, vzpomněla si Diana, patřila k Venušiným zaměstnankyním, a právě ona jim pomohla zbavit Amy toho příšerného lovce věn.

Nesmírně zvědavá – a trochu podezřívavá, že její sestřenice vyvedla další nepříjemnost – Diana ukončila dnešní sezení, objednala klienta na druhý den a vešla do salonu, kde na ni čekala Kitty Wathenová.

Mladá žena oplývala nejen kyprými tvary, krásnou tváří a bujnou hřívou plavých vlasů, ale vyzařovala z ní i křehká bezmocnost, která v gentlemanech probouzela touhu chránit ji. Nicméně Diana si všimla, že její současná úzkost rozhodě není předstíraná.

„Omlouvám se, že jsem k vám takhle vtrhla, slečno Sheridanová," řekla jedním dechem, „ale nevěděla jsem, na koho se obrátit.

„Lord Thorne už několik dní není doma a jeho lokaj mi odmítl říct, kde ho najdu. Myslím, že by ho někdo měl varovat. Bojím se… Asi je ve smrtelném nebezpečí."

Diana se zhluboka nadechla, aby v sobě potlačila znepokojení, které v ní Kitty svými slovy vyvolala. „Co kdybyste se posadila a v klidu mi všechno řekla?"

Kitty usedla na pohovku a ruce složila v klín. „Nevím, kde přesně začít. Snad rozhovorem, který jsem nedávno vyslechla… Dva vyhazovači z našeho klubu se domlouvali, jak se zbavit lorda Thorna. Myslím, jak ho zabít."

„*Zabít* ho?" Diana vykřikla, srdce až v krku.

„Přesně tak. Billy Finch a Sam Birkin pracují v klubu jako vyhazovači."

To musí být titíž muži, které Thorne podezříval z loupežného přepadení. *Dobrotivý bože!*

„Slyšela jsem je, jak se dohadují s madam Venuší," pokračovala Kitty. „Nebo lépe řečeno, madam Venuše se dohadovala s nimi. Křičela, že lorda Thorna nesmí zabít, jinak si to s nimi vyřídí. Zdála se velice rozzlobená."

S velkým úsilím se Dianě podařilo promluvit klidným hlasem. „Myslíte, že Venuše po nich chtěla, aby lorda Thorna zabili?"

„Ne, právě naopak. Pochopila jsem, že Billymu a Samovi dal ten rozkaz někdo jiný, ale Venuše jim řekla, že pracují pro *ni*, ne pro Thomase, a tak budou poslouchat ji. Neměla jsem důvod do toho zasahovat, ale teď madam Venuše zmizela a já se o ni bojím. Od té noci, co jsem vyslechla jejich hádku, ji nikdo neviděl. Stalo se to ve čtvrtek."

Před pěti dny. Diana těžce polkla. Thorne jí v pátek poslal zprávu, že bude několik dní mimo město. Snad se mu nic nestalo. Srdce by jí jistě napovědělo, že něco není v pořádku.

„Myslím si, že by lorda Thorna měl někdo varovat," řekla Kitty. „Dvakrát jsem šla k němu domů a vždy mě poslali pryč. Podruhé jsem mu nechala zprávu, ale nevím, jestli to stačí."

„Hned se tam vypravím," reagovala Diana. „Jeho sloužící mě jistě vyslechnou."

„Možná se mu už něco stalo. A madam Venuši taky."

Diana se zhluboka nadechla a zakroutila hlavou. Na něco tak strašného nechtěla ani pomyslet. „Řekla bych, že existuje prosté řešení. Lord Thorne před několika dny odjel z města a já bych se vůbec nedivila, kdyby Venuše jela s ním."

„Ale proč by nám neřekla, že bude pryč? Něco takového ještě nikdy neudělala."

Diana slyšela v Kittyině hlase úzkost a snažila se ji uklidnit. „Copak ještě nikdy nikam neodjela?“

„Občas navštívila… jistý dům v Londýně, ale nikdy tam nezůstala déle než jednu noc.“

Diana si konečky prstů protřela spánky a snažila se přemýšlet. Kdyby našla Venuši, pak by snad zjistila, proč Thorna chtějí zabít, a mohla by ho zavčas varovat. „Copak opravdu netušíte, kde by Venuše mohla být? Třeba je v tom domě, o kterém jste se zmiňovala.“

„To je docela možné. Nechtěla jsem ji tam hledat, aby mě neviděli Sam a Billy a nemysleli si, že se pletu do věci, do kterých mi nic není. A co kdyby Venuše nechtěla, aby někdo věděl, kam šla? Třeba v tom domě má milence. Znám ten dům jen proto, že jsem tam jednou nesla dopis.“

„Vezmete mě tam?“

Kitty očividně pobledla. „Ach, slečno Sheridanová, to po mně nechtějte. Kdybych narazila na Sama a Billyho, mohli by mě zabít. Ale řeknu vám adresu. Je to v divadelní čtvrti, jen kousek od našeho klubu. Parkerova ulice, číslo dvanáct. Venuše je dobrá paní a nechtěla bych, aby se jí něco stalo.“

„Ani já ne. Třeba je nemocná nebo zraněná a potřebuje pomoc. Raději se do toho domu hned vydám, abych se přesvědčila, jestli tam je…“

„Ach, to skutečně uděláte, slečno Sheridanová? Takhle to bude nejlepší, protože vám Sam a Billy určitě nic neudělají.“

Tím si Diana nebyla až tak jistá, jenže neměla na vybranou. Nejdříve však musí zajistit, aby se o všem dozvěděl Thorne. „Navštívím ten dům, jakmile si promluvím s Thornovými sloužícími. Pokud ovšem neznáte ještě nějaké jiné místo, kde bych ji mohla najít.“

„O žádném jiném místě nevím. Děkuji vám, slečno Sheridanová.“ Kitty se ušklíbla. „Vím, že se vám nelíbí, když vás chodí navštěvovat takové ženské, jako jsem já, ale nevěděla jsem, co dělat.“

„To ne, Kitty, udělala jste dobře, že jste přišla. Postarám se, aby se vaše varování dostalo až k lordu Thornovi. A slibuji, že pro Venuši udělám, co bude v mých silách.“

Jakmile si Diana převlékla šaty, přivolala kočár a nechala se zavézt k Thornovu domu na Cavendish Square. Doprovázeli ji tři urostlí sluhové, které v domě zanechal Thorne, a na jeho výslovné přání u sebe měla nabitou pistoli. Pokud se chce vydat do nechvalně známé čtvrti Londýna, je lepší být dobře připravená.

Diana právě scházela po mohutných schodech Thornova majestátního domu a zvažovala, zda se rovnou vydat do Parkerovy ulice a poptat se tam po Venuši, když vtom spatřila jeho kočár.

Když o chvíli později z něho Thorne vystoupil na pevnou zem a Diana pohledem spočinula na milé tváři, pocítila neskonalou úlevu – a to nejen že nebyl zraněný. Odjel z města teprve před čtyřmi dny, ale strašně jí scházel.

Neblahé znamení, pomyslela si Diana a zamračila se. Pokud stačily čtyři dny a s jejími city to tolik zamávalo, co potom až se rozejdou navždy?

Když Thorne uviděl její zamračený obličej, omluvně se podíval na Johna Yatese, chytil Dianu za předloktí a odvedl ji stranou, dál od sloužících.

„Co se stalo?“ zeptal se tiše a pozorně studoval její výraz.

„Právě ode mě odešla Kitty Wathenová.“ Diana rychle vysvětlila, co k ní Kitty přivedlo. „Copak ty nevíš, kde

může Venuše být?“ zeptala se Diana. „Doufala jsem, že bude s tebou.“

„Ne, já jsem ji neviděl.“

„Pak bychom se po ní měli podívat. Možná potřebuje naši pomoc. V každém případě by nám mohla říct, proč tě ti dva mizerové chtějí zabít. Vlastně jsem ji zrovna šla hledat.“

„Půjdu já,“ řekl Thorne rychle. „Vlastně se to týká především mě. Kde je ten dům? Na Parkerově ulici?“

„Ano. Číslo dvanáct.“

Thorne se obrátil k odchodu, když mu Diana položila ruku na rameno a zastavila ho. „Thorne, není možné, abychom se ohledně Venuše mýlili? Vím, je to jen instinkt, ale… nevěřím, že by mohla chtít tvou smrt nebo že by chladnokrevně zavraždila Nathaniela. Skutečně si myslíš, že je něčeho takového schopná?“

Thorne vzal Dianu za ruku a se smutným úsměvem ji políbil na konečky prstů. „Je pochopitelné, že se ti to zdá nemožné, jenže já jsem se naučil důvěřovat především důkazům. Nikdy se nesnaž omluvit činy svého nepřítele.“

„Jenže Venuše možná není nepřítel…“

„Pokud ne, pak bude mít příležitost to dokázat,“ řekl pochmurně. „Ale teď jen marníme čas.“ Obrátil se vydal se ke kočáru.

„Jdu s tebou,“ oznámila Diana a rychle se za ním rozběhla, jenže Thorne se po jejích slovech prudce zastavil. „Pokud je vinna,“ dodala Diana, zatímco jeho rty formovaly slůvko *ne*, „pak chci vidět její potrestání. Ale jestli se dostala do potíží, chci jí pomoct.“

„Máš mé slovo, že Venuši bezdůvodně neodsoudím.“

„Stejně nemůžeš jet sám. Bojím se, že by ses tam mohl setkat s někým nebezpečným. Co jestli tam na tebe čekají ti dva lamželezové? Nechci, aby tě zabili.“

Thorne se zamračil. „A to jsi chtěla jít pátrat po Venuši sama?“

„Jsem připravená.“ Diana mu ve zkratce řekla o sluzích a o pistoli, kterou si vzala s sebou. „Nemůžeš mě zastavit, Thorne. Jestli mě nevezmeš s sebou, pojedu ve svém kočáře hned za tebou.“

Dlouze se na ni zadíval. „Dobře tedy, ale zůstaneš ve voze.“

Diana spolkla námitku a v duchu děkovala alespoň za malé vítězství.

Dianin kočár zastavil před moderním dvouposchoďovým domem, na kterém stálo číslo dvanáct. Thorne s Yatesem jeli spolu s Dianou, zatímco jeho kočár naložený ozbrojenými muži je z bezpečné vzdálenosti následoval. Thorne se rozhodl, že bude lepší pojistit se a vzít s sebou ozbrojenou skupinu, protože nevěděl, co je v domě číslo dvanáct čeká.

Na rozdíl od Diany o Venušině vině nepochyboval. Byl přesvědčený, že stála jak za jejich přepadením, tak za vraždou Nathaniela.

Nicméně Venušino zmizení se jaksi s jeho podezřením neshodovalo.

Měl v plánu čelit jí silou nezvratných důkazů, které shromáždil ohledně jejího bratra, a pokud by bylo zapotřebí, uvěznit ji, dokud se nepřizná. Avšak vzhledem k nečekanému zvratu událostí bude muset improvizovat.

Ujistil se, že Diana u sebe má nabitou pistoli, a nařídil, aby počkala v kočáře. Poté přikázal dvěma mužům, aby zajistili zadní východ, a třetího postavil k hlavním dveřím.

Když prudce zaklepal, nejdříve se nikdo neozýval, proto zabušil podruhé. Po dlouhé chvíli se dveře konečně otevřely a v nich stál jeden z Venušiných mužů.

Zarudlýma očima mžoural proti slunci, jako by se právě probudil po prohýřené noci. Jakmile Bily Finch poznal Thorna, údivem otevřel pusu a zaklel: „Ďáble, stůj při mně.“

„Tak s tím bych nepočítal,“ odvětil Thorne suše.

Finch se otočil a s divokým řevem se vrhl k zadnímu východu.

Thorne se rozběhl za ním. Lamželezo se už natahoval po klice, když Thorne po něm skočil, podrazil mu nohy a srazil ho na dřevěnou podlahu.

Finch tvrdě dopadl na zem, znovu zaklel, ale hned se překulil na záda a začal do Thorna bušit mohutnými pěstmi.

Jedna rána dopadla přímo na Thornovu bradu a ten před očima uviděl hvězdičky. V jedné chvíli za sebou uslyšel těžké kroky a předpokládal, že druhý z mužů se snaží uprchnout, měl však příliš mnoho práce s odrážením zuřivého útoku, než aby zjišťoval, co přesně se děje. Matně doufal, že mu Yates přijde na pomoc a že tvrdé rány železnou pěstí konečně ustanou.

Jeho naděje se však rozplynuly, když koutkem oka zahlédl většího ze dvou Venušiných mužů, jak pistolí míří na Yatese, a poté i na třetího muže, který s nimi vrazil do domu. Oba muži s hlasitým klením odhodili zbraně a klekli si na zem. Sam Birkin pro jistotu vystřelil a vyběhl ven.

Thornovu pozornost upoutal další výstřel. Přirazil Finche k zemi a konečně se mu podařilo vytáhnout ostrý nůž, který darebákovi přitlačil k hrdlu.

Finch sebou okamžitě přestal házet a jen těžce lapal po dechu.

Thorne se podíval za sebe a viděl, že jeho muž je opět na nohou a pustil se do pronásledování Birkina. Yates se svou dřevěnou nohou postupoval poněkud pomaleji.

Vtom se však ve dveřích objevila rozložitá postava Sama Birkina s rukama zdviženýma za hlavou.

Thorne si uvědomil, že za Samem stojí Diana a drží ho na mušce.

Nejdříve ji chtěl pokárat, že ho neposlechla a nepočkala v kočáře, ale nemohl si pomoct a začal se smát. Pohled na elegantní dámu, která drží v šachu mnohem robustnějšího darebáka, mu připadal zábavný a zároveň ho naplňoval pýchou.

Diana se zkoumavě rozhlížela po hale, a když pohledem spočinula na jeho tváři, ulehčené si oddychla. Thorne poznal, že se o něho bála.

Poté však kývla hlavou k Samovi a řekla: „Co teď s ním mám udělat?“

Thorne se hlasitě zasmál a vyskočil na nohy.

Když se Finch podíval k hlavním dveřím s úmyslem utéct, Thorne se jen ušklíbl. „Klidně to zkus. Čekám na vhodnou příležitost, abych ti mohl prořízнout hrdlo.“

Popadl Finche za ramena a obrátil ho směrem do domu. „Yatesi, doprovod naše přátele na pohodlnější místo. Musíme si promluvit. A Nede,“ dodal ke svému muži, „vezmi si pistoli slečny Sheridanové a podívej se, jestli v domě není ještě nějaký darebák.“

„Ano, lorde.“

Mezitím už Yates zvedl svou vlastní pistoli, převzal od Diany vězně a zbraní mávl na Birkina.

Poté zavedl zajatce do kuchyně, kde je posadil na zem a provazem jim svázal ruce i nohy.

Diana, která si všimla, že Thorne na tváři krvácí, našla čistý kus plátna a beze slova ho přiložila k ráně. Thorne se usmál, přidržel si plátno na tváři, usadil se na dlouhý stůl a začal s výslechem.

Oba muži zarytě mlčeli, dokud Thorne nevyzval Yatese, aby zkontroloval Birkinsovo rameno, zda v něm

není čerstvá díra po kulce. Yates nepříliš šetrně roztrhl chlapovu košili a odhalil na levém rameni ránu, která nemohla být od ničeho jiného než od kulky.

„Postřelil jsem tě, že?“ ujistil se Thorne. Birkin po něm šlehl nenávistným pohledem. „Obávám se, že budeš viset. Pokud mi ovšem neprozradíš, kdo ti dává rozkazy. Tvá paní? Venuše?“

Billy Finch odpověděl místo svého druha. „Ne, ta to není.“

„Tak kdo tedy?“

„Její bratr Thomas.“

Thorne se chvíli odmlčel. Tak je to pravda. Kitty mluvila o Thomasovi Forresterovi. „Jak je to možné? Thomas Forrester přece před sedmi měsíci uhořel.“

„To těžko.“

„Zavři hubu!“ vyštěkl Birkin.

Finch se na něho zamračil. „Kvůli tobě se nebudu houpat na šibenici.“

„Stejně tě nic nezachrání.“

Thorne si unaveně povzdychl. „Ale pánové, byl bych vám vděčný, kdybyste se omezili jen na odpovědi na mé otázky. Začněme tedy od začátku. Ty tvrdíš, že Thomas Forrester je naživu.“

Billy Finch přikývl. „Chtěli ho zavřít, tak podpálil svůj byt a nechal tam uhořet tělo jakéhosi nuzáka, aby to vypadalo, že zemřel.“

Thorne se zamyslel. Pokud Forrester zfalšoval svou vlastní smrt, je možné, že Venuše s událostmi posledních měsíců nemá nic společného.

„Tenhle dům patří madam Venuši?“ zeptal se Thorne a rozhlédl se po kuchyni. „Slyšel jsem, že sem občas zavítá, snad aby navštívila svého milence. Ale z milence se nakonec vyklubal její vlastní bratr, není to pravda?“

„Jo,“ zavrčel Sam Birkin.

„Takže to Forrester vám nařídil, abyste mě zabili? Ne Venuše?“ Birkin trhavě přikývl. „Rozkazy nám dával Forrester. Chtěl vaši smrt.“

„Proč?“

Následovala krátká pauza. „Jste přece Strážce, ne? Zdá se, že pan Forrester nenávidí všechny Strážce.“

Thorne si všiml, jak Diana zostražitěla, a proto raději rychle změnil téma. „A co víš o Nathanielovi Lunsfordovi? Kdo ho zabil? Jeden z vás dvou?“

„Ne, udělal to Forrester, přísahám.“

„Měla v tom prsty i madam Venuše?“

Birkin zatřásl hlavou. „Když se to dozvěděla, byla smutná.“

„Kde je ted?“

„To nevím,“ odpověděl Birkin. „Od minulého týdne jsme ji neviděli. Říkala, že vás nesmíme zabít, a jestli ji neposlechneme, že z nás sedře kůži. Možná šla za svým bratrem, aby mu to rozmluvila.“

„A kde je Forrester?“ zeptal se Thorne.

Oba muži se na sebe podívali.

„To vám nemůžeme říct,“ zamumlal Birkin.

„Nemůžete nebo nechcete?“

„Nemůžeme. Víme jen to, že Forrester chtěl odjet.“

Thornovi se sevřel žaludek. „Kam?“

„Na nějaký ostrov. Říkal, že je na druhé straně Španělska.“

Tentokrát Thorne ucítil, jak mu v žilách ztuhla krev. Thomas Forrester pluje na Cyrenu, aby tam uskutečnil svou pomstu vůči siru Gawainovi a ostatním Strážcům. Ale co Venuše? Je s ním? To by vysvětlovalo její zmizení. Ti dva jistě chtějí pomstít své rodiče a zabít sira Gawaina.

Thorne přimhouřil oči a podíval se na Sama Birkina. „Řekni mi, kdy přesně jsi naposledy viděl Forrestera?“

„Ve čtvrtek. Někdy odpoledne.“

Pak tedy nesmí ztrácet čas. Forrester pravděpodobně vyplul ve čtvrtek v noci, takže má pětidenní náskok.

Thorne se zamyslel. Nejdříve se musí postarat o Birkina a Finche a dohlédnout, aby se dostali do vězení. Pak svolá posádku a nařídí jim připravit lod k okamžitému vyplutí, což nebude dřív než zítra večer. Dianu musí poslat domů…

Podíval se na ni a zjistil, že ho zkoumavě pozoruje. Poslední úkol bude ten nejtěžší. Ona určitě nebude souhlasit, aby ji jen tak poslal domů. Bude vyžadovat vysvětlení, proč pronásleduje Forrestera na Cyrenu, a Thorne nevěděl, co jí říct.

Diana kupodivu neprotestovala a bez sebemenších námitek se nechala doprovodit ke svému kočáru, který ji měl zavézt domů. Thorne jí slíbil, že jakmile to bude jen trochu možné, určitě se u ní zastaví a všechno jí vysvětlí. Jakmile ji však vzal za ruku, aby jí pomohl nasednout do kočáru, přikázala svému kočímu dopravit ji k domu lorda Thorna.

„Počkám tam na tebe,“ řekla Diana sladce a záměrně ignorovala jeho zachmuřený výraz. Až doteď se chovala pokorně a mírně, ale nastal čas, aby si Thorne přestal hrát na jejího ochránce a konečně jí řekl pravdu. Chce vědět, co se tady vlastně děje.

Ačkoliv ji Thornův komoří přijal s náležitou úctou a vlídností, přesto se nemohla zbavit nepříjemného pocitu a rozechvění.

Nakrátko se ocitla velmi blízko nebezpečí a z prožitého šoku se stále nemohla vzpamatovat.

Jakmile v domě uslyšela výkřiky a střelbu, navzdory Thornovu zákazu vyskočila z kočáru a rozběhla se ke dveřím. Náhle se v nich objevil podsaditý Birkin. Měl tak

naspěch, že si jí nejdříve ani nevšiml. Instinktivně se mu postavila do cesty, a když se otáčel zpátky k domu, podrazila mu nohy. Pak už jen spokojeně pozorovala, jak obr s žuchnutím dopadl na zem. Když se snažil vstát a utéct, namířila na něho nabitou pistoli. Zcela zřejmě uvěřil, že by ho dokázala zabít, protože mu náhle z tváře zmizela veškerá barva.

Mnohem více ji však znepokojoval její strach o Thorna. Stále před sebou viděla hrůznou scénu, která se jí naskytla, když se svým vězněm vešla do domu: Thorne v lítém boji, tvář pokrytou krví a podlitinami.

Věděla, že je na nebezpečí zvyklý, ale vidět ho, jak riskuje život, bylo příliš.

A poslední příčinou jejího rozrušení byl Thornův zájem udržet ji stranou. Pevně věřila, že je Venuše nevinná, a proto se musela dozvědět vše o vražedných machinacích Thomase Forrestera.

Tušila, že příběh je mnohem komplikovanější, než Thorne tvrdí, a chtěla znát pravdu.

Rovněž věděla, že její soukromé záležitosti teď musí odsunout stranou. Byla pevně rozhodnutá ukončit jejich zasnoubení, ale strach o jeho život předčil snahu ochránit ho před nechtěným manželstvím.

Když Thorne vešel do obývacího pokoje, ručičky na hodinách ukazovaly skoro deset. Z tváře se mu dala vyčíst únava a rozmrzelost. Přistoupil rovnou k servírovacímu stolku a z karafy si nalil sklenici brandy. Pak se posadil do křesla.

Diana odložila knihu, kterou se snažila číst, a čekala.

Thorne se dlouze napil a pak se jejich oči střetiy. „Tak kde chceš, abych začal?“

S úlevou, že chápe její touhu po informacích a že z něho nebude muset všechno páčit, se Diana usmála. „Asi

bys měl začít s vysvětlením podstaty celé záhady. Kdo je Thomas Forrester a proč tě chce zabít?“

„Je to Venušin starší bratr. Poprvé jsem se o něm dozvěděl od ředitele dívčího sirotčince v Rye. A co se týče jeho motivů, zřejmě se mu nelíbí fakt, že stojím blízko odhalení jeho pravděpodobné vlastizrady. Naše vláda ho už dlouho podezřívá z kolaborace s Francouzi.“

„Podezříval ho i Nathaniel? Ve svém dopise se přece o špionáži zmiňoval.“

Thorne se ušklíbl. „Ano, o tom není pochyb. Nathaniel mu byl v patách. Poslední čtyři dny jsem strávil v Sussexu, abych si ověřil své podezření a našel ztracenou stopu. Loni na podzim ho už málem zatkli, ale Forrester údajně zemřel ve svém bytě, který lehl popelem. Dnes jsem se ujistil, že stále žije. A ted už dokonce vím, proč to všechno dělá.“

Diana dlouze mlčela a pak se podívala Thornovi do očí. „Chceš mi říct o Strážcích.“

Thorne ztuhl. „Složil jsem slib mlčení, Diano.“

„Tušila jsem to. Už dlouho chápu, že skrýváš mnohem hlubší tajemství než jen motiv Nathanielovy smrti. Byl Nathaniel Strážce? Myslím, že si to zasloužím vědět,“ dodala mírně, když Thorne neodpovídal.

Thorne si prsty pročísl vlasy a unaveně si povzdychl. Diana má pravdu. Opravdu si zasluhuje vědět, proč Nathaniel zemřel a proč on sám je ted ve smrtelném nebezpečí. Vždyť svými schopnostmi a odvahou si vysloužila jeho respekt a důvěru. Nicméně dal slib.

„Příliš ti toho nemůžu říct. V sázce je mnoho životů. Až se vezmeme, bude to jiné.“

Diana zaváhala. „A co mi *můžeš* říct? Ty nepracuješ pro ministerstvo zahraničí, že?“

„Ne. Jsem členem staletého řádu, který byl založen na ochranu proti tyranii a zlu. Jedná se o společnost

ochránců, která bojuje za vyšší ideály. Držíme naši existenci v utajení, neboť odhalení by vedlo ke snížení naší efektivity a uvrhlo by do nebezpečí jak nás, tak i ty, které chráníme. To je skutečně vše, co ti mohu říct.“

Ačkoliv se Diana mračila, zdálo se, že je s vysvětlením spokojená. „Tvá teta, lady Hennessyová o Strážcích ví?“

„Ne, neví. Myslí si, že pracuji na několika případech, kterými se zabývá ministerstvo zahraničí. Nemá však ani tušení, že jsem jedním z hlavních zástupců sira Gawaina v Londýně.“

„A co tvůj otec?“

Thorne se suše usmál. „Ach, ano, můj otec ví, že jsem vstoupil do řádu. Vlastně mě tam sám poslal. Myslel si, že potřebuji převychovat.“

Diana se usmála. „A jsi převychovaný?“

„Vlastně ano. Můj otec není zasvěcený do všech tajemství našeho řádu, ale uvědomuje si, že se často pouštím do nebezpečí, a právě proto chce, abych se oženil a zplodil dědice.“ Thornův úsměv se rozplynul. „Věřím v naši věc, Diano. A klidně bych pro ni zemřel. Více ti říct nemohu.“

Ustaraně se na něho podívala. „Co tedy chceš dělat?“

Thorne se opřel o židli. „Předpokládám, že Forrester chce zabít sira Gawaina. Musím ho zastavit.“

„Zabít sira Gawaina?“ opakovala Diana vyděšeně.

Thorne přikývl. „Jsem si tím téměř jistý. Forrester se chce Strážcům už dlouho pomstít a teď si jistě uvědomil, že tohle je jeho poslední šance.“

„Ale jak ho můžeš zastavit?“

„Musím se dostat na Cyrenu dříve než on. Už jsem nechal připravit loď a zítra večer vyplujeme. Můj škuner je bezpochyby rychlejší než jakákoliv loď, kterou si Forrester mohl pronajmout. Ačkoliv má přede mnou

skoro týdenní náskok, nebude problém ho dostihnout. Bude však lépe, když o svém náskoku zůstane přesvědčený. V tuto chvíli Yates obchází všechny lodní agenty a snaží se zjistit, jestli si Forrester koupil lístek na běžnou trasu do Středomoří nebo si pronajal svou vlastní loď. Musíme jen doufat, že nevyplul z Falmouthu nebo Southamptonu, protože na jejich průzkum už nemáme čas.“

„Takže zítra večer odjíždíš?“

Thorne v jejím hlase zaslechl strach a srdce mu poskočilo radostí. „Hned jak bude posádka připravená. Musím doplout na Cyrenu dřív než Forrester. Je to má jediná naděje. Sir Gawain je něco jako můj otec – vlastně ještě víc. Kdybych ho nezachránil, nikdy bych si to neodpustil.“'

„Samozřejmě,“ zamumlala Diana. Náhleji něco napadlo. „Předpokládám, že Venuše pluje se svým bratrem? Proto před pěti dny zmizela.“

„Řekl bych, že ano. Stejně jako Thomas i ona viní ze smrti svých rodičů Strážce. Sama přece víš, jak je se svým životem nespokojená. Může nést stejnou vinu jako její bratr. Vlastně si myslím, že se na Nathaniela domluvili společně.“

„Ale ona přece nechtěla, aby tě zabili. Říkal to její sluha.“

„Možná mě má ráda – nebo spíše tebe. Ale k siru Gawainovi nic takového necítí.“

K Thornově velkému překvapení Diana vstala, došla až k němu a upřeně ho pozorovala odhodlaným pohledem. „Chci jet s tebou, Thorne.“

Prudce povytáhl obočí. „Na Cyrenu?“

„Ano. Udělám to, ať se ti to líbí či ne. Nathaniel byl můj bratranec a Venuše je má přítelkyně. A ty…“ Náhle se odmlčela a pevně sevřela rty.

„A já jsem?“ dotazoval se Thorne. Zajímalo by ho, jestli konec věty zněl… *můj milenec*.

Diana pokrčila rameny. „Prostě se mi nelíbí představa, že chceš tomu vrahovi čelit naprosto sám.“

„Jenže já nebudu sám. Bude se mnou Yates a celá posádka. A já se o sebe dokážu postarat.“

„Stejně jako já. Kdybych tady měla sedět a čekat, jestli se vrátíš, nebo ne, asi bych se zbláznila.“

Thorne odložil sklenici s brandy, vstal a dlouze studoval Dianinu tvář. Bála se o něho – to bylo více než jasné – a chtěla ho chránit. „Co bude s tvými obrazy? Zrovna sis začala dělat jméno. A příští týden ti začíná výuka na akademii. Jestli teď odjedeš, tvá kariéra bude v troskách.“

„Já vím. Jenže tohle je důležitější. Až se vrátím, začnu znovu malovat.“

Thorne mlčky přemýšlel. Samozřejmě nechtěl Dianu vystavit dalšímu nebezpečí, ale když ji vezme s sebou, nic tím neriskuje. Jakmile doplují na ostrov, postará se, aby zůstala stranou.

A představa, že ji skoro měsíc neuvidí, mu připadala nesnesitelná. Rovněž se mu nelíbilo, že by ji tady měl nechat samotnou napospas společenským náladám.

Pak ho napadla mnohem svůdnější myšlenka: může využít čas na lodi a přemluvit Dianu, aby si ho vzala. Dva týdny na palubě mu dají příležitost vyzkoušet svůj talent k přemlouvání.

Vlastně by mohl začít hned teď. Zmocnila se ho totiž neovladatelná touha políbit ji, okusit její rty a podmanit si svůdné tělo, aby se ujistil, že je stále jeho.

Zvedl ruku a pohladil ji po tváři. „Dobře tedy, můžeš se mnou jet pod jednou podmínkou.“

„Jakou podmínkou?“

„Že dnes v noci zůstaneš u mě.“

Uhnula pohledem a chvíli se zdálo, že odmítne. Thorne ji však uchopil kolem pasu a přitiskl k sobě.

„Dnes v noci se s tebou chci milovat, Diano. Tak dlouho jsem tě neviděl a doslova hořím touhou.“

„Thorne…,“ začala, než ji umlčel vášnivým polibkem.

Žár, který je oba zaplavil, mu řekl víc než slova. Chtěla ho stejně zoufale jako on ji.

Nepatrně se odtáhl a podíval se jí do očí. „Můžeš mi upřímně říct, že se mnou nechceš zůstat?“

„Ne, nemohu,“ zašeptala a v tiché výzvě k němu pozvedla rty.

20

Vzal ji za ruku a vedl ji po širokém schodišti, až se ocitli v potemnělé ložnici. Jakmile za nimi zavřel dveře, Diana mu vklouzla do náruče, stejně dychtivá jako on.

Intenzita její vášně ho nepřekvapila. Dobře věděl, že fyzické nebezpečí působí jako afrodiziakum a že si dnes odpoledne oba uvědomili, jak je život pomíjivý a křehký. A navíc jejich odloučení jen povzbudilo vzájemnou touhu.

Stejně vášnivě se Thorne zmocnil Dianiných rtů. Jejich jazyky se hladově střetly, ale on věděl, že se nezastaví, dokud se neponoří hluboko do jejího vstřícného těla. Chtěl Dianu tak silně, až to bolelo.

S vypětím všech sil se přinutil zvolnit a začal Dianu svlékat. Netrpělivě ze sebe vzájemně strhali šaty a pak se vydali k posteli.

„Potřebuji tě cítit,“ šeptal zdrsnělým hlasem a dlaněmi objal její oblá ňadra.

Pak sklonil hlavu, jeden zduřelý vrchol vzal do úst a pevně ho sevřel. Diana odpověděla hlasitým zasténáním a přimkla se k němu s takovou naléhavostí, ve které nemohla popřít svou touhu.

„Scházel jsem ti stejně jako ty mně?“ zeptal se Thorne, ačkoliv odpověď znal i předtím, než mu prsty vjela do vlasů a přitiskla si ho zpět k ňadrům.

Thorne už nepotřeboval déle pobízet. Chtěl do ní vniknout a milovat se s ní, dokud oba nedojdou vrcholu a nezaplaví je čistá rozkoš ukojení.

Stačilo několik dalších úderů srdce a jejich svět se roztříštil na tisíce drobných kousků. Diana pod ním křičela a svíjela se v blažené extázi, zatímco Thorne se chvěl v křečovitých vlnách uvolnění a něžně ji objímal.

Když konečně plamen vášně uhasl, Thorne se ohleduplně překulil stranou a přitiskl si Dianu k hrudi. Nevěděl, jestli se má smát nebo se proklínat, a tak jen tiše ležel a zíral do nebes nad hlavou, zmatený nevysvětlitelnou ztrátou kontroly nad svým počínáním.

Thorne zavřel oči. Co se to s ním jenom děje? Copak ho vždy, když ji spatří, posedne ďábel? Jak je možné, že ho ovládne nepřekonatelná touha a nemyslí na nic jiného, než jak se jí zmocnit?

S žádnou jinou ženou něco tak intenzivního neprožil. Ovládla nejen jeho tělo, ale i rozum a… srdce.

Dobrotivý bože! Copak se do ní opravdu zamiloval?

Tato možnost Thorna vyvedla z míry. Něco takového by nikdy nečekal.

Jak to, že jí dovolil proniknout ochrannou hradbou, kterou si kolem sebe pečlivě vybudoval? Přemýšlel o svých bývalých milenkách, o jejich kouzlu a smyslnosti, o mnoha způsobech, kterým se ho snažily potěšit. Žádné z nich se však nepodařilo vyburcovat v něm takovou

vášeň jako Dianě. S žádnou se necítil tak vyhladovělý a doslova posedlý.

Prsty se mimovolně probíral hedvábnými prameny dlouhých vlasů a uvažoval o svém životě. Od první chvíle věděl, že Diana je pozoruhodná. Neznal žádnu jinou ženu, která by se s nabitou zbraní postavila Venušiným hromotlukům. Žádnou, která by trvala na své účasti v pronásledování vraha a snažila se zabránit další vraždě.

A žádnou jinou, kterou by skutečně chtěl za svou ženu.

Kdykoliv ho otec nutil k sňatku, vždy tvrdil, že čeká na tu pravou. Na tu, která by byla hodna stát se ženou Strážce. Která by mu vždy stála po boku.

A tou pravou byla Diana.

Dnes v noci konečně pochopil, co k ní opravdu cítí. Chtěl se jí zmocnit, chtěl ji vlastnit, ztratit se v ní, navždy ji k sobě připoutat.

Thorne v duchu zaklel. Pravda byla taková, že je posedlý ženou, která ho pravděpodobně nikdy nebude milovat. Diana se zdála tak zraněná a ponížená zradou své první lásky, že si přísahala neoddat se žádnému jinému.

A dokonce i bez této překážky není jisté, jestli by ji kdy získal. Vždyť co kdy udělal, aby se do něho Diana zamilovala? Považuje ho za lehkovážného sukničkáře, nesvědomitého rebela, kterého zajímá jen vlastní rozkoš.

Co by měl udělat, aby získal její uznání? Jak se stát člověkem, který by byl hoden její lásky?

Thorna náhle zachvátila panika. Co když to nikdy nedokáže?

Ve snaze zaplašit nepříjemné myšlenky se sklonil k Dianě a vášnivě ji políbil. Nesmí si připustit, že by mohl prohrát.

Teď se bude soustředit na úmyslné vzněcování její vášně a pokusí se ji donutit, aby ho chtěla stejně zoufale jako on ji.

Druhého dne byla Diana v jednom kole, nicméně aktivitu uvítala s povděkem, poněvadž ji odváděla od myšlenek, zda by na cestě na Cyrenu s Thornem měla opravdu trvat.

Copak není bláznovství strávit čtrnáct dní v jeho těsné blízkosti? Co když jí zlomí srdce? Přesto musela riskovat.

Kdyby ho nechala odplout samotného, určitě by se zbláznila. Copak je možné jen tak sedět a nevědět, jestli náhodou právě ted není ve smrtelném nebezpečí, jestli nepotřebuje něčí pomoc a jestli ho ještě někdy uvidí? Sama nevěděla proč, ale měla zvláštní tušení, že pokud mu bude stát po boku, může ho v případě potřeby zachránit.

K odjezdu však měla další silný důvod. Chtěla získat spravedlnost a najít vraha svého bratrance Nathaniela. A rovněž chtěla udělat všechno, co bude v jejích silách, aby nikomu nedovolila ublížit siru Gawainovi. I když jí Thorne o tajném řádu příliš mnoho neprozradil, idea Strážců, kteří bojují proti zlu a útlaku, ji doslova nadchla. Rovněž to vysvětlovalo podstatný důvod Nathanielovy smrti a jeho ztráta se kupodivu náhle zdála méně bolestná. Vždyť zemřel pro svou vlast.

Nové odhalení jen zvýšilo její obdiv k Thornovi, ale ve snaze neztratit srdce se podobným myšlenkám raději vyhýbala.

Právě proto se rozhodla rozptýlit se celodenním shonem – zrušila všechna sezení na celý příští měsíc a sepsala omluvný dopis siru Georgeovi Enderlymu z Britské akademie, ve kterém vysvětlila, že její náhlý

odchod je skutečně důležitý. Pak vydala patřičné rozkazy ohledně domu a sbalila si své věci a malířské náčiní.

Když měla všechno hotovo, zajela k Amy, aby se s ní osobně rozloučila.

Když tam Diana dorazila, komoří jí oznámil, že slečna Amy právě odešla na nákupy, a tak ji přijala lady Hennessyová. Diana Thornově tetě vysvětlila, že se s jejím synovcem a s Johnem Yatesem vrací na Cyrenu, aby konečně objasnili smrt bratrance Nathaniela.

Po hodině netrpělivého čekání napsala Diana Amy pár řádek, ve kterých dívku ujišťovala, že jí bude scházet. Pak pospíchala domů, aby se převlékla. Musí se nalodit ještě před setměním, jelikož Thornův škuner má vyplout krátce po přílivu a ona by se nechtěla opozdit.

Zatímco čekala na Amy, Thorne poslal pro její zavazadla a nechal je přepravit na loď. Když ji v šest hodin přišel vyzvednout, Diana už byla připravená.

Nasedla do kočáru a všimla si, že se Thorne mračí. Jakmile se rozjeli, zeptala se, zda má nějaké nové zprávy v záležitosti Thomase Forrestera.

„Naneštěstí ano," odpověděl Thorne. „Yates zjistil, že si Forrester najal brigantinu a minulý čtvrtek v noci se vydal přímo do Středomoří. Když vezmu v úvahu, kolik plavidel naše vláda potřebuje k přepravě vojenských posádek po celé Evropě, sehnat vhodnou loď muselo dát Forresterovi zatraceně zabrat."

Diana jen tiše přikývla. V posledních měsících v novinách často četla o hrozícím Napoleonově návratu a o jeho narůstající moci. Thorne předpokládal, že zanedlouho znovu vypukne válka, která bude možná ještě krvavější než ta předchozí.

Diana se však mnohem více než hrozící války obávala Forrestera.

„Takže ty si myslíš, že Forrester bude chtít zabít sira Gawaina?“

„O tom nepochybuji,“ řekl Thorne suše.

„Ale my přece na Cyrenu dorazíme dříve než on, ne?“

„Doufejme. Můj škuner je velice rychlý a cesta na ostrov mu trvá dva týdny, zatímco ostatním lodím tři. Takže jestli nás nezdrží bouře, pravděpodobně ho předstihneme.“

Diana se příliš neuklidnila, poněvadž Thornův vážný výraz napovídal, že stejně tak dobře může k břehům Cyreny jako první dorazit Forrester.

Když dojeli do londýnských doků, s povděkem uvítala chvilkové rozptýlení. John Yates na ně už čekal na lodi a s vážným výrazem dohlížel na naložení zásob a zavazadel.

Diana se rychle zabydlila ve své kajutě a hned se zase vrátila na palubu lodi, kde si našla klidné místo, odkud sledovala ruch v přístavu.

Asi za čtvrt hodiny byly všechny zásoby na lodi a posádka se připravovala k vyplutí. Vtom Diana zahlédla plně naložený kočár, který se nebezpečnou rychlostí řítil podél nábřeží. Z okna se vykláněla známá blonďatá hlava – dívka zřejmě prohledávala všechny zakotvené lodi.

Diana si zděšeně uvědomila, že je to Amy.

„Počkejte! Musíte na mě počkat!“ křičela a mávala rukama.

Nešikovně vyskočila z kočáru a rozběhla se po lodní lávce, přičemž ve spěchu málem srazila námořníka.

„Jedu s vámi!“ vykřikla Amy, stěží lapajíc po dechu.

John Yates se na ni nesouhlasně zamračil.

Thorne se vydal dívce naproti a dorazil k ní ve stejnou chvíli jako Diana. Nicméně Amy měla oči jen pro Yatese.

„Co tady děláte?“ ptal se bývalý oficír kavalerie. „Právě hodláme vyplout na moře.“

„Já vím, Diana mi to napsala,“ odpověděla Amy. „Chci jet s vámi.“

„To nepřipadá v úvahu. Máme před sebou nebezpečný úkol.“

„Johne, prosím… Měl jste pravdu, chovala jsem se jako rozmazlený fracek, ale chci se polepšit, přísahám. Kdybyste mi jen mohl odpustit!“

Když Yates neodpovídal, Amy se obrátila k Thornovi. „Prosím, slibuji, že se budu chovat slušně. Až teď jsem si uvědomila, že Johna vlastně miluji a že bez něho nedokážu žít.“

Diana vyjeveně sledovala přiznání své sestřenice, zatímco Thorne jen pozvedl jedno obočí.

„A co bude s tvou sezonou?“ zeptal se Thorne skepticky. „Co s těmi tucty nápadníků, které jsi donutila tančit, jak pískáš?“

„Celá sezona může jít k čertu,“ prohlásila Amy. „A na londýnské společnosti ani na žádných nápadnících mi nezáleží. Zajímá mě jen John. Chtěla bych se stát jeho ženou a žít s ním na Cyreně – pokud mi ovšem někdy odpustí.“

Thorne se náhle zatvářil pobaveně. „Je to snad žádost o ruku?“

„Ano. Pokud mé bude chtít.“

Amy se obrátila zpátky k Yatesovi, který na ni udiveně zíral. „Nevadí, jestli mě zatím nemiluješ, Johne. Jsem ochotná čekat. Udělám vše, abys mě začal milovat.“ Když neodpovídal, podívala se na svého poručníka. „*Prosím*, Thorne, mohu jet na Cyrenu s vámi?“

„Pokud Yates za tebe převezme plnou zodpovědnost, pak ano.“

Amy si tiše povzdychla a s nadějí v očích se podívala na svou lásku.

Diana, ačkoliv sama šokována, se musela smát Yatesovu překvapenému výrazu.

„Tak co?“ zeptala se dívka. „Vezmeš si mě, nebo ne?“

John si odkašlal. „Ano,“ řekl ochraptěle. „Moc dobře víš, že tě miluji. Žes mě okouzlila od první chvíle, co jsem tě uviděl, a nic si nepřeji víc, než aby ses stala mou ženou.“

„Tak si pospěš,“ nařídil Thorne Amy. „A dohlédni na naloděni svých zavazadel. Musíme vyplout.“

Nicméně Amy ho vůbec nevnímala, protože se právě vrhla Yatesovi do náruče a před celou posádkou ho začala divoce líbat.

21

Na rozdíl od své první cesty na Cyrenu tentokrát Diana pociťovala nervozitu a neklid. Nicméně po dvou dnech strávených na palubě lodi její neradostné myšlenky rozptýlila Amyina a Johnova svatba.

Když Diana před obřadem pomáhala Amy s oblékáním šatů, zmocnila se jí skutečná mateřská pýcha. Dívka měla na sobě bílé krepové šaty, blonďaté kučery jí zdobily stuhy pošité drobnými perličkami a moc jí to slušelo.

„Jsi překrásná," prohlásila Diana pohnutě a v hrdle cítila podivnou tíseň. Amy byla její jedinou příbuznou, o kterou se vždy starala. A od dnešního dne bude patřit Johnu Yatesovi.

„Opravdu víš, že chceš právě Johna?" musela se zeptat. „Od nynějška budeš žít na Cyreně a nejsem si jistá, jestli se ti za chvíli nebude stýskat po Londýně a po domově."

Dívka rozhodně přikývla. „Vím, že se mi bude stýskat. A nejvíce ze všeho po tobě, Diano. Ale John říkal, že se jednou můžeme do Anglie vrátit. Nedokázala bych bez něho žít." Amy pokrčila svůj malý nosík. „Nechápu, co jsem kdy viděla na Reginaldu Kneighlym. John je desetkrát lepší než on, i když mu schází noha. Díky bohu, že jsem konečně přišla k rozumu."

Diana se musela usmát. Konečně první známka Amyiny dospělosti. Ale přesto, dívka byla ještě stále velmi mladá.

„Amy, co se týká manželské postele… Nemáš matku, která by ti poradila, takže jestli máš nějaké otázky… Mohla bych se pokusit na ně odpovědět já.“

Amy zahanbeně sklonila hlavu a tvář si skryla do dlaní. „Jsem si jistá, že mi John ukáže vše, co je zapotřebí. Mám v něho naprostou důvěru. Ale děkuji ti, Diano, za tvůj zájem.“ Přistoupila blíže a vzala Dianu za ruce. „Můžeš mi někdy odpustit? Chovala jsem se k tobě příšerně. Neměla jsem krást ten Thornův obraz, ted to vím.“

„Už jsem ti řekla, že je odpuštěno a zapomenuto,“ odvětila Diana klidně, neboť se jí Amy omlouvala už asi posté. „A doufám, že jsi konečně pochopila, že jsem pro tebe chtěla jen to nejlepší. Ze srdce jsem si přála, abys byla šťastná.“

„Budu, jistě budu. A já zase doufám, že až si vezmeš Thorna, budeš s ním stejně šťastná jako já s Johnem.“

Diana cítila, jak se jí sevřelo srdce. Ted, když je budoucnost sestřenice zajištěna, není důvod v oné frašce pokračovat.

A musí mu to hned říct, rozhodla se Diana pevně. Snad dnes v noci, po Amyině a Johnové svatbě. Čím dříve dá Thornovi svobodu, tím dříve se může pokusit vyléčit své bolavé srdce.

A stanout tváří v tvář neradostné a prázdné budoucnosti.

Jednoduchý obřad měli rychle za sebou a následovala svatební hostina v kajutě kapitána lodi. Po skvělé večeři přišlo na řadu několik přípitků na zdraví a štěstí mladého páru.

Víno sice povzbudilo Dianinu kuráž, ale jak se blížil večer, její nervozita narůstala. Pak kapitán pronesl poslední přípitek – na brzkou svatbu lorda Thorna. Když

Diana zvedla hlavu a přes jídelní stůl se setkala s Thornovým pohledem, věděla, že musí jednat.

Jakmile se všichni hosté rozešli do svých kajut, Diana počkala na Thorna a požádala ho o soukromý rozhovor. Jako místo schůzky vybrala raději palubu. Tam jistě bude bezpečněji než v jeho nebo její kajutě.

Diana se pevně chytila zábradlí a zhluboka se nadechla, aby zklidnila rozbouřené emoce, a pustila se do připravené řeči. Ačkoliv Thornovi viděla do tváře, nedokázala odhadnout, co si o jejím vysvětlení o zrušení zasnoubení myslí. Amy je přece šťastně vdaná a ted už není nutné něco předstírat.

Thorne ji dlouho mlčky pozoroval a pak konečně odpověděl: „Souhlasím. Amy je vdaná a není důvod, proč cokoliv předstírat.“

Dianiny prsty se mimovolně sevřely kolem zábradlí. Očekávala – nebo spíš doufala – že nebude tak ochotný. „Slyšel jsi mě? Právě jsem zrušila naše zasnoubení.“

„Ano, slyšel jsem. Dala jsi mi košem.“

Dianě se sevřelo hrdlo. Mluvil tak klidným a vyrovnaným tónem. Z nepochopitelných důvodů chtěla, aby s ní nesouhlasil, aby jí nedovolil ukončit jejich zasnoubení.

Těžce polkla. „Nedala jsem ti košem. Prostě jsem jen ukončila to bláznovství. Ty sis mě ve skutečnosti nikdy nechtěl vzít. Myslela jsem, že budeš rád. Jsi volný. Jistě by ses nechtěl ženit jen proto, že se cítíš zodpovědný za mou situaci.“

„Asi ne,“ připustil Thorne. „I když jsem si na myšlenku, že budeš mou ženou, docela zvykl.“

„Jistě si zase rychle odvykneš. Bez břemene mé osoby můžeš začít znovu žít způsobem, na který jsi zvyklý. Ujišťuji tě, že ke mně nemáš žádné závazky.“

Thornovi v čelisti zaškubaly svaly, ale jinak zůstal zcela klidný. Vzal ji za ruku a s lehkovážným úsměvem políbil konečky prstů. „Máš pravdu, už není nic, co by nás ke svatbě nutilo.“

Jeho okamžitá kapitulace Dianu zaplavila pocitem zmaru a beznaděje. V hrudi ucítila prudkou bolest. „Dobře tedy, pak… dobrou noc,“ vypravila ze sebe, aniž by se rozplakala.

Prudce se obrátila a rychlým krokem se odebrala do své kajuty.

Ačkoliv si byla jistá, že udělala správnou věc, zbytek cesty se ukázal jako velice nesnadný. Jeho blízkost ji přiváděla k šílenství. Navzdory zrušení jejich zasnoubení se Thorne choval stále stejně pozorně a Diana zjistila, že odolat jeho smyslnému kouzlu není vůbec snadné.

Neustále si musela připomínat, proč se vlastně k tomuto zoufalému kroku rozhodla. Zít v manželství, ve kterém miluje jen jeden, by se zakrátko stalo nesnesitelným pro oba. Thorne by se trápil a nakonec by jí začal pohrdat. Ona by se sužovala marnou láskou k muži, který by její city nikdy nedokázal opětovat.

Ačkoliv Diana věděla, že by měla cítit úlevu, nemohla se zbavit temné melancholie a špatné nálady, která ji neustále provázela. Ani když si uvědomila, že se po plavbě s Thornem už nikdy neuvidí, ba právě naopak.

I když se Thornova loď ukázala mnohem rychlejší než ostatní plavidla, Forrester měl přece jen týdenní náskok.

Až jednoho rána konečně spatřili svou kořist.

Podle kapitána se nacházeli asi tak den plavby od Cyreny, když se z koše na hlavním stěžni ozval výkřik. Lodník spatřil na obzoru loď. Uplynulo půl dne, než kapitán s dalekohledem v ruce potvrdil, že jde o brigantinu.

„Je to Forrester?“ zeptala se Diana stísněným hlasem.

„Řekl bych, že ano. Tímto tempem by měl na Cyrenu dorazit zítra ráno.“

„Dohoníme ho?“

Thorne zaťal pěsti. „Bude to zatraceně těsné.“

Diana ucítila v zádech nepříjemné mrazení. Navzdory snaze zaplašit nepříjemné myšlenky se nemohla zbavit neblahého tušení, co jim asi zítřek přinese.

Té noci šla k Thornovi. Nemohla zůstat sama. Jakmile dorazí na Cyrenu, může se stát cokoliv a možné nebezpečí ji připravovalo o rozum. Potřebovala Thornův konejšivý dotek, potřebovala jeho útěchu.

Diana chtěla strávit ještě jednu noc v jeho objetí a vzpomínky na ni si uchovat pro prázdné dny, které má před sebou.

Když Thorne odpověděl na její tiché zaklepání na dveře a ona vešla dál, zdálo se, že není vůbec překvapený. Mlčky ustoupil, aby mohla vejít dovnitř, a pak za ní zavřel.

„Nemůžu usnout,“ zašeptala Diana.

„Ani já ne.“

Diana si všimla, že na stolku leží rozevřená kniha. Olejová lampa halila kajutu do měkkého světla a postel ještě nebyla rozestlaná.

Aniž by se ptal na důvod návštěvy, objal ji v náruči a vášnivě políbil. Oba okamžitě pocítili prudké vzrušení.

Stále mlčky ji svlékl, pak odložil své vlastní šaty a lehl si vedle ní na úzkou postel. Jakmile se jejich nahá těla dotkla, Diana pocítila divoký žár a zoufalou touhu. Pevně ho k sobě přitiskla a jeho mužný úd nechala vklouznout do své hebkosti. Potřebovala ho cítit. Potřebovala, aby ji naplnil.

Thorne popoháněný svou vlastní žádostí propadl stejné extázi jako Diana a v touze po ukojení se jí divoce zmocnil. Netrvalo dlouho a Diana s hlasitým sténáním vyvrcholila.

Otřásala se slastnými vlnami a Thorne cítil, jak se mu bolestí svírá srdce. Nikdy se jí nenabaží.

Copak se jí nikdy nenasytím? napadlo ho právě ve chvíli, kdy do ní vstříkl své horké sémě.

Leželi si v náruči, končetiny propletené, ztěžka lapající po dechu a on konečně našel odpověď.

Nikdy.

Když k němu na začátku plavby přišla a zrušila jejich zasnoubení, na chvíli propadl panice. Pak se však s nesmírnou námahou uklidnil a přesvědčoval se, že se jedná jen o krátkodobou překážku. Předstíral, že její rozhodnutí přijímá, ale přitom věděl, že na světě neexistuje moc, která by ho od Diany oddělila. Bude bojovat zuby i nehty a získá ji zpět.

Nic ho nezastaví. Nakonec se stane jeho ženou. A rovněž získá její lásku, jako ona získala jeho…

Láska. Jen tímto slovem mohl popsat krajní, strhující něžnost, která se mu usadila v srdci. Mocný, ohromující cit, který až doposud nepoznal.

Věděl, že Dianu miluje.

Tiše ležel, objímal ji a žasl nad svým odhalením.

Jak se to jen stalo? Když ji požádal o předstírání zasnoubení, měl všechno dobře naplánované. Jejich přetvářka ho měla chránit před otcovým naléháním a před nechtěnou pozorností vdavekchtivých dam a jejich matinek.

Nikdy si nemyslel, že se zamiluje.

Když doufal, že může být s Dianou a zůstat vůči ní imunní, hluboce se mýlil. Měl to vědět hned na začátku.

To, co se s ním odehrávalo pokaždé, když se jí třeba jen dotkl, bylo mimo jeho chápání.

Ač se to zdálo neuvěřitelné, ztratil nejen hlavu, ale i srdce.

Cekal na ni celý život, i když si to neuvědomoval. Jeho nezkrotná touha po ní byla vždy spíše psychického rázu.

Dokázala utišit hlad jeho duše. Naplňovala prázdnotu, již cítil hluboko uvnitř srdce, a činila ho šťastným.

Chtěl Dianu – potřeboval Dianu – navždy. A aby ji získal, byl odhodlaný udělat cokoliv. Ačkoliv si to nechtěl přiznat, obával se, že ona ho nikdy nebude milovat.

Náhle ucítil, jak se Diana chvěje. Zabořila mu tvář do nahého ramene a tiše se rozplakala.

Něžné gesto ještě zvýšilo jeho melancholii. Thorne se zhluboka nadechl. „Co se děje, lásko?“

Trvalo dlouho, než mu odpověděla. „Bojím se zítřka, Thorne. Bojím se o *tebe***.“**

„Proč by ses o mě měla bát?“

Diana se nadzvedla na lokti a podívala se mu do tváře. „Co se stane, až doženeme Forrestera? Chce tě zabít.“

Thorne se ušklíbl. „Ujišťuji tě, že mu jeho přání nesplním.“

„Ale i tak…, děsí mě pomyšlení na nebezpečí, kterému budeš muset čelit. Vím, že jsi nebojácný, ale prosím, Thorne, slib mi, že budeš opatrný. Nechci, abys skončil jako Nathaniel.“

Natáhl ruku a něžně ji pohladil po tváři. „Nebezpečí je součástí mé práce, lásko. Nemohu se mu vyhýbat. Ale slibuji, že nebudu zbytečně riskovat. Věř mi, nechci zemřít. A teď už vůbec ne. Chci se dožít úctyhodného stáří.“

Thorne si s údivem uvědomil, že mluví pravdu. V minulosti se nikdy nezříkal žádného riskování, dokonce ho i vyhledával. Nikdy se necítil živější, než když mohl čelit svému osudu a utkat se s velkým nebezpečím, před kterým by se jiný muž rozklepal strachy.

Poprvé ve svém životě nechce zbytečně riskovat. Život má pro něho náhle mnohem větší cenu.

Zůstane naživu nejen proto, že nechce zemřít, ale protože jí slíbil, že ji nikdy nezradí. Kdyby se nechal zabít, bylo by to stejné, jako by jí dal košem. Nechal by Dianu samotnou a opuštěnou, a to by bylo neodpustitelné.

Prsty vklouzl do husté hřívy jejích vlasů, sklonil hlavu a něžněji políbil. „Nikdy mě neztratíš," přísahal vážným hlasem.

Nicméně když ji objal a přitiskl si ji do náruče, cítil, jak se Diana znovu chvěje, a věděl, že ji zcela nepřesvědčil.

Diana se do své kajuty vrátila těsně po půlnoci, přesto už před rozedněním byla vzhůru. Když vyšla na palubu, Thorne stál u zábradlí na kapitánském můstku a s dalekohledem u očí pozoroval třístěžňovou brigantinu.

Během noci se vzdálenost mezi oběma plavidly zkrátila a Diana jasně viděla obrysy mohutné lodě. O hodinu později dokonce rozpoznávala jednotlivé postavy námořníků. Brigantina zjevně zvýšila svou rychlost na maximum.

Kapitán Thornova škuneru však učinil totéž a pomalu se přibližovali. Thorne přesto stále pochyboval, že svou kořist dostihnou dřív, než dorazí do přístavu.

O hodinu později se na obzoru vynořila Cyrena. Diana na severu pozorovala siluetu dvou ostrovních vrcholů, dominantní rozeklané pobřeží.

Ostrov oplýval svým zvláštním kouzlem. Ve zlatém středomořském slunci se obklopen modrými hlubinami třpytil jako drahokam.

Právě když se blížili k jižnímu cípu ostrova, přidal se k nim Yates s Amy. Amy věděla, že pronásledují Thomase Forrestera a jeho sestru Venuši, kteří chtějí ublížit siru Gawainovi, a stejně jako Dianě se jí ve tváři zračil strach z možného nebezpečí.

„Tady žije sir Gawain," řekl Yates, když ukázal na masivní pevnost. „Olwenův hrad patří jejich rodině už celá staletí."

„Ví, že přijíždíme?" zeptala se Diana.

Thorne jí odpověděl: „Podél celého pobřeží je několik strážních věží, které mají dohled nad všemi loďmi blížícími se do přístavu. Brigantina však má britské vlajky, a proto nebudou od posádky čekat žádnou zradu. Sir Gawain neví, že si má na Forrestera dávat pozor. Sice jsme jim pomocí slunce a zrcadel poslali zprávu, ale je možné, že ji na hradě nezachytili."

„Nestihneme to, že?" podotkla Amy tiše.

„Ne," odpověděl Thorne zachmuřeně. „Do přístavu vplujeme půl hodiny po nich."

Diana si s těžkým srdcem uvědomila, že jim brigantina zmizela z očí. Obeplula jižní cíp ostrova.

„Jaké jsou naše plány?" zeptal se Yates, který naprosto věřil v Thornův úsudek.

„Jakmile přirazíme ke břehu, musíme dostihnout Forrestera dřív, než dojede na hrad."

„Ještě stále máme šanci," pronesl Yates. „Forrester se na ostrově jistě nevyzná. Bude potřebovat čas, aby zařídil transport – z lodi na pevninu a odtud na hrad. A také se bude muset ptát, kde sira Gawaina najde, a pak se dostat za hradby."

Thorne zakroutil hlavou. „Kapitán lodi nebo někdo z posádky mohli být na Cyreně už dříve. Musíme předpokládat, že Forrester je připravený. Nezapomeň, že na zosnování svého plánu měl více než rok. Pravděpodobně má mapy a ví, kde hrad leží. A co se týče vstupu na hrad, k siru Gawainovi pravidelně dojíždějí kurýři. Být Forresterem, prostě bych tvrdil, že mám pro sira Gawaina spěšnou zprávu.“

Yates se zamračil. „A Forrester si je dobře vědom, že nemá času nazbyt. Ví, že jsme mu v patách.“

„Přesně tak. Považoval bych za zázrak, kdybychom ho zastihli na palubě. Přesto s rozhodnutím ohledně dalších kroků počkáme až do přístavu.“

Dianino napětí se vrátilo v plné síle, a když objeli jižní cíp ostrova a začali vplouvat do přístavu, ještě se zvýšilo.

Aby loď dorazila do malého přístaviště, musela proplout úzkým průlivem formovaným dvěma ostrými skalisky, nad kterými bděla pevnost s několika nabitými kanóny.

Nicméně netrvalo dlouho a naskytl se jim okouzlující pohled na rušné přístavní město, které oplývalo všemi typickými rysy Středomoří. Bílé domky ostře kontrastovaly s červenými střechami, modrými okenními rámy a závěsy rudých buganvilií. Dlážděné uličky se líně klikatily po úbočí a vedly až dolů k moři, kde se mezi holými stěžni lodí prohánělí ukřičení racci a věčně hladoví rybáci.

Když vjeli do přístavu, Diana uviděla, že velká brigantina kotví dále od mola. Nicméně Thornova pozornost se soustředila na pobřeží.

„Na svahu kopce vidím několik mužů,“ zamumlal Yates. „Nejspíše Forrester a jeho posádka.“

Diana sledovala jeho pohled a spatřila nejméně tucet postav, které se blížily k bílým zdem města.

„Nevidím žádnou ženu,“ dodal Yates zamyšleně.

„Venuše mohla zůstat na brigantině,“ odvětil Thorne. „Nalodíš se na ni a počkáš na mě. Já se zatím pustím za nimi.“

„Jak si přeješ,“ řekl mladší muž, než pohledem zalétl ke své krásné ženě. „Co bude s Amy a Dianou?“

Thorne se ani na chvíli nerozmýšlel. „Zůstanou tady. Tady jsou v bezpečí.“

Vtom kapitán škuneru začal udílet rozkazy ke stažení plachty. Diana počkala, až křik utichne, a pak položila ruku na Thornovo rameno. „Ráda bych šla s Johnem. Jestli Venuše bude na palubě, snad se mi ji podaří přesvědčit, aby se vzdala bez zbytečného násilí.“

Thorne se odmlčel.

„Prosím,“ žadonila Diana. „Chci být užitečná.“

„Dobře tedy,“ souhlasil Thorne. „Yatesi, vezmi Dianu na palubu. Očekávám, že na ni dáš pozor.“

„Samozřejmě. A pokud tam madam Venuši opravdu najdeme?“

„Pak ji zajměte spolu s kapitánem. Nechci, aby se nám pokusili utéct,“ řekl Thorne. „Jakmile s nimi budete hotovi, vydejte se za mnou. Já prozatím sesbírám několik mužů a s Verrou se vydáme na hrad. Vy spusťte alarm a pošlete za námi posily.“

Diana si skousla spodní ret. Uvítala by, kdyby Yates šel s Thornem, a místo na ni dal pozor na něho. Nicméně s jednou nohou by mladý muž při rychlém postupu mohl být spíše na obtíž. A rychlost bude rozhodovat o všem. Forresterova skupina – pokud se ovšem jednalo o Forrestera – už zmizela za hřebenem hory.

„A co bude se mnou?“ vyrušila je Amy. „Mohu nějak pomoci?“

Thorne se ušklíbl. „Klaním se před tvou odvahou, drahá, ale ty zůstaneš tady a budeš se chovat rozumně. Nemám zapotřebí, abych se strachoval ještě i o tebe.“

Dívka našpulila rty a rozzlobeně vystrčila bradu, ale když se na ni podíval její manžel a něžně se usmál, Amy okamžitě zjihla.

„Dobře, Thorne. Poslechnu tvé rozkazy a slibuji, že se budu chovat rozumně.“

Yates nabídl Amy rámě. „Pojď, drahá, rychle. Doprovodím tě do tvé kajuty a pak se musím připravit.“

Když oba mladí lidé odešli, Diana se podívala na Thorna. „Kdo je Verra?“

„Santos Verra? Je to Španél, bývalý pašerák, který na ostrově vlastní tu nejlepší tavernu.“

„Je to tvůj kolega?“

Thornův výraz zněžněl. „Ano. Zachránil mi život. Vlastně nejednou.“

Diana cítila, jak se v ní znovu začíná probouzet strach o Thorna, a chtěla ho požádat, aby na sebe dával pozor.

Zřejmě si musel všimnout jejího ustaraného výrazu, protože ji vzal za ruku a něžně ji políbil na konečky prstů. „Jestli se pokusíš nestrachovat se o mě, já zkusím totéž udělat pro tebe. Dovolil jsem ti jít s Yatesem, poněvadž chápu tvou snahu zapojit se a vím, že nám můžeš skutečně pomoct. Nicméně všechny mé instinkty ochránce křičí na protest. Venuše může být velmi nebezpečná.“

Dianě se podařilo usmát. „Dobře tedy, pokusím se o tebe nebát.“

„Dobrá. Teď mě polib pro štěstí, drahá, dřív než odejdu.“

Aniž by jí dovolil odmítnout, Thorne ji vzal do náruče a políbil přímo na rty. Diana jeho polibek opětovala s veškerou vášní, která se v ní nashromáždila.

Když ji konečně pustil, Thorne se zhluboka nadechl a tiše zaklel. Ještě jednou se jí podíval přímo do očí, otočil se na podpatku a dlouhými kroky odešel pryč.

Diana tiše pozorovala, jak míří ke kapitánu lodi. Krátce nato se několik členů posádky shromáždilo kolem Thorna, kde obdrželi své rozkazy.

Jakmile škuner dorazil do přístavu, všichni byli připravení. Nejdříve na vodu spustili malou lodku a pak přes zábradlí vyhodili provazový žebřík.

Se srdcem v hrdle Diana sledovala, jak se Thorn přehoupl přes zábradlí a svižně sestupoval po viklajícím se žebříku. Hned za ním se vydalo dalších pět mužů.

Vtom za ní promluvil John Yates. „Jsi připravená, Diano?“

Diana se obrátila a pohledem se střetla s Johnem, který ji nabízel pistoli.

Přitiskla si chladnou ocel k hrudi a přikývla. „Tak připravená, jak to jen jde.“

22

Jakmile vešel do taverny, spatřil Santose Verru.

Snědý Španěl okamžitě vstal od stolu, opustil několik stálých hostů, aby se přivítal s Thornem. Když ho Thorne požádal, ať sežene všechny Strážce a ihned se s ním vydá na Olwenův hrad, vypadal udiveně, ale na nic se neptal.

„Vím, že Caro a Max jsou v Belgii,“ řekl Thorne, „ale někdo tady přece zůstal?“

„Hawk je na výpravě,“ odvětil Verra. „Na ostrově jsou Ryder a Trey Derevill.“

„Der?“ Thorne tázavě pozvedl obočí. Netušil, že se dobrodruh po dlouhé odmlce zase jednou vrátil. „Pošli pro ně, posbírej nějaké zbraně a setkáme se ve stájích.“

Když Thorne se svou posádkou pěti mužů dorazil do stájí, dozvěděl se, že jeden anglický gentleman si právě najal ty nejlepší koně a platil zlatem. Thorne se rychle postaral o koně pro své muže, takže když se Verra o chvíli později objevil ve dveřích, byli připravení vyrazit.

Cestou z města Thorne za dusotu koňských kopyt Verrovi a ostatním vysvětlil vzniklou situaci.

Španěl se zamračil. „Takže se ho budou snažit zabít,“ pronesl ponurým hlasem.

Thorne jen mlčky přikývl, sehnul se ke koňské hřívě a pobídl zvíře k většímu tempu. Verra ho následoval.

Rychle míjeli rozkvetlé sady olivovníků a citrusů koupajících se v teplém slunci a zanedlouho dorazili na silnici vedoucí k Olwenovu hradu. Oba skvělí jezdci nechali ostatní námořníky daleko za sebou a zanedlouho se před nimi vynořila majestátní pevnost. Zahalen do slunečních paprsků masivní hrad vyzařoval podivné zlatavé světlo, iluzi, která ho činila téměř éterickým.

Nicméně Thorne dobře věděl, že na vzniklé situaci není nic krásného. S hrůzou si povšiml, že starodávný padací most je zdvižený.

„*Forrestere!*“ Thorne jméno vyplivl jako nadávku.

„*Haló!*“ volal Verra, který zřejmě došel ke stejným závěrům: Forrester zvedl těžký most, aby se na hradě opevnil a zabránil komukoliv vejít dovnitř. Zřejmě přepadli stráže, a jelikož obyvatelé hradu s takovou věrolomností nepočítali, nestačili se ani bránit.

Přišli pozdě.

Thorne se podíval na Verru. I kdyby se jim podařilo přeplavat hradní příkop, zdi byly zcela nepřístupné a ze

střílen nad nimi by je jejich nepřátelé mohli kdykoliv sestřelit.

Vtom se ozvala ohlušují palba, po které následoval zoufalý křik mužů.

Thorne zaskřípal zuby. Dovedl si představit, co se stalo. Personál sira Gawaina zaslechl nečekaný skřípot zvedajícího se mostu a vyběhl ven. Když se však neozbrojení muži objevili na nádvoří, stali se snadným cílem Forresterova vražedného útoku.

A on tady jen stojí a nemůže nic dělat…

Náhle mu kolem hlavy prosvištěla kulka a Thorne instinktivně uhnul. S klením obrátil koně a zamával na Verru, aby učinil totéž. Dokonce i ten nejzkušenější střelec nemá na vzdálenost sto yardů žádnou šanci.

Dusot koňských kopyt signalizoval, že jeho muži právě dorazili – bohužel zbytečně.

„Jedte zpátky!“ křikl na námořníky. „Hlídejte padací most. Musíme počkat, až ho spustí. Nenechte nikoho utéct.“

Thorne prudce obrátil koně doleva a kývl na Verru, aby ho následoval. Hrad neměl kromě hlavní brány žádný jiný vchod, takže mohli jen doufat. Nicméně mezi skalisky byla ukrytá nevelká prasklina, která vedla k tajné chodbě, o níž věděli jen Strážci. Používali ji v případech největší nouze. A ted nastal ten pravý čas.

Když oba muži současně dorazili k jižnímu okraji hradu, země jako by náhle mizela v tyrkysovém moři pod nimi.

Thorne seskočil z koně a nakoukl přes skaliska. „Dokážeš to?“ zeptal se Verry.

Ve Španělově snědé tváři zazářily bílé zuby. *„Sí.* O mě si nemusíš dělat starost.“

„Dělám si starost jen o to, abychom nepřišli pozdě.“

Thorne klesl na kolena a pozoroval kamennou stěnu. Hledal pevné místo pro oporu nohou. Polorozbořeným tunelem šel jen jednou a věděl, že dostat se do něho není zrovna snadné. Nejen že se může kdykoliv zřítit do hučících hlubin, ale rovněž je problém úzkou trhlinu ve skále „vůbec najít.

Nicméně čas byl jejich největším nepřítelem. V duchu se modlil, aby hradní stráž vydržela, než se mu podaří dostat se dovnitř. Pokud ne…

Thorne zatřásl hlavou, aby se zbavil dotěrných myšlenek, a opatrně se spustil na kamennou římsu. Pokud ne, sir Gawain zemře.

Yates převzal velení na brigantině celkem snadno. Když se totiž jménem Koruny dožadoval jejich kapitulace, posádka se i s kapitánem vzdala bez odporu. Největší potíží bylo Dianino zdolání provazového žebříku.

Jakmile všichni vyšplhali na palubu, zajali posádku a vydali se na prohlídku kajut. Přesně podle očekávání nebylo po Forresterovi nikde ani památky. Nicméně v poslední kajutě na tvrdém lůžku ležela jeho sestra.

K Dianinu zděšení měla Venuše svázané ruce i nohy a z úst jí trčel roubík.

Když Venuše spatřila Dianu a Yatese, očividně si oddychla.

„Můžu jí vytáhnout ten roubík?“ zeptala se Diana Yatese, když ji následoval do kajuty a zavřel za sebou dveře.

„Ano, ale pouta raději ne. A bud opatrná. Může to být past.“

Diana podala pistoli Yatesovi a oběma rukama rozvázala pevný roubík.

„Díky bohu!“ vykřikla Venuše ochraptělým hlasem.

„Co za hru s námi hrajete, madam?“ zeptal se Yates.

„Není to žádná hra.“ Venuše si odkašlala a pak si prsty protřela koutky úst, kde ji ještě před chvílí tlačil roubík. „Jak jistě vidíte, nejsem tady z vlastní vůle.“

„A proč tedy?“ zeptala se Diana.

Venuše se jí podívala zpříma do očí. „Protože jsem strkala nos tam, kam jsem neměla.“

Yates netrpělivě vyštěkl: „Mohla byste nám to vysvětlit?“

Venuše po něm šlehla rozzlobeným pohledem, ale když začala mluvit, Diana v jejím hlase zaslechla přídech hořkosti. „Když jsem se dozvěděla, co můj bratr hodlá udělat, rozjela jsem se do doků, abych ho zastavila. Vzal mě s sebou jako vězně.“

„Proč by to dělal?“ zeptal se Yates.

„Protože se bál, že budu varovat lorda Thorna. Zamkl mě v kajutě a přinutil, abych s ním odjela na Cyrenu. Ale asi máte své vlastní zdroje, poněvadž jinak byste tady nebyli. Jistě víte i to, že sir Gawain je ve smrtelném nebezpečí.“

Yates se podíval na Dianu, jako by se ptal, zda Venuši mohou věřit.

„Myslím, že mluví pravdu,“ řekla Diana tiše.

„Jsem ochotný vyslechnout vás,“ prohlásil Yates. „Nu, madam?“

Venuše se však místo odpovědi zeptala: „Je s vámi i lord Thorne? On… žije?“

Yates sevřel pěsti. „Ano, žije. Zklamalo vás to snad?“

„Ne, samozřejmě že ne. To Thomas nařídil mým sluhům, aby ho zabili. A teď šel zabít sira Gawaina.“

„To víme.“

„Pak ho musíte zastavit.“

„O vašeho bratra je ted už nejspíš postaráno, madam. Zajímalo by nás, proč tolik usiluje o život sira Gawaina? A proč zabil Nathaniela Lunsforda?“

Venuše sklopila zrak a špičkou jazyka si navlhčila okoralé rty. „Mohu dostat trochu vody?“

„Samozřejmě,“ řekla Diana a aniž by čekala na Yatesův souhlas, šla k příručnímu stolku, kde do poháru nalila čerstvou vodu. Pak se posadila vedle Venuše a přidržela jí sklenici u úst.

Madam se na ni vděčně usmála. „Přísahám, že jsem o úmyslech svého bratra zabít Nathaniela nevěděla. Udělal to bez mého vědomí. A později se snažil zabít i Thorna.“

„Ale vy nejste tak docela bez viny, že, madam?“ trval na svém Yates. „Chtěla jste zničit Strážce, abyste tak pomstila smrt svých rodičů.“

„Ano,“ zašeptala. „Ale měli jsme jen předávat potřebné informace. Pak zemřel Nathaniel Lunsford…“ Venuše se na chvíli odmlčela. „Nemohla jsem souhlasit s chladnokrevnou vraždou lorda Thorna či snad sira Gawaina. Většinu plavby jsem se snažila bratra přesvědčit, aby to nedělal. Aby změnil svůj krvavý plán.“

Prosebně se podívala na Dianu. „Prosím, musíte zachránit sira Gawaina. Je ve smrtelném nebezpečí. Znám Thomase a vím, že si nedá pokoj, dokud toho muže nezabije nebo sám nezemře.“

Ve stejném nebezpečí je i Thorne, pomyslela si Diana a obrátila se k Yatesovi. „Johne…, náš úkol jsme zvládli. Chci jít na Olwenův hrad.“

„Výborně.“ Pak se úsečně podíval na Venuši. „Vy zůstanete tady, madam.“

Venuše se jen hořce usmála. „Jistě, sire. Můžete mi věřit, se svázanýma rukama a nohama se daleko nedostanu.“

Slézt dolů po skále se ukázalo snazší než se posunovat do strany. Než dorazili k úzké průrvě vedoucí do tajné chodby, museli zdolat téměř svislý pruh drolícího se kamení.

Když se konečně ocitli v bezpečí kamenné římsy těsně před vstupem do úzkého průchodu, Thorne se zhluboka nadechl a protáhl si křečovitě sevřené prsty. Pak se sklonil a odstranil suché větve, které vchod chránily před nevítanými hosty.

Puklina byla tak malá, že se tudy stěží proplazil jeden muž. Thorne kývl na Verru a jako první po čtyřech vlezl dovnitř.

Ocitl se v úzkém tunelu. Strop se zdál nízký a rozeklaný stejně jako stěny, nicméně kamenná podlaha byla ohlazená stovky let protékající vodou.

Vzduch byl vlhký a zatuchlý, a když Thorne vlezl o několik málo metrů dál, znatelně se ochladilo a chodba se ocitla v naprosté tmě.

Thorne si náhle připadal jako pohřbený ve vlhké kobce. Bez osvětlení musel důvěřovat jen svým instinktům a slepě se pohyboval podél kamenné zdi. Po několika metrech, kdy už necítil odřená kolena a dlaně, prudce čelem narazil do ostrého výčnělku a na malou chvíli se s ním všechno zatočilo. Rychle se však vzpamatoval a postupoval dál.

V naprosté temnotě se cesta zdála nekonečná, minuty se táhly jako celé hodiny. Bolestné napětí, které Thorne cítil ve všech svalech, jen zvyšovalo nejistotu, zda se do hradu dostanou včas.

Thorne odhadoval, že jsou v tunelu asi tak čtvrt hodiny, když na tváři ucítil čerstvý závan větru. Zvýšil tempo, čehož však okamžitě litoval, poněvadž znovu narazil na ostrý kámen.

„Do horoucích pekel,“ zaklel a zároveň si oddechl, jelikož si uvědomil, že jejich strastiplná cesta je u konce.

Verra se jen zasmál. „Příště bys mohl být v nadávkách nápaditější. Zkus tohle…“

Přičemž následovala dlouhá řada šťavnatých a občas i nestoudných nadávek.

Vzpomněl si, že několik metrů dál po pravé straně jsou na zdi připevněné pochodně. Poslepu šmátral po zdi a zanedlouho našel, co hledal. Stačily dva pokusy a chodbou se rozlila oslňující záře.

Se světlem postupovali mnohem snadněji a především rychleji. Po chvíli spatřili ve zdi malá dřevěná dvířka. Chvíli trvalo, než v kamenných výklencích našli klíč a vrata odemkli.

Dveře vedly do podzemního vězení – velké chladné místnosti, kde se nacházelo několik uzamčených kobek a místnost, která sloužila jako mučírna.

Vystoupali po úzkém schodišti a dalšími masivními dveřmi vešli do skladišť a sklepů pod zámkem. Odtud už vedly schody přímo do kuchyně.

Thorne odložil pochodeň do úchytu na zdi a stejně jako Verra vytáhl dvě nabité pistole. Pak prudce kopl do dveří.

Přesně podle očekávání kuchyň zela prázdnotou. Všichni sloužící – kuchaři, umývačky nádobí a pomocníci – ted nebojácně bránili hrad. V kotli pověšeném ve velkém krbu bublala polévka, zatímco na roštu se opékala celá kýta hovězího.

„Měli bychom se rozdělit,“ zamumlal Thorne. „Zdvojnásobíme tak šanci na nalezení sira Gawaina.“

„*Sí,*“ souhlasil Verra.

„Já půjdu do velké haly a pák směrem na nádvoří. Ty prohlédneš zbytek místností a vydáš se nahoru.“ Verra přikývl, obrátil se a tiše zmizel.

Thorne prošel kuchyní a pootevřenými dveřmi proklouzl ven. Nehlučně postupoval dlouhou kamennou chodbou a kupodivu neslyšel žádnou střelbu. Hrad se zdál podezřele tichý. Když však došel k úzkému okénku a odvážil se vykouknout ven, uviděl ozbrojené námořníky s dlouhými puškami. Takže Forresterovi muži stále drží kontrolu nad nádvořím, pomyslel si Thorne s těžkým srdcem.

Jak se blížil k velké hale, slyšel rozzlobený šum hlasů. S úlevou si uvědomil, že mezi ostatními rozpoznává hluboký hlas vůdce Strážců.

Sir Gawain je naživu.

Thorne tiše postupoval dál. Velká hala – střed veškerého dění všech hradů – měla několik vchodů a on přicházel tím zadním. Když konečně vklouzl do haly, skryl se ve stínu mohutného sloupu, aby nejdříve zhodnotil situaci.

Uprostřed místnosti stál vysoký muž s rudými vlasy a mířil na sira Gawaina. Baronet se opíral o zed, na které viselo velké množství zbraní, středověké brnění a několik tapiserií.

Dlouholetý vůdce Strážců hovořil značně výmluvně, zřejmě hrál o čas. Nicméně podle agresivních reakcí Forrestera Thorne poznal, že ztrácí trpělivost. Jeho zlost každým okamžikem rostla a hrozilo, že každou chvíli vybuchne.

Thorne se zhluboka nadechl, vběhl do haly a zavolal na Forrestera, aby na sebe strhl jeho pozornost.

Nečekaná akce měla kýžený efekt. Forrester se instinktivně prudce otočil a namířil na Thorna pistoli.

Sir Gawain okamžitě využil situace, obrátil se a ze zdi strhl mohutný štít. Když se Forrester vzpamatoval, namířil zpátky na baroneta a vystřelil, ten už před sebou

držel pevnou ochranu. Vystřelená kulka se odrazila od leštěné oceli.

Forrester zaklel a snažil se vytáhnout druhou pistoli, jenže sir Gawain po něm mrštil štít s takovou silou, až muž zakolísal a zbraň mu upadla na zem.

Forrester se vrhnul ke zdi a z vykládané pochvy vytáhl dlouhý meč.

Thorne veškeré dění registroval jen koutkem oka, poněvadž se musel vypořádat s dvěma Forresterovými ochránci. Jeden z lumpů se mu postavil do cesty, namířil a střelil Thorna do ramene.

Druhý neřád na Thorna také vystřelil, ale naštěstí minul.

Thorne sklonil hlavu a vrhl se proti svalnatému námořníkovi. Oba skončili na podlaze. Thorne sice zůstal nahoře, ale naneštěstí mu při pádu vypadla pistole a zůstala ležet mimo jeho dosah. Napřímil se, sevřel pěst a jednou dobře mířenou ranou poslal podsaditého námořníka do bezvědomí.

Thorne zvedl zrak právě ve chvíli, kdy Forrester mečem mířil na hlavu sira Gawaina.

„Forrestere!“ vykřikl Thorne.

Forrester se zarazil a po chvíli váhání obrátil svou pozornost na Thorna. Zřejmě usoudil, že mladý muž je pro něho mnohem větší hrozbou. Odhodlaně uchopil zbraň oběma rukama a vrhl se na svůj nový cíl.

Neozbrojený Thorne se překulil ke zdi a na poslední chvíli se mu podařilo popadnout štít, kterým si ochránil hlavu před prudkým úderem.

Forrester využil situace a těžkým mečem bušil do štítu jako kladivem.

„Thorne!“ zakřičel náhle sir Gawai. Strhl ze zdi druhý meč a po zemi ho poslal Thornovi. Ten popadl jílec a svižně vyskočil na nohy.

„Do střehu, Forrestere!“ vyzval ho Thorne. „Jsi synem smrti.“

„Nikdy! To ty půjdeš na onen svět za svým přítelem Lunsfordem. A pak zabiju toho mizeru Olwena.“

Při vzpomínce na Nathanielovu zbytečnou smrt se Thornovi v žilách začala vařit krev. Když uslyšel rychlý klapot bot a uviděl Verru, který se vřítil do haly, odmítavě mávl rukou. „Stůj!“ nařídil. „Ten parchant je můj.“

Verra mu vyhověl a svou zbraň namířil na posledního ze tří lumpů, který okamžitě zvedl ruce nad hlavu.

Thorne odhodil štít a připravil se k boji. Forrester na něho okamžitě zaútočil a jejich meče ostře zařinčely.

Podle první rány Thorne poznal, že Forrester je zkušený šermíř. Jistě celé dlouhé roky trénoval, aby mohl uskutečnit svou krvavou pomstu. Byl to však nerovný souboj, poněvadž Forresterův meč byl o poznání těžší. A podle krví podlitýma očima se dalo usuzovat, že by Thorna zabil klidně i holýma rukama.

Avšak Thorne rovněž nebyl žádný začátečník a i on měl důvod k odplatě. Odrazil prudkou ránu a hbitě přešel do útoku.

Náhle Forrester změnil taktiku. Předstíral výpad a uskočil stranou, přičemž málem pronikl Thornovou obranou. Kdyby se na poslední chvíli nekryl, už mohl být propíchnutý.

Oba muži se chvíli v kruhu obcházeli a pak Forrester znovu prudce zaútočil.

Jejich meče se opět zkřížily, tvrzená ocel zajiskřila.

Bojovali spolu téměř celou věčnost. Asi po šesti nebo sedmi minutách Thorna začalo bolet poraněné rameno. Podle kapiček potu na soupeřově obličeji však poznal, že rovněž Forrester je unavený.

A náhle se to stalo. Forrester zakopl.

Thorne střelhbitě vyrazil do útoku a Forrester vzápětí ležel zády na zemi a on mu mířil špičkou meče přímo na hrdlo. „Vzdej se, nebo zaplatíš životem," zasyčel Thorne. „Shniješ v pekle," vyplivl Forrester.

Zjevně připravený zemřít Forrester s divokým křikem popadl svůj meč a mávl jím Thornovi kolem hlavy.

Když Thorne couvl, aby se chránil před setnutím hlavy, Forrester vyskočil na nohy. Nicméně místo aby pokračoval v bitvě, rozběhl se do zadní části velké haly.

Thorne se okamžitě vydal za ním. Forrester vyrazil ze dveří, krátce zaváhal a pak vyběhl po točitých schodech, které vedly do horních částí hradu.

Thorne mu byl v patách. Když minuli čtvrté odpočívadlo, oba muži stěží popadali dech.

Náhle Forrester zmizel za dubovými dveřmi. Thorne ani na chvíli nezaváhal. Pustil se za svou kořistí a ocitl se na hradbách pevnosti.

Oči přivyklé na chladné přítmí hradu nejdříve oslepily sluneční paprsky, ale Thorne jen několikrát rychle zamrkal a začal zkoumat okolní terén. Nahnul se přes kamennou římsu a usoudil, že jsou přímo nad kamenným nádvořím se stájemi.

Za zdmi hradu uviděl několik mužů, které nechal hlídat padací most, a tucet dalších, jež zřejmě povolal Verra. Náhle si všiml ještě jedné skupinky jezdců. *Diana!*

Nicméně na delší úvahy neměl čas.

Forrester se obrátil ke svému pronásledovateli, odhodil meč, předklonil se a s divokým řevem vyrazil kupředu.

Jeho rezavá hlava dopadla přímo doprostřed Thornovy hrudi a oba muži se řítili přes kamennou římsu z hradu dolů.

23

Diana hleděla na hradní cimbuří a hrůzou se jí sevřelo hrdlo. Thorne padal přes kamennou římsu dolů.

Náhle se ozval nelidský výkřik, tupé žuchnutím a pak ticho. Thomas Forrester právě skoncoval se svým bídným životem.

Diana si překryla ústa rukama, aby potlačila vlastní výkřik. Thorne hlavou narazil do kamenné zdi, ale jednou nohou zůstal zaklíněný za okraj římsy, takže teď visel hlavou dolů.

Diana hrůzou ani nedýchala. Poslední hodinu si nesčetněkrát představovala, jak najde Thorna v litém boji s Forresterem, ale tohle se nepodobalo ani těm nejděsivějším myšlenkám.

Thorne se nehýbal a Diana přemýšlela, proč se nepokouší dostat nahoru.

„Snaží se zorientovat," řekl Yates, jako by četl Dianiny myšlenky. „Takový náraz do zdi ho mohl na chvíli zbavit vědomí. Nejdříve se musí vzpamatovat."

Vtom se Thorne konečně pohnul. Pomalu zvedl jednu ruku á centimetr po centimetru se sunul nahoru, až se mu podařilo prsty zachytit se za okraj římsy.

Pak se zhluboka nadechl a stejně tak pokračoval i s druhou rukou.

Zcela neschopná jakéhokoliv pohybu Diana jen bezradně sledovala jeho nadlidské úsilí. Přímo cítila napětí jeho svalů, jak se snažil vytáhnout nahoru.

„Prosím, bože…"

Konečně se mu podařilo zaháknout jednu ruku okolo podpěrného sloupu. Chvíli takhle zůstal viset a pak se s vypětím všech sil vytáhl na kamennou římsu.

Diana zavřela oči. Srdce jí začalo znovu bít a ona se po prožitém šoku celá roztřásla.

Jakoby z dálky uslyšela Yatesův tichý hlas: „Díky bohu.“

„Ano,“ zašeptala tak tiše, až se na ni Yates zkoumavě zadíval.

Zřejmě si musel všimnout, že se celá chvěje. „Jsi bílá jako stěna, Diano. Nechceš sesednout z koně a na chvilku se posadit do trávy?“

Podařilo se jí slabě se usmát. „Ne… Jsem v pořádku…, opravdu. Jen trochu otřesená.“

„Není se co divit. Ale musím tě ujistit, že o Thorna se bát nemusíš. V podobných situacích se ocitl už nesčetněkrát a vždy vyvázl bez vážnějšího zranění.“

Potlačila hysterický smích. Bylo prostě nemožné, aby se o něho nebála. Teď ho však musí vidět. Musí se ujistit, že je živ a zdráv.

Spolu s Yatesem netrpělivě čekali, až se uvolní vstup do hradu. Uvědomovala si, že se kolem nich shromáždilo asi tucet dalších jezdců a několikrát slyšela, jak na ně Yates promluvil, ale nevěnovala jim žádnou pozornost. Když o několik minut později spustili padací most, Diana po něm projela jako první.

Když se přiřítila na nádvoří, prudce zastavila koně a rozhlížela se kolem sebe. Po boji nikde ani památky, jen v jednom rohu nádvoří uviděla hlouček lidí. Někteří stáli s rukama nad hlavou – Forresterovi muži – a ti ostatní museli být obyvatelé hradu.

Náhle si všimla několika mužů, mezi nimiž poznala Thornovu zlatou hřívu ještě dřív, než se k ní otočil a všiml si jí. Pobídla koně a rozjela se přímo k němu, zatímco Thorne vystoupil z hloučku a běžel jí naproti.

Když se střetli, Thorne zastavil koně, chytil Dianu v pase a sundal ji dolů, aby ji mohl sevřít v náruči. Pevně

ho objala kolem krku a dovolila, aby ji zasypal horoucími polibky. Diana nevěděla, jestli má plakat nebo se smát.

Když ji Thorne konečně uvolnil z objetí, všimla si, že je zraněný. Celé čelo měl potřísněné krví. „Není to nic jiného než škrábanec od srážky s kamenem," ujišťoval ji. „Jinak jsem naprosto v pořádku."

Diana tušila, že nemluví tak docela pravdu, ale to už ji Thorne bral za ruku a vedl dál od hloučku mužů. „Jsem si jistý, že tohle bys vidět nechtěla."

„Co?" zeptala se Diana a podvědomě se obrátila.Se sevřenými útrobami si uvědomila, že ji chce odvěsí dál od těla Thomase Forrestera. Vždyť stejně tak tady mohl ležel i Thorne…

Náhle se vedle nich objevil muž se stříbrnými vlasy a s přívětivým úsměvem na tváři. Diana si uvědomila, že je to sir Gawain, kterého znala z předešlé návštěvy ostrova.

Vlídně ji uchopil za ruku. „Pokud jsem všechno dobře pochopil, slečno Sheridanová, jsem vaším velkým dlužníkem. Dovolte Yatesovi, aby vás uvedl do přijímacího pokoje a zařiďte se tam jako doma. Jakmile to bude jen trochu možné, přijdu za vámi."

„Ano, běž s Yatesem," pobídl ji Thorne. „Musím se vrátit do přístavu a vyzvednout tam Venuši."

„Pokud budeš tak laskavá a půjdeš se mnou, Diano," řekl Yates a nabídl jí rámě.

Diana neochotně ustoupila a doprovodila Yatese do hradu. Jakmile však dorazili do velké haly, zastavila se a odmítla jít dál. Tady aspoň bude vědět, co se děje.

Yates z jejího rozhodnutí zcela zjevně neměl velkou radost, ale k ničemu ji nenutil.

Během hodiny na hrad zavolali místního doktora, který se postaral o raněné, pohřbili mrtvé a uvěznili Forresterovy muže. AThorne odjel zpátky do přístavu,

aby vyzvedl Venuši a doprovodil ji na hrad, kde s ní chtěl mluvit sir Gawain.

Schůzka se uskutečnila v baronetově soukromé pracovně a k Dianinu velkému údivu na ni pozvali i ji.

Do místnosti ji doprovodil samotný sir Gawain a se sklenicí vína ji usadil do pohodlného křesla. Spolu s Johnem Yatesem tam už seděl Santos Verra, o kterém Thorne tvrdil, že býval pašerákem.

Sotva se usadila, když do místnosti vešel okouzlující černovlasý muž – Angličan jménem Alex Ryder, kterého rovněž poznala při své první návštěvě Cyreny. S pronikavým pohledem svých černých očí vypadal tak nebezpečně, že Diana okamžitě usoudila, že patří mezi Strážce stejně jako Thorne.

O chvíli později se k nim přidal další gentleman, kterého jí představili jako pana Treye Deverilla. Diana si nemohla nevšimnout jeho svalnaté postavy, neohroženého pohledu a sluncem opáleného obličeje.

Oba muži by mohli stát modelem pro můj další portrét, pomyslela si Diana.

Sir Gawain na nově příchozí zcela jistě čekal, poněvadž řekl: „Skvělé načasování, Deverille. Právě jsem chtěl slečnu Sheridanovou požádat, aby nám pověděla vše, co ví o madam Venuši. Budu rád, když si to vyslechnete i vy.“

Diana ochotně jeho žádosti vyhověla a řekla jim vše, co o Venuši ví. Nezapomněla se zmínit o Venušině doznání, že je sirotek, o přepadení Thornova kočáru, o Venušině zmizení z města. Rovněž pánům řekla o Kittyině podezření, o zajetí dvou lamželezů, kteří doznali, že Thomas Forrester chce zabít Thorna a že je vrahem jejího bratrance Nathaniela.

Poté jí sir Gawain položil několik otázek, kterými zjistil všechny podrobnosti, na něž sama zapomněla.

Rovněž si pozorně vyslechl její názor, že Venuši do celého spiknutí vlastně zatáhl její bratr.

Když baronet pochválil Dianinu odvahu a jménem všech Strážců jí poděkoval za vynaloženou snahu, začervenala se a namítla, že to by přece udělal každý.

Alex Ryder se pobaveně usmál. „Pokud si to skutečně myslíte, slečno Sheridanová, značně jste přecenila lidskou povahu. Můžu říct, že Thorne je nesmírně šťastný muž."

„To skutečně jsem," prohlásil Thorne, který právě vešel do pracovny.

Diana prudce zvedla hlavu. Vypadal tak bezstarostně a nenucené, jako by právě jen o vlásek neunikl smrti. Ačkoliv ji víno posílilo, ještě stále se chvěla představou, že mohl ležet na nádvoří hned vedle Forrestera – a on se chová, jako by se vrátil z procházky v Hyde Parku.

Vzápětí však přivedli Venuši a Diana na podobné úvahy už neměla čas.

Smutně se na madam podívala a okamžitě si všimla, že Venušiny šaty jsou celé zmačkané a potrhané, což svědčilo o jejích slovech, že ji bratr k cestě na Cyrenu přinutil násilím. Kdyby s plavbou počítala, jistě by si vzala náhradní šaty, které si mohla převléknout. A navíc měla zápěstí pohmožděné od pevných pout.

Thorne propustil stráže a představil Venuši siru Gawainovi a ostatním gentlemanům.

Sir Gawain se k Venuši choval velice zdvořile. Nabídl jí víno a počkal, až se posadí vedle Diany.

„Upřímnou soustrast, slečno Forresterová. Smrti vašeho bratra mi je opravdu líto."

V zelených očích mladé ženy se mihla hrůza, ale hned zmizela a Venuše se na sira Gawaina podívala chladným pohledem. „Můžete mi říkat Venuše nebo madam. Slečna Forresterová už dávno zemřela."

„Dobře tedy, madam. Asi chápete, že chceme zjistit, jaké události vedly k dnešní tragédii.“

Venuše se krátce podívala na Thorna, který zůstal stát. „Lord Thorne mi už něco naznačoval. Chcete mé přiznání.“

„Spíše než přiznání bychom uvítali pravdu. Dnes jsme ztratili dva dobré muže a spousta je raněných, jeden vážně.“

Venuše sklopila zrak. „Je mi líto, že se to stalo. Tohle jsem skutečně nechtěla.“

„Snad budete tak laskavá a vysvětlíte nám, proč váš bratr chtěl mou smrt.“

Venuše si prsty mimovolně protřela pohmožděné zápěstí. „Jistě to víte, sire Gawaine. Thomas žil jen pro pomstu.“

„Rád bych slyšel vaše stanovisko.“

Znovu se na něho podívala. „To je jednoduché. Nenávidím vás. Stejně jako můj bratr nenávidím všechny Strážce a především vás, sire Gawaine. Byli jsme ještě děti, když jste nám zabili oba rodiče. Poslali jste nás do chudobinců, kde jsme vyrůstali v krutých podmínkách. Kvůli vám jsme ztratili svou rodinu, budoucnost, svou nevinnost.“

Starší muž si tiše povzdychl. „Lituji smrti vašich rodičů, madam Venuše, ale celou událost jste si poněkud překombinovala.“

Venuše se nevesele usmála. „To mi říkal i lord Thorne. Mou matku zřejmě zabil otec, který nás vzal jako rukojmí. Odmítal se vzdát a nechat se pověsit za vlastizradu.“ Krátce potřásla hlavou. „Musíte mi odpustit, pokud mám problém něčemu takovému uvěřit. Dvacet let jsem to viděla jinak.“

„Přesto tak to bylo. Tehdy jste byla ještě dítě, takže si dovedu přestavit, že nebylo těžké všechno poněkud

překroutit. Ale pokračujte. Právě jste nám vysvětlila, proč mě váš bratr nenáviděl a vy že jste sdílela jeho nenávist.“

„Thomas byl mým jediným příbuzným. Když mě zachránil před životem plným dřiny a chudoby, ochotně jsem ho následovala.“

„Jak chtěl zničit Strážce?“

„Celý svůj život zasvětil odhalení vaší identity, ale podařilo se mu to až před několika lety, kdy přijel do Londýna a poznal ve vás vůdce skupiny, která přepadla náš dům a zabila rodiče. Pak se spojil s ostatními vašimi nepřáteli, Francouzi, kteří vás označili jako Strážce. A právě tehdy si Thomase najali francouzští agenti, aby o vás zjistil vše, co je v jeho silách. Kde žijete, jak řád Strážců funguje, jaké jsou vaše slabé stránky.“

Sir Gawain se zamračil. „Řekněte nám něco o těch francouzských agentech. Byli to bonapartisté?“

„Ano. Jedni z předních Napoleonových přívrženců. Stejně jako Thomas dychtili po vaší smrti a po zničení celého řádu, protože Strážci byli odpovědni za nejednu jejich zmařenou akci. Společně s Thomasem vymysleli plán jak dosáhnout vašeho pádu. Vaše smrt by nejen upokojila touhu mého bratra po pomstě, ale otřásla by celým řádem, který by se stal mnohem zranitelnějším.“

„Nakonec však od svého plánu ustoupili. Proč?“

Venuše přikývla. „Stalo se to po Napoleonově nečekané porážce. Po jeho abdikaci už Thomas na francouzskou pomoc nemohl spoléhat. Všechno rovněž znesnadňovala vaše izolovanost na tomto ostrově.“

„Tak si najal dva informátory, kteří pronikli do naší společnosti a snažili se zjistit potřebné informace. Daniellu a Petera Newhamovy.“

Venuše přikývla. „Měli odhalit všechny vaše členy. Ale Thomasův hlavní cíl zůstal stejný. Chtěl vás zabít, sire Gawaine.“

„Co s tím měl společného Nathaniel Lunsford?“

Venuše se zadívala dolů na své ruce složené v klíně. „Náhodně viděl Thomase ve společnosti francouzských agentů a začal se vyptávat. Netrvalo dlouho a Nathaniel odhalil spojení mého bratra s Francouzi a snažil se získat důkazy, které by vedly k jeho zajetí.“

„Proto ho váš bratr zabil?“

„Ano,“ zašeptala.

„A jakou roli jste v tom hrála vy, madam?“

„Jen to řekněte,“ ozval se Thorne. Ramenem se nenucené opíral o zeď, ale jeho hlas zněl chladně jako led. „Povězte siru Gawainovi, k čemu jste se mi svěřila cestou na hrad.“

Venuše se lehce zachvěla, ale pak napřímila hlavu, jako by se právě odhodlala říct pravdu. „Měla jsem za úkol svést Nathaniela. Vytáhnout z něho nějaké tajemství o Strážcích. Předpokládali jsme, že je jedním z vás, protože často jezdíval na Cyrenu.“ Venuše se odmlčela. „Je mi líto, že jsem zneužila Nathanielových něžných citů.“

„A jaké tajemství jste odhalila?“ zeptal se baronet tiše.

Odhodlaně se siru Gawainovi podívala do očí. „Přesvědčila jsem ho, aby mi řekl o Cyreně, o vaší práci pro ministerstvo zahraničí. Klidně se mi svěřil, poněvadž nevěděl, že Thomas je můj bratr. Pak Thomas udělal chybu a dvakrát po sobě se objevil v mém klubu. Nathaniel se začal obávat, že jsme milenci a že tajemství prodáváme Francouzům. Varoval mě, abych se od Thomase držela dál.“

„Chtěl vás chránit,“ přerušil ji Thorne.

„Asi ano. Bez důkazů mě nemohl z ničeho obvinit. Pak však následoval Thomase do Sussexu a zjistil, že můj bratr je vlastizrádce. Dva dny po Nathanielově návratu do Londýna ho Thomas vylákal na tajnou schůzku, kde ho zabil.“

Venušin hlas se zachvěl. „Za jeho smrt nesu plnou zodpovědnost. Měla jsem vědět, jak Thomas reaguje, když je zahnaný do kouta.“ Obrátila se a smutně se podívala na Dianu. Je mi to tak líto. Nathaniel vás měl moc rád a vždy o vás mluvil jen s láskou a obdivem.“

Dianě se sevřelo hrdlo a nechybělo mnoho, aby se rozplakala. Než však mohla cokoliv říct, Thorne se zeptal:

„Nikdy vás nenapadlo, že váš bratr chce Nathaniela zabít?“

„Ne,“ odpověděla Venuše. „Thomas mi lhal. Předstíral, že chce Nathaniela přimět, aby ho zavedl k siru Gawainovi. Ted vím, že jsem mu v tom měla zabránit.“

„Ale nedávno nařídil vaším sluhům, aby mě a vlastně i Dianu zabili.“

Venuše sebou škubla. „Já vím. Jenže to už jsem nad svým bratrem ztratila jakoukoliv kontrolu. Jeho nenávist ho zaslepila a on už nedokázal uvažovat.“ Podívala se na baroneta. „Nehledám výmluvu, sire Gawaine. Chtěla jsem vaši smrt, ale ke konci jsem už nemohla pokračovat.“

„Co vás přimělo ke změně názoru?“ zeptal se baronet mírně.

„Uvědomila jsem si, že už bylo prolito dost krve. Nesnesla jsem myšlenku na další zbytečnou smrt jako Nathaniela Lunsforda.“

„Jste si vědoma, že jste plánovala vlastizradu, madam? Někdo by mohl říct, že by vás měli pověsit.“

„Ne!“ vykřikla Diana bez přemýšlení. Pak se však kousla do rtu, poněvadž si uvědomila, že upoutala pozornost všech přítomných. „Odpusťte mi, sire Gawaine, ale znám Venuši už několik měsíců a vím, že není dábel jako její bratr. Nemyslím, že zasluhuje pověsit. Dokonce bych si dovolila říct, že za určitých podmínek by každý z nás postupoval zcela stejně jako ona. Vždyť kdo by se nepostavil po bok svého bratra, který bojuje proti lidem, jež zabili jeho rodiče? Prosím…, copak si už nevytrpěla dost?“

Sir Gawain se na chvíli zamyslel. „Otázka je,“ podíval se pomalu na Venuši, „zda vám můžeme věřit?“

„Ano,“ vyhrkla nadšeně. „Přísahám. Jestli mi dáte šanci, dokážu vám to.“

„Jistěže vedle provazu existují jisté další alternativy. Mohu vás poslat žít na odlehlý ostrov, kde zůstanete pod dozorem Strážců.“

„Nebo by se mohla vrátit do Londýna,“ navrhl Thorne, „a pracovat v náš prospěch.“

Sir Gawain se usmál. „Navrhujete mi snad, abych ji zaměstnal na práci pro ministerstvo zahraničí?“

„Přesně tak. Vždyť o nás stejně už téměř všechno ví. A se svým hříšným klubem v centru Londýna má skvělou příležitost proniknout mezi naše nepřátelé. A musím říct, že jen málokdy člověk pozná tak chytrou informátorku, jakou je madam Venuše. Měli bychom ji získat na naši stranu.“

„Pane Yatesi, jaký je váš názor? Nebudeme riskovat příliš, když víme, že madam Venuše je zapletená do Nathanielovy smrti?“

John Yates odpověděl velice váhavě. „Doufejme, že se nám ten risk vyplatí. Vždyť se koneckonců na poslední chvíli snažila svého bratra zastavit.“

Sir Gawain se obrátil i k ostatním mužům, od každého z nich si vyžádal jeho názor a pak se vrátil zpět k Venuši. „A co vy? Mohla byste pracovat pro muže, kterého jste tak dlouho nenáviděla?“

Venuše se jeho otázkou zdála poněkud zaskočená. Po chvíli však tiše odpověděla: „Už dlouho k vám necítím tutéž nenávist jako kdysi, pokud jsem vůbec nějakou kdy cítila, sire Gawaine.“

„Velice rád na ni v Londýně dohlédnu,“ prohlásil Thorne. „A pokud si náhodou zvolí špatnou cestu, můžete si to s ní kdykoliv vyřídit.“

Modré oči sira Gawaina se pobaveně zaleskly. „Zdá se, že máte spoustu obhájců, madam Venuše. A já musím přiznat, že se za nesnáze ve vašem životě cítím jaksi zodpovědný. Myslím, že bychom se mohli dohodnout. Než však dojdu ke konečnému rozhodnutí, prozatím zůstanete mým hostem.“ Poté baronet povstal. „Prosím, pan Yates vás teď doprovodí do vašich pokojů… a najde pro vás vhodné šaty.“

„Děkuji, sire Gawaine,“ řekla Venuše pokorně. V hlase se jí odrážela úleva, a když se pohledem střetla s Dianou, zelené oči jí přetékaly hlubokou vděčností. Diana se na ni usmála a povzbudivě jí stiskla ruku.

Ostatní pánové rovněž povstali a sledovali, jak madam Venuše v doprovodu Yatese odchází z místnosti.

Thorne počkal, až se za nimi zavřou dveře, a pak se obrátil k siru Gawainovi. „Už jste se rozhodl, nemám pravdu, pane?“

„Ano.“ Baronet se lehce usmál. „Jsem přesvědčený, že si zaslouží druhou šanci. Přesto je třeba postupovat velmi opatrně.“

Obrátil se k Alexu Ryderovi. „Pane Rydere, doprovodíte madam Venuši do Londýna, kde dohlédnete nejen na ni, ale i na několik úkolů, které jí zadám.“

„Chcete si vyzkoušet její důvěryhodnost?“ zeptal se Ryder.

„Přesně tak. Věřím, že dokážete odolat půvabům krásné madam a nezklamete mě.“

Ryder se přidušeně zasmál. „Vynasnažím se.“

Pozornost sira Gawaina se přesunula k nejvyššímu ze všech gentlemanů. „Pane Deverille, pokud si dobře vzpomínám, zmiňoval jste se o nějaké obchodní záležitosti, která vás co nevidět přivede do Londýna.“

„Ano. Chci vyplout příští týden.“

„Prokážete mi laskavost a vezmete na svou palubu i krásnou madam a pana Rydera?“

„Samozřejmě, sire Gawaine.“

„Výborně. Až se vrátíte na Cyrenu, promluvíme si o vašem dalším úkolu. Pan Deverill,“ vysvětloval sir Gawain Dianě, „strávil několik let v cizích vodách. Zbavoval moře nebezpečných pirátů. Jsme však rádi, že se k nám opět vrátil.“

Diana využila příležitosti, aby vyjádřila svou vděčnost. „Sire Gawaine, dovolte mi, abych vám poděkovala za váš velkorysý přístup k Venuši.“

„Děkovat bych měl spíše já vám, slečno Sheridanová. Velmi jste nám pomohla. Ale ted se vám musím omluvit. Jsou zde jisté záležitosti, které nesnesou odklad, a vy a lord Thorne si jistě máte co říct.“

S lehkým úsměvem se hluboce uklonil a obrátil se k odchodu.

Právě když sir Gawain opustil pracovnu, vrátil se John Yates.

Ryder střelil po mladém muži pobaveným pohledem. „Slyšel jsem, že jsi teď připoutaný k sestřenici slečny Sheridanové. Mou upřímnou soustrast.“

Yates se jen usmál. „Soustrast v tomto případě není na místě. Považuji se za nesmírně šťastného. Ačkoliv mé

dvoření zcela selhalo, slečna Lunsfordová se rozhodla, že beze mě nemůže žít.“

„Přeji ti hodně štěstí,“ řekl Deverill poněkud zdráhavým tónem.

„Stejně tak i tobě, Thorne,“ přidal se Ryder. „Na kdy jste určili datum svatby?“

Thorne se podíval na Dianu. „To záleží na slečně Sheridanové.“

Diana si uvědomila, že naráží na její rozhodnutí ukončit zasnoubení.

„Jestli mě omluvíte,“ řekl Yates, „musím se vrátit na loď a vyzvednout svou ženu. Jak znám Amy, bude netrpělivostí celá bez sebe.“

„Ano,“ dodal Ryder, „také musím odejít a dohlédnout na zajatce. Bylo mi potěšením se s vámi setkat, slečno Sheridanová. Musíte být opravdu neobyčejná, když se vám podařilo zkrotit takové divocha.“ A po těch slovech přátelsky poplácal Thorna po zádech. „Věřím, že zůstaneme ve spojení.“

„Bylo mi potěšením, slečno Sheridanová,“ rozloučil se Deverill. „Pokud vám mohu s něčím pomoci, stačí jen říct.“

„Stejně tak i já, madam,“ dodal Verra.

Diana se vděčně usmála, když však chtěla vyjít ze dveří, Thorne ji zastavil. „Mohla bys tady chvíli počkat, lásko? Musím s těmi třemi mluvit o samotě.“

Než stačila odpovědět, Thorne následoval své kolegy do vedlejší místnosti.

Jelikož jí nic jiného nezbývalo, klesla Diana zpátky na pohovku a čekala. Netrvalo však dlouho a padla na ni únava.

Hrůza a nejistota uplynulých dnů spojená s otřesným zážitkem, když viděla Thorna, jak málem umírá, ji zcela

vyčerpala. Nejvíce ji však ničila představa prázdné budoucnosti, která na ni čeká.

Diana cítila, že se jí do očí derou slzy, a odhodlaně zatřásla hlavou. Nebude plakat. Rozhodně ne teď a tady. Nyní, když je Thorne v bezpečí, musí začít uvažovat o svých dalších krocích. Měla by se co nejdříve vrátit do Londýna. Nicméně budoucnost před ní zírala jako velká černá díra a ona nevěděla, jestli to všechno zvládne.

Když se Thorne o chvíli později vrátil, Diana se napřímila a vzdorovitě zvedla bradu. Snažila se tak zapudit slzy, které se jí neustále draly do očí. Nechtěla, aby ji viděl plakat.

K její velké nelibosti se posadil hned vedle ní a vzal ji za ruku. Snad ji chtěl utišit, ale stačil jeho jediný dotek a Diana cítila, jak se celá chvěje.

„Vím, že si potřebuješ odpočinout," začal Thorne, „ale musíme spolu probrat pár věcí. Především kde dnes v noci přespíš. Amy samozřejmě pojede do domu svého manžela, bylo by však velice nepříhodné, kdybys ty trávila noc v mé vile. Nemám zájem o žádné zbytečné řeči, které by způsobily jen další skandál."

Diana cítila, jak se jí sevřely útroby. Takhle se s ní Thorne loučí? Chce jí říct, že je čas říct sbohem?

Ne, křičelo její srdce. *Nedokážu to.*

Diana se zhluboka nadechla a podívala se mu přímo do očí. „Nezajímá mě žádný skandál, Thorne. Chci zůstat s tebou." Cítila, jak znehybněl, jak pohledem zkoumá její tvář.

„Jako tvá milenka, ne žena," dodala tichým hlasem. „Vím, že jsi o ženění nechtěl nikdy ani slyšet. Přesto ses rozhodl obětovat svou svobodu a vzít si mě za ženu. Něco takového ti nikdy nedovolím. Jsem však ochotná zůstat s tebou jako tvá milenka."

Místnost náhle zaplnilo tíživé ticho. Diana slyšela tlukot svého vlastního srdce.

Thorne se na ni upřeně podíval. „Je tady jen jediný problém," řekl mírně. Já ses něčím takovým nikdy nespokojím."

Diana odvrátila tvář a snažila se ovládnout hlasitý vzlyk, který se jí dral z prsou. Chtěla ho prosit, žebrat o drobky jeho přízně, ale najednou nemohla ani promluvit.

„Podívej se na mě, Diano," řekl Thorne.

Čekal, až se k němu obrátí, ale Diana jen odmítavě zakroutila hlavou.

„Myslím," řekl nakonec, „že jsi mě špatně pochopila. Já proti manželství nic nemám. Jen jsem čekal na tu pravou. Na tu, která by se ke mně hodila. A ty se ke mně hodíš v každém slova smyslu, drahá. Vím to od té noci, co jsme společně skoro zemřeli v kočáru." Thorne se na chvíli odmlčel. „Dokud jsem nepoznal tebe, žádnou ženu jsem nechtěl. Chvíli mi však trvalo, než jsem sám sobě přiznal, jak tě miluji."

Diana se na něho udiveně podívala. „Ty… mě miluješ?"

„Víc než jsem si kdy myslel, že je vůbec možné." Usmál se a podíval se dolů na jejich propletené prsty. „Abych řekl pravdu, také mě to šokovalo. Nikdy jsem si nemyslel, že se tak bláznivě zamiluji." Přitiskl si její dlaň k srdci. „Nikdy předtím jsem tady uvnitř necítil takovou bolest. Nikdy jsem nezažil nic tak krásného a vzrušujícího."

Diana na Thorna hleděla s údivem rozšířenýma očima a nevěděla, co má říct.

„Asi ještě sním," zašeptala a cítila, jak jí po tvářích stékají slzy. „Nikdy jsem si nedovolila doufat, že bys mě kdy mohl milovat."

Thorne tiše zaklel, vzal její tvář do dlaní a bříšky palce otíral horké slzy. „Nesníš, drahá. Má láska k tobě je skutečná. Diano…“

Na chvíli zaváhal a zkoumavě se jí zadíval do očí. „Jen doufám, že jsem tě hoden. Tvá první láska ti ublížila, ale já, přísahám, nikdy nic podobného neudělám. Jen mi, prosím, dej šanci. Jestli mi svěříš své srdce, slibuji, že tě nikdy nezradím.“

Dianě se dojetím sevřelo hrdlo. Tichá prosba v jeho očích jí řekla víc než slova.

„Vždy jsi ho měl, Thorne,“ zašeptala. „Mé srdce patří jen tobě. Jen mi chvíli trvalo, než jsem si uvědomila, že je zbytečné si cokoliv nalhávat. Zoufale jsem se snažila tě nemilovat, ale marně.“

Pevně zavřel oči á pak je znovu otevřel. „Díky bohu.“

Thorne ji objal a políbil s takovou vášní, až málem ztratila dech.

Líbal ji dlouho, dokud nevzdychala touhou. Jeho jazyk vnikal hluboko do její hebkosti, podroboval si ji a utvrzoval, že patří jen a jen jemu. A Diana mu jeho vášnivé vyznání vracela stejnou měrou.

Po několika minutách se Thorne konečně vzpamatoval, odtrhl se od Dianiných sladkých úst a zvedl hlavu, aby se jí podíval do očí.

„Takže si mě vezmeš?“ zeptal se ochraptělým hlasem. Diana se chvíli nemohla vzpamatovat. „*Vezmeš* si mě?“

„Ano,“ odpověděla téměř bez dechu.

Na Thornově tváři se usadil zářící úsměv. „To je dobře, protože tento ostrov neopustíš jinak než jako má manželka.“

Diana pobaveně pozvedla jedno obočí. „Cože? A jak bys mě chtěl zastavit?“

„Kdyby to bylo zapotřebí, třeba i silou. Chtěl jsem tě zajmout a využít všech svých schopností svůdce a

přemluvit tě k sňatku.“ Jeho úsměv se rozšířil. „Doufal jsem však, že k tomu nedojde.“

Diana náhle zvážněla. „Jsi si opravdu jistý, že si mě chceš vzít, Thorne?“

„Naprosto jistý, drahá.“ V očích se mu objevil zvláštní jas. „Alespoň pro jednou byla má svěřenkyně chytřejší než já. Amy prohlásila, že nemůže žít bez Johna, a já zase nemohu žít bez tebe.“

Diana se usmála. „Takže mě skutečné miluješ?“

„Každičkým úderem svého srdce.“ Vzal její tvář do dlaní. „Vyplňuješ prázdnotu uvnitř mé duše, Diano. Děláš ze mě lepšího člověka. Jsi má druhá polovina. Chci tě jako svou přítelkyni, milenku, ženu, matku svých dětí… dokud nás smrt nerozdělí.“

Diana se náhle zachvěla. Thornovo vášnivé vyznání jí připomnělo, jak málo stačilo, aby ho ztratila. „Ach, Thorne, kdybys zemřel, nepřežila bych to.“

Thorne ji pohladil po tváři. „Neboj se, má lásko. Mám v úmyslu prožít s tebou a s našimi dětmi dlouhý a spokojený život.“

„S našimi… dětmi? Ty chceš děti?“

Thornův výraz zněžněl. „Ano, celou kupu, pokud ovšem budeš jejich matkou. Copak ty nechceš?“

„Ale ano, já ano. Nikdy mě však nenapadlo, že budeš chtít rodinu.“

„S tebou ano, Diano. Chci dcery stejně krásné a talentované, jako jsi ty. Chci syny, na které budu pyšný.“ V očích se mu objevily jiskřičky smíchu. „Kromě toho je čas, abych otci splnil jeho největší přání – dal mu dědice.“

Náhle se jeho smích rozplynul. „Diano…, nemůžu se vzdát Strážců, ale slibuji, že budu ve své práci mnohem opatrnější.“

Bříškem palce mu přejela po spodním rtu. „Nikdy bych to po tobě nežádala. Moc dobře vím, že je to tvé poslání.“

Má pravdu, pomyslel si Thorne. Chránit druhé má v krvi. Jeho práce je jeho nedílnou součástí.

Diana věděla, že se svého poslání nemůže vzdát tak, jak ona se nedokáže vzdát svého malování. Rovněž rozuměla jeho touze po vzrušení, po nebezpečí. Nutkavé potřebě měřit si s protivníkem svůj důvtip. „Chápu, jak jsou pro tebe Strážci důležití. A také vím, že nebezpečím žiješ.“

Thorne se usmál. „Možná kdysi ano, ale ted… Ted potřebuji především tebe, Diano. Milování s tebou mě naplňuje štěstím a touhou po životě. Nebezpečí ve mně nikdy nic podobného nevyvolalo.“

„Ach, Thorne…“ S povzdechem zvedla hlavu a nabídla mu své rty k polibku. Věděla, že život s Thornem nikdy nebude poklidný a nudný. Spíše vzrušující a nebezpečný, naplněný výzvou. Nicméně byla připravená riskovat.

Objala ho kolem krku a vášnivé se k němu přitiskla. Chtěla jeho lásku, chtěla se stát jeho ženou. Toužila po jeho polibcích, po dráždivých dotecích, něžném milování…

Thorne na jeji vášnivou výzvu ochotně reagoval. Pak však tiše zaúpěl, prudce se odtáhl a posadil se na druhou stranu pohovky.

„Chtěl bych tě ted a tady,“ řekl zastřeným hlasem, „ale přísahal jsem, že se tě do svatby ani nedotknu. Byl bych rád, kdyby se svatba konala hned zítra ráno, ale musíme několik dní počkat, než pohřbíme ty, kteří dnes zemřeli. Domluvím se s místním farářem, aby nás oddal v nejbližším možném termínu, což bude asi tak za týden. Ještě v Londýně jsem vyřídil zvláštní povolení, takže

nemusíme čekat na ohlášky. Chci, aby sis mě vzala dřív, než změníš názor.“

Diana se s úsměvem napřímila a dlaněmi si upravila pomačkané šaty a rozcuchaný účes. „Nemusíš se bát. Nemám v úmyslu cokoliv měnit. Jen doufám, že víš, co děláš…“

Thorne se neovládl, znovu ji objal v náruči a vášnivě ji políbil.

Zatraceně dobře ví, co dělá. Chce Dianu jako svou manželku. Chce mít po boku ženu, kterou chtěl celý život.

Okouzlila ho. Získala si jeho mysl i srdce. Naplnila jeho sny.

A on ví, že bude každičký den svého života děkovat osudu, že ji našel.

EPILOG

OSTROV CYRENA, ČERVEN 1815

Diana se opřela o pevnou hruď svého novopečeného manžela a spokojeně si uvědomila, že dnešní karmínově zlatý západ slunce vytvoří další skvělou kulisu. Stála s Thornem na útesech za jejich vilou a srdce jí zpívalo radostí.

Od svatby, která se odehrála před dvěma týdny, se stalo jejich rituálem společně sledovat pohasínající paprsky žhnoucího slunce, jak se utápějí v azurovém moři.

V celém svém životě Diana neviděla a nezažila nic tak kouzelného. Šeptající vlny narážely na skalnaté útesy

hluboko pod nimi, vlahý větřík ji hladil po tvářích, pomalu se začaly prodlužovat stíny prastarých olivovníků, na vlasech cítila dotek Thornových rtů, jeho srdce bilo ve stejném rytmu jako to její.

Byli milenci v ráji a ona si vychutnávala každičký okamžik.

Ve dne objevovali krásy ostrova. Na koních projížděli přes zlatá údolí a zalesněná úbočí hor, bosky se procházeli v hedvábném písku úzkých pláží a nazí se koupali v ukrytých zátokách. Většinou si však užívali vzájemné blízkosti a poznávali tajemství lásky. Večeřeli na nádvoří Thornovy vily, naslouchali serenádě trylkující fontány se Cyrenou a jejími lvy, a pak se ruku v ruce procházeli zahradou a pozorovali okouzlující západ slunce.

Když na obloze vyšel měsíc a nekonečné hlubiny Středozemního moře změnil v mihotající se záplavu temného stříbra, Diana ohromeně vydechla. Vyrovnaná scenérie ji naplňovala klidem a mírem.

„Je tady tak krásně," řekla nakonec.

„Nic není krásnějšího než má nevěsta," namítl Thorne.

Diana v jeho hlase zaslechla smyslnost a v čekávaní se zachvěla. Věděla, že nebude trvat dlouho a Thorne ji vezme do světa spalující vášně, tak jako každou noc.

Až do jejich svatby Diana zůstala v elegantním domě lady Isa belly Wildeové, temperamentní, avšak vážené vdovy po bohatém španělském šlechtici, která milovala život a obzvláštní zálibu nacházela ve skandálech týkajících se jí osobně.

Po církevním obřadu sir Gawain uspořádal velkou svatební hostinu, které se zúčastnily všechny urozené rodiny z Cyreny, neboť Thorne chtěl místní šlechtě představit svou nevěstu.

Na svatbě nechyběla ani Venuše, která však hned následujícího dne odplula zpět do Londýna. Jako doprovod jí sloužil nebezpečně vypadající Alex Ryder a neohrožený dobrodruh Trey Deverill.

Diana na plese tančila s oběma muži. K tanci ji vyzval rovněž hrabě Hawkhurst, šlechtic s nádechem tajemství, který na Cyreně vlastnil ty nejlepší stáje chovných koní. Když se Diana seznámila s ostatními Strážci, překvapilo ji, jak jsou si podobní – všichni neobyčejní, temperamentní muži, kteří svůj život zasvětili ušlechtilé ideji.

Mezi Strážce však patřily i ženy. Thorne úmyslně oddaloval jejich odjezd do Anglie, aby se Diana seznámila s jeho dvěma největšími přáteli – s Čarou a Maxem Leightonovými, kteří v současné době pobývali v Belgii. Bývalý důstojník kavalerie, Max, loni v dubnu opět vstoupil do armády v naději, že konečně porazí Napoleona Bonaparta. Cara, zkušená léčitelka, odjela se svým manželem, aby mu byla po boku a v případě potřeby využila svých neobvyklých schopností.

A právě před dvěma dny na Cyrenu dorazil kurýr, který přivezl radostné zprávy o vítězství spojenců. Po několika desetiletích války se konflikt vyhrotil v bitvě poblíž vesnice Waterloo, kterou Napoleon prohrál.

Celý ostrov se radoval a Dianu napadlo, jaká je škoda, že tady s nimi nemůže být i Nathaniel.

„Na co myslíš?“ zašeptal jí Thorne do ucha.

„Vzpomínám na včerejší bohoslužbu. Hodně to pro mě znamenalo.“

„Pro mě také,“ přiznal Thorne.

Včera nechali na zahradní terase za Nathaniela sloužit bohoslužbu a zasvětili mu svou novou fontánu. Obřadu se zúčastnily dva tucty hostů a Diana věděla, že většina z nich patří ke Strážcům.

Diana se hlavou opřela o rameno svého chotě. Vždy jí bude bratranec scházet, ale Thorne slíbil, že jejich prvorozenému synu dají jméno Nathaniel.

„Nikdy by mě nenapadlo, že Nathaniel je Strážce," podotkla Diana, „i když jsem ho vždy obdivovala. Byl mým dívčím idolem, mým galantním princem. Zbožňovala jsem ho jako svého bratra."

„No, tak ted můžeš zbožňovat mě," řekl Thorne a něžně ji políbil na čelo.

„Už se stalo."

Zvedla hlavu a lehce ho políbila na rty. „Moc dobře víš, že jsem do tebe blázen."

„Líbí se mi, když to říkáš, ženo. Ale obávám se, že budu potřebovat pádnější důkaz. Od včerejší noci uběhlo spoustu času."

Náhle Dianu chytil za ruku a netrpělivě ji táhl do domu. Pobavená jeho spěchem ho ochotně následovala a nechala se vést přes bujnou zahradu a po venkovním schodišti, které vedlo na ochoz.

Před jejich ložnicí se Thorne sehnul, zvedl Dianu do náruče a donesl ji k posteli, kde ji dlouze políbil.

„Tak," šeptal jí přímo do pootevřených úst, „co pro tebe mohu dnes udělat, lásko? Měl bych tě pomalovat?"

„Dnes ne."

„Ale musíš uznat, že se ze mě stává docela dobrý malíř."

„To tedy ano," souhlasila a hleděla na něho zamilovaným pohledem.

Minulý týden jí Thorne celé tělo pomaloval sladkou ovocnou šťávou, kterou pak důkladně slízal. Od té doby, kdykoliv vezme do ruky štětec, musí Diana myslet jen na něho, což měl přesně v plánu.

„Dnes večer,“ mumlala Diana a pomalu mu rozvazovala elegantní kravatu, „bude stačit, když se předvedeš jako milenec.“

Ve světle svíček se vzájemně svlékli, líbali se a dotýkali. Stále v nich plála stejná naléhavost a dychtivost, ale věděli, že před sebou mají celý život.

Když se ocitli oba nazí, Thorne Dianu položil do velké postele.

„Tohle je má věčná představa,“ řekl, když si lehl vedle ní. „Svést tě, položit do postele a tam se tě zmocnit.“

Diana se pobaveně usmála a objala ho kolem krku. „Pokud si dobře vzpomínám, občas jsi měl co dělat, abys mě svedl.“

„To tedy zatraceně ano. Málem jsi mě přivedla k šílenství. A když si vzpomenu na toho parchanta, o kterém jsem si myslel, že ho stále miluješ… Chtěl jsem ho zabít vlastníma rukama.“

Diana se podívala svému manželovi do očí. „Ta láska zemřela už před mnoha lety, Thorne. A dokonce to ani žádná láska nebyla, spíše dívčí pobláznění. Rozhodně se to ani vzdáleně nepodobalo tomu, co cítím k tobě.“

„Možná ano, ale abys mě přesvědčila, musíš mi každý den až do konce života dokazovat, jak mě miluješ.“

Diana se usmála. „Myslím, že to bych mohla.“

Dlaněmi jí překryl ňadra a palci jemně přejížděl po zduřelých bradavkách. Vtom se však zarazil, zavřel oči a zachvěl se, jako by si vzpomněl na něco úděsného. „Když si uvědomím, že jsme se nikdy nemuseli potkat. Celý život budu vděčný tvému strýci, že ti nedovolil utéct s tím neřádem.“

„Já také.“

Thorne se usmál. „A asi bych měl také poděkovat svému otci za to, že mě tak hnal do ženění. Kdyby nebylo jeho touhy vidět mě ženatého, ještě stále bych tě

hledal.“ Thorne se sklonil a políbil ji na rty. „Půl svého života jsem čekal jen na tebe, Diano.“

Já jsem na tebe čekala celý svůj život, pomyslela si zasněně, když se hladově přisál k jejím rtům. Thorne zosobňoval toho nejlepšího manžela, jakého si jen mohla přát – ochránce, milence, přítele…

Milovala ho tolik, až to bolelo. Když vzal její ňadra do dlaní a kolenem jí rozevřel stehna, ochotně se mu oddala a uvítala ho se vší touhou, která prýštila z hloubky její duše.

Jejich těla se spojila, Thorne do ní prudce vstoupil a pohyboval se v ní rytmem divoce bušících srdcí.

Vášeň a rozkoš, potřeba a touha, láska…, to vše se prolínalo a mísilo v jedno. Hranice mezi dáváním a braním se rozplynula.

Jejich láska byla stejně nezničitelná jako manželský slib, který je spojil na celý život.

Thorne ležel s Dianou v náruči, její tvář položenou na hrudi, černé vlasy ho na kůži hladily jako hedvábný plášť. Cítil se naprosto ukojený a spokojený. Pokaždé, když se s ní pomiloval, měl pocit, jako by se roztříštil na tisíc kousků. Ale byla to právě Diana, která všechny ty kousky zase sesbírala a dala dohromady.

Spokojenost. Právě tohle mu celý život scházelo. Než ji poznal, žil divokým a veselým životem, plným vzrušení a výzvy, ale až láska k Dianě dala slovu *život* zcela jiný význam.

Přinesla mu více radosti a štěstí, než si kdy vůbec dovedl představit. Chtěl, aby to trvalo na věky.

Něžně ji políbil do vlasů a s tichým povzdechnutím zavřel oči. „Má milovaná ženo…,“ zašeptal.

Musel usnout, ale část jeho bytí si uvědomila, že Diana už neleží v jeho náruči.

Když otevřel oči, Diana seděla na posteli, oděná jen v měkkém světle lampy a v závoji svých černých vlasů. Její půvab ho znovu vzrušil.

Náhle si Thorne všiml, že Diana drží skicák a pero. Kousala si spodní ret a mračila se jako vždy, když se soustředí.

Natáhl ruku a dotkl se jí. „Co to děláš, lásko?“

Podívala se na něho a usmála se. „Předběžnou skicu nového portrétu. Chtěla bych zachytit tvůj pohled.“

„Jaký pohled?“

„Tady, podívej se.“

Diana mu podala skicu.

Thorne se opřel o loket a prohlížel si náčrt. Ležel zcela nahý s rozcuchanými vlasy, v očích vepsanou vášeň a lásku. Thorne přikývl. „Vystihla jsi přesně to, co cítím.“

„Totéž cítím i já.“

„Já vím,“ řekl a usmál se velice mužným způsobem. „Vidím ti to v očích pokaždé, když se na mě podíváš.“

„Opravdu?“ zeptala se Diana zvědavě.

„Opravdu.“ Znovu si prohlížel skicu, ale vtom se zamračil. „Je tady jeden problém.“

„Jaký problém?“

„Jsem tady sám. Vypadám jako osamělý a smutný muž. Měla bys ležet vedle mě.“

Diana se usmála. „Dobře tedy, budu tam i já.“

„Později, lásko.“ Thorne odložil náčrtník na zem a přitáhl si Dianu k sobě, aby ji vášnivě políbil. „Tvé umění může počkat, kdežto já ne.“